Sophie Kinsella

Điện thoại này

DÙNG CHUNG NHÉ

"**Kinsella** một lần nữa khiến người ta ôm bụng cười mà vẫn rung động trong sâu thẳm."
– ***USA Today***

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Điện Thoại Này Dùng Chung Nhé

Sophie Kinsella

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Giới thiệu

Chương một

Ch

Chương ba

Chương bốn

Chương năm

Chương sáu

Chương bảy

Chương tám

Chương chín

Chương mười

Chương mười một

Chương mười hai

Chương mười ba

Chương mười bốn

Chương mười lăm

Chương mười sáu

Chú thích

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

Giới thiệu

Trở lại lần này, tác giả series Tín đồ shopping lại mang đến một câu chuyện dí dỏm, buồn cười, nhưng cũng vô cùng lãng mạn và hàm chứa nhiều bài học thú vị về cách sống!

Bạn Có Tin Một Chiếc Điện Thoại Sẽ Thay Đổi Cuộc Đời Mình?

Poppy Wyatt thì chắc chắn là không. Học vấn bình thường, ngoại hình không mấy xuất sắc, tính cách bốc đồng, thiếu tự tin, tương lai trước mắt giống như một phép màu mà cô phải tự thấy mình thật may mắn: công việc ổn định, vị hôn phu đẹp trai, thành đạt. Tất cả những gì cô cần làm là cẩn thận ghép những mảnh hoàn hảo ấy để có một cuộc đời hoàn hảo.

Và, công dụng của một chiếc điện thoại, nếu Poppy từng nghĩ đến, cũng chưa bao giờ đi xa hơn chức năng nhắn tin, nghe, gọi.

Nếu không có một ngày, điện thoại của cô bị giật mất ngay trên phố.

May mắn là, cô nhặt được một chiếc điện thoại khác

Không may là, điện thoại đó thuộc về một người đàn ông độc đoán và đầy ngạo mạn.

Sau nhiều màn đàm phán, họ đi đến quyết định DÙNG CHUNG.

Hai kẻ trái tính nhau như nước với lửa, dùng chung một chiếc điện thoại, nhận giùm người kia cả thư từ, tin nhắn, cuộc gọi. Liệu có bao nhiêu người từng trải qua tình huống éo le này?

Về tác giả

Sophie Kinsella, tên thật là Madeleine Wickham đang sống tại London cùng chồng và ba con. Cô từng là giáo viên và phóng viên tài chính. Cô cũng từng viết nhiều tác phẩm dưới tên thật của mình, nhưng phải đợi đến khi loạt truyện về **Tín đồ Shopping** được xuất bản, tên tuổi của cô mới lọt vào danh sách các tác giả có sách bán chạy hàng đầu thế giới. Series này gồm các cuốn: **Tự thú của một Tín đồ Shopping** *(2000)*, **Tín đồ Shopping oanh tạc Manhattan** *(2001)*, **Tín đồ Shopping lấy chồng** *(2002)*, **Tín đồ Shopping và chị gái** *(2004)* và **Tín đồ Shopping có baby** *(2007)*. Bộ phim đầu tiên dựa trên series này đã ra mắt tháng 3 năm 2009.

Chương một

Nghĩ thoáng ra xem nào. Mình cần nghĩ thoáng ra. Nào phải động đất hay có gã điên nào đó mang súng hoặc sự cố hạt nhân gì đâu? Theo thước đo thảm họa thì việc này chẳng có gì to tát cả. *Chẳng có gì* to tát cả. Sau này nghĩ lại kiểu gì tôi cũng tự cười mình và nghĩ bụng, "Ha ha, sao lúc ấy mình lại ngớ ngẩn cuống cà kê lên thế nhỉ..."

Thôi nào, Poppy. Đừng giả bộ nữa. Lúc này tôi đâu cười - thực ra là còn đang phát ốm lên. Tôi đang mò mẫm trong phòng khiêu vũ của khách sạn, tim đập thình thịch, vô vọng hết nhìn trên tấm thảm nền xanh lơ trang trí họa tiết lại nhìn sau những chiếc ghế mạ vàng, dưới những chiếc khăn ăn bỏ đi, những nơi không thể có nó.

Tôi đánh mất nó rồi. Thứ duy nhất trên đời lẽ ra không được đánh mất. Chiếc nhẫn đính hôn của tôi.

Nói rằng đó là một chiếc nhẫn đặc biệt thì vẫn chưa đủ. Nó đã đi qua ba thế hệ nhà Magnus. Một chiếc nhẫn đẹp mê hồn bằng ngọc lục bảo điểm hai viên kim cương, được bảo quản trong két đặc biệt của ngân hàng trước khi Magnus rút ra lúc anh ngỏ lời cầu hôn tôi. Suốt ba tháng nay ngày nào tôi cũng đeo cẩn thận, tối đến thì kính cẩn đặt lên trên một chiếc khay sứ đặc biệt, cứ ba mươi giây lại cảm thấy ngón tay mình thiêu thiếu... thế mà bây giờ, đúng cái ngày bố mẹ anh từ Mỹ trở về thì tôi lại đánh mất nó. Đúng *cái ngày này* .

Ông bà Giáo sư Antony Tavish và Wanda Brook-Tavish vào giây phút này đang bay về nước sau sáu tháng nghỉ phép đi du ngoạn Chicago. Tôi có thể hình dung ra họ lúc này đang nhai lạc rang tẩm mật ong và mỗi người ôm một chiếc Kindle mà đọc bài vở. Thực tình tôi không biết ai trong hai người làm tôi khiếp hơn.

Là ông giáo sư. Bác ấy hay mỉa mai thôi rồi.

Không, bà giáo sư mới đúng. Tóc uốn quăn, lúc nào cũng vặn hỏi người ta quan điểm về vấn đề nữ quyền.

Đồng ý, cả hai người đều đáng sợ kinh. Và chỉ khoảng một tiếng nữa họ sẽ hạ cánh, rồi tất nhiên là họ muốn thấy chiếc nhẫn...

Không. Đừng thở dốc như thế, Poppy. Giữ vững tinh thần nào. Mình chỉ cần nhìn việc này từ một góc độ khác. Ví dụ như... thám tử Poirot[1] sẽ làm gì ở vào địa vị mình? Ông ta chắc sẽ không tá hỏa lạch bạch ngược xuôi. Ông ta sẽ bình tĩnh dùng những tế bào chất xám bé xíu gợi

nhớ lại từng tiểu tiết cốt yếu, manh mối giải quyết mọi việc.

Tôi nhắm nghiền mắt lại. Những tế bào chất xám bé xíu ơi. Cố lên. Cố hết sức xem nào.

Vấn đề là, tôi không chắc thám tử Poirot có uống ba ly sâm banh hồng và một ly mojito trước khi phá *Vụ giết người trên chuyến tàu tốc hành phương Đông* hay không.

"Cháu gì ơi!" một cô nhân viên tóc muối tiêu đẩy máy hút bụi đang cố tránh tôi, tôi há hốc miệng hoảng hốt. Họ đã làm vệ sinh hút bụi phòng khiêu vũ rồi sao? Ngộ nhỡ họ hút cả chiếc nhẫn thì sao?

"Cô ơi." Tôi nắm lấy vai áo bằng vải nilon màu xanh lơ của người dọn phòng. "Làm phiền cô cho cháu tìm thêm năm phút nữa trước khi hút bụi được không ạ?"

"Vẫn tìm nhẫn à?" Cô nhân viên lắc đầu hồ nghi rồi tươi tỉnh hẳn. "Cô chắc cháu sẽ tìm thấy nó nguyên vẹn ở nhà thôi. Rất có thể từ hồi nào đến giờ chiếc nhẫn vẫn ở trong nhà cháu."

"Có thể ạ." Tôi bắt mình phải lịch sự gật đầu, dù rất muốn hét tướng, "Cháu không ngu *đến thế* đâu!"

Tôi để ý thấy một nhân viên vệ sinh khác ở đầu kia phòng đang dọn vụn bánh và giấy ăn nhàu nát bỏ vào túi nilon đen. Không có vẻ chú tâm gì cả. Bác này không nghe tôi nói gì à?

"Xin lỗi!" Chạy vội về phía bác ấy, tôi cất tiếng the thé. "Bác *đang* tìm chiếc nhẫn của cháu, phải không ạ?"

"Chẳng có dấu hiệu gì, cưng ạ." Người phụ nữ lùa một đám phế thải nữa từ trên bàn vào túi rác, không buồn liếc thêm lần hai.

"Ôi cẩn thận!" tôi giật lấy nắm giấy ăn, mở tung ra lần nữa, cẩn thận sờ từng tờ một xem có cục cứng nào bên trong, không đếm xỉa đến nước kem bơ đang chảy dính đầy tay mình.

"Cháu ơi, bác đang phải dọn vệ sinh." Bác ấy giật nắm giấy ăn khỏi tay tôi. "Mà cháu lại xả rác ra thế này à!"

"Cháu biết, cháu biết rồi. Cháu xin lỗi." Tôi quờ lấy đống hộp đựng bánh kem mình vừa thả lỏng chỏng trên sàn. "Nhưng bác không hiểu đâu, nếu không tìm thấy nhẫn thì cháu đi đời luôn."

Tôi những muốn tóm lấy túi rác và dùng kìm gắp tỉ mẩn khám xét từng thứ bên trong. Tôi những muốn quấn băng dính một lượt khắp phòng và tuyên bố đây là hiện trường gây án. Chắc chắn là ở đây, *chắc chắn* là ở đây.

Trừ phi ai đó vẫn đang đeo nó. Đó là khả năng duy nhất còn lại mà tôi đang bám vào. Một trong số những người bạn của tôi vẫn đang đeo chiếc nhẫn và vì lý do nào đó không nhận ra điều này. Có thể nó rơi vào trong túi xách... hay là túi áo... hay mắc vào áo len... những khả năng lướt qua trong đầu tôi mỗi lúc một thêm phi thực, nhưng tôi vẫn muốn bám vào đó.

"Cháu đã thử hỏi phòng gửi đồ chưa?" Người phụ nữ ngoặt qua chỗ tôi.

Đương nhiên tôi đã thử hỏi phòng gửi đồ rồi. Tôi đã bò lê bò càng kiểm tra mọi xó xỉnh. Cả những bồn rửa trong phòng vệ sinh nữa. Hai lượt liền. Tôi đã cố gắng thuyết phục người quản lý trực khách sạn đóng cửa cho kiểm tra mọi đường ống thoát nước, nhưng anh ta từ chối. Anh ta nói nếu tôi đoan chắn chiếc nhẫn bị mất ở đây thì là chuyện khác, và anh ta tin cảnh sát sẽ đồng ý với anh ta, rồi đề nghị tôi đứng tránh sang một bên vì còn khách khác đang đợi!

Cảnh sát. Hão. Cứ tưởng họ sẽ phóng ầm ầm cả đội xe tới ngay lập tức sau cú điện thoại, nào ngờ họ chỉ bảo tôi đến đồn cảnh sát lập biên bản. Lấy đâu ra thời gian lập biên bản! Tôi còn phải tìm chiếc nhẫn chứ!

Tôi hối hả quay lại chiếc bàn tròn nơi chúng tôi ngồi chiều nay, lúi húi bên dưới, đập đập lên tấm thảm lần nữa. Sao tôi lại để cho việc này xảy ra ? Sao tôi lại có thể *ngu ngốc* đến vậy ?

Cái ý tưởng mua vé dự buổi tiệc trà sâm banh của quỹ Marie Curie này là của Natasha, một bạn học cũ. Cô ấy không thể tham dự buổi tắm hơi cuối tuần của đám con gái với nhau, cho nên thay bằng cái này. Cả bàn bọn tôi gồm tám người, ai nấy đều vui vẻ nốc sâm banh và ngốn bánh kem, cho đến trước khi bắt đầu quay xổ số thì có người nói, "Poppy ơi, cho bọn tớ đeo thử chiếc nhẫn của cậu đi."

Bây giờ tôi còn chẳng nhớ nổi người đó là ai. Có khi nào là Annalise không nhỉ? Cô ấy là bạn đại học của tôi, và bây giờ chúng tôi đều làm việc ở Trung tâm Vật lý trị liệu First Fit Physio, cùng với Ruby - cũng là bạn học cùng khóa vật lý trị liệu. Ruby cũng có mặt chiều nay, nhưng tôi không chắc cô ấy có đeo thử nhẫn không. Hay là có nhỉ?

Không thể tưởng tượng mình lại nhảm nhí đến thế. Sao tôi có thể làm thám tử Poirot khi thậm chí không nhớ nổi những điều cơ bản cơ chứ? Sự thật là, có vẻ như *mọi người* đều đã đeo thử nhẫn: Natasha, Clare, Emily (bạn học cũ ở trường Taunton), Lucinda (người phụ trách tổ chức đám cưới của tôi, đang trên đà trở thành bạn bè), Clemency 1 trợ lý của chị ta, Ruby và Annalise (không chỉ học cùng đại học rồi là đồng nghiệp mà còn là bạn thân nhất của tôi. Hai người cũng sẽ làm phù dâu cho tôi).

Phải thừa nhận là sự ngưỡng mộ của mọi người khiến tôi phổng mũi. Tôi vẫn không thể tin nổi mình lại được sở hữu một vật đẹp lung linh như thế. Sự thật là tôi vẫn không thể tin một *tẹo tèo teo* nào. Mình đã đính hôn! Mình, Poppy Wyatt. Đính hôn với một giảng viên đại học, cao lớn, đẹp trai, tác giả của một cuốn sách và từng xuất hiện trên ti vi nữa chứ. Mới sáu tháng trước đây thôi, đời sống tình cảm của tôi thật thảm họa. Suốt một năm chẳng có động thái đáng kể nào và rồi tôi miễn cưỡng quyết định cho anh chàng hôi miệng gặp trên trang ketban.com cơ hội thứ hai... thế mà bây giờ chỉ còn mười ngày nữa là đến ngày cưới của tôi! Mỗi sáng dậy, nhìn tấm lưng trơn láng lấm tấm tàn nhang của Magnus đang ngủ, tôi nghĩ thầm: "Đây là chồng sắp cưới của mình, Tiến sĩ Magnus Tavish, đang làm việc tại trường King's

College London" [Chuyên ngành của anh là Chủ nghĩa Tượng trưng Văn hóa. Sau lần hò hẹn thứ hai, tôi đọc lướt cuốn sách anh viết, *Triết học của chủ nghĩa tượng trưng*, nhưng cố tỏ ra đã ngẫu nhiên đọc nó từ lâu lắm rồi vì thú vui. (Nhưng thú thật là anh chẳng tin lấy chút nào). Dù sao, quan trọng là tối đa đọc cuốn sách. Điều gây ấn tượng với tôi nhất là có rất, rất nhiều chú thích. Tôi thích lắm, chẳng thuận tiện quá ư? Ném chúng vào bất kỳ lúc nào bạn muốn, bạn sẽ có vẻ thông thái ngay lập tức.

Magnus nói chú thích là để cho những điều không phải mối quan tâm chính của bạn nhưng dù sao bạn cũng có để ý đến đôi chút. Vậy nên, đây là chú thích của tôi về chú thích] và trong lòng lại nhói lên một cảm giác hồ nghi. Rồi tôi quay người sang nhìn chiếc nhẫn lóng lánh xa hoa trên bàn ngủ và lòng lại nhói lên một cảm giác hồ nghi nữa.

Magnus sẽ nói gì đây?

Ruột quặn lên, tôi nuốt nước bọt khó khăn. Không. Đừng nghĩ đến việc đó. Những tế bào chất xám bé xíu ơi, cố lên nào. Làm việc tử tế đi nào.

Tôi nhớ là Clare đeo chiếc nhẫn một lúc lâu. Cô ấy thực sự không muốn tháo nó ra. Rồi Natasha bắt đầu giằng lấy, miệng nói: "Đến lượt tớ, đến lượt tớ!" Tôi nhớ mình hét lên: "Cẩn thận chứ!"

Tôi muốn nói không phải là tôi vô trách nhiệm. Tôi đã rất để ý theo dõi khi chiếc nhẫn được chuyển quanh bàn.

Nhưng rồi tôi bị mất tập trung vì họ bắt đầu công bố kết quả xổ số với những giải thưởng rất hấp dẫn. Một tuần ở biệt thự Ý, một buổi ở tiệm làm đầu hạng nhất, một phiếu giảm giá ở Harvey Nichols[2]... Cả phòng râm ran, người người rút vé ra xem, từ trên bục, các số trúng thưởng được xướng lên, rồi các chị em nhảy cỡn hét: "Là tôi!"

Và *đấy* chính là lúc tôi phạm sai lầm. Đấy chính là thời điểm "giá như" đắng họng. Nếu có thể đi ngược lại thời gian, đó chính là giây phút tôi phải nghiêm túc lên lớp bản thân: "Poppy phải biết những gì đáng *ưu tiên* chứ."

Nhưng người ta bao giờ cũng chỉ ngộ ra khi sự đã rồi, phải vậy không? Ta phạm sai lầm tai hại vào khoảnh khắc đó, và như mũi tên bay đi, những gì đã làm chẳng thể nào chuộc lại được.

Chuyện là, Clare trúng xổ số giải thưởng vé xem Wimbledon. Tôi rất quý Clare, nhưng cô ấy lúc nào cũng hơi bị rụt rè. Cô ấy không đứng bật dậy reo toáng lên: "Tôi trúng rồồồi!" mà chỉ khe khẽ giơ tay lên. Đến mấy người chúng tôi ngồi cùng bàn còn không nhận ra là Clare đã trúng thưởng.

Ngay khi tôi nhận thấy tay Clare đang huơ chiếc vé trúng thưởng thì người dẫn chương trình trên sân khấu nói: "Tôi nghĩ nếu không có ai trúng thưởng thì chúng ta sẽ quay xổ số lại lần nữa vậy...

“Hét đi!” Vừa hích Clare, tôi vừa vẫy lấy vẫy để. “Đây đây! Người thắng cuộc đây này!”

“Và số mới là... 4-4-0-3.”

Không thể tin nổi, tôi thấy một cô tóc đen nào đó ở bên kia phòng bỗng cất tiếng hò reo, tay vung vẩy một tấm vé số.

“Cô ta không phải là người thắng cuộc!” tôi phẫn nộ hét lên. “*Cậu* mới là người trúng số.”

“Không sao đâu mà.” Clare co vòi lại.

“Có *sao* đấy!” tôi la toáng lên trước khi kịp ngậm miệng lại, và thế là ai nấy quanh bàn đều bật cười.

“Đúng đấy, Poppy!” Natasha hùa vào. “Tiến lên nào, Bạch Mã Nữ Hiệp! Lập lại công bằng đi nào!”

“Nữ Hiệp tiến lên!”

Đó là câu đùa quen thuộc. Chả là từng có *một* việc thế này, hồi trung học tôi có khởi xướng bản kiến nghị cứu loài chuột cảnh, kể từ đó mọi người g tôi là Bạch Mã Nữ Hiệp, hoặc gọi tắt là Nữ Hiệp. Câu cửa miệng thiên hạ gán cho tôi xem ra là: “Có *sao* đấy !” [Thực ra tôi đã bao giờ nói thế đâu. Cũng giống như Humphrey Bogart chưa bao giờ nói: "Chơi lại đi, Sam!" cả. Chỉ là giai thoại thôi.]

Gì thì gì. Tôi chỉ muốn nói thêm rằng chưa đầy hai phút sau tôi đã có mặt trên sân khấu cùng với cô gái tóc đen, cãi lý với người dẫn chương trình cho ông ta thấy đúng ra vé trúng thưởng là vé của Clare chứ không phải vé của cô kia.

Giờ tôi mới biết đáng lẽ mình không được rời bàn. Lẽ ra tôi không được rời chiếc nhẫn, dù chỉ một giây. Giờ tôi mới thấy mình thật ngu ngốc. Nhưng tôi biện hộ cho mình thế này: ai mà *biết* là còi báo cháy lại cất lên kia chứ?

Quái lạ thế chứ. Mới phút trước, mọi người còn ngồi tiệc trà vui vẻ. Nhoằng một cái, còi báo cháy réo om sòm và thế là nhốn nháo hết cả lên, ai nấy đều cắm đầu cắm cổ chạy ra cửa. Tôi có thể thấy Annalise, Ruby và tất cả những người khác vớ lấy túi xách rồi đi hướng ra phía sau. Một người đàn ông mặc complet bước lên sân khấu đẩy cả tôi, cô gái tóc đen lẫn người dẫn chương trình về phía cửa phụ mà không để cho chúng tôi đi hướng khác. “An toàn của quý vị là ưu tiên của chúng tôi,” anh ta cứ lải nhải như vậy. [Tất nhiên là khách sạn không hề bị hỏa hoạn. Hệ thống bị đoản mạch. Tôi hiểu ra như vậy, mặc dù điều đó cũng chẳng mang lại tí an ủi nào.]

Ngay cả lúc đó, tôi cũng không hề *lo lắng*. Tôi không nghĩ chiếc nhẫn sẽ *mất tích*. Tôi cho rằng một trong các bạn của mình đã giữ nó an toàn, tôi sẽ gặp mọi người ở bên ngoài và lấy lại nó.

Ở bên ngoài, tất nhiên, như một mê cung. Trong khách sạn cùng lúc với buổi tiệc trà của chúng tôi còn có một cuộc hội thảo lớn của các thương gia, đại biểu từ các cửa khác nhau đổ xuống đường, nhân viên khách sạn cố gắng dùng loa để loan báo thông tin, xe bấm còi inh ỏi, và tôi mất bao nhiêu thời gian mới tìm ra Natasha và Clare trong đám hỗn loạn.

"Cậu có cầm nhẫn của tớ không đấy?" ngay lập tức tôi hỏi, cố gắng để giọng không có vẻ đang buộc tội. "Ai giữ nó ?"

Cả hai đứa trông nghệt ra.

"Đâu biết." Natasha lắc đầu. "Không phải Annalise đeo à?"

Thế là tôi nhào vào giữa đám đông để tìm Annalise, nhưng cô ấy không đeo nó, cô ấy nghĩ là Clare. Clare thì nghĩ là Clemency. Clemency lại nghĩ chắc là Ruby, nhưng chẳng phải cô ấy đã rời khách sạn rồi sao?

Vấn đề là cái sự hoảng sợ nó bò trườn len lỏi vào trong người ta. Một phút trước bạn vẫn còn rất bình tĩnh, vẫn còn tự nhủ: "Đừng có nhố nhăng. Làm sao mà mất được." Phút sau, nhân viên quỹ Marie Curie thông báo buổi tiệc sẽ bị cắt ngắn do tình huống không lường trước rồi trả áo khoác và túi cho khách. Rồi tất cả bạn bè của bạn biến xéo đi bắt xe điện ngầm. Còn ngón tay của bạn thì vẫn trống trơn. Và một giọng nói trong đầu bạn đang rít lên: "Ôi Chúa ơi! Mình biết ngay là điều này sẽ xảy ra mà! Ai lại đi giao phó cho mình một cái nhẫn cổ cơ chứ! Sai lầm to! Sai lầm to!"

Và đó là lý do tại sao một tiếng đồng hồ sau bạn thấy mình đang chui dưới gầm bàn, mò mẫm trên một tấm thảm bẩn tưởi, tuyệt vọng cầu xin một điều kỳ diệu xảy ra. (Mặc dù bố chồng tương lai của bạn đã viết một cuốn sách bán chạy về việc điều kỳ diệu không tồn tại và tất cả chỉ là mê tín và thậm chí nói "OCO" [Viết tắt của "ôi Chúa ơi."] là dấu hiệu của tâm trí nhu nhược.) [Thám tử Poirot có bao giờ nói: "ôi Chúa ơi" không nhỉ? Mình nghĩ là có. Hoặc là "Trời ơi" (bằng tiếng Pháp), cũng vậy cả. Mà thế có phải là phản bác lại lý thuyết của bác Antony không nhỉ, vì những tế bào chất xám bé xíu của thám tử Poirot rõ ràng sáng suốt hơn bất kỳ ai. Một ngày nào đó mình sẽ chỉ cho bác Antony thấy điều này. Khi nào mình cảm thấy đủ dũng cảm (điều sẽ không bao giờ xảy ra nếu mình đánh mất chiếc nhẫn, tất nhiên)].

Đột nhiên nhận thấy điện thoại bật sáng, tôi liền nắm lấy nó, ngón tay run run. Có ba tin nhắn, tôi vội vàng mở xem, lòng đầy hy vọng.

Tìm thấy chưa? Annalise xx.

Xin lỗi bạn thân yêu, chẳng thấy đâu sất. Đừng lo, tớ sẽ không hé lời nào với Magnus đâu. N xxx

Pops ơi! Kh quá vậy, mất nhẫn rồi à! Tớ nghĩ tớ có thấy nó chỗ... (nội dung còn tiếp)

Tôi nhìn chằm chằm vào điện thoại, phấn khởi. Clare nghĩ cô ấy đã thấy nó ư? Ở đâu?

Tôi bò ra khỏi bàn, lắc lắc cái điện thoại, nhưng phần nội dung còn lại nhất định không chịu hiện ra. Tín hiệu sóng ở đây như dở hơi. Thế này mà cũng tự nhận là khách sạn năm sao à? Mình phải đi ra ngoài thôi.

"Cô ơi!" Tôi đến gần người dọn phòng có mái tóc muối tiêu, cao giọng đủ để át tiếng máy hút bụi. "Cháu chạy ra ngoài để xem tin nhắn điện thoại một tí. Nhưng nếu cô *tìm thấy* chiếc nhẫn thì gọi cho cháu ngay nhé, cháu đã đưa cô số máy của cháu rồi đấy ạ, cháu ở ngay phố trước mặt thôi..."

"Ừ, cô hiểu rồi," người phụ nữ dịu dàng nói.

Tôi lướt qua hành lang, cố tránh từng tốp đại biểu tham dự hội thảo, hơi chậm lại khi qua trước bàn của người quản lý trực khách sạn.

"Có thấy cái gì đó..."

"Chưa thấy cái gì được nộp lại cả, thưa cô."

Bên ngoài trời thoáng mát, chỉ một chút gợi đến mùa hè, tuy bây giờ mới cuối tháng Tư. Hy vọng mười ngày nữa thời tiết vẫn cứ thế này, bởi vì váy cưới của tôi hở lưng, tôi rất trông mong một ngày đẹp trời.

Trước cửa khách sạn là những bậc cầu thang rộng, thoai thoải, tôi bước lên bước xuống, tay xoay xoay cái điện thoại, cố gắng bắt sóng nhưng không thành công. Rốt cuộc tôi bèn đi thẳng xuống hè đường, tay xoay điện thoại điên cuồng hơn nữa, giơ nó lên trên đầu, nói nghiêng người về phía phố Knightsbridge vắng vẻ, điện thoại nằm trên đầu ngón tay duỗi ra.

Nào nào, điện thoại ơi! tôi phỉnh phờ nó trong đầu. *Làm được mà, hãy làm vì Poppy nào. Hiện tin nhắn đi. Chắc chắn phải có tín hiệu sóng đâu đó... nhất định làm được mà!>*

"Aaaaaa!" Tôi nghe thấy tiếng mình hét lên vì sốc trước khi kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Vai tôi đau xé vì bị vặn. Các ngón tay có cảm giác bị cào xước. Một kẻ đi xe đạp đang phóng nhanh xuống cuối phố. Tôi chỉ đủ thời gian để ghi nhận cái mũ màu xám cũ kỹ và cái quần jean bó đen trước khi chiếc xe đạp rẽ ở góc phố.

Tay tôi trống trơn. Thế này là thế quái nào...

Tôi sững sờ nhìn lòng bàn tay, tê dại. Mất rồi. Thằng kia đã chôm cái điện thoại của tôi. Cái thằng khốn kiếp đã *chôm* nó rồi.

Cái điện thoại là cả *cuộc sống* của tôi. Tôi không thể sống thiếu nó. Đó là bộ phận sống còn.

“Thưa cô, cô không sao chứ?” Người giữ cửa lật đật chạy xuống. “Có chuyện gì xảy ra ư? Anh ta có làm cô bị thương không?”

“Tôi, tôi... bị cướp.” Bằng cách nào đó tôi cũng lắp bắp ra lời. “Điện thoại của tôi bị nẫng rồi.”

Người giữ cửa tỏ vẻ rất thông cảm. “Những kẻ bất hảo lúc nào cũng lợi dụng thời cơ. Cần phải rất cẩn thận khi ở những nơi như thế này...”

Tôi không nghe được anh ta nói gì. Người tôi bắt đầu run rẩy. Tôi chưa bao giờ cảm thấy bị bỏ mặc và hoảng sợ như thế này. Không có điện thoại thì làm ăn gì? Mình xoay sở thế nào đây? Tay tôi theo phản xạ lục túi tìm điện thoại ở chỗ quen thuộc. Từng tấc bản năng trong con người tôi chỉ muốn gửi tin nhắn cho ai đó: “OCO, mất điện thoại rồi!” nhưng làm sao tôi làm được khi *không có điện thoại* cơ chứ!

Điện thoại là những người xung quanh tôi. Là bạn bè tôi. Là gia đình tôi. Là công việc của côi. Là thế giới của tôi. Là tất cả. Tôi cảm giác như ai đó vừa cướp đi hệ thống trụ đỡ sinh mệnh của mình vậy.

“Tôi có nên gọi cảnh sát không, thưa cô?” Người giữ cửa băn khoăn liếc nhìn tôi.

Tôi không đủ tập trung để trả lời. Tôi hốt hoảng nhận ra điều thậm chí còn khủng khiếp hơn. Chiếc nhẫn. Tôi đã đưa số di động cho các nhân viên dọn vệ sinh, nhân viên bộ phận gửi đồ, những người trong quỹ Marie Curie, tất cả. Nếu có ai đó tìm ra chiếc nhẫn thì sao? Nếu ai đó đã tìm thấy nó và chính lúc này đây đang cố gắng gọi cho tôi, nhưng không có ai nghe máy vì Gã Đội Mũ đã quẳng thẻ SIM của tôi xuống sông mất rồi thì sao?

Ôi Chúa [Tâm trí nhu nhược]. Tôi cần nói chuyện với người quản lý trực khách sạn. Tôi sẽ đưa số điện thoại cố định ở nhà...

Không. Đó không phải là ý tưởng hay. Nếu họ để lại lời nhắn, Magnus có thể nghe được mất [Tôi được phép cho mình ít nhất một *cơ hội* nghĩ rằng sẽ tìm lại được chiếc nhẫn an toàn mà anh ấy không hay biết gì về vụ này chứ, đúng không?].

OK, thế thì... thế thì... Tôi sẽ đưa số điện thoại chỗ làm. Đúng rồi.

Có điều tối muộn thế này thì không còn ai ở chỗ làm cả. Tôi không thể đến đó ngồi hàng tiếng, chờ vêu phòng khi có điện thoại được.

Tôi bắt đắu cảm thấy siêu hoảng loạn. Mọi thứ đang sụp đổ.

Đã thế, khi tôi chạy ngược vào trong hành lang, người quản lý trực khách sạn lại đang bận túi bụi. Bàn của anh ta bị một nhóm đại biểu hội nghị bu kín, nói chuyện về việc đặt nhà hàng.

Tôi cố gắng lia theo ánh mắt của anh ta, hy vọng anh ta sẽ ra dấu bảo tôi được ưu tiên bước tới trước, nhưng anh ta lại lờ tôi đi một cách có chủ ý, khiến tôi cảm thấy bức xúc. Tôi biết tôi đã làm anh ta mất khá nhiều thời gian chiều nay - nhưng chẳng nhẽ anh ta không nhận thấy tôi đang vấp phải hoàn cảnh tệ hại đến thế nào hay sao ?

"Thưa cô!" Người giữ cửa theo tôi đi vào hành lang, lông mày nhíu lại đầy bản khoăn. "Cô uống chút gì để đỡ sốc nhé? Arnold này!" Anh ta nhanh nhẩu gọi một người phục vụ. "Anh mang cho quý cô đây một ly rượu mạnh miễn phí nhé. Nếu cô nói chuyện với người quản lý trực khách sạn, anh ta sẽ giúp cô liên hệ với cảnh sát. Cô có muốn ngồi nghỉ không?"

"Không, cảm ơn anh." Một ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu tôi. "Có lẽ tôi nên gọi vào chính số máy của mình! Gọi cho thằng cướp! Tôi có thể bảo hắn quay lại, sẽ trả tiền chuộc... anh nghĩ thế nào? Tôi mượn điện thoại của anh được không?"

Người gác cửa gần như giật lùi khi tôi chìa tay ra.

"Thưa cô, tôi nghĩ đó sẽ là một hành động rất liều lĩnh và dại dột." Anh ta nghiêm nghị nói. "Và tôi tin cảnh sát cũng sẽ đồng ý rằng cô không nên làm như vậy. Tôi nghĩ cô đang bị sốc. Xin cô hãy ngồi xuống mà cố thư giãn."

Ừm. Có lẽ anh ta nói đúng. Tôi cũng chẳng thích thú gì việc hẹn hò với một tên tội phạm đội mũ. Nhưng tôi không thể ngồi thư giãn được; tôi đang trong trạng thái bị kích động. Để làm dịu thần kinh, tôi bắt đầu đi đi lại lại, gót giày gõ lộp cộp trên nền cẩm thạch. Ngang qua cây bồ đề trồng trong chậu... ngang qua bàn báo... ngang qua thùng đựng rác to đùng sáng bóng... quay lại cây bồ đề. Đi vòng vòng như thế thật dễ chịu, và tôi vẫn dán mắt vào người quản lý trực khách sạn, chờ anh ta xong việc.

Hành lang nhộn nhịp các thương gia tham dự hội thảo. Qua cửa kính, tôi có thể thấy người giữ cửa quay lại ngoài bậc thềm, đang mải vẫy taxi và nhét tiền boa vào túi. Một người đàn ông Nhật thấp lùn trong bộ complet màu xanh nước biển đang đứng gần đó cùng với một vài thương gia có vẻ là người châu Âu, la ó ầm ĩ bằng một thứ tiếng có vẻ như là tiếng Nhật, giận dữ, khoa tay múa chân chỉ vào mọi người bằng chiếc thẻ hội thảo có dây buộc màu đỏ đeo quanh cổ. Ông ta bé tí mà những người đàn ông kia lại trông có vẻ lo lắng sợ hãi, buồn cười thế chứ.

Ly rượu mạnh được mang tới trên một chiếc khay, tôi ngừng lại chút để uống một hơi, rồi lại tiếp tục đi lòng vòng như cũ.

Cây bồ đề trong chậu... bàn báo... thùng rác... cây bồ đề trong chậu... bàn báo... thùng rác...

Bây giờ tôi đã bình tĩnh hơn, và trong lòng nổi lên những ý nghĩ giết người. Cái Gã Đội Mũ đó có hiểu rằng gã đã phá bĩnh cuộc sống của tôi không? Gã có hiểu điện thoại di động *thiết yếu* đến mức nào không ? Đó là thứ tệ hại có thể ăn cắp của người khác. Thứ tệ hại nhất.

Mà nó có phải điện thoại đời mới gì cho cam. Nó khá cũ rồi. Thế nên chúc Gã Đội Mũ may mắn nếu muốn gõ chữ B hay muốn vào mạng. Mình hy vọng gã sẽ thử và sẽ thất vọng. Lúc đó

gã tha hồ mà hối hận.

Bồ đề... bàn báo... thùng rác... bồ đề... bàn báo... thùng rác...

Với cả gã còn làm vai mình đau nữa chứ. Thằng con hoang. Có lẽ mình có thể kiện gã đòi bồi thường tiền triệu. Nếu như cảnh sát tóm được gã, mà điều đó thì sẽ không xảy ra.

Bồ đề... bàn báo... thùng rác...

Thùng rác.

Đợi đã.

Cái gì thé?

Tôi đứng sững lại, nhìn chằm chằm vào trong thùng rác, tự hỏi không biết có phải ai đó đang chơi xỏ mình hay mình bị ảo giác.

Đó là một chiếc điện thoại.

Nằm ngay trong thùng rác. Một chiếc di động.

Chương hai

Tôi chớp chớp mắt vài lần và nhìn lại - nhưng nó vẫn nằm nguyên đó, khuất nửa dưới mấy tờ chương trình hội thảo và cốc cà phê Starbuck bỏ đi. Điện thoại làm gì trong *thùng rác* thế nhỉ?

Toi ngó quanh xem có ai đang nhìn mình không rồi rón rén thò tay vào lôi nó ra. Có dính vài giọt cà phê, nhưng ngoài ra thì có vẻ hoàn hảo. Một chiếc điện thoại tốt nữa. Vẫn mới thì phải.

Tôi thận trọng quay sang quan sát hành lang đông người. Chẳng một ai đếm xỉa gì đến tôi. Không ai chạy ào lại la lớn: "Điện thoại *của tôi* đấy!" Hơn nữa tôi đã đi đi lại lại chỗ này cả mười phút rồi. Cho dù người nào ném chiếc điện thoại vào đây thì họ cũng đã làm việc đó một lúc lâu rồi.

Có một mẫu giấy dính phía sau điện thoại, in chữ bé xíu *Tập đoàn Tư vấn Bạch Cầu* và một con số. Chắc ai đó vừa vứt nó đi ? Hay là nó ngỏm rồi ? Tôi ấn nút bật, màn hình sáng lên. Theo tôi thấy thì nó vẫn ngon.

Một giọng nói khẽ cất lên trong đầu bảo tôi nên giao nộp nó. Đem nó đến bàn trực và nói: "Xin lỗi, tôi nghĩ ai đó đã đánh rơi chiếc điện thoại này." Đó là việc tôi nên làm. Cứ đi thẳng đến bàn, ngay bây giờ, giống như mọi công dân có trách nhiệm của xã hội...

Chân tôi không nhúc nhích lấy một li. Tay tôi nắm chặt chiếc điện thoại. Vấn đề là, tôi *cần* điện choại. Tôi cuộc là Tập đoàn Tư vấn Bạch Cầu, dù họ là ai đi nữa, có cả triệu cái điện thoại. Với cả có phải tôi tìm thấy nó trên nền nhà hay trong phòng gửi đồ đâu nào? Nó nằm trong thùng rác cơ mà. Phàm cái gì đã nằm thùng rác tức là *đồ bỏ đi*. Rất công bằng đấy chứ. Ai lấy chả được. Luật là thế.

Tôi lại liếc vào trong thùng rác thì thoáng thấy một sợi dây màu đỏ, giống hệt như dây đeo trên cổ các đại biểu hội thảo. Tôi liếc người quản lý trực khách sạn để chắc chắn anh ta không nhìn mình, rồi thò tay vào kéo ra một tấm thẻ hội thảo. Mắt tôi bắt gặp gương mặt của một cô gái xinh đẹp lạ thường, bên dưới có in dòng chữ: *Violet Russell, Tập đoàn Tư vấn Bạch Cầu.*

Bây giờ tôi có một giả thiết tương đối tốt. Tôi có thể là Poirot. Đây là điện thoại của Violet Russell, cô ấy đã quẳng nó đi. Vì... một lý do nào đó.

Ồi, đấy là lỗi của cô ấy. Không phải

Điện thoại bỗng nhiên rung lên làm tôi giật cả mình. Chết tiệt! Có người gọi! Chuông reo ở mức to nhất - và đó là nhạc điệu bài "Single Ladies" của Beyoncé. Tôi vội bấm Bỏ qua, nhưng một lát sau chuông lại rung lên lần nữa, ầm ĩ và không thể nhầm lẫn được.

Trên cái thứ này chẳng nhẽ không có nút điều khiển âm lượng sao? Mấy nữ thương gia ở gần quay sang nhìn tôi chăm chú, và tôi bối rối đến mức bấm trượt sang Trò chuyện thay vì Bỏ qua. Những nữ thương gia vẫn nhìn tôi, thế là tôi bèn áp sát điện thoại vào tai và quay đi.

"Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được," tôi nói, cố gắng bắt chước giọng trả lời tự động. "Xin quý khách để lại lời nhắn." Như thế mới thoát khỏi cái đồ của nợ chẳng biết là ai kia.

"Đang ở chỗ *quái quỷ* nào đấy?" một giọng đàn ông có học dịu dàng vang lên, tôi suýt ré lên vì kinh ngạc. Cứ như thật! Anh ta nghĩ tôi là tổng đài trả lời tự động! "Tôi vừa nói chuyện với Scottie. Một người quen của cậu ta nghĩ sẽ làm được vụ này. Như làm phẫu thuật nội soi vậy. Cậu ta thành thạo lắm. Sẽ không để lại bất kỳ dấu vết gì."

Tôi không dám thở. Cũng không dám gãi mũi, dù đột nhiên ngứa không tưởng được.

"OK," người đàn ông nói. "Dù làm gì thì cũng liều liệu đấy nhá."

Anh ta tắt máy, tôi kinh ngạc nhìn điện thoại chằm chằm. Tôi không bao giờ nghĩ sẽ có người để lại *lời nhắn* thật.

Bây giờ tôi đâm ra cảm thấy có chút tội lỗi. Đây là một lời nhắn thứ thiệt, mà Violet lại không nhận được nó. Ý tôi là, không phải lỗi *của tôi*, tại cô ấy quẳng điện thoại đi, nhưng dù sao... Ngẫu hứng, tôi mò trong túi tìm bút và cái duy nhất tôi có thể viết lên là một tờ lịch chiếu phim cũ [Vua Sư tử ấy. Natasha có vé miễn phí. Tôi cứ nghĩ đó là thứ vớ vẩn cho trẻ con nhưng hóa ra lại *bá cháy*]. Tôi nguệch ngoạc: "Scottie có người quen, phẫu thuật nội soi, không dấu vết, liều liệu."

Chỉ có trời mới biết *thế* thế nào. Có lẽ là hút mỡ? Dù sao cũng chẳng quan trọng. Vấn đề là, nếu như tôi gặp cái cô Violet này, tôi sẽ có thể chuyển lời nhắn.

Trước khi điện thoại lại rung lên lần nữa, tôi chạy vội về phía bàn người quản lý trực khách sạn, kỳ diệu thay chỗ này đã vắng người.

"Chào anh," tôi hổn hển nói. "Lại là tôi đây. Đã ai tìm thấy nhẫn của tôi chưa?"

“Cho phép tôi được đảm bảo với cô, thưa cô,” anh ta nói với một nụ cười lãnh đạm, “rằng nếu tìm thấy nó thì chúng tôi chắc chắn đã báo để cô biết. Chúng tôi *có* số điện thoại của cô mà...”

“Không, anh không có!” tôi ngắt lời anh ta, giọng gần như đắc thắng. “Vấn đề là ở đó! Số điện thoại mà lúc trước tôi đưa cho anh bây giờ... ờ... không tồn tại nữa. Không dùng nữa. Đại loại thế.” Điều mà tôi không hề muốn chính là anh ta gọi cho Gã Đội Mũ và nhắc đến một chiếc nhẫn lục bảo vô giá. “Xin anh đừng gọi số máy đó nữa. Thay vào đó, anh có thể dùng số này được không?” Tôi cẩn thận ghi lại số máy trên chiếc điện thoại Tạp đoàn Tư vấn Bạch Cầu. “Ờ, để chắc chắn... tôi có thể gọi thử được không?” Tôi với tay lấy máy để bàn của khách sạn và quay dòng số in trên máy. Một giây sau, giọng Beyoncé bắt đầu vang lên từ chiếc điện thoại di động. OK. Rốt cuộc tôi cũng nhẹ người được một chút. Tôi đã có số điện thoại.

“Thưa cô, còn việc gì nữa không?"

Người quản lý trực khách sạn bắt đầu tỏ ra khá khó chịu, sau lưng tôi đã có một loạt người đang xếp hàng. Thế là tôi cảm ơn anh ta lần nữa và đi về phía ghế tựa gần đó, lòng tràn đầy hưng phấn. Tôi có điện thoại và tôi có một kế hoạch.

Chỉ cần năm phút để ghi số điện choại mới của tôi lên trên hai mươi mẩu giấy viết của khách sạn cùng với dòng chữ hoa: “POPPY WYATT – NHẪN LỤC BẢO, XIN HÃY GỌI!!!” Tôi bực mình thấy cửa phòng khiêu vũ bây giờ đã bị khóa (mặc dù tôi *dám chắc* mình có thể nghe thấy tiếng những người dọn vệ sinh ở bên trong), vì vậy tôi bắt buộc phải đi lang thang quanh hành lang khách sạn, phòng trà, phòng gửi đồ của nữ, thậm chí cả khu vực tắm hơi, đưa số điện thoại của tôi cho bất cứ nhân viên khách sạn nào tôi gặp và giải thích sự việc cho họ biết.

Tôi gọi cho cảnh sát và đọc số máy mới cho họ. Tôi nhắn tin cho Ruby - tôi thuộc lòng số máy di động của cô ấy - như sau:

Ê! Bị giật điện thoại rồi. Đây là số di động mới của mình. Cậu nhắn với mọi người đc ko? Có dấu hiệu gì của chiếc nhẫn không???

Rồi tôi ngồi phịch xuống ghế tựa, người rã rời. Tôi cảm giác như đã trải qua cả một ngày trong cái khách sạn chết tiệt này. Đáng lẽ cũng nên gọi cho Magnus đưa cho anh số mới này, nhưng tôi chưa thể làm được. Toi có một linh cảm vô cớ là chỉ cần nghe thấy sắc giọng của tôi thôi là anh sẽ đoán ra vụ mất chiếc nhẫn. Anh sẽ cảm nhận thấy ngón tay tôi trống trơn ngay phút tôi cất tiếng chào.

Xin hãy quay trở lại, nhẫn ơi. Xin hãy quay trở lại, trở lại GIÙM CÁI...

Tôi ngả người ra phía sau, nhắm mắt lại, cố gắng gửi một thông điệp bằng thần giao cách cảm qua bầu trời. Vì thế nên lúc tiếng nhạc Beyoncé lại vang lên, tôi giật mình nhảy dựng lên. Có thể linh nghiệm rồi! Nhẫn của tôi! Có người đã tìm ra rồi! Thậm chí không xem số hiển thị, tôi liền bấm Nói chuyện và hào hứng trả lời: “A lô?"

“Violet à?” Một giọng đàn ông đập vào tai tôi. Không phải là giọng người lúc nãy, anh chàng này giọng trầm hơn. Nghe giọng anh ta có vẻ hơi nóng nảy, nếu như ta có thể đoán ra điều đó chỉ qua hai từ [Điều mà tôi nghĩ là có thể.]. Anh ta cũng đang thở gấp gáp, điều này có nghĩa hoặc anh ta là một kẻ quái đản, hoặc anh ta đang tập thể dục. “Em đang ở trong sảnh à? Đoàn người Nhật vẫn ở đó chứ?”

Theo phản xạ tôi liền nhìn ra xung quanh. Có một nhóm người Nhật đứng ở gần cửa.

“Đúng thế, họ vẫn ở đây,” tôi nói. “Nhưng tôi không phải là Violet. Đây không còn là điện thoại của Violet nữa. Xin lỗi. Có khi anh nên chuyển lời dùm để mọi người biết số máy của cô ấy đã thay đổi?”

Tôi phải ngăn không cho các bạn của Violet quấy quả mình mới được. Tôi không thể chịu được việc họ cứ năm giây lại gọi một lần.

“Xin lỏi, ai đấy?” người đàn ông hỏi. “Tại sao cô lại trả lời số máy này? Violet đâu?”

“Tôi sở hữu chiếc điện thoại này,” tôi trả lời với giọng tự tin hơn tôi cảm thấy. Điều đó là sự thật. Nằm trong tay ai là của người đó chứ. [Tôi chưa bao giờ chắc mình có hiểu đúng không.]

“Cô *sở hữu* nó? Cái quái quỷ gì... ôi Chúa.” Anh ta làu bàu, tôi có thể nghe tiếng bước chân ở xa. Nghe có vẻ như anh ta đang chạy xuống cầu thang. [Chắc không phải là một kẻ quái đản rồi] “Hãy nói cho tôi biết, họ đang rời khách sạn à?"

“Mấy ông Nhật á?” Tôi liếc nhìn nhóm người. “Hình như thế. Không biết được.”

“Trong số họ có người đàn ông thấp lùn không? Béo ú, tóc dày ấy?”

“Ý anh nói người đàn ông mặc complet màu xanh da trời hả? Có, ông ta đứng ngay trước mặt tôi đây này. Trông có vẻ khó chịu. Bây giờ ông ta đang mặc áo khoác.”

Người đàn ông Nhật béo lùn vừa được đồng nghiệp đưa cho một chiếc áo Burberry. Ông ta vừa mặc áo vừa quắc mắt, một tràng tiếng Nhật giận dữ tuôn ra không ngớt từ miệng ông ta, trong khi tất cả các bạn ông ta lia lịa gật đầu.

“Không được!” Tiếng người đàn ông trong điện thoại hét lên làm tôi sửng sót. “Ông ta không thể đi được?

“Ờ, nhưng mà đúng là thế đấy. Rất tiếc.”

“Cô phải giữ chân ông ta. Hãy đến chỗ ông ta giữ không cho ông ta rời khách sạn. Đi đến chỗ đó đi, hãy làm tất cả những gì cần thiết.”

“Sao cơ?” Tồi nhìn chằm chằm vào điện thoại. “Anh nghe này, xin lỗi nhưng tôi thậm chí còn chưa bao giờ gặp anh...”

“Tôi cũng đã gặp cô bao giờ đâu,” anh ta đáp trả. “Mà cô là ai vậy? Cô có phải là bạn của Violet không ? Cô có thể cho tôi biết chính xác lý do con bé bỏ việc giữa chừng đúng dịp hội thảo lớn nhất trong năm không ? Con bé nghĩ tự dưng tôi không *cần* trợ lý riêng nữa sao ?” A ha. Vậy ra Violet là trợ lý riêng của anh ta. Nghe hợp lý đấy. Và con bé đã cho anh ta nghỉ khỏe! Ờ, mình cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên, anh ta hách dịch thế cơ mà.

“Đằng nào cũng chẳng quan trọng,” anh ta tự ngắt lời mình. “Vấn đề là, tôi đang đi cầu thang bộ từ trên tầng chín, thang máy bị tắc, không đầy ba phút nữa tôi mới xuống tới tầng trệt, cô có nhiệm vụ giữ chân Yuichi Yamasaki ở đó cho tới khi tôi đến nơi. Cho dù cô là cái ngữ gì đi nữa.”

Có láo toét không!

“Không thì sao?” tôi đáp trả.

“Nếu không thì công đàm phán suốt một năm trời trôi sông đổ biển cả chỉ vì một sự hiểu lầm ngớ ngẩn đấy. Đổ bể vụ làm ăn lớn nhất trong năm. Một nhóm hai mươi người mất việc làm.” Giọng anh ta nghe tàn nhẫn. “Từ người quản lý cao cấp đến thư ký, tuốt cả hội. Chỉ bởi vì tôi không thể xuống kịp và người duy nhất có thể giúp lại không chịu giúp.”

Ôi, quỷ tha ma bắt.

“Được rồi!" tôi điên tiết nói. “Tôi sẽ cố hết sức. Anh nhắc lại tên ông ta xem nào?”

“Yamasaki ”

“Đợi đã!” tôi vừa gọi vừa chạy dọc qua sảnh. “Xin hãy đợi, thưa ông Yamasaki! Ông có thể đợi một phút được không?”

Ông Yamasaki quay người lại, vẻ ngạc nhiên, mấy tay vệ sĩ bước lên, bao bọc quanh ông ta. Bộ mặt to bự của ông ta vẫn đang rúm ró giận dữ, cái cằm bạnh quấn trong một chiếc khăn lụa. Tôi cảm giác đây không phải người ưa nói chuyện tào lao.

T phải nói gì tiếp theo. Tôi không biết nói tiếng Nhật, cũng không biết gì về thương mại Nhật Bản hay văn hóa Nhật Bản. Ngoại trừ sushi. Nhưng tôi không thể tự dưng tiến tới chỗ ông ta mà nói “Sushi!” được. Như thế khác nào tiến gần một thương gia Mỹ mà nói “Bít tết!” cơ chứ.

“Tôi... rất hâm mộ... công việc của ông,” tôi ứng biến. “Liệu tôi có thể xin chữ ký của ông được không ?”

Ông ta có vẻ lúng túng, một đồng nghiệp ghé tai ông ta thì thầm dịch. Ngay lập tức lông mày ông ta dãn ra, ông ta cúi người chào tôi.

Tôi từ tốn cúi người chào lại, ông ta bật ngón tay, mồm quát ra lệnh. Mấy giây sau, một chiếc cặp da rất đẹp được mở ra trước mặc ông ta, ông ta trau chuốt viết cái gì đó bằng tiếng Nhật.

“Ông ta vẫn còn ở đó chứ?” Giọng người lạ bỗng phát ra từ điện thoại.

“Ừa,” tôi thì thầm. “Sắp đi rồi đây này. Anh đang ở đâu?” Tôi đon đả cười với ông Yamasaki.

“Tầng năm. Cứ giữ chân ông ta đấy. Hãy làm những gì cần thiết.”

Ông Yamasaki đưa cho tôi mẩu giấy, đóng nắp bút lại, cúi chào lần nữa và chuẩn bị rời đi.

“Hãy đợi đã!” tôi la lên. “Liệu tôi có thể... cho ông xem cái này không?"

“Ngài Yamasaki rất bận,” một đồng nghiệp của ông ta, đeo kính gọng sắt và mặc chiếc áo sơ mi trắng nhất tôi từng thấy, quay lại nói. “Xin vui lòng liên hệ qua văn phòng của chúng tôi.”

Họ lại sắp sửa rời đi. Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi không thể xin thêm chữ ký nữa. Không thể chồm vào buộc chân ông ta. Cách nào đó, tôi phải thu hút được sự chú ý của ông ta...

“Tôi có một thông báo quan trọng!” tôi kêu lên, vội vã đi theo họ. “Tôi là một bức điện âm nhạc! Tôi mang tin nhắn từ vô số những người hâm mộ ông Yamasaki. Sẽ là rất khiếm nhã với họ nếu như ông từ chối tôi đấy!”

Từ “khiếm nhã” có vẻ khiến họ dừng ngay lại. Họ cau mày, nhìn nhau bối rối.

“Một bức điện âm nhạc?” người đàn ông đeo kính gọng sắt nói đầy ngờ vực.

“Như kiểu quà tặng âm nhạc ấy,” tôi ướm lời. “Chỉ hát thôi.”

Tôi không chắc nói như vậy có làm sáng rõ hơn chút nào không.

Sau một hồi rối rít tỉ tê cái gì đó vào tai ông Yamasaki, phiên dịch viên quay sang phía tôi,

“Cô được phép biểu diễn.”

Ngài Yamasaki quay lại, và tất cả nhân viên của ông ta làm theo, khoanh tay chờ đợi, đứng thành hàng. Xung quanh sảnh, tôi có thể thấy một vài cái nhìn quan tâm từ những nhóm thương gia khác.

"Anh đang ở đâu thế hả ?" tôi tuyệt vọng thì thầm vào điện thoại.

"Tầng ba," lát sau giọng người đàn ông mới vang lên. "Ba mươi giây nữa, đừng để ông ta đi mất."

"Bắt đầu đi," người đàn ông kéo kính gọng sắt nói với giọng châm chọc.

Một số người đứng gần quay sang theo dõi. Ôi Chúa. Sao tôi lại có thể tự đưa mình vào tình thế này chứ? Thứ nhất, tôi không biết hát. Thứ nhì, tôi có thể hát gì về một thương gia Nhật Bản tôi chưa từng gặp trước đó? Thứ ba, *tại sao* tôi lại đi nói "bức điện âm nhạc" hả giời?

Nhưng nếu tôi không mau mau làm gì đó, hai mươi người có thể mất việc.

Tôi cúi người thật thấp, chỉ để câu giờ, và tất cả nhóm người Nhật liền cúi đầu chào đáp lại

"Bắt đầu đi," người đàn ông keo kính gọng sắc nhắc lại, mắt quắc lên.

Tồi hít một hơi dài. Tiến lên nào. Mình làm gì chẳng quan trọng. Chỉ cần kéo dài ba mươi giây. Rồi mình có thể bỏ chạy và họ sẽ không bao giờ gặp lại mình nữa.

"Ngài Yamasaki..." Tôi bắt đầu một cách thận trọng, theo giai điệu của bài "Single Ladies". "Ngài Yamasaki. Ngài Yamasaki, Ngài Yamasaki." Tôi lắc hông và vai hướng về phía ông ta, nhún nhảy như Beyoncé [OK không phải giống như Beyoncé mà là như thể tôi đang bắt chước Beyoncé]. "Ngài Yamasaki, Ngài Yamasaki."

Thực tình chẳng có gì khó cả. Tôi không cần lời bài hát mà chi cần nhai đi nhai lại "Ngài Yamasaki" là được. Sau một hồi, thậm chí vài người Nhật cũng hát theo và vỗ lưng ngài Yamasaki.

"Ngài Yamasaki, Ngài Yamasaki. Ngài Yamasaki, Ngài Yamasaki." Tôi giơ ngón tay lên và nháy mắt, vẫy vẫy ông ta. "Ô ô ô...ô ô ô…"

Cái bài hát này dễ thuộc đến tức cười. Tất cả đám người Nhật bây giờ đều hát cùng, trừ Ngài Yamasaki, chỉ đứng đó, vẻ thích thú. Một số đại biểu đứng gần cũng hát theo, tôi nghe ai đó trong số họ nói: "Đây có phải một màn Flash mob không?"

"Ngài Yamasaki, Ngài Yamasaki, Ngài Yamasaki... Anh đang ở đâu hả?" Tôi thì thầm vào điện thoại, mặt vẫn giữ vẻ rạng rỡ.

“Đang xem.”

“Cái gì cơ?” Tôi ngẩng phắt lên, đưa mắt quét qua hành lang. Đột nhiên cái nhìn của tôi dừng lại ở một người đàn ông đứng một mình, cách khoảng ba mươi mét. Anh ta mặc bộ complet sẫm màu, tóc đen dày rối bù, điện thoại áp vào tai. Mặc dù ở cách xa, tôi vẫn có thể thấy anh ta đang cười.

“Anh ở đây bao lâu rồi ?" tôi tức giận hỏi.

“Vừa mới tới thôi. Không muốn làm gián đoạn mà. À, cô cừ lắm,” anh ta bổ sung. “Tôi nghĩ cô đã lôi kéo được tay Yamasaki ngay tại trận rồi.”

“Cảm ơn,” tôi nói giọng châm biếm. “Rất vui đã giúp được việc cho anh. Bây giờ ông ta là của anh rồi nhé.” Tôi cúi người chào Ngài Yamasaki rất điệu, rồi quay gót bước nhanh ra cửa, bỏ qua những tiếng kêu thất vọng của đám người Nhật. Tôi có nhiều việc quan trọng để lo hơn là đám người xa lạ ngạo mạn và những vụ làm ăn ngu xuẩn của họ.

“Đợi đã!” Giọng của người đàn ông đuổi theo tôi, qua tai nghe. “Cái điện thoại đó. Là của thư ký riêng của tôi.”

“Thế thì lẽ ra cô ta không nên vứt nó đi.” Tôi đáp trả, đẩy cửa đi ra. “Người nào bắt được thì là của người đấy.”

Có mười hai trạm tàu điện ngầm từ Knightsbridge tới nhà của bố mẹ Magnus ở khu Bắc London, và tôi kiểm tra điện thoại ngay khi tôi từ ga tàu đi lên. Chiếc máy nháy sáng báo có nhiều tin mới - khoảng mười tin nhắn và hai mươi email - nhưng chỉ có khoảng năm tin cho tôi và không có tin tức gì về chiếc nhẫn. Một tin từ đồn cảnh sát - tim tôi nảy lên hy vọng - nhưng chỉ là để xác nhận tôi đã báo cáo vụ việc và hỏi xem tôi có muốn Nhân viên Hỗ trợ Nạn nhân đến thăm không.

Phần còn lại đều là tin nhắn và thư cho Violet. Khi giở xem, tôi nhận thấy từ “Sam” hiện ở dòng chủ đề của khá nhiều email. Lại cảm thấy như thám tử Poirot, tôi kiểm tra mục “Số đã gọi” và tất nhiên, số cuối cùng gọi cho chiếc máy này là “di động của Sam." Vậy đó là anh ta rồi. Sếp của Violet. Tay Tóc Đen Rối Bù. Và để minh chứng cho điều đó, địa chỉ email của Violet là thukyriengsamroxton@tapdoantuvanbachcau.com.

Tò mò một chút, tôi mở một mail ra. Người gửi là jennasmith@grantlyassetmanagement.com và chủ đề là: “Về việc: Ăn tối ? “

Cảm ơn Violet. Xin đừng nói gì với Sam. Bây giờ mình cảm thấy hơi xấu hổ!

Ồ. Vì sao cô ta lại xấu hổ nhỉ ? Trước khi ngăn được mình, tôi đã kéo xuống xem thư cũ được gửi hôm qua.

“Chị Jenna ạ, thực ra, chị cần biết điều này - Samđính hôn rồi. Chúc chị mọi điều tốt lành.

Violet.”

Anh ta đính hôn rồi. Hay đấy. Khi đọc lại mấy từ đó lần nữa, tôi cảm giác có một chút phản ứng lạ lùng trong người, tôi không thể cắt nghĩa được - ngạc nhiên ư?

Nhưng tại sao tôi phải ngạc nhiên? Tôi thậm chí còn không biết anh ta.

OK, bây giờ tôi *phải* biết toàn bộ câu chuyện. Tại sao Jenna lại xấu hổ? Điều gì đã xảy ra? Tôi kéo xuống nữa cho đến khi tìm thấy một thư mở màn rất dài của Jenna, cô ta rõ ràng đã gặp tay Sam Roxton này ở một buổi chiêu đãi, bị anh ta hớp hồn và hai tuần trước đã mời anh ta đi ăn tối, nhưng anh ta không trả lời điện thoại.

"... hôm qua mình gọi lại... có thể là nhầm số... có người bảo mình anh ấy nổi lắm, cách tốt nhất để tiếp cận anh ấy là thông qua thư ký riêng... rất xin lỗi làm phiền bạn... gọi lại hoặc thư cho mình biết tin nhé...”

Tội nghiệp cô ta. Tôi cảm thấy phẫn nộ thay cho cô ta. Tại sao anh ta không trả lời ? Gửi nhanh vài dòng mail từ chối khéo thì đã chết ai ? Xong rồi rốt cuộc hiểu ra anh ta đã đính hôn, lạy Chúa.

Tóm lại là chuyện tầm phào. Đột nhiên tôi nhận thấy mình đang chõ mũi vào hộp thư của người khác, trong khi tôi có một đống việc khác quan trọng hơn phải bận tâm. Poppy ơi, phải biết cái gì *đáng ưu tiên* chứ. Tôi cần mua một chai rượu biếu bố mẹ Magnus. Và một tấm thiệp “Mừng về nhà.” Và, nếu như tôi không tìm ra dấu vết chiếc nhẫn trong vòng hai mươi phút nữa... một đôi găng tay.

Thảm họa. *Thảm họa*. Tình hình là tháng Tư thì không ai bán găng tay cả. Thứ duy nhất tôi tìm thấy là đồ tồn kho ở cửa hàng Accessorize. Đồ từ mùa Giáng sinh năm ngoái, chỉ còn cỡ nhỏ.

Không thể tin nổi là tôi đang nghiêm túc chuẩn bị gặp mặt bố mẹ chồng tương lai trong đôi găng tay chật ních hình tuần lộc bằng len đỏ. Lại còn tua rua.

Nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác. Hoặc là thế hoặc là tay trơ gặp họ

Trong khi bắt đầu chặng đường dài lên đồi dẫn tới nhà bố mẹ Magnus, tôi cảm thấy phát ốm phát sốt. Không chỉ vì chiếc nhẫn. Cả cái viễn cảnh đáng sợ về nhà chồng nữa. Tôi rẽ qua đường và ngay lặp tức nhận thấy tất cả cửa sổ của ngôi nhà đều sáng trưng. Họ đã về.

Tôi chưa từng biết ngôi nhà nào phù hợp với gia chủ như nhà của gia đình Tavish. Nó lâu đời và đồ sộ hơn bất kể ngôi nhà nào cùng phố, khinh khỉnh nhìn xuống từ vị trí thượng tôn của mình. Trong vườn có cây thủy tùng và cây bách diệp. Những nhánh thường xuân leo phủ kín tường, còn cửa sổ thì vẫn giữ nguyên các bộ khung gỗ nguyên gốc từ năm 1835. Trong nhà dán giấy dán tường của William Harris từ những năm 1960 trong khi sàn gỗ trải thảm Thổ Nhĩ Kỳ.

Có điều là bạn không thực sự *thấy được* những tấm thảm bởi vì chúng gần như bị che phủ dưới đống tài liệu và bản thảo cũ kỹ mà chẳng ai thèm bỏ công dọn dẹp bao giờ. Trong gia đình Tavish không ai quan tâm đến việc dọn dẹp cả. Có lần tôi nhặt được một quả trứng luộc đã hóa thạch trong căn phòng ngủ dành cho khách, vẫn nằm trong cốc đựng trứng, cùng với một lát bánh mì khô queo. Chắc phải đến một năm tuổi.

Và chỗ nào trong nhà cũng ngổn ngộn toàn sách với vở. Xếp lên nhau thành ba chồng trên giá sách, vứt thành từng đống trên nền nhà và ở mọi phía của cái bồn tắm ố vàng. Bác Antony viết sách, bác Wanda viết sách, Magnus viết sách và Conrad - anh trai anh cũng viết sách. Thậm chí Margot - vợ của Conrad cũng viết sách [Nhưng không phải sách truyện mà là sách có chú thích. Sách có chủ đề, ví dụ như lịch sử, nhân chủng học và chủ nghĩa tương đối văn hóa ở Turkmenistan].

Thật tuyệt vời. Ý tôi là, thật đáng hãnh diện khi cả gia đình đều là những trí thức đầu bảng. Nhưng điều đó cũng khiến bạn có tí tẹo tèo teo cảm giác cọc cạch.

Đừng hiểu lầm, tôi nghĩ mình cũng khá thông minh. Bạn biết đấy, kiểu một người bình thường, học trung học, vào được đại học, kiếm được việc làm và mọi thứ. Nhưng đây không phải là những người bình thường, họ ở trong một bảng khác. Họ có đầu óc siêu việt. Họ là phiên bản hàn lâm của *Gia đình Siêu nhân* [Mình tự hỏi không biết nhà họ có ăn dầu cá không. Mình phải nhớ hỏi họ mới được], Tôi mới chỉ gặp bố mẹ anh một vài lần, khi họ quay về Lon một tuần vì bác Antony có bài giảng quan trọng, nhưng chừng đó cũng đủ gây ấn tượng với tôi. Trong khi bác Antony giảng giải về lý thuyết chính trị thì bác Wanda trình bày trước một tổ chức nghiên cứu chiến lược quan trọng nào đó một bài viết về Do Thái giáo và nữ quyền, cả hai đều xuất hiện trên chương trình Giới thiệu Văn hóa, với hai quan điểm *đối lập* nhau trước một phóng sự về ảnh hưởng của thời kỳ Phục hưng [Đừng hỏi tôi. Tôi đã lắng nghe rất chăm chú nhưng không thể hiểu ra vì sao họ lại bất đồng quan điểm. Tôi nghĩ người dẫn chương trình cũng chẳng khá khẩm gì hơn tôi]. Bối cảnh của lần gặp gỡ trước giữa tôi và hai bác ấy là như vậy. Không có cái gì gọi là áp lực cả.

Tôi đã được giới thiệu với bố mẹ của một số bạn trai trước đây, nhưng phải thừa nhận đây là lần tồi tệ nhất. Chỉ mới bắt tay và nói mấy câu xã giao, tôi đang kể với bác Wanda bằng giọng tự hào rằng mình học trường nào ra thì bác Antony ngước nhìn qua cặp kính to như nửa vầng trăng, cặp mắt bác ấy sáng lạnh, và nói: "Tốt nghiệp ngành vật lý trị liệu à. Hay đấy nhỉ." Ngay lập tức tôi cảm thấy bị đè bẹp dí. Tôi á khẩu luôn. Thực ra thì tôi đã bối rối đến độ bèn chuồn khỏi phòng, vào nhà vệ sinh. [Về sau Magnus nói là bố anh nói vui vậy thôi. Nhưng nghe chẳng bông đùa chút nào.]

Sau đó, tất nhiên là tôi đóng băng. Ba ngày đó chao ôi là khổ sở vật vã. Câu chuyện càng trở nên học vấn bao nhiêu thì tôi càng ngậm hột thị và lúng túng bấy nhiêu. Đệ nhị giây phút tệ hại của tôi là như sau: phát âm tên "Proust" sai và mọi người đều đưa mắt nhìn nhau. Đệ nhất giây phút tệ hại của tôi: trong phòng khách mọi người đang theo dõi chương trình "Thử thách đại học" thì có phần câu hỏi về xương. Là chủ đề của tôi! Tôi học ngành này! Tôi biết tất cả tên tiếng Latin và mọi thứ! Nhưng đúng lúc tôi đang còn dốc sức trả lời câu hỏi đầu tiên thì bác Antony đã đưa ra đáp án đúng rồi. Tôi nhanh nhẹn hơn ở phần sau - nhưng chung cuộc bác ấy vẫn đánh bại tôi. Tất cả vụ này như thể một cuộc thi đấu, và bác ấy đã thắng. Thế rồi lúc kết thúc, bác ấy nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân rồi hỏi: "Ở trường vật lý trị liệu người ta không dạy giải phẫu học à, Poppy?" khiến tôi chỉ hận không có cái lỗ nào mà chui xuống.

Magnus nói anh *yêu* tôi, không phải bộ óc của tôi, và rằng tôi chỉ việc lờ gia đình anh đi. Natasha thì nói chỉ cần nghĩ tới chiếc nhẫn, ngôi nhà ở Hampstead và biệt thự ở Tuscany. Đấy là cách nhìn của Natasha. Còn tôi thì cho rằng tốt nhất là nên thế này: không nghĩ gì cả. Và cho đến nay mọi việc đều ổn. Họ ở cách xa vạn dặm, mãi tận Chicago.

Nhưng bây giờ họ đã về.

Ôi Chúa. Tôi vẫn hơi lăn tăn về vụ "Proust" (hay là Proost? Prost?). Tôi cũng chưa ôn lại tên tiếng Latin của các loại xương. Hơn nữa vào giữa tháng Tư, tôi lại đang đeo găng tay len đỏ hình tuần lộc. Có tua lua xua.

Chân tôi run rẩy trong khi tôi ấn chuông. Run rẩy thực sự. Tôi cảm giác mình như người hình nộm trong *Phù thủy xứ Oz*. Bất kỳ lúc nào tôi cũng có thể đổ sụp trên đường và bác Wanda sẽ mắng cho tôi một trận vì tội để mất chiếc nhẫn.

Thôi nào, Poppy. Mọi việc ổn cả. Không ai nghi ngờ gì đâu. Mình sẽ nói là tay mình bị bỏng. Cứ bịa thế đi.

"Chào chị Poppy!"

"A, Felix! Chào em!"

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy người ra mở cửa là Felix.

Felix là cậu út của gia đình - mới mười bảy tuổi và vẫn đang đi học. Thực tế là Magnus ở cùng với cậu ấy suốt thời gian bố mẹ đi vắng, như kiểu người trông trẻ, còn tôi dọn đến ở cùng sau khi chúng tôi đính hôn. Không phải vì Felix cần người trông nom. Cậu ấy hoàn toàn tự lập, đọc sách suốt ngày và bạn thậm chí chẳng bao giờ biết cậu ấy ở trong nhà. Một lần tôi đã cố huyên thuyên đôi chút với cậu ấy về chủ đề "hút hít". Cậu ấy lịch sự sửa tôi từng chi tiết một, rồi nói cậu ấy để ý thấy tôi uống nhiều hơn mức gợi ý của Red Bull và hỏi tôi có nghĩ rằng liệu mình nghiện Red Bull không. Đó là lần cuối cùng tôi cố gắng ra dáng đàn chị.

Sao cũng được. Tóm lại, tình hình trên đã chấm dứt vì bây giờ hai bác Antony và Wanda đã từ Mỹ trở về. Tôi đã dọn trở lại căn hộ của mình và chúng tôi bắt đầu để ý tìm thuê nhà. Magnus chỉ muốn tiếp tục ở nhà bố mẹ. Anh nghĩ chúng tôi có thể tiếp tục sử dụng phòng ngủ và buồng tắm dự phòng ở tầng trên cùng, và như thế chẳng phải sẽ rất thuận tiện cho anh tiếp tục sử dụng thư viện hay sao?

Anh có bị khùng không? *Đời nào* tôi lại sống dưới cùng một mái nhà với gia đình Tavish chứ.

Tôi theo Felix vào trong nhà bếp, Magnus đang ngồi đó, ngả nghiêng trên ghế, tay chỉ vào một trang đánh máy mà nói: "Anh nghĩ lập luận của em sai ở chỗ này. Ở khổ thứ hai."

Dù Magnus ngồi kiểu gì, dù anh làm gì, trông anh vẫn tao nhã. Đôi chân đi giày da nâu

mềm gác trên ghế, anh đang hút dở điếu thuốc [Tôi biết. Tôi đã bảo anh cả tỷ lần rồi đấy chứ.] và mái tóc màu râu ngô hất ngược lên trước trán như thác nước.

Nhà Tavish có chung một màu tóc, giống kiểu gia đình sói. Thậm chí bác Wanda cũng nhuộm tóc tương tự. Nhưng tóc Magnus trông đẹp hơn cả, tôi không nói vậy chỉ vì tôi sắp cưới anh đâu. Da anh tàn nhang, lại dễ bắt nắng, mái tóc màu hung sẫm của anh trông giống như trong quảng cáo. Đó là lý do tại sao anh để tóc dài [Không dài thành búi tó, như thế trông sẽ thô. Chỉ vừa phải ở hai bên]. Thực tế là anh khá tự đắc về điều đó.

Thêm nữa, tuy là một học giả nhưng anh không phải anh chàng mọt sách ngồi trong nhà đọc cả ngày. Anh trượt tuyết rất giỏi, và anh cũng sẽ dạy tôi trượt tuyết. Trên thực tế, nhờ đó mà chúng tôi quen nhau. Anh bị bong gân cổ tay trong khi trượt tuyết nên mới đến trung tâm vật lý trị liệu. Lẽ ra Annalise mới là người điều trị cho anh, nhưng cô ấy lại đổi lịch hẹn để khám cho một bệnh nhân thường xuyên, nên thay vào đó tôi khám cho anh. Một tuần sau đó anh bắt đầu tán tỉnh tôi và một tháng sau thì anh ngỏ lời cầu hôn. Một tháng đấy! [Tôi không nghĩ sẽ có ngày Annalise tha thứ cho tôi. Trong đầu cô ấy, nếu cô ấy không đổi hẹn thì bây giờ cô ấy mới là người sắp cưới Magnus].

Lúc này Magnus ngước nhìn lên, gương mặt anh bừng sáng. “Em yêu! Mỹ nhân của anh thế nào? Lại đây đi!” Anh khoác tay làm hiệu bảo tôi tới gần để hôn, rồi khum tay ôm mặt tôi, như cách anh vẫn làm.

“Chào anh,” tôi gượng cười. “Hai bác về nhà rồi chứ? Chuyến bay thế nào ạ? Em *nóng lòng* muốn gặp hai bác quá.”

Tôi cố gắng tỏ ra hào hứng nhất có thể, mặc dù chân tôi chỉ muốn tháo chạy ra khỏi cửa phi một lèo xuống cuối đồi.

“Em không nhận được tin nhắn của anh à?” Magnus có vẻ không hiểu.

“Tin nhắn gì cơ? *À*” Tôi.chợt hiểu ra. “Tất nhiên rồi. Em đánh mất điện thoại. Em có số mới. Em sẽ đưa cho anh.”

“Em đánh mất điện thoại à?” Magnus nhìn tôi chăm chú. Chuyện gì xảy ra vậy?

“Không có gì!” tôi nói giọng tỉnh bơ. “Chỉ là... đánh mất nên phải kiếm một cái mới. Chẳng có chuyên gì to tát đâu anh.”

Tôi đã quyết định đường lối chung là ngay bây giờ càng ít nói với Magnus thì càng tốt. Tôi không muốn bị cuốn vào bất kỳ cuộc nói chuyện nào xoay quanh việc tại sao tôi lại cố sống cố chết giữ rịt lấy một chiếc điện choại vô tình lượm được trong thùng rác.

“Thế anh nhắn gì vậy?” tôi vội vàng bổ sung, cố lái câu chuyện sang hướng khác.

“Máy bay của bố mẹ anh chuyển hướng. Bố mẹ anh phải bay qua Manchester. Đến mai

mới về tới nhà."

Chuyển hướng?

Manchester?

Ôi Chúa ơi. Tôi an toàn rồi! Tôi được hoãn thi hành án rồi! Chân tôi có thể ngừng run lẩy bẩy rồi! Tôi muốn hát vang Hallelujah! *Ma-an-chester! Ma-an-chester!*

"Trời, *chán thế!*" Tôi cố hết sức nặn ra một vẻ mặt thất vọng. "Khổ thân hai bác quá! Manchester ở xa tít mù khơi thế mà! Em cũng mong ngóng chờ được gặp hai bác. Chán quá."

Tôi *nghĩ* mình nói khá thuyết phục. Felix ném cho tôi một cái nhìn kỳ cục, nhưng Magnus đã ngồi xuống ghế cầm tờ bản thảo lên. Anh không bình luận gì về găng tay của tôi. Felix cũng thế.

Có lẽ tôi có thể thoải mái tí tẹo rồi.

"Ờ... thế... hai anh em này," tôi nhìn quanh bếp. "Thế còn nhà cửa thì sao?"

Magnus và Felix nói định dọn dẹp chiều nay, nhưng nhà cửa trông như bãi chiến trường. Trên bàn bếp đầy hộp đồ ăn sẵn, một chồng sách nằm trên mặt lò sưởi và thậm chí cả trong nồi. "Ngày mai hai bác về nhà. Chúng ta nên làm gì đó chứ?"

Magnus trông vẫn ngây ra. "Bố mẹ anh chẳng bận tâm đâu."

Tất nhiên là anh có thể nói như vậy được. Nhưng mình là con dâu (tương lai), đã ở trong nhà và sẽ bị ăn mắng.

Magnus và Felix bắt đầu nói chuyện về cái chú thích nào đó [Thấy chưa? Cái gì cũng nằm ở chú thích hết đó], tôi bèn quay sang bàn bếp bắt đầu dọn dẹp qua loa. Tôi không dám cởi găng tay, nhưng hai anh em chẳng hề để ý đến tôi, may quá. Ít nhất tôi biết các phòng khác trong nhà ổn cả. Hôm qua tôi đã rà soát toàn bộ chỗ này, thay tất cả các lọ sữa tắm cũ kỹ bẩn thỉu và lắp tấm mành che mới cho phòng tắm. Điều hay ho nhất là tôi đã lần tìm ra một số cỏ chân ngỗng cho công việc nghiên cứu của bác Wanda. Ai cũng biết bác ấy mê mẩn cỏ chân ngỗng. Bác ấy thậm chí còn viết một bài báo về "Cỏ chân ngỗng trong văn học". (Đây đơn giản là một đặc thù của gia đình này: bạn không thể chỉ thích suông, bạn phải trở thành chuyên gia hàn lâm hàng đầu về điều đó.)

Lúc tôi dọn dẹp nhà cửa gọn gàng xong, Magnus và Felix vẫn đang mải mê trao đổi. Nhà cửa sạch sẽ ngăn nắp rồi. Không ai hỏi tôi về chiếc nhẫn. Tôi cứ đà này mà đi về thôi.

"Thôi, em về đây," tôi nói bình thản và hôn phớt lên đầu Magnus. "Anh cứ nói chuyện tiếp với Felix đi. Khi nào hai bác về, cho em gửi lời chào hai bác nhé."

“Em ở lại đây đi!” Magnus vòng tay qua eo tôi kéo tôi lại gần. “Bố mẹ anh muốn gặp em!”

“Thôi không, có anh và Felix là được rồi, mai em đến sau.” Tôi cười thật tươi đánh lạc hướng để không ai chú ý đến việc tôi đang nhích dán ra cửa, tay để sau lưng. “Còn nhiều thời gian mà.”

“Em không trách chị đâu,” Felix ngẩng đầu lên nói, lần đầu tiên kể từ lúc tôi bước vào nhà.

“Sao cơ?" tôi nói, thấy hơi khó hiểu. “Không trách chị về việc gì?”

“Không muốn ở lại.” Cậu ấy nhún vai. “Em nghĩ chị thật lạc quan dù bố mẹ em phản ứng như vậy. Em đã định nói thế bấy lâu nay. Chắc chắn chị là một người rất tốt, Poppy ạ.”

Cậu ấy *nói* cái gì vậy?

“Chị không hiểu... ý em là sao?” tôi quay sang Magnus tìm sự giúp đỡ.

“Không có gì đâu em,” anh lấp liếm. Nhưng Felix đang nhìn ông anh trai chằm chằm, ánh mắt lóe sáng.

“Ôi Chúa ơi. Anh không nói gì với chị ấy à?"

“Felix, em thôi đi.”

“Anh không nói gì, đúng không? Như thế không công bằng lắm, đúng không, anh Mag?”

“Nói chuyện gì cơ?” Tôi quay từ người này sang người kia. “Chuyện gì ?”

“Không có chuyện gì cả.” Giọng Magnus có vẻ bối rối. “Chỉ là...”

Cuối cùng anh nhìn thẳng vào mắt tôi. “Được rồi. Bố mẹ anh không hào hứng lắm khi nghe nói chúng ta đính hôn với nhau. Chỉ thế thôi.” Trong một lúc tôi không biết phải phản ứng thế nào. Tôi nhìn anh trừng trừng, đờ đẫn, cố gắng thu nạp những gì vừa nghe thấy.

“Nhưng anh từng nói...” Tôi không thực sự tin vào giọng mình. “Anh từng nói bố mẹ anh rất phấn khởi khi biết tin cơ mà. Anh bảo là hai bác rất vui mừng!”

“Các cụ sẽ phấn khởi!” anh cáu kỉnh nói. “Khi các cụ hiểu ra vấn đề.”

Sẽ ư?

Cả thế giới của tôi đang chao đảo. Chỉ cần nghĩ bố mẹ Magnus là những thiên tài khiến người ta phát khiếp là tôi đã thấy tệ lắm rồi. Nhưng lại còn thêm việc từ đầu đến giờ họ vẫn phản đối chuyện *chúng tôi lấy nhau* nữa?

"Anh đã bảo em là bố mẹ anh không thể hình dung ra một cô con dâu nào dịu dàng, có duyên hơn." Lúc này cả người tôi run lên. "Anh nói là bố mẹ anh thân ái gửi lời hỏi thăm em từ Chicago! Tất cả đều là *nói dối* ư?"

"Anh không muốn làm em khó chịu!" Magnus trừng trừng nhìn Felix. "Em nghe này, chẳng có gì to tát cả. Các cụ sẽ thay đổi quan điểm. Các cụ chỉ nghĩ chúng ta hơi vội vàng... các cụ không biết rõ về em... các cụ ấu trĩ lắm." Anh kết thúc bằng một cái cau mặt. "Anh đã bảo các cụ thế."

"Anh cãi cọ với các cụ à?" Tôi hoảng hốt nhìn anh. "Sao anh không nói với em một lời nào về chuyện này?"

"Cãi cọ gì đâu," anh thanh minh. "Đúng hơn là... bất đồng quan điểm."

Bất đồng quan điểm? *Bất đồng quan điểm?*

"Bất đồng quan điểm còn *tệ hơn* cãi cọ." Tôi kinh hãi than thở. "Tồi tệ hơn gấp ngàn lần! Ôi trời. Giá mà anh nói cho em biết trước... Em biết làm gì bây giờ? Làm sao em có thể gặp bố mẹ anh đây?"

Tôi biết mà. Ông Bà Giáo Sư cho rằng tôi không xứng tầm họ. Tôi có khác gì cô gái trong vở opera phải từ bỏ người yêu bởi cô ấy không môn đăng hộ đối, rồi mắc bệnh lao mà chết, như thế cũng tốt, vì cô ấy thấp kém hơn và dốt nát. Có lẽ từ "Proust" cố ấy cũng không biết phác âm.

"Poppy, em bình tĩnh lại nào!" Magnus cáu kỉnh nói. Anh đứng thẳng dậy nắm chặt lấy vai tôi. "Đây chính là lý do anh không muốn cho em biết. Đó là những chuyện vớ vẩn trong gia đình, chẳng liên quan gì đến chúng ta cả. Anh yêu em. Chúng ta sẽ lấy nhau. Anh sẽ làm vậy và anh sẽ đảm bảo như thế kệ ai muốn nói gì thì nói, dù đó là các cụ hay bạn bè anh hay ai đi chăng nữa. Đây là việc của riêng chúng ta mà thôi." Giọng anh chắc như đinh đóng cột khiến tôi bắt đầu cảm thấy yên lòng. "Với cả anh biết chắc là các cụ sẽ thay đổi ý kiến một khi có thời gian gần gũi em hơn."

Tôi miễn cưỡng nở nụ cười.

"Thế mới đúng là mỹ nhân của anh chứ." Magnus ôm chặt lấy tôi, tôi cũng vòng tay ôm anh, cố gắng hết mức tin vào những gì anh nói.

Khi anh buông tôi ra, ánh mắt của anh hướng về tay tôi. Anh cau mày, vẻ ngạc nhiên khó hiểu. "Em yêu... sao em lại đeo găng tay?"

Mình sắp bị suy nhược thần kinh mất rồi. Chắc chắn thế.

Toàn bộ sự cố chiếc nhẫn suýt nữa bị phơi bày. Suýt nữa, nếu không có Felix. Tôi vừa định lấy lý do bị bỏng tay để biện bạch mộc cách ngớ ngẩn vụng về vừa thấp thỏm sợ Magnus sinh nghi thì Felix ngáp, nói "Chúng ta ra quán đi!", thế là Magnus chợt nhớ ra phải gửi mail đã, và mọi người liền quên chuyện cái găng tay.

Nhân cơ hội đó tôi bèn rút lui. Ngay lập tức.

Bây giờ tôi đang ngồi trên xe buýt, nhìn chăm chú vào màn đêm, trong người cảm thấy lạnh lẽo. Tôi đánh mất chiếc nhẫn. Gia đình Tavish không muốn Magnus cưới tôi. Điện thoại của tôi bị cướp. Cảm giác như mọi tấm lưới bảo hộ của tôi đều đã bị tước đi cùng một lúc.

Điện thoại trong túi tôi lại phát ra tiếng nhạc Beyoncé, tôi lôi nó ra, chẳng hy vọng gì nhiều.

Biết ngay mà, không phải là ai trong số các bạn tôi gọi đến để báo "Tìm thấy rồi!" Cũng không phải điện thoại của đồn cảnh sát h khách sạn. Là anh ta, Sam Roxcon.

"Cô bỏ chạy thế à," anh ta nói không rào đón. "Tôi cần lấy lại điện thoại. Cô sống ở đâu vậy?"

Lịch sự thật. Không một câu "Cảm ơn cô rất nhiều vì đã giúp tôi trong vụ làm ăn với các thương gia Nhật Bản."

"Có gì đâu," tôi nói. "Bất cứ lúc nào anh cần."

"Ớ." Bất chợt giọng anh ta nghe có vẻ bối rối. "Đúng rồi. Cảm ơn cô. Tôi nợ cô một món. Còn bây giờ, cô định sẽ trả lại tôi cái điện thoại đó như thế nào? Cô có thể ghé qua văn phòng tôi hoặc tôi có thể cử người đến nhà cô lấy. Cô sống ở đâu?"

Tôi lặng thinh. Mình không trả lại cho anh ta được. Mình cần số điện thoại này.

"A lô?"

"Tôi vẫn nghe." Tôi nắm điện thoại chặt hơn, nuốt nước bọc khó khăn. "Nhưng vấn đề là, tôi cần mượn cái điện thoại, chỉ mượn tạm thôi."

"Chúa ơi!" Tôi có thể nghe tiếng anh ta thở ra. "Cô nghe này, tôi e rằng chiếc điện thoại đó không phải để cho 'mượn'. Đó là tài sản của công ty, tôi phải thu hồi về. Hay là với chữ 'mượn' ý cô định nói 'ăn cắp'? Vì tin tôi đi, cô phải hiểu là tôi có thể tìm ra dấu vết của cô và tôi sẽ không trả cô một trăm bảng cho vui đâu."

Anh ta nghĩ thế à? Rằng tôi muốn xoáy tiền à? Rằng tôi là một kẻ ăn trộm điện thoại à?

"Tôi không định *nẫng* điện thoại!" tôi căm phẫn kêu lên. "Tôi chỉ cần nó vài ngày. Tôi đã đưa số này cho mọi người, tôi đang ở trong một tình huống thực sự khẩn cấp..."

"Cô *làm gì* cơ?" Nghe giọng anh ta thực sự bối rối. "Sao cô lại phải làm thế?" đánh mất nhẫn đính hôn." Tôi gần như không thể nói thành lời. "Đó là một chiếc nhẫn cổ, có giá lắm. Thế rồi điện thoại của tôi bị người ta nẫng mất, tôi hoàn toàn tuyệt vọng, thế rồi tôi đi qua thùng rác thì thấy cái điện thoại này. Ở trong *thùng rác,*" tôi nhấn mạnh. "Thư ký riêng của anh đã quẳng nó đi. Một vật đã bị vứt vào thùng rác thì nó trở thành tài sản công cộng, anh biết đấy. Ai cũng có thể nhặt lấy."

"Vớ vẩn," anh ta đáp trả. "Ai bảo cô thế?"

"Điều này... điều này là luật bất thành văn." Tôi cố tỏ ra mạnh mẽ. "Dù thế nào, tại sao thư ký riêng của anh lại bỏ việc và vứt điện thoại đi như vậy? Theo tôi thấy thì con bé chẳng giống kiểu thư ký riêng gì cả."

"Không hề. Không giống thư ký riêng. Giống con gái của một người bạn thì hơn, đáng lẽ ra không nên giao việc cho con bé. Nó mới chỉ vào làm có ba tuần. Nó kiếm được một cái hợp đồng làm người mẫu đúng bốn giờ chiều qua. Một phút sau, nó đã thôi việc. Lúc đi nó còn chẳng thèm báo cho tôi, phải qua một thư ký khác tôi mới biết đấy." Nghe giọng anh ta khá bực mình. "À này, cô... cô tên gì ấy nhỉ ?"

" Wyatt. Poppy Wyatt."

"Ờ, cô Poppy, đùa chơi thế đủ rồi. Tôi rất tiếc cho chiếc nhẫn của cô. Hy vọng là cô sẽ tìm lại được. Nhưng cái điện thoại này không phải là một thứ phụ trang nhí nhảnh cô có thể xoáy để phục vụ cho mục đích của mình. Nó là điện thoại của công ty, có thư từ trao đổi công việc liên tục. Toàn những thứ quan trọng. Thư ký riêng của tôi điều hành cuộc sống của tôi. Tôi *cần* những thông tin đó."

"Tôi sẽ chuyển tiếp đến cho anh, tôi vội vã cắt lời anh ta. Tôi sẽ chuyển tiếp mọi thứ. Như thế có được không?"

"Cái kh..." Anh ta lầm bầm cái gì đó trong cổ họng. Được rồi, cô thắng cuộc. Tôi sẽ mua cho cô một cái điện thoại mới. Đưa tôi địa chỉ của cô, tôi sẽ gửi nó đến..."

"Tôi cần cái điện thoại này " tôi bướng bỉnh nói. "Tôi cần số máy này."ì Chúa..."

"Cứ làm như tôi nói là ổn mà!" Tôi hấp tấp tuôn ra một tràng, "Tất cả thông tin nhận được, tôi sẽ gửi cho anh ngay lập tức. Anh sẽ không thấy có gì khác biệt cả! Ý tôi là đằng nào anh chẳng phải làm như thế, đúng không? Nếu anh đã mất thư ký riêng thì điện thoại của thư ký riêng còn ích gì nữa? Như thế này *tốt hơn*. Với cả anh nợ tôi vụ giữ chân ông Yamasaki đấy

nhé." Tôi không thể không nhắc đến điều đó. "Chính anh cũng vừa nói thế."

"Ý tôi *không* phải vậy, và cô cũng hiểu như thế..."

"Anh sẽ không bị thiếu bất kỳ thông tin nào đâu, tôi cam đoan đấy!" Tôi cắt ngang tiếng cằn nhằn của anh ta. "Tôi sẽ chuyển tiếp cho anh mọi thông tin. Đợi nhé, tôi sẽ cho anh xem, chờ tôi hai giây..."

Tôi dừng cuộc gọi, kéo thanh trượt xuống tất cả các tin nhắn nhận được từ sáng nay và nhanh chóng chuyển tiếp từng tin tới số di động của Sam. Ngón tay tôi làm việc nhanh như chớp.

Tin nhắn từ "Vicks Myer": đã chuyển tiếp. Tin nhắn từ "Ngài Nicholas Murray": đã chuyển tiếp. Chỉ mất vài giây để chuyển tiếp hết các tin nhắn. Còn email thì có thể gửi tới samroxton@tapdoantuvanbachcau.com.

Thư từ "Phòng nhân sự": đã chuyển riếp. Thư từ "Tania Phelps": đã chuyển tiếp. Thư từ "Bố"...

Tôi ngập ngừng giây lát. Tôi nên thận trọng ở đây. Bố của Violet hay bố của Sam? Địa chỉ thư là davidr452@honnail.com, chẳng đem lại thông tin hữu ích gì.

Tự nhủ tất cả là vì mục đích chính đáng, tôi lướt xem qua nội dung.

Sam ơi,

Lâu ngày quá rồi. Bố nghĩ đến Sam thường xuyên, tự hỏi Sam lúc này đang làm gì, mong có lúc nào bố con mình trò chuyện chút. Sam có nhận được tin nhắn điện thoại của bố không? Không sao, bố biết Sam bận mà.

nào tiện đường đi ngang, Sam nhớ ghé qua nhà đấy nhé. Bố muốn bàn với Sam chuyện này - rất hay, nhưng không có gì vội cả đâu.

Thân mến,

Bố

Đọc đến cuối thư, tôi cảm thấy hơi bị sốc. Tôi chẳng quen biết gì anh chàng này, với cả đây hoàn toàn không phải việc của tôi. Nhưng đùa chứ. Bạn nghĩ mà xem, chí ít anh ta cũng nên trả lời tin nhắn của bố mình chứ. Để ra nửa tiếng đồng hồ hàn huyên có gì là khó đâu? Hơn nữa nghe giọng bố anh ta rất dịu dàng, khiêm nhường. Tội nghiệp ông cụ, phải viết thư cho thư ký riêng của chính con trai mình. Tôi những muốn tự mình trả lời thư ông cụ, những muốn tới thăm ông cụ trong ngôi nhà nhỏ giữa chốn đồng quê [Đấy là giả sử ông cụ sống trong một ngôi nhà nhỏ giữa chốn đồng quê. Nghe cách ông cụ nói chuyện thì có vẻ như vậy. Đơn độc. Có lẽ chỉ

có một chú chó trung thành để bầu bạn].

Thế đấy. Thôi sao cũng được. Đâu phải việc của mình. Tôi ấn "Chuyển tiếp" và bức thư thu nhỏ lại, cùng với các thư khác. Một lát sau tiếng nhạc Beyoncé cất lên. Lại là Sam.

"Ngài Nicholas Murray gửi tin nhắn cho Violet chính xác vào lúc nào?" anh ta hỏi cộc lốc.

"Ờ..." tôi liếc điện thoại. "Khoảng bốn tiếng trước." Mấy từ đầu của tin nhắn hiển thị trên màn hình, thế thì chẳng có gì ghê gớm nếu mở ra đọc phần còn lại, đúng không? Cũng có gì hấp dẫn đâu nào.

Violet, nhờ cháu nhắn Sam gọi cho chú. Điện thoại cậu ấy tắt.

Cảm ơn, chú Nicholas.

"Chết tiệt. *Chết tiệt*." Sam lặng đi một lát. "OK, nếu lại có tin nhắn của chú ấy thì cô báo cho tôi ngay nhé. Gọi điện cho tôi."

Tôi há miệng định nói, "Thế còn bố anh thì sao? Tại sao anh không gọi cho ông cụ bao giờ?" nhưng rồi lại thôi. Poppy, không được. Ý tưởng tồi.

"À, lúc nãy có một người gọi điện để lại lời nhắn cho anh." Vụt nhớ ra, tôi liền nói. "Vụ hút mỡ gì đó thì phải. Hay là không phải cho anh?"

"*Hút mỡ?"* anh ta hồ nghi nhắc lại. "Tôi chẳng liên quan gì đến chuyện đó cả."

Anh ta không cần phải tỏ ra nhạo báng như thế. Tôi chỉ đặt câu hỏi thôi. Chắc là tin nhắn cho Violet. Tuy con bé chẳng có vẻ gì cần hút mỡ.

"Thế... chúng ta thống nhất nhé? Cứ làm thế nhé?"

Anh ta không trả lời, tôi hình dung anh ta đang trừng mắt nhìn cái điện thoại. Tôi không thực sự có cảm giác anh ta từ chối cách dàn xếp này. Nếu không thế thì anh ta còn lựa chọn nào khác?

"Tôi sẽ chuyển địa chỉ thư về lại máy chủ," anh ta cáu kỉnh nói, gần như lầm bầm một mình. "Ngày mai tôi sẽ nói chuyện với mấy cậu kỹ thuật. Nhưng tin nhắn vẫn sẽ tiếp tục. Nếu sót tin nào..."

"Sẽ không sót đâu! Anh nghe này, tôi biết như thế này không hay ho cho lắm," tôi nói, cố gắng xoa dịu anh ta. "Tôi xin lỗi. Nhưng tôi thực sự tuyệt vọng. Tất cả nhân viên khách sạn có số máy này... cả những người dọn vệ sinh... đây là hy vọng duy nhất của tôi. Chỉ vài ngày thôi. Và tôi hứa sẽ chuyển tiếp mọi thông tin. Thề danh dự Brownie đấy."

“Brownie *cái gì*?” Anh ta xem bộ không hiểu gi.

“Danh dự! Đội thiếu niên tình nguyên Brownie! Giống như Hội Hướng đạo ấy! Giơ tay lên, làm dấu và tuyên thệ... Đợi nhé, tôi sẽ cho anh xem...” Tôi tắt cuộc gọi.

Đối diện với tôi trên xe buýt có một tấm gương đầy bụi bẩn. Tôi đứng thẳng trước gương, một tay cầm điện thoại, tay kia làm dấu theo kiểu Brownie, miệng cười tươi hết cỡ như muốn nói “Đầu óc tôi bình thường”. Tôi chụp ảnh và gửi liền cho “Di động của Sam”.

Năm giây sau có tin nhắn đến.

Lẽ ra tôi có thể gửi ảnh này cho cảnh sát bắt cô.

Tôi trút một hơi thở phào. Lẽ ra. Như thế có nghĩa là anh ta sẽ không làm vậy.

Tôi trả lời lại:

Tôi đánh giá rất, rất cao điều dó. Cảm ơn JJJ

Nhưng không có hồi âm.

Chương ba

Sáng hôm sau tôi lật đật dậy khi điện thoại báo có tin nhắn từ khách sạn Berrow, cảm thấy nhẹ nhõm đến mức sut khóc. Họ tìm thấy rồi! Họ tìm thấy rồi!

Ngón tay tôi lẩy bẩy mở khóa điện thoại trong khi những ý nghĩ trong đầu chạy tán loạn. Một người dọn vệ sinh buổi sáng sớm đã phát hiện ra chiếc nhẫn bị tắc trong máy hút bụi... tìm thấy chiếc nhẫn trong phòng gửi đồ... nhìn thấy trên mặt thảm có cái gì lóng lánh... hiện đang được khóa cất an toàn trong két sắt của khách sạn...

Thưa Quý khách,

Mùa hè đến giá giảm một nửa. Xin mời ghé thăm www.khachsanberrowlondon.co.uk để biết thêm thông tin.

Kính báo,

Khách sạn Berro

Tôi ngồi phịch xuống giường, thất vọng tràn trề. Chưa kể còn tức điên, không biết kẻ nào đã đưa địa chỉ của tôi vào danh sách email. Sao họ lại có thể làm như vậy? Họ đang *cố tình* trêu chọc làm tôi loạn thần kinh à?

Cùng lúc, một nhận thức khó chịu quay cuồng trong bụng tôi. Mười hai tiếng đồng hồ nữa đã trôi qua kể từ khi tôi mất chiếc nhẫn. Càng lâu, càng...

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu...

Tôi thậm chí không thể dứt điểm ý nghĩ đó. Tôi vội vã bật dậy khỏi giường, đi vào bếp. Mình sẽ pha một tách trà rồi chuyển tiếp các tin tức khác cho Sam Roxton. Như thế sẽ giúp cho đầu óc không nghĩ đến những việc khác.

Điện thoại lại tiếp tục đổ tín hiệu báo tin nhắn và thư mới, tôi bèn bật bình đun nước, ngồi vắt vẻo trên thành cửa sổ, liếc xem tin, cố gắng không hy vọng. Tất nhiên, toàn là tin nhắn của bạn bè hỏi xem tôi đã tìm thấy nhẫn chưa và gợi ý đại loại: "Cậu đã kiểm tra các ngăn trong túi xách chưa đấy?"

Không thấy có tin của Magnus, mặc dù tôi đã gửi cho anh vài tin nhắn tối qua, hỏi xem bố mẹ anh còn nhận xét gì về tôi nữa không và anh định bao giờ mới kể với tôi, và bây giờ tôi phải đối diện với các cụ như thế nào, và có phải anh đang cố tình bơ tôi không ? [Đồng ý, không phải là một vài cái mà là khoảng bảy tin nhắn tất cả, nhưng tôi chỉ ấn nút gửi năm lần.]

Cuối cùng tôi quay sang tin nhắn dành cho Sam. Rõ ràng anh ta chưa làm xong việc chuyển địa chỉ email vì lại có thêm khoảng năm chục cái thư nữa sau một đêm. Thiên địa quỷ thần ơi, anh ta nói đúng. *Quả là* thư ký riêng điều hành toàn bộ cuộc sống của anh ta.

Có đủ thượng vàng hạ cám. Bác sĩ, đồng nghiệp, thư xin tài trợ, thư mời... Giống như đại lộ dẫn tới thế giới của Sam vậy. Tôi có thể biết anh ta mua áo sơ mi ở đâu (Turnbull & Asser). Tôi có thể biết anh ta học ở trường nào ra (Durham). Tôi có thể biết tên anh thợ sửa ống nước của anh ta (Dean).

Vừa tiếp tục x tôi vừa cảm thấy không thoải mái. Tôi chưa bao giờ xem điện thoại của người khác như thế này. Chưa bao giờ xem điện thoại của các bạn tôi, thậm chí cả của Magnus. Có một số thứ bạn chắc chắn không chia sẻ. Ý tôi là, Magnus đã nhìn thấy từng mi li mét trên người tôi, kể cả những chỗ lởm khởm, nhưng tôi sẽ *không bao giờ* cho anh lại gần điện thoại của tôi.

Tin nhắn của Sam ngẫu nhiên trộn lẫn với các tin nhắn của tôi, điều này cũng đem lại cho tôi một cảm giác kỳ cục. Hai tin nhắn cho tôi rồi đến sáu tin nhắn cho anh ta, tiếp đó lại một tin nữa cho tôi. Tất cả ở bên cạnh nhau, tất cả đều chạm vào nhau. Cả đời tôi chưa bao giờ dùng chung một hộp thư với ai cả. Tôi không hình dung được là nó lại... *gần gụi* đến vậy. Như thể tôi và anh ta dùng chung một ngăn kéo đựng đồ lót hay tương tự như thế.

Tóm lại. Chẳng có gì to tát cả. Sẽ không lâu đâu.

Tôi pha trà và đổ ngũ cốc ăn sáng ra bát. Sau đó, vừa nhai tóp tép, tôi vừa chậm rãi nhặt ra các tin tức dành cho Sam để chuyển tiếp cho anh ta.

Tôi không định *tò mò tọc mạch* hay gì gì cả. Hiển nhiên là không. Nhưng tôi sẽ phải ấn vào từng tin nhắn để chuyển tiếp đi, và đôi khi ngón tay tôi vô tình chạm vào nút Mở thư, vậy nên tôi nhìn thoáng thấy nội dung. Chỉ một vài lần thôi.

Rõ ràng không phải chỉ có bố anh ta phải vất vả liên lạc với anh ta. Chắc chắn anh ta là kẻ rất, *rất tệ* trong chuyện trả lời thư từ, có rất nhiều lời phàn nàn với Violet: "Đây có phải là cách hữu hiệu để liên lạc với Sam không?" "Chào bạn, xin lỗi làm phiền nhưng tôi đã để vài lời nhắn cho anh Sam...", " Violet ơi, nhờ em nhắc Sam nhớ có cái thư chị gửi tuần trước được không? Chị ghi lại những điểm chính ở đây nhé..."

Không phải là tôi đọc từng thư một *từ đầu chí cuối* hay đại loại thế. Hay là xem tất cả thư từ trao đổi trước đây. Hay là phê phán mọi câu trả lời của anh ta và viết lại tất cả trong đầu. Xét đến cùng, những gì anh ta viết hay không viết đâu phải là việc của tôi. Anh ta có thể làm những gì anh ta muốn. Đây là một đất nước tự do. Tôi chẳng có ý kiến này nọ gì cả...

Trời, các câu trả lời của anh ta cụt ngủn quá đi! Làm tôi phát điên lên được! Có nhất thiết cái gì cũng *phải* ngắn thế không? Anh ta có *cần* cộc lốc và thiếu thân thiện thế không ? Mở thấy một cái thư ngắn ngủn nữa, tôi không thể không kêu to: "Anh bị dị ứng viết chữ hay sao vậy?"

Thật lố bịch. Cứ như thể anh ta quyết tâm sử dụng ít từ nhất có thể.

Đồng ý. Sam

Đã làm. Sam

OK. Sam

Viết thêm mấy chữ "thân mến" hay là thêm mặt cười, hay nói lời cảm ơn thì đã chết ai nào?

Mà nhân tiện nói về việc này, tại sao anh ta không *trả lời* thư mọi người ? Tội nghiệp Rachel Elwood cố gắng tổ chức một cuộc chạy tập thể và đã hai lần hỏi anh ta có đồng ý dẫn đầu một đội hay không. Tại sao anh ta lại không muốn làm vậy? Như thế vừa vui vừa tốt cho sức khỏe, vừa quyên được tiền làm từ thiện, có điểm nào không đáng quý?

Anh ta cũng không trả lời thư về chuyện nơi tổ chức buổi hội thảo của công ty ở Hampshire tuần tới. Địa điểm là khách sạn Chiddingford, xem ra rất thú vị, phòng của anh ta đã được đặt, nhưng anh ta phải nói cụ thể với cô Lindy nào đó xem liệu anh ta có định vẫn tới trễ như thường không. Và anh ta vẫn chưa nói.

Tệ hại nhất là nha sĩ của anh ta đã bốn lần gửi thư để xếp lịch khám răng. *Bốn lần*.

Tôi không thể không liếc qua các thư từ trao đổi cũ, rõ ràng Violet đã thôi không cố nữa. Mỗi lần con bé lấy hẹn xong, anh ta liền mail bảo "Hủy đi. S," thậm chí có lần anh ta còn viết: "Em nói đùa đấy à?"

Anh ta *muốn* răng mục ruỗng hay sao ?

8h40, tôi đang chuẩn bị đi làm thì một loạt thư mới lại được gửi đến. Rõ ràng những người này bắt đầu làm việc từ lúc tờ mờ sáng. Thư mới nhất là của Jon Mailer, tựa đề "Chuyện là thế nào?" nghe rất kí, vì thế trong lúc đi dọc trên phố, tôi mở ra đọc.

Sam.

Tình cờ gặp Ed ở câu lạc bộ Groucho tối qua, trông say khướt. Điều mình muốn nói là sắp tới cậu nhớ đừng để anh ta trong cùng một phòng với Ngài Nicholas nhé.

Thân

Jon

Ồ, bây giờ tôi cũng muốn biết toàn bộ câu chuyện. Ed là ai và tại sao anh ta lại say khướt ở câu lạc bộ Groucho? [Thám tử Poirot có lẽ đã tìm ra lời giải rồi.]

Thư thứ hai là của ai đó tên là Willow, khi mở ra, mắt tôi bị tấn công bởi những chữ viết hoa liểng xiểng.

Violet.

Hãy xử sự như người lớn trong chuyện này. Em đã NGHE THẤY chị và Sam cãi nhau. Chẳng cần giấu giếm em cái gì nữa.

Thế nên, do Sam KHÔNG CHỊU trả lời thư chị gửi nửa tiếng trước, liệu em có thể in hộ chị thư gửi kèm ra ĐẶT LÊN BÀN ANH ẤY ĐỂ ANH ẤY ĐỌC được không?

Cảm ơn em nhiều lắm.

Willow

Tôi sửng sốt nhìn điện thoại chằm chằm, gần như muốn cười phá lên. Willow chắc hẳn là vợ sắp cưới của anh ta đây mà. Hê hê.

Địa chỉ thư của cô ta là willowharte@tapdoantuvanbachcau.com. Vậy hiển nhiên là cô ta làm việc tại Tập đoàn Tư vấn Bạch Cầu, nhưng cô ta vẫn gửi thư cho Sam? Như thế không phải là kỳ cục sao? Trừ phi họ làm việc ở hai tầng khác nhau. Cũng bình thường thôi. Có lần tôi từ tầng trên gửi thư cho Magnus để nhờ anh mang lên choch trà.

Tôi tự hỏi có gì trong thư gửi kèm.

Ngón tay tôi lưỡng lự trong khi tôi dừng ở chỗ sang đường của người đi bộ. Đọc nó là sai. Rất, rất sai. Ý tôi là, đây không phải là một thư ngỏ gửi chung cho một đống người. Đây là một tài liệu riêng tư giữa hai người yêu nhau. Tôi *không nên* xem nó. Đọc thư của bố anh ta là đã đủ xấu rồi.

Nhưng mặt khác... cô ta muốn lá thư được in ra, đúng không nào? Lại còn đặt nó lên bàn của Sam, chỗ đó ai đi qua chả đọc được. Với cả tôi cũng đâu phải là loại bép xép. Tôi sẽ không nói chuyện này với ai; thậm chí sẽ không ai biết được tôi đã đọc nó...

Các ngón tay của tôi xem ra có cuộc sống riêng của chúng. Tôi đã mở tài liệu đính kèm rồi. Phải mất một lúc tôi mới tập trung được vào văn bản, có quá nhiều chữ viết hoa.

Sam

Anh vẫn chưa trả lời em.

Anh có định trả lời em không? Hay là anh nghĩ chuyện này KHÔNG QUAN TRỌNG??????

Lạy Chúa.

Đây chính là điều quan trọng nhất TRONG CUỘC ĐỜI CHÚNG TA. Sao anh có thể bình chân như vại thế... em không hiểu nổi nữa. Anh làm em muốn khóc.

Chúng ta cần, rất cần nói chuyện với nhau. Và em biết một phần là lỗi ở em, nhưng chừng nào chúng ta còn chưa CÙNG NHAU gỡ rối, làm sao chúng ta biết được ai đang nắm sợi dây nào? Làm sao?

Vấn đề là, Sam ơi, đôi khi em thậm chí không biết anh có cầm sợi dây nào không. Tệ thế đấy. EM KHÔNG BIẾT ANH CÓ CẦM SỢI DÂY NÀO KHÔNG.

Em có thể hình dung ra anh đang lắc đầu, Quý Ngài Phủ Nhận ạ. Nhưng đúng là như thế. TỆ THẾ ĐẤY, OK???

Nếu anh là người có tẹo cảm xúc nào thì bây giờ anh đã phải rơi nước mắt rồi. Em biết lúc này em đang khóc. Đó là chuyện khác, em có cuộc hẹn lúc mười giờ với Carter, nhưng anh đã PHÁ HỎNG rồi, bởi lẽ em đã bỏ quên CÂY MASCARA CHẾT TIỆT ở nhà.

Vậy đấy, anh giỏi lắm rồi.

Willow

Mắt tôi trợn tròn như cái đĩa. Tôi chưa bao giờ thấy thứ gì như thế này trong đời mình.

Tôi đọc lại lần nữa, và đột nhiên bật cười khúc khích. Tôi biết lẽ ra không nên cười. Chuyện chẳng có gì buồn cười cả. Cô ta rõ ràng đang bực tức. Và tôi biết tôi từng nói vài điều rất khó nghe với Magnus, mỗi khi tôi khó chịu, rối loạn hoóc môn. Nhưng tôi chưa bao giờ đi viết thư và bảo thư ký của anh in ra thế này...

Tôi chợt nhận ra. Chết tiệt! Violet thôi làm rồi. Không còn ai in thư ra đặt lên bàn Sam. Anh ta sẽ không biết chuyện này nên sẽ không trả lời và Willow sẽ càng nổi điên hơn nữa. Điều

tệ hại là, ý nghĩ này làm tôi càng muốn cười khúc khích.

Tôi tự hỏi không biết đây là một ngày xấu hay cô ta lúc nào cũng dễ xúc cảm như vậy. Tôi không kiềm chế nổi ý muốn lục tìm hết những tin có từ "Willow", và cả một loạt thư hiện lên. Có một thư đến ngày hôm qua, với tựa đề: "Sam, anh đang cố tình chơi em hay chơi VỚI em? Hay là ANH KHÔNG THỂ QUYẾT ĐỊNH???", tôi lại cười khúc khích một đợt nữa. Hic hic. Chắc chắn chuyên tình cảm giữa họ đang trong giai đoạn gập ghềnh đây. Có lẽ họ đã ném các thứ vào nhau, hò hét gào rống, rồi sau đó lại yêu nhau nồng nàn trong nhà bếp...

Beyoncé đột nhiên ré lên từ trong điện thoại, tôi suýt nữa đánh rơi nó khi nhìn thấy chữ "Di động của Sam" hiển thị trên màn hình. Tự dưng tôi có ý nghĩ điên rồ rằng anh ta linh cảm thấy tôi đang chõ mũi vào chuyện yêu đương của anh ta.

Không xem trộm nữa, tôi vội v tự hứa với mình. Không tìm kiếm Willow nữa. Tôi đếm đến ba rồi bấm Trả lời.

"À, chào anh!" Tôi cố gắng tỏ ra thoải mái và vô tội, như thể tôi chỉ đang nghĩ chuyên gì hoàn toàn khác chứ không phải đang hình dung ra anh ta đang vít lấy vợ chưa cưới giữa chồng bát đĩa đổ vỡ.

"Tôi có thư nào từ Ned Murdoch sáng nay không?" Anh ta vào việc luôn không chào hỏi gì cả.

"Không có. Tôi đã chuyển tiếp cho anh tất cả thư từ nhận được rồi. Cảm ơn anh, tôi khỏe." Tôi vui vẻ thêm vào, "Anh thế nào?"

"Tôi nghĩ có lẽ cô bỏ sót một cái." Anh ta hoàn toàn phớt lờ cú đá xoáy cùa tôi. "Cái thư đó cực kỳ quan trọng."

"Còn tôi thì cực kỳ cẩn thận," tôi sắc bén bẻ lại. "Anh tin tôi đi, điện thoại này có tin gì thì anh nhận được tin đó. Và không có thư nào của Ned Murdoch cả. À, tiện thể, có ai đó tên là Willow vừa gửi thư," tôi bâng quơ nói. "Tôi sẽ gửi cho anh ngay. Có tài liệu gửi kèm theo thư, có vẻ quan trọng. Nhưng tất nhiên là tôi không hề xem, cũng không hề đọc hay làm gì cả."

"Hừừừm." Anh ta làu bàu kiểu vô thưởng vô phạt. "Thế cô đã tìm thấy nhẫn chưa?"

"Chưa," tôi miễn cưỡng thừa nhận. "Nhưng tôi tin chắc rồi sẽ tìm thấy thôi."

"Cô biết đấy, dù thế nào cô cũng nên báo cho hãng bảo hiểm. Đôi khi họ đặt ra thời hạn nhất định cho việc yêu cầu bồi thường. Một đồng nghiệp của tôi đã vì thế mà bị chưng hửng."

Hãng bảo hiểm? Thời hạn?

Đột nhiên mặc cảm tội lỗi làm tôi lạnh toát cả người. Tôi đã không hề nghĩ gì đến điều đó.

Tôi chưa hề kiểm tra lại bảo hiểm của tôi, cũng không xem bảo hiểm của nhà Tavish hay gì gì cả. Thay vào đó, tôi đứng ở chỗ sang đường, bỏ lỡ đèn xanh, đọc thư của người khác và cười họ. *Phải biếtì đáng ưu tiên chứ*, Poppy.

"Đúng rồi," cuối cùng tôi cũng thốt lên được. "Vâng, tôi biết. Tôi đang làm đây."

Tôi tắt máy, đứng bất động một lúc, xe cộ đi lại như con thoi ngay trước mặt. Giống như thể anh ta đã chọc thủng cái bong bóng của tôi. Tôi phải thú nhận sự việc. Đó là nhẫn của nhà Tavish. Họ cần được biết tôi đã đánh mất nó. Tôi phải nói với họ.

Chào hai bác! Cháu đây, con bé mà hai bác không muốn con trai mình lấy làm vợ đây ạ, và hai bác đoán được không, cháu đánh mất chiếc nhẫn vô giá của nhà các bác rồi ạ!

Tôi đột ngột quyết định tự cho mình thêm mười hai tiếng nữa và ấn nút xin qua đường lần nữa. Nhỡ đâu. *Nhỡ* đâu.

Và khi đó tôi sẽ nói với họ.

Tôi vốn luôn nghĩ mình có thể làm nha sĩ. Gia đình tôi có vài người là nha sĩ, và lúc nào đó cũng có vẻ là một nghề rất tử tế. Nhưng rồi, khi tôi mười lăm tuổi, nhà trường cử tôi đi thực tế hướng nghiệp suốt một tuần ở đơn vị vật lý trị liệu tại bệnh viện trên địa bàn. Tất cả điều trị viên đều rất hào hứng với công việc của họ, thành ra việc chỉ tập trung vào mấy cái răng tự nhiên trở nên quá đỗi hạn hẹp đối với tôi. Và tôi chưa bao giờ hối hận một giây về quyết định của mình. Công việc làm điều trị viên này hoàn toàn phù hợp với tôi.

Trung tâm Vật lý Trị liệu First Fit Physio Studio cách Balham nơi tôi ở chính xác mười tám phút đi bộ, quá Costa, bên cạnh tiệm bánh Greggs. Đó không phải là trung tâm điều trị lớn nhất thế giới -có thể sẽ tôi kiếm được nhiều tiền hơn nếu làm ở một bệnh viện lớn hay một trung tâm thể thao bảnh chọe nào đó. Nhưng tôi đã làm việc ở chỗ này từ lúc có chứng chỉ, và tôi không thể hình dung mình sẽ làm việc ở chỗ nào khác. Với cả, tôi được làm việc với bạn bè. Chẳng ai lại vội vã bỏ một chỗ làm như thế cả, đúng không?

Tôi tới nơi lúc chín giờ, hình dung sẽ có buổi họp nhóm như thường lệ. Sáng thứ Năm hằng tuần chúng tôi đều có buổi họp thảo luận về bệnh nhân, mục tiêu, phương pháp điều trị mới, nghiên cứu mới nhất, những thứ đại loại thế [Chỉ có ba chúng tôi và chúng tôi ã biết nhau từ đời tám hoánh. Vì thế nên thi thoảng lắm chúng tôi đi chệch sang những chủ đề khác như bạn trai hay đợt giảm giá của Zara.] Thực ra tôi muốn nói về một bệnh nhân cụ thể: bác Randall, bệnh nhân sáu lăm tuổi đáng yêu của tôi, có vấn đề về dây chằng. Bác ấy đã tương đối bình phục rồi - nhưng tuần trước bác ấy đến hai lần, và tuần này bác ấy đặt lịch khám ba buổi. Tôi đã nói với bác ấy là chỉ cần điều trị ở nhà, tự tập với bóng cao su, nhưng bác ấy cứ nhất định cần sự giúp đỡ của tôi. Tôi nghĩ bác ấy hoàn toàn lệ thuộc vào chúng tôi mất rồi – điều này có thể tốt cho ngân quỹ nhưng *không tốt* cho bác ấy.

Thế nên tôi khá là mong ngóng đến buổi họp. Nhưng rồi tôi ngạc nhiên thấy phòng họp được sắp xếp khác với mọi khi. Bàn được kéo về một phía, hai chiếc ghế kê phía sau, và chỉ có một chiếc ghế để ở chính giữa phòng đối diện với bàn. Trông giống cách bài trí của một buổi phỏng vấn.

Tiếng cửa bật mở báo hiệu có người vừa vào, tôi quay lại thì thấy Annalise bước vào với khay cà phê Costa. Mái tóc vàng hoe của cô ấy tết chành từng bím rất cầu kỳ, cô ấy trông cứ như nữ thần Hy Lạp vậy.

"Chào cậu, Annalise! Có chuyện gì thế?"

"Tốt nhất là cậu hỏi Ruby ấy." Cò ấy liếc ngang nhìn tôi, không cười.

"Cái gì cơ?"

"Tớ không nghĩ là tớ nên nói." Cô ấy nhấp một ngụm cà phê, mắt lén quan sát tôi qua miệng cốc.

Lại có chuyên gì nữa đây? Annalise rất dễ xù lông nhím, thực ra là cô ấy hơi trẻ con. Cô ấy có thế bất chợt lặng thinh sưng sỉa, mà hóa ra là vì hôm qua bạn hỏi cô ấy về hồ sơ bệnh nhân một cách quá nôn nóng, và điều đó khiến cô ấy tự ái.

Ruby hoàn toàn trái ngược. Cô có nước da trắng sữa mềm mại, bộ ngực rộng căng của người làm mẹ, một người thông minh khéo léo đến mức như thể những phẩm chất đó tràn trề lai láng trong cô lắm vậy. Ngay khi ở bên cạnh cô, bạn sẽ cảm thấy minh mẫn hơn, bình tĩnh hơn, vui vẻ hơn và mạnh mẽ hơn. Thảo nào mà cơ sở vật lý trị liệu này cho đến nay rất thành công. Tôi muốn nói là, Annalise và tôi làm tốt công việc của mình, nhưng Ruby thì là một ngôi sao. Ai cũng yêu mến cô. Trai gái già trẻ. Cô cũng là người ứng tiền ra để mở cơ sở này [Hay nói đúng hơn là bố cô ấy ứng tiền ra. Bác ấy là chủ của một dãy cửa hàng photocopy.], thế nên về lý mà nói thì cô là sếp của tôi.

"Chào bé yêu." Ruby lướt vào từ phòng điều trị, cười ngoác miệng như mọi khi. Tóc cô được chải ngược về phía sau và ghim thành búi, với những lọn tết cầu kỳ hai bên. Cả Annalise và Ruby đều rất chăm chút kiểu tóc - giữa hai người gần như có sự ganh đua. "Cậu nghe này, dù không muốn tí nào nhưng tớ vẫn phải lên lớp cậu về vấn đề kỷ luật."

"Cái gì cơ?" Tôi há hốc miệng nhìn cô.

"Không phải lỗi của tớ!" Cô giơ tay lên. "Tớ muốn được cái hiệp hội mới PFFA này công nhận. Tớ vừa đọc tài liệu, họ nói nếu nhân viên nhí nhố với bệnh nhân thì phải kỷ luật nhân viên. Lẽ ra đã phải làm rồi, cậu biết đó, bây giờ tớ phải chuẩn bị giấy tờ sẵn sàng cho ông thanh tra. Chúng ta sẽ làm qua loa thôi."

"Tớ không nhí nhố với anh ấy," tôi tự bào chữa. "Là anh ấy tán tỉnh *tớ*!"

"Tớ nghĩ là hội đồng sẽ quyết định điều đó, cậu có nghĩ thế không?" Annalise xen vào giọng dọa dẫm. Trông cô ấy nghiêm trọng đến mức tôi cảm tháy gợn lên đôi chút lo lắng. "Tớ *đã nói* với cậu thế là trái đạo đức nghề nghiệp rồi mà," cô ấy nói thêm. "Cậu đáng bị khởi tố."

"*Khởi tố* á?" Tôi quay sang Ruby cầu cứu. Tôi không thể tin nổi những gì đang diễn ra. Lúc Magnus ngỏ lời cầu hôn, Ruby nói chuyện đó thật lãng mạn đến mức cô ấy muốn khóc, và rằng OK, nghiêm khắc mà nói như thế này là trái quy tắc nhưng theo ý kiến của cô ấy thì tình yêu chinh phục tất cả, và còn *xin* làm phù dâu cho tôi!

"Annalise, cậu không định nói 'khởi tố' đúng không nào." Ruby trợn mắt. "Thôi nào, chúng ta hãy nhóm họp hội đồng."

"Hội đồng gồm những ai ?"

"Chúng tớ," Ruby vui vẻ và tớ. Tớ biết lẽ ra phải có một người ngoài, nhưng tớ chẳng biết mời ai. Tớ sẽ nói với ông thanh tra là tớ đã mời nhưng rốt cuộc họ lại ốm." Cô liếc nhìn đồng hồ. "OK, chúng ta có hai mươi phút. Chào chị Angela!" cô vui vẻ nói thêm khi chị tiếp tân ấn cửa bước vào. "Đừng chuyển máy bất kỳ cú điện thoại nào nhé!"

Angela chỉ gật đầu, khụt khịt và thả túi xách xuống nền nhà. Bạn trai của chị ta chơi trong một ban nhạc, vì thế sáng ra chị ta không dễ bắt chuyện cho lắm.

"Nào, Poppy," Ruby ngoái cổ lại nói, đoạn dẫn đường vào phòng họp. "Lẽ ra tớ phải thông báo trước cho cậu hai tuần để chuẩn bị. Nhưng cậu không cần, đúng không? Chúng ta có thể nói là cậu đã được thông báo trước hai tuần rồi không? Bởi vì chỉ còn hơn một tuần nữa là đến lễ cưới, như thế có nghĩa là sẽ làm gián đoạn tuần trăng mật của cậu hoặc là để đấy đến lúc cậu trở về, nhưng tớ *thực sự* muốn làm cho xong cái thủ tục này..."

Cô dẫn tôi tới chỗ chiếc ghế duy nhất lơ chơ giữa phòng, đoạn cô và Annalise ngồi xuống ghế phía sau bàn. Tôi chờ đợi một luồng ánh sáng sẽ chiếu rọi vào mắt mình bất cứ lúc nào. Thật kinh khủng. Mọi cái đột nhiên xoay 180 độ. Họ và tôi ở hai phía đối địch nhau.

"Cậu sẽ *sa thải* tớ à?" Tôi cảm thấy hoảng hốt một cách lố bịch.

"Không, tất nhiên là không rồi!" Ruby mở nắp bút. "Đừng có ngớ ngẩn thế!"

"Cũng có khả năng chứ," Annalise nói và ném cho tôi một cái nhìn quan ngại.

Cô ấy rõ ràng rất thích vai trò Tay Sai Đắc Lực của mình. Tôi biết tại sao lại thế. Vì tôi có Magnus còn cô ấy thì không.

Vấn đề là thế này. Người đẹp nhất trong nhóm là Annalise. Đến tôi còn muốn nhìn cô ấy cả ngày, mà tôi là phụ nữ đấy nhé. Nếu năm ngoái bạn hỏi bất kỳ người nào: "Ai trong số ba cô này sẽ kiếm được một anh chàng và đính hôn vào mùa hè tới ?" chắc chắn họ đã lập tức nói: "Annalise."

Vì thế nên tôi có thể hiểu cô ấy nghĩ gì nhìn vào trong gương và thấy mình (nữ thần Hy Lạp) rồi thấy tôi (chân lêu nghêu, tóc sẫm màu, nét đẹp nhất: mi mắt dài) và nghĩ... Thế này là thế quái nào hả?

Hơn nữa, như tôi đã nói, lẽ ra theo lịch hẹn cô ấy mới là người khám cho Magnus. Chúng tôi trao đổi với nhau ở phút cuối cùng. Điều này *không phải là lỗi của tôi.*

"Thế đấy." Ruby ngước đầu lên khỏi tập giấy viết khổ nhỏ. "Cô Wyatt, nào chúng ta hãy cùng điểm lại sự việc. Vào ngày 15 tháng Mười hai năm ngoái, cậu đã khám cho một bệnh nhân tên là Magnus Tavish tại đây."

"Đúng vậy"

"Vết thương như thế nào?"

"Cổ tay bị bong gân trong lúc trượt tuyết"

"Trong lần khám đó, bệnh nhân có biểu hiện gì... quan tâm không đúng mực đối với cậu không? Hoặc là cậu quan tâm tới anh ta chẳng hạn?"

Tôi nhớ lại giây phút đầu tiên khi Magnus bước vào phòng tôi. Anh mặc áo khoác dài bằng vải tuýt màu xám, mái tóc hung đỏ lấp lánh vì nước mưa còn gương mặt ửng hồng do đi bộ. Anh đến muộn mười phút, và ngay lập tức anh hối hả bước đến ôm lấy cả hai bàn tay tôi và nói: "Tôi *hết sức* xin lỗi" bằng giọng con nhà gia giáo đáng yêu ấy.

"Tôi... ờ... không," tôi cất giọng bào chữa. "Chỉ là một buổi khám bệnh như bình thường thôi."

Nói như vậy nhưng tôi biết đó không phải là sự thật. Nếu là một buổi khám bệnh bình thường, tim bạn không đập thình thịch khi bạn cầm tay người bệnh. Tóc gáy bạn không dựng lên. Bạn không cầm tay anh chỉ hơi lâu hơn một chút so với cần chiết.

Tôi không thể nói ra một trong những điều đó. Chắc chắn tôi sẽ bị đuổi việc.

"Tớ khám cho bệnh nhân đó một vài lần." Tôi cố gắng tỏ ra bình tĩnh và chuyên nghiệp. "Tới lúc chúng t nhận ra tình cảm dành cho nhau, thời gian điều trị của anh ấy đã kết thúc. Vì thế việc này hoàn toàn phù hợp với đạo đức nghề nghiệp."

"Anh ta kể với tớ đó là tình yêu sét đánh!" Annalise bẻ lại. "Cậu giải thích *điều đó* như thế nào ? Anh ta kể với tớ rằng hai người tức thì say nhau như điếu đổ, và rằng anh ta muốn chiếm lấy cậu ngay trên tràng kỷ. Anh ta nói chưa bao giờ thấy ai mặc bộ đồ blouse mà lại gợi cảm như cậu."

Tôi sẽ *cho* Magnus một trận. Anh nói như vậy để làm cơ chứ?

"Phản đối!" Tôi trừng mắt nhìn cô ấy. "Lời chứng đó được thu thập dưới ảnh hưởng của

hơi men và với tư cách không chuyên nghiệp. Do đó tòa không thể chấp nhận lời chứng đó được."

"Có chứ, tòa có thể làm như vậy! Với cả cậu đã *thề* là chỉ nói sự thật kia mà!" Cô ấy chĩa một ngón tay vào tôi.

"Phản đối được Tòa chấp nhận," Ruby ngắt lời, ngừng ghi chép và ngước lên nhìn với ánh mắt đăm chiêu. "Có thật đó là mối tình sét đánh không?" Cô nghiêng người về phía trước, bộ ngực khủng căng ních dưới lớp áo blouse. "Lúc đó cậu đã *biết* chưa?"

Tôi nhắm mắt cố gắng mường tượng lại ngày hôm đó. Tôi không chắc lúc đó mình đã nhận biết được điều gì chưa, có điều tôi cũng muốn chiếm lấy anh ngay trên tràng kỷ.

"Có," rốt cuộc tôi nói. "Tớ nghĩ vậy."

"Lãng mạn *quá*," Ruby thở dài.

"Nhưng mà sai trái!" Annalise gay gắt xen vào. "Lẽ ra ngay phút anh ta tỏ ra quan tâm đến cậu một chút, cậu phải nói ngay: 'Thưa quý bệnh nhân, đây là một hành động không phù hợp. Tôi muốn chấm dứt ở đây và chuyển quý bệnh nhân tới một điều trị viên khác.' "

"Ồ, một điều trị viên khác!" Tôi không nhịn được liền bật cười. "*Cậu* chẳng hạn, tình cờ như vậy đúng

"Có thể lắm chứ! Tại sao không?"

"Thế nếu anh ấy tỏ ra quan tâm đến cậu thì sao?"

Cô ấy hất cằm kiêu hãnh. "Tớ sẽ biết cách xử lý tình huống mà không vi phạm các chuẩn mực đạo đức của nghề nghiệp."

"Tớ tuân thủ đạo đức nghề nghiệp!" tôi phẫn nộ nói. "Tớ hoàn toàn tuân thủ đạo đức nghề nghiệp!"

"Thế ư?" Cô ấy nheo mắt lại giống như một ủy viên công tố. "Điều gì đã khiến cô đi tới gợi ý đổi lịch hẹn với tôi, cô Wyatt? Có phải sự thực chính cô đã tìm thông tin về anh ta qua Google và quyết định giành anh ta cho mình?"

Chúng ta chưa xong vụ này ư?

"Annalise, *chính cậu* đòi đổi lịch hẹn! Tớ chưa bao giờ gợi ý cái gì cả! Tớ chẳng hề biết anh ấy là ai! Thế nên nếu cậu cảm thấy đã bỏ lỡ cơ hội thì đấy là số cậu không ra gì! Lần sau thì đừng có đổi!"

Annalise không nói gì một hồi, mặt cô ấy mỗi lúc một đỏ gay lên.

"Tớ biết ngay mà," cuối cùng cô thốt lên, đập nắm tay lên trán. "Tớ biết ngay mà! Tớ thật *ngu ngốc*. *Sao* tớ lại đổi cơ chứ!"

"Thế thì sao?" Ruby thẳng thừng cắt ngang. "Thôi đi Annalise. Magnus không hợp với cậu, anh ấy là để cho Poppy. Thế nên có vấn đề gì ở đây đâu?"

Annalise lặng thinh. Tôi có thể thấy là cô ấy không bị thuyết phục.

"Như thế là không công bằng," cuối cùng cô ấy lầm bầm. "Cậu có biết ở giải chạy Marathon London, tớ đã phải xoa bóp cho bao nhiêu tay làm ngân hàng không? Cậu có biết tớ đã bỏ ra bao nhiêu công sức

Vài năm trước Annalise đã lân la làm quen với giải chạy Marathon London, sau một lần xem trên ti vi và nhận ra các vận động viên toàn là những anh chàng tráng kiện hăng hái ở độ tuổi tứ tuần, chắc đều còn độc thân vì tất cả những gì họ làm là ăn rồi chỉ đi chạy, ờ thì bốn mươi tuổi có hơi già một chút, nhưng hãy *nghĩ* đến mức thu nhập họ chắc chắn có được mà xem.

Vì thế, kể từ dạo đó, mỗi năm cô ấy đều tình nguyện làm điều trị viên cấp cứu. Cô ấy áp sát các anh chàng hấp dẫn, xoa bóp bắp chân hay những chỗ khác, trong khi đóng đinh họ với cặp mắt màu xanh nước biển to đùng của mình, kể với họ là *cô ấy* cũng luôn ủng hộ hoạt động từ thiện đó. [Cô ấy hoàn toàn lờ tịt những phụ nữ không may bị trượt mắt cá chân. Nếu bạn là nữ giới, đừng tham gia giải chạy marathon có Annalise trực.]

Công bằng mà nói, nhờ đó mà cô ấy có rất nhiều cuộc hẹn hò - và thậm chí có một anh chàng còn đưa cô ấy tới Paris - nhưng không có mối nào dài hạn hay nghiêm chỉnh, điều mà cô ấy muốn. Điều cô ấy không chịu thừa nhận, tất nhiên, là cô ấy kén cá chọn canh. Cô ấy giả bộ mình muốn một "anh chàng thẳng thắn, dễ thương, phẩm chất tốt" nhưng đã từng có vài anh như thế yêu cô ấy đến tuyệt vọng, thế mà cô ấy đá họ, thậm chí trong đó có cả một cậu diễn viên rất điển trai (vở kịch cậu ấy diễn kết thúc và cậu ấy không có công việc nào tiếp theo). Cái mà cô ấy *thực sự* theo đuổi là một anh chàng trông giống như từ trong quảng cáo dao cạo râu Gillette bước ra, bộn tiền và/hoặc là có công danh sự nghiệp. Tốt nhất là có cả hai. Tôi nghĩ đó là lý do tại sao cô ấy điên tiết đến thế về chuyện để mất Magnus, bởi lẽ anh là "Tiến sĩ". Có lần cô ấy hỏi tôi một ngày nào đó anh có trở thành "Giáo sư" không và khi tôi nói có thể, nét mặt cô ấy đột nhiên như kiểu xanh lè đi.

Ruby ghi nguệch ngoạc cái gì đó, rồi đậy nắp bút lại. "Ờ, tớ nghĩ là chúng ta đã xem xét đầy đủ sự việc. Tốt lắm, mọi người ạ."

"Thế cậu không định cảnh cáo cậu ấy hay làm gì à?" Annalise vẫn bĩu môi.

"Ồ, nói đúng đấy." Ruby gật đầu, rồi hắng giọng nói. "Poppy, không được lặp lại như thế

nữa.”

“OK.” Tôi nhún vai.

“Tớ sẽ ghi ra giấy, đưa cho ông thanh tra xem, và như thế là hết chuyện. À, tớ đã nói với các cậu là tớ đã tìm được áo ngực không dây *hoàn hảo* để mặc với váy phù dâu của tớ chưa ?” Ruby hớn hở nhìn tôi, quay trở lại với con người vui vẻ thường nhật của cô. “Hàng xa tanh màu xanh nước biển nhé. Rất gợi cảm.”

“Nghe hay quá!” Tôi đứng dậy vươn tay về phía khay cà phê Costa. “Có cốc nào cho tớ không?”

“Tớ mua cho cậu một ly cà phê sữa nhạt,” Annalise bắt đắc dĩ nói. “Với nhục đậu khấu.”

Tôi đang uống cà phê thì Ruby hổn hển nói: “Poppy! Cậu vẫn chưa tìm thấy nhẫn à?”

Tôi ngẩng lên, thấy cả Annalise và Ruby đang nhìn chằm chằm vào tay trái của tôi.

“Chưa,” tôi miễn cưỡng thú nhận. “Ý tớ là, tớ tin chắc là nó sẽ xuất hiện đâu đó...”

“Chết tiệt.” Annalise đưa một tay lên miệng.

“Tớ cứ nghĩ cậu tìm thấy rồi.” Ruby nhăn mày. “Tớ đinh ninh là ai đó đã nói cậu tìm thấy rồi chứ.”

“Chưa, vẫn chưa.”

Tôi *thực lòng* không thích phản ứng của họ. Sao không ai nói nói một câu như kiểu “Đừng lo” hay “Những chuyện như thế này vẫn xảy ra” chứ. Cả hai trông đều hoảng hốt, thậm chí cả Ruby.

“Thế cậu định làm gì?” Ruby nhíu mày.

“Magnus nói gì?” Annalise xen vào.

“Tớ...” Tôi tợp một ngụm cà phê sữa, kéo dài thời gian. “Tớ vẫn chưa kể với anh ấy.”

“Chếếết.” Ruby chở hắt ra.

“Nó đáng giá bao nhiêu tiền?” *Yên tâm* là Annalise sẽ hỏi tất cả những câu tôi không muốn nghĩ tới.

“Cũng kha khá, tớ đoán thế. Ý tớ là, kiểu gì chả có bảo hiểm...” tôi thêm vào không đâu vào đâu.

“Thế cậu định bao giờ mới cho Magnus biết?” Ruby khoác bộ mặt không đồng tình. Tôi ghét vẻ mặt đó. Nó khiến tôi cảm thấy mình bé nhỏ và xấu hổ. Giống như cái lần tồi tệ khi cô bắt gặp tôi vừa siêu âm cho bệnh nhân vừa nhắn tin [Tôi bao biện rằng đó là một trường hợp khẩn cấp. Natasha chia tay với bạn trai của cô ấy. Với cả bệnh nhân đâu có thấy tôi đang làm gì. Nhưng đúng là tôi biết làm như thế là sai]. Ruby là kiểu người mà theo bản năng bạn luôn muốn gây ấn tượng tốt.

“Tối nay. Không ai trong hai cậu thấy chiếc nhẫn à?” Tôi không thể không hỏi, mặc dù như thế thật lố bịch, làm như họ đột nhiên sẽ nói: “À đúng rồi, nó nằm trong túi tớ!” không bằng.

Cả hai người đều im lặng lắc đầu. Thậm chí cả Annalise cũng có vẻ thương cảm cho tôi.

Ôi Chúa ơi. Như thế này thì tồi tệ quá.

Đến sáu giờ còn tồi tệ hơn. Annalise đã tìm hiểu về nhẫn ngọc lục bảo trên Google.

Tỏi có bảo cô ấy làm thế không ? Không, tôi không bảo. Magnus chưa bao giờ nói với tôi chiếc nhẫn trị giá bao nhiêu. Tôi đã hỏi đùa anh, khi anh đeo nó vào tay tôi lần đầu tiên, và anh nói đùa lại rằng nó vô giá, giống như tôi. Thực sự rất lãng mạn và đáng yêu. Lúc đó chúng tôi đang ăn tối ở tiệm Bluebird, và tôi không hề hay biết anh sẽ ngỏ lời cầu hôn ngay sau đó. Không hề. [Tôi biết nữ giới nói như thế và điều họ ngụ ý là "Tôi ra tối hậu thư cho anh, và rồi để anh tự đề xuất ý tưởng, và thề là sáu tuần sau việc đã xong!” Nhưng không phải như thế. Tôi thành thực không hình dung ra. Mà chắc bạn cũng không thể hình dung ra, mới chỉ *sau một tháng*, đúng không?]

Nói tóm lại, vấn đề là ở chỗ tôi không hề biết chiếc nhẫn giá bao nhiêu tiền mà cũng không bao giờ muốn biết. Tôi cố hình dung những lời để nói với Magnus như kiểu: “Ôi, em đâu có *nhận thức* được cái nhẫn lại giá trị đến thế! Lẽ ra anh nên *nói* cho em biết chứ!”

Đương nhiên đời nào tôi lại cả gan nói ra như thế. Ý tôi là, phải mít đặc đến thế nào mới không nhận thức được một chiếc nhẫn ngọc lục bảo rút từ trong két sắt ngân hàng ra đáng tiền đến đâu? Tuy thế, việc không có một con số cụ thể trong đầu đã khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn.

Nhưng bây giờ Annalise đang vẫy vẫy một tờ giấy in từ trên mạng. [Tôi đoán cô ấy không làm việc này trong giờ nghỉ trưa. Cô *ấy* mới là người đáng bị kiểm điểm].

“Art Deco, ngọc lục bảo khối vuông, đính kim cương,” cô ấy đọc to. “Ước tính hai mươi lăm nghìn bảng.”

Cái gì cơ? Ruột gan tôi lộn tùng phèo. Không phải chứ.

"Anh ấy không thể nào tặng tớ một thứ đắt đỏ đến thế." Giọng tôi lí nhí. "Cánh nhà giáo đều nghèo xơ xác mà."

"Nghèo cái gì mà nghèo! Nhìn nhà cửa anh ta thì biết! Bố anh ta là một người có tiếng! Cậu nhìn xem, chiếc này trị giá ba chục nghìn." Cô ấy giơ một tờ giấy khác lên. "Trông giống chiếc nhẫn của cậu đấy. Cậu có nghĩ thế không Ruby?"

Tôi không thể nhìn vào tờ giấy.

"Ở vào địa vị cậu, không đời nào tớ tháo nó ra khỏi tay," Annalise bổ sung, lông mày nhướng lên, và tôi chỉ muốn thụi cô ấy.

"Chính *cậu* là người muốn đeo thử nó đấy nhé!" tôi giận dữ nói. Nếu không phải vì cậu thì bây giờ tớ vẫn còn nhẫn!"

"Ai bảo tại tớ!" cô áy phẫn nộ đáp trả. "Tớ chỉ thử đeo khi mọi người đều làm thế! Cái lúc đó đã được chuyển xung quanh bàn rồi." "Ờ, thế thì đó là ý kiến của ai ?"

Tôi đã bóp đầu nghĩ mãi về điều này - nhưng nếu hôm qua trí nhớ của tôi mờ mịt thì hôm nay nó còn tệ hơn.

Tôi sẽ không bao giờ tin vào truyện trinh thám về thám tử Poirot nữa. Không bao giờ. Nhân chứng nào cũng nói thế này đây: "Vâng, tôi nhớ chính xác là 3 giờ 6 phút buổi chiều, bởi vì lúc đó tôi với tay lấy thìa xúc đường và đồng thời liếc nhìn đồng hồ, còn rõ ràng Phu nhân Favisham ngồi phía bên phải lò sưởi."

Vớ vẩn. Họ không hề biết Phu nhân Favisham ở đâu, họ chỉ không muốn thú nhận điều đó trước mặt thám tử Poirot. Tôi không hiểu tại sao ông ta có thể điều tra ra nữa.

"Tớ phải đi đây." Tôi nói trước khi Annalise kịp trêu ngươi bằng bức ảnh một chiếc nhẫn đắt tiền nữa.

"Để nói với Magnus à?"

"Họp bàn về đám cưới với Lucinda trước. Sau đó là với Magnus và gia đình anh."

"Nhớ kể cho bọn tớ nghe mọi việc thế nào đấy. Nhắn tin cho bọn tớ nhé." Annalise cau mày. "Này Poppy, giờ tớ mới nhớ ra, tại sao cậu lại đổi số điện thoại thế ?"

"À, cái đó hả. Ờ thì, tớ ra ngoài khách sạn để có sóng tốt hơn, cầm điện thoại trên tay..."

Tôi chợt ngừng. Nghĩ lên nghĩ xuống, tôi không việc gì lại đi kể toàn bộ câu chuyện, nào là cướp giật, điện thoại trong thùng rác rồi Sam Roxton. Quá nhiêu khê mà tôi thì không còn đủ sức nữa.

Thay vào đó, tôi nói cho qua chuyện. “Chẳng có gì... các cậu biết đấy. Mất cái cũ, mua cái mới. Hẹn mai gặp lại nhé.”

“Chúc quý cô may mắn!” Ruby ôm chấm lấy tôi.

ớ nhắn tin!” Tôi nghe thấy Annalise gọi với theo trong khi tôi đi ra khỏi cửa. “Bọn tớ muốn được cập nhật hằng giờ!”

Cô nàng Annalise này chắc hẳn sẽ rất cừ khôi ở những buổi hành hình công cộng. Cô ấy chắc hẳn sẽ đứng hàng đầu, chen vai thích cánh để thấy rõ lưỡi rìu, vẽ lại những đoạn đầy máu để đăng lên bảng tin của làng, chỉ đề phòng trường hợp có ai lỡ không được xem.

Hoặc là, như bạn biết, làm tất cả những gì người ta làm trước khi có Facebook ấy.

Tôi không hiểu tại sao mình lại phải mất công hối hả thế này, vì Lucinda vẫn đến muộn như thường lệ.

Thực ra tôi không hiểu mình cần đến một người tổ chức đám cưới làm gì. Nhưng ý nghĩ này tôi chỉ giữ riêng cho mình thôi, vì Lucinda là bạn lâu năm của gia đình Tavish, và mỗi lần tôi nhắc đến chị ta, Magnus lại hỏi “Hai người có ăn ý với nhau không ?" bằng giọng cất cao tràn trề hy vọng, như thể tôi và chị ta là hai con gấu trúc đang có nguy cơ tuyệt chủng nên nhất thiết phải giao phối với nhau vậy.

Không hẳn là tôi *không ưa* Lucinda. Vấn đề chỉ là chị ta làm tôi mệt mỏi. Chị ta suốt ngày nhắn tin cho tôi biết cụ thể chị ta đang ở đâu và làm gì, lải nhải chuyện mình bỏ bao công sức vì tôi, ví dụ như tìm nguồn cung ứng khăn ăn, đó là cả một *sử thi*, nó khiến chị ta mất hàng đống thời gian, phải đi những ba chuyến tới một kho chứa vải ở Walthamstow.

Với cả những ưu tiên của chị ta có vẻ dở hơi thế nào ấy. Ví dụ, chị ta đi thuê một “chuyên gia lập trình đám cưới” tốn bao nhiêu là tiền, để làm ra những thứ tinh vi như kiểu một hệ thống cập nhật thông tin qua điện thoại [Chúng tôi không hề sử dụng đến] cho tất cả khách mời, và một trang mạng để họ có thể đăng ký mình sẽ mặc trang phục gì để tránh “những xung đột đáng tiếc” [Chả có ai đăng ký]. Nhưng trong lúc làm những việc này thì chị ta lại không liên lạc lại với những người nấu tiệc cưới chúng tôi muốn, làm chúng tôi suýt mất họ.

Tôi và chị ta hẹn gặp ở sảnh Claridge - Lucinda thích sảnh khách sạn, đừng hỏi tôi tại sao. Tôi kiên nhẫn ngồi đó hai chục phút, uống chén trà đen nhạt nhẽo, thầm ước mình hủy cuộc hẹn, và càng lúc càng cảm thấy phát ốm phát sốt trước ý nghĩ phải gặp bố mẹ Magnus. Tôi đang tự không biết có phải đi vào nhà vệ sinh để nôn không thì chị ta đột ngột xuất hiện, tóc đen nhánh bồng bềnh, mùi nước hoa Calvin Klein thoang thoảng, sáu tấm bảng mẫu thiết kế cặp dưới nách. Gót giày thấp nhọn bằng da nâu gõ trên nền đá hoa và chiếc áo khoác ca sơ mia hồng bay phấp phới ngược gió về phía sau chị ta như đôi cánh.

Sát theo sau là Clemency, "trợ lý" của chị ta (nếu có thể gọi một con bé mười tám tuổi, không được trả công là trợ lý. Tôi thì gọi đó là bóc lột lao động). Clemency ăn mặc rất thời trang, rất dịu dàng và sợ Lucinda phát khiếp. Con bé thấy quảng cáo tìm thực tập sinh của Lucinda trên tờ *Quý bà* và cứ luôn miệng kể lể với tôi rằng thật tuyệt vời khi được học nghề với một người kinh nghiệm sành sỏi như thế. [Bản thân tôi thì nghi ngờ cái gọi là "kinh nghiệm" của Lucinda. Mỗi lần tôi hỏi về những tiệc cưới khác mà chị ta đã làm, chị ta chỉ có mỗi một ví dụ, đó là tiệc cưới của một người bạn khác, ba mươi khách mời ăn ở nhà hàng. Nhưng tất nhiên là tôi không hề đề cập chuyện này trước mặt gia đình Tavish. Hay Clemency. Hay bất kỳ ai.]

"Tình hình là chị đã nói chuyên với linh mục. Sắp xếp như thế *không* ổn đâu. Cái bục giảng kinh thảm hại phải ở nguyên chỗ của nó." Lucinda ngồi xuống ghế, hai chân duỗi ra trong chiếc quần ống bó dài hiệu Joseph, những tấm bảng thiết kế đã trượt khỏi tầm kiểm soát của chị ta rơi vung vãi xuống sàn. "Chị không hiểu tại sao thiên hạ không thể *tử tế* hơn. Ý chị là, chúng ta làm gì được bây giờ? Mà chị còn chưa nghe người nấu tiệc cưới phản hồi gì đây này..."

Tôi gần như không thể tập trung vào những gì chị ta nói. Đột nhiên, tôi ước giá như mình thu xếp gặp trực tiếp Magnus trước và nói với anh về chiếc nhẫn. Như thế cả hai có thể cùng đối mặt với bố mẹ anh. Bây giờ có muộn quá không? Liệu tôi có thể gửi nhanh một tin nhắn cho anh trên dường tới ?

"… chị còn chưa tìm được tay chơi kèn trumpet nào nữa chứ." Lucinda đột ngột thở hắt ra, hai ngón tay được sơn sửa ấn lên trán. "Có quá nhiều việc phải làm. Thật điên rồ. *Điên rồ*. Nếu như Clemency đánh máy bản đăng ký dịch vụ đâu ra đấy thì đã đỡ biết bao nhiêu," chị ta bổ sung, có chút gay gắt.

Con bé Clemency tội nghiệp mặt đỏ như gấc, tôi nhìn nó cười thông cảm. Không phải lỗi của nó, nó mắc hội chứng đọc loạn nên mới viết nhầm "bài thánh ca" thành "bà cá thanh", và thế là phải làm lại tất cả từ đầu.

"Mọi việc rồi sẽ ổn cả mà!" tôi động viên. "Chị đừng lo!"

"Chị nói cho em biết, sau vụ này chị cần một tuần nghỉ suối nước nóng. Em đã nhìn tay chị chưa?" Lucinda chìa về phía tôi. *Xì trét* đây này!"

Tôi chẳng hiểu chị ta đang nói gì - tôi thấy bàn tay chị ta hoàn toàn bình thường. Nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn nhìn chăm chú.

"Em thấy không? Hỏng hết. Tất cả là vì đám cưới của em đấy, Poppy ạ! Clemency, em gọi cho chị một ly G&T đi."

"Vâng ạ. Em làm ngay." Clemency hăng hái đứng lên.

Tôi cố gắng tảng lờ nỗi bực tức đang nhen nhóm trong lòng. Lucinda lúc nào cũng chèn những lời như thế giữa câu chuyện: "Tất cả là vì lễ cưới của em", "Chỉ vì muốn em được hạnh

phúc, Poppy ạ!” “Cô dâu thì lúc nào chả đúng!”

Đôi lúc giọng điệu gì chị ta có vẻ rất châm chọc, và điều này làm tôi khá khó chịu. Ý tôi là, tôi đâu có *nhờ* chị ta lên kế hoạch lễ cưới, đúng không? Hơn nữa, chúng tôi trả cho chị ta kha khá tiền kia mà? Nhưng tôi không muốn nói gì cả, bởi vì chị ta là bạn cũ của Magnus vân vân và vân vân.

“Chị Lucinda ơi, không biết chúng ta đã giải quyết xong vụ thuê xe chưa nhỉ?” tôi ướm hỏi.

Một sự im lặng đáng lo ngại. Qua cách mũi Lucinda bắt đầu co giật, tôi có thể nói một làn sóng giận dữ đang trào lên bên trong chị ta. Cuối cùng, cơn giận bùng nổ, đúng lúc Clemency tội nghiệp quay lại.

“Ôi *chết tiệt*. Ôi mẹ kiếp... *Clemency*!" Chị ta chuyển cơn thịnh nộ lên người con bé đang run rẩy. “Tại sao em không nhắc chị vụ xe cộ? Họ cần xe ô tô! Chúng ta cần thuê xe!”

“Em...” Clemcncy nhìn tôi cầu cứu. “Ơ... em có biết đâu ạ...” “Lúc nào cũng có chuyện gì đó!” Lucinda gần như nói với chính mình. “ cũng có chuyện khác để phải bận tâm. Không sao kể xiết. Tôi có dốc sức đến đâu cũng không hết việc, vẫn cứ liên tiếp chuyện nọ việc kia..."

“Chị xem này, hay là để em lo vụ xe cộ?” tôi vội vã nói. “Chắc em có thể thu xếp được.”

“Em làm được không?” Lucinda có vẻ bừng tỉnh. “Thế em lo việc đó nhé? Chị chỉ có mỗi hai tay, em biết đấy, và chị đã bỏ cả *tuần* lo từng chi tiết, tất cả vì tiệc cưới *của em* đấy, Poppy ạ...”

Trông chị ta thực sự stress, tôi cảm thấy lương tâm cắn rứt đôi chút.

“Được mà! Không có vấn đề gì. Em sẽ tìm trên Những Trang Vàng hay đại loại thế.”

“Thế vụ tóc tai của em đến đâu rồi, Poppy?” Lucinda đột nhiên tập trung vào đầu tôi, và tôi thầm ước tóc mọc nhanh thêm vài xăng ti mét nữa.

“Không tệ lắm! Em chắc là sẽ vừa đủ để buộc thành búi. Chắc chắn thế.” Tôi cố gắng tỏ ra lạc quan hơn những gì đang cảm thấy.

Lucinda đã bảo tôi một trăm lần là thật thiển cận và ngu xuẩn khi sắp đính hôn mà lại đi cắt tóc ngắn đến cổ [Tôi tiên đoán được chuyện đó chắc?]. Chị ta còn bảo tôi lúc ở cửa hiệu váy cưới là với nước da nhợt nhạt [“Trắng nhợt như ma,” chị ta bảo thế] của tôi thì mặc váy trắng sẽ không đẹp, rằng tôi nên mặc màu chanh cốm. Trong *tiệc cưới* của tôi. May thay chị chủ tiệm váy cưới xen vào bảo Lucinda nói linh tinh: tóc và mắt tối sẫm màu, sẽ tôn màu váy trắng hết ý. Thế là tôi chọn tin theo chị chủ tiệm.

Phục vụ mang ly G&T tới, Lucinda uống một hơi dài. Tôi uống thêm một ngụm trà đen nhạt nhẽo. Clemency khốn khổ chưa có đồ uống, nhưng trông con bé có vẻ như đang cố chìm khuất vào chiếc ghế để không thu hút bất kỳ sự chú ý nào.

"Với cả... chắc chị đã lo vụ hoa cưới rồi?" tôi cẩn thận bổ sung. "Nhưng em cũng có thể làm việc đó," tôi vội vã rút lui trước vẻ mặt của Lucinda. "Em sẽ gọi điện cho linh mục.

"Tuyệt vời!" Lucinda thở hắt ra. "Chị sẽ rất cảm ơn em! Bởi vì chị *chỉ* có mỗi hai tay và không thể *phân thân* ra được..." Chị ta đột ngột dừng lời, ánh mắt dừng lại ở tay tôi. "Nhẫn của em đâu, Poppy ? Ôi Chúa ơi, em vẫn chưa *tìm thấy* nó à?"

Khi ngước mắt lên, chị ta trông như bị sét đánh, tôi lại cảm thấy nôn nao.

"Chưa ạ. Nhưng sẽ nhanh chóng tìm ra thôi. Em chắc là vậy. Tất cả nhân viên khách sạn đều đang tìm kiếm..."

"Và em chưa nói với Magnus?"

"Em sẽ nói ạ!" Tôi nuốt khó khăn. "Sắp."

"Nhưng mà, đó chẳng phải là một món gia truyền rất quan trọng sao?" Cặp mắt màu hạt dẻ của Lucinda mở to. "Họ lại không nổi giận sao?"

Có phải là chị ta đang cố làm cho tôi khủng hoảng tinh thần không?

Điện thoại của tôi đổ chuông, tôi chộp lấy nó, biết ơn cái cớ để thoát khỏi chị ta. Magnus gửi cho tôi một tin nhắn, làm tiêu tan hy vọng thầm kín của tôi rằng bố mẹ anh bỗng nhiên bị rối loạn đường ruột và phải hủy cuộc hẹn:

Ăn tối lúc 8h, cả nhà ở đây rồi, đợi em sốt ruột quá!

"Điện choại mới của em đấy à?" Lucinda cau mày chăm chú nhìn điện thoại của tôi. "Em có nhận được các tin nhắn chị gửi chuyển tiếp cho em không?"

"Có ạ, cảm ơn chị." Tôi gật đầu. Chỉ có khoảng ba lăm tin nhắn thôi, làm chật hết cả hộp thư của tôi.

Khi nghe nói tôi bị mất điện thoại, Lucinda nằng nặc đòi chuyển tiếp tất cả các tin nhắn mới đây của chị ta cho tôi, để tôi không "mắc phải sơ suất" nào. Công bằng mà nói thì đó là một ý kiến hay. Tôi cũng bảo Magnus gửi tất cả những tin nhắn mới đây, và mấy cô bạn ở chỗ làm cũng vậy.

Ned Murdoch quỷ quái nào đó cuối cùng cũng đã liên lạc với Sam. Cả ngày tôi ngóng cái

thư đó. Tôi liếc nhìn bâng quơ, nhưng với tôi mà nói thì nó chẳng có gì long trời lở đất. *Về việc đấu thầu của Ellerton. Chào Sam. Có một số điểm. Cậu sẽ thấy trong thư gửi kèm... v.v và v.v.*

Sao cũng được, mặc kệ nó, tôi nên gửi đi ngay lập tức. Tôi ấn Chuyển tiếp và kiểm tra thư đã gửi. Rồi tôi nhanh chóng bấm trả lời Magnus, ngón tay luống cuống vì căng thẳng.

Tuyệt vời! Em mong ngóng gặp hai bác quá! Phấn khởi quá!!!

JJJ

TB: Chúng mình có thể gặp nhau ở ngoài trước không? Có chuyện này em muốn nói với anh. Một việc nhỏ xíu thôi.

Xxxxxxxx.

Chương bốn

Tình cảnh hiện tại giúp tôi hiểu những câu chuyện lịch sử. Cụ thể là bây giờ thì tôi đã *biết* cảm giác khi lê bước lên máy chém trong thời kỳ Cách mạng Pháp như thế nào. Ra khỏi tàu điện ngầm, tôi leo lên đồi, tay giữ chặt chai vang mới mua hôm qua, bước chân mỗi lúc một chậm hơn. Và lại càng chậm hơn.

Trên thực tế, tôi nhận ra là mình không bước nổi nữa. Tôi đang chết sững. Tôi nhìn chằm chằm vào ngôi nhà của gia đình Tavish và khó nhọc nuốt nước bọt hết lượt nọ đến lượt kia, ra lệnh cho mình bước tiếp.

Nghĩ thoáng ra xem nào, Poppy. chỉ là một chiếc nhẫn.

Họ chỉ là bố mẹ chồng tương lai của minh.

Đó chỉ là "một phút nóng nảy." Theo lời Magnus [Rốt cuộc tôi đã tra khảo được Magnus qua điện thoại vào giờ ăn trưa.], thực tế họ chưa bao giờ nói thẳng ra họ không muốn anh cưới mình. Họ chỉ *ngụ ý* thế thôi. Và biết đâu họ đã thay đổi ý kiến!

Với cả tôi mới phát hiện ra một điều đáng để lạc quan. Theo như tôi thấy thì hợp đồng bảo hiểm nhà của tôi sẽ bồi thường cho mọi sự cố mất mát. Như thế là có chút ít hy vọng rồi. Tôi đang tự hỏi hay là mình chủ động *khơi mào* nói về vụ chiếc nhẫn thông qua bảo hiểm, và rồi tùy cơ ứng biến. "Bác biết không, bác Wanda, hôm rồi cháu đọc một tờ quảng cáo của ngân hàng HSBC..."

Ôi Chúa ơi, tôi đang lừa ai vậy? Không có cách nào cứu vãn được vụ này đâu. Một cơn ác mộng. Thôi thì hãy chịu trận vậy.

Điện thoại kêu "bíp", tôi lôi nó ra khỏi túi theo phản xạ. Dù đã không còn hy vọng vào điều lạ kỳ.

"Bạn có tin nhắn mới," giọng nữ tổng đài chậm rãi quen thuộc vang lên.

Tôi cảm giác như thể mình *biết* người phụ nữ này, cô ấy thường xuyên nói chuyện với tôi. Không biết có bao nhiêu người đã lắng nghe cô ấy, sốt ruột muốn cô ấy nói nhanh lên, tim đập thình thịch bởi lo sợ hay hy vọng? Thế nhưng giọng cô ấy luôn bình thản như vậy, như thể cô ấy không *quan tâm* những gì bạn sắp nghe. Lẽ ra bạn phải được quyền có những chọn lựa khác nhau cho những loại tin khác nhau, như vậy cô ấy có thể bắt đầu bằng: "Biết không! Tin cực kỳ nhé! Hãy nghe lời nhắn của bạn nào! Xông lên!" hoặc là: "Ngồi xuống đi cưng. Uống nước đi. Bạn có lời nhắn không được tốt lắm đâu."

Tôi bấm phím 1, chuyển điện thoại sang tay bên kia rồi lại lê bước. Tin nhắn tới lúc tôi đang trên tàu điện ngầm. Có thể chỉ là Magnus, hỏi xem tôi đang ở đâu.

"Xin chào, khách sạn Bcrrow nhắn tin cho cô Poppy Wyatt. Cô Wyatt, xem ra chiếc nhẫn của cô *đã* được tìm thấy hôm qua. Tuy nhiên sự lộn xộn trong lúc báo động hỏa hoạn..."

Cái gì? *Cái gì?*

Niềm vui ào ạt dâng lên tràn ngập trong tôi. Tôi không thể nghe rõ. Tôi không thể nắm bắt từ ngữ. Họ đã tìm thấy nó rồi!

Tôi không buồn nghe nốt lời nhắn. Tôi quay số nhanh cho người quản lý trực khách sạn. Tôi yêu anh ta. Tôi *yêu* anh ta!

"Khách sạn Berrow xin..." Giọng của người quản lý.

"Chào anh!" tôi nói như hết hơi. "Tôi là Poppy Wyatt đây. Anh tìm thấy nhẫn của tôi rồi à! Anh đúng là một ngôi sao! Tôi có thể đến nhận lại nó ngay bây giờ không?"

"Cô Wyatt," anh ta ngắt lời tôi. "Cô có nghe lời nhắn không?

"Tôi có... một đoạn."

"Tôi e rằng.." anh ta dừng lại. "Tôi e rằng ngay bây giờ thì chúng tôi không biếc chắc chiếc nhẫn đang ở đâu."

Tôi đứng sững lại, mắt dán vào cái điện thoại. Anh ta vừa nói gì nhỉ? Mình có nghe nhầm không đây?

"Anh vừa nói tìm thấy chiếc nhẫn rồi cơ mà." Tôi cố gắng giữ bình tĩnh. "Thế thì làm sao anh lại không biết chắc nó hiện ở đâu?" "Theo một nhân viên của chúng tôi, một người quét dọn đã tìm thấy một chiếc nhẫn ngọc lục bảo trên thảm sàn phòng khiêu vũ trong lúc báo động hỏa hoạn và đã đưa nó cho người quản lý khách hàng, bà Fairfax. Tuy nhiên chúng tôi không rõ chuyện gì xảy ra sau đó. Chúng tôi không thể tìm thấy nó trong két sắt, cũng không tìm thấy trong bất kỳ nơi cất giữ an toàn thông thường nào của chúng tôi. Chúng tôi rất xin lỗi, và sẽ cố gắng hết sức để…"

“Ơ, vậy anh hãy nói chuyện với bà Fairfax đi!” Tôi kìm nén sốt ruột. “Hãy tìm hiểu xem bà ấy đã làm gì với nó!

“Đúng thế. Đáng tiếc bà ấy đã đi nghỉ, và dù đã cố hết sức, chúng tôi vẫn chưa liên lạc được với bà ấy.”

“Bà ta *cuỗm* nó rồi à?” tôi hoảng sợ nói.

Tôi sẽ tìm ra bà ta. Dù phải mất bao công sức. Thám tử, cảnh sát, cảnh sát quốc tế... Tôi đã hình dung ra cảnh mình đang đứng trước tòa, chỉ tay vào chiếc nhẫn đặt trong túi nilon đựng vật chứng, trong khi phía bên kia phòng, một phụ nữ trung niên da rám nắng sau thời gian ẩn náu ở khu nghỉ mát Costa del Sol nhìn tôi với ánh mắt nảy lửa.

“Bà Fairfax là một nhân viên trung thành ba mươi năm nay, bà ấy đã trông nom rất nhiều đồ quý giá của khách.” Giọng anh ta nghe có đôi chút mếch lòng. “Tôi không tin bà ấy lại làm một việc như thế.”

“Thế thì nó phải ở đâu đó trong khách sạn chứ?” Tôi cảm thấy le lói một tia hy vọng.

“Đó là điều chúng tôi đang cố gắng làm rõ. Tất nhiên ngay khi biết thêm điều gì, tôi sẽ báo để cô biết. Tôi vẫn có thể gọi đến số máy này chứ?”

“Đúng thế!” Theo phản xạ tôi siết chặt điện thoại. “Hãy gọi cho số này. Xin anh hãy gọi *ngay lập tức* nếu có tin mới. Cảm ơn.”

Tôi tắt máy, thở khó nhọc. Tôi không biết phải cảm thấy thế nào. Ý tôi là, kiểu gì thì đây cũng là tin tốt lành. Không phải thế ư?

Trừ một điều là vẫn vắng bóng chiếc nhẫn đáng lẽ phải yên vị trên ngón tay tôi. Mọi người sẽ vẫn lo lắng. Bố mẹ Magnus sẽ vẫn nghĩ tôi là đứa thiển cận, thiếu trách nhiệm và sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi cái tội đã khiến họ phải trải qua một sự căng thẳng như vậy. Thế nghĩa là cơn ác mộng vẫn đang đợi tôi trước mắt.

Trừ phi... Trừ phi tôi có thể...

Không. Tôi không thể. Liệu có

Tôi đứng như cột điện giữa vỉa hè, đầu óc quay cuồng. OK. Hãy suy nghĩ vụ việc thật chín chắn. Logic và có đạo đức. Nếu chiếc nhẫn *chưa hẳn* đã mất...

Tôi đã đi quá cửa hàng dược phẩm trên phố lớn khoảng bốn trăm mét. Gần như không nhận ra mình đang làm gì, tôi bước lùi lại. Nhân viên bán hàng nói họ đóng cửa rồi, nhưng tôi cứ lờ đi. Đầu cúi gằm, tôi đi về phía quầy bán đồ cấp cứu. Có cái thứ như găng tay để đeo vào và vài cuộn bông băng. Tôi mua hết.

Mấy phút sau tôi lại sải bước lên đồi. Tay tôi quấn trong mấy lớp băng, không ai có thể biết tôi đang đeo nhẫn hay không, thậm chí không cần phải bịa đặt, tôi có thể nói: "Thật khó đeo nhẫn khi bị bỏng tay." Đó là sự thật.

Tôi gần lên đến nhà thì có tiếng điện thoại kêu, Sam Roxton gửi một tin nhắn vào hộp thư của tôi.

File dính kèm đâu?

Đúng kiểu anh ta. Không chào hỏi, không giải thích. Anh ta làm như tôi biết anh ta nói về cái gì không bằng.

Anh muốn nói gì?

Thư của Ned Murdoch. Không có file dính kèm.

Đó là lỗi của tôi chắc! Tôi chỉ chuyển thư đi thôi. Chắc người ta quên không gửi kèm. Sao anh không bảo ông ấy gửi lại CÙNG với file đính kèm đến máy tính của anh luôn đi?

Tôi biết mình nói năng có phần thất thố, và tất nhiên anh ta lập tức nhận ra điều đó.

Chuyện dùng chung điện thoại này là ý tưởng của cô, nếu cô còn nhớ. Nếu cô chán rồi thì trả điện thoại lại văn phòng cho tôi.

Tôi vội vã đáp lại.

Không, không! Ổn cả mà. Nếu có file tôi sẽ gửi cho anh. Đừng lo. Tôi cứ nghĩ anh đã cho chuyển tất cả email về văn phòng anh rồi chứ???

Cánh kỹ thuật nói họ sẽ xử lý nhanh nhất có thể. Nhưng toàn hội bố láo.

Ngừng một lát, rồi anh ta nhắn, ờ mà, tìm thấy nhẫn chưa?

Suýt thôi. Khách sạn đã tìm thấy, nhưng rồi họ lại làm mất. Toàn thế.

Tôi biết.

Lúc này tôi đã dừng đi bộ và đang đứng dựa vào tường; Tôi biết mình đang kéo dài thời gian trước khi phải vào trong nhà, nhưng tôi không thể nhịn được. Kể ra cũng dễ chịu khi có cuộc nói chuyện ảo này với một người không biết tôi, cũng không biết Magnus hay bất kỳ ai

khác. Một lát sau, tôi hối hả gửi lời xưng tội.

Tôi vẫn chưa nói với nhà chồng sắp cưới là tôi đánh mất chiếc nhẫn. Anh có nghĩ như vậy rất tệ hại không?

Im lặng một lát rồi anh ta trả lời:

Sao cô lại phải nói với họ?

Hỏi gì mà nhố nhăng *thế?* Tôi tròn mắt không tin được và gõ: Nhưng đó là nhẫn của họ!

Gần như ngay lập tức tin nhắn của anh ta nháy sáng.

Không phải nhẫn của họ mà là nhẫn của cô. Không phải chuyện của họ. Chẳng có gì quan trọng cả.

Sao anh ta có thể nói *Chẳng có gì quan trọng cả* cơ chứ? Tôi gõ trả lời, bập mạnh bàn phím một cách cáu kinh.

Cái của nợ đó là vật GIA TRUYỀN. Giờ tôi sắp sửa ăn với họ đây này. Chắc chắn họ chờ đợi thấy chiếc nhẫn trên tay tôi. Cả một việc trọng đại đấy. Cảm ơn.

Im lặng một hồi, tôi nghĩ anh ta đã thôi cuộc trò chuyện. Tôi định đi tiếp thì điện thoại kêu tít tít và một tin nhắn hiện lên.

Cô định giải thích thế nào về vụ mất nhẫn?

Tôi phân vân. Sao mình không tham khảo ý kiến người khác nhỉ ? Chỉnh màn hình cẩn thận, tôi chụp cánh tay quấn băng và gửi ảnh cho anh ta. Năm giây sau anh ta trả lời:

Chắc cô đang đùa.

Cảm thấy nhói lên một chút tự ái, tôi lập tức gõ lại:

Vậy ANH sẽ làm gì nếu ở vào địa vị tôi?

Tôi phần nào hy vọng anh ta sẽ đưa ra một ý tưởng xuất sắc tôi chưa nghĩ tới. Nhưng tin nhắn tiếp sau của anh ta chỉ viết:

Đó là lý do tại sao đàn ông không đeo nhẫn.

Hay lắm. Hừm, quả là hết sức hữu ích. Tôi đang chuẩn bị nhắn lại mấy câu mỉa mai thì có dòng tin thứ hai.

Trông giả lắm. Tháo bớt một lớp băng ra.

Tôi kinh hoàng nhìn tay mình. Có lẽ anh ta nói đúng.

OK. Cảm ơn.

Tôi tháo một lớp băng ra ấn vào trong túi, đúng lúc giọng Magnus vang lên.

“Poppy ơi! Em đang làm gì thế?” Tôi ngẩng lên - anh đang rảo bước đi về phía tôi. Tôi lúng túng nhét vội điện thoại vào túi, đóng chặt lại. Tôi nghe thấy tín hiệu bíp bíp báo tin nhắn mới, nhưng phải để lát nữa mới xem được

“Anh! Anh đang làm gì ở đây thế?”

“Đi mua sữa. Nhà hết rồi.” Anh dừng lại trước mặt tôi, đặt hai tay lên vai tôi, cặp mắt nâu của anh nhìn tôi với vẻ dịu dàng thích thú. “Có chuyện gì thế? Em đang trì hoãn phút giây khó chịu à?”

“Làm gì có!" Tôi cười biến báo. “Tất nhiên là không rồi. đang đi lên nhà đây.”

“Anh biết em định nói với anh chuyện gì.”

“Anh... biết á?" Tôi bất giác liếc nhìn cánh tay băng bó rồi lại nhìn đi chỗ khác.

“Em yêu, nghe này. Em phải thôi lo lắng về chuyện các cụ đi. Bố mẹ anh sẽ yêu quý em khi họ hiểu em hơn. Anh đảm bảo đấy. Tối nay mọi người đều sẽ vui vẻ. OK? Em cứ thoải mái tự nhiên đi.”

“OK." Rốt cuộc tôi bèn gật đầu, anh ghì vai tôi, rồi liếc nhìn chỗ băng bó.

“Tay em vẫn đau à? Khổ thân."

Anh thậm chí không nhắc đến chiếc nhẫn. Tôi cảm thấy có tia hy vọng. Lạy Trời, buổi tối hôm nay có thể sẽ trót lọt.

“Thế anh đã báo để bố mẹ biết về buổi diễn tập tối mai ở nhà thờ chưa?"

“Yên tâm." Anh mỉm cười. “Tất cả đều đâu vào đấy rồi.”

Tôi vừa đi vừa khoan khoái nghĩ về điều đó. Ngôi nhà thờ cổ kính bằng đá. Đàn oóc cất lên khi tôi bước vào. Lời thề.

Tôi biết mối quan tâm hàng đầu của một số cô dâu là nhạc, hoa hoặc váy cưới. Nhưng tôi thì chú trọng nhất đến đoạn trao lời thề. *Lúc yên vui cũng như khi hoạn nạn... lúc giàu sang cũng như khi nghèo khó... Và nguyệ sẽ chung thủy suốt đời...* Tôi đã nghe những lời mầu nhiệm này cả đời mình. Ở những đám cưới trong gia đình, trên phim ảnh, thậm chí trong đám cưới Hoàng gia. Cũng những lời ấy đã lặp đi lặp lại như những vần thơ truyền từ thế hệ này qua thế hệ khác. Và bây giờ tôi và anh sẽ trao lời thề cho nhau. Điều ấy khiến cho sống lưng tôi ngứa ran như có kiến bò.

"Em sốt ruột chờ đến lúc chúng mình trao lời thề quá," tôi không nhịn được, mặc dù tôi đã nói điều này với anh đến cả trăm lần rồi.

Có một thời gian rất ngắn, ngay sau khi đính hôn, có vẻ như Magnus nghĩ chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới ở phòng đăng ký. Anh không sùng đạo lắm, bố mẹ anh cũng vậy. Nhưng khi tôi giải thích cặn kẽ cho anh biết cả đời mình tôi *mong đợi* thế nào đến giây phút trao lời thề ở nhà thờ, anh liền rút lại ý kiến ngay và nói rằng không thể nghĩ ra điều gì tuyệt vời hơn.

"Anh biết." Magnus siết eo tôi. "Anh cũng vậy."

"Anh thực sự không ngại nhắc lại những câu cổ lỗ đó chứ?"

"Em yêu, anh nghĩ những câu ấy rất đẹp."

"Em cũng thấy thế." Tôi thở phào hạnh phúc. "Rất lãng mạn."

Mỗi lần hình dung ra mình và Magnus đứng trước giáo đường, tay nắm tay, nói với nhau những câu thề đó bằng giọng rõ ràng âm vang, tôi lại cảm thấy như không có điều gì quan trọng hơn.

Nhưng hai mươi phút sau, khi chúng tôi tiến lại gần nhà, cảm giác an toàn ấm áp của tôi mất dần. Rành rành là ông bà Tavish đã về rồi. Cả ngôi nhà sáng trưng đèn và tôi có thể nghe thấy tiếng nhạc opera thoát ra từ cửa sổ. Đột nhiên tôi nhớ lại lần bác Antony hỏi tôi nghĩ gì về *Tannhauser*[3] và tôi đã trả lời là tôi không hút thuốc.

Ôi Chúa ơi. Sao tôi lại không học một lớp cấp tốc về opera chứ?

Magnus mở toang cánh cửa rồi tặc lưỡi.

"Khỉ thật, anh quên chưa gọi cho Tiến sĩ Wheeler. Anh sẽ quay lại ngay."

Tôi không thể tin nổi. Anh đang lao ù lên cầu thang vào phòng làm việc. Anh không thể *bỏ mặc* tôi thế này được.

"Magnus!" Tôi cố gắng để giọng mình nghe không quá hoảng hốt.

"Em cứ vào đi! Bố mẹ anh ở trong nhà bếp. À, anh có thứ này cho tuần trăng mật của chúng ta. Em mở ra mà xem!" Anh hôn gió tôi rồi biến mất sau góc hành lang.

Có một cái hộp to đùng buộc ruy băng đặt trên chiếc ghế đệm giữa sảnh. Chà chà. Tôi biết cửa hàng này, hàng đắt tiền đây. Tôi giật tung dây, xé lớp giấy bọc đắt tiền màu xanh nhạt, bên trong là một bộ kimono Nhật màu trắng pha xám in hoa. Đẹp mê hồn, thậm chí có cả một chiếc áo lót đi kèm.

Hứng khởi, tôi lẻn ngay vào căn phòng khách nhỏ chẳng ai dùng bao giờ, cởi áo, mặc chiếc áo lót vào, rồi lại mặc áo của mình ra ngoài. Chiếc áo lót hơi rộng - nhưng vẫn tuyệt đẹp. Mượt mà như lụa và cảm giác sang trọng.

Thật là một món quà đáng yêu. Thực sự là như vậy. Nhưng thành thực mà nói, điều tôi muốn hơn cả lúc này là Magnus ở bên cạnh tôi, nắm tay tôi thật chắc, đem lại cho tôi chỗ dựa tinh thần. Tôi gấp chiếc váy nhét vào giữa đống giấy gói vừa xé, chần chừ câu giờ.

Vẫn không thấy bóng dáng Magnus đâu. Tôi không thể trì hoãn hơn được nữa.

"Magnus à?" Giọng bác Wanda lanh lảnh vang lên từ trong nhà bếp. "Có phải con đấy không?"

"Không phải, cháu Poppy đây ạ!" Cổ họng tôi nghẹn lại, thần kinh bị kích động đến mức giọng tôi nghe như người lạ.

"Poppy à, vào đ cháu!"

Thoải mái nào. Tự nhiên nào. Nào.

Tôi cầm thật chắc chai rượu hướng về phía nhà bếp, trong đó ấm cúng và có mùi nước xốt tỏa ra.

"Cháu chào hai bác, hai bác khỏe không ạ?" Tôi nói một hơi, căng thẳng. "Cháu mua biếu hai bác chai rượu. Hy vọng vừa ý hai bác. Vang đỏ đấy ạ."

"*Poppy*." Bác Wanda ào về phía tôi. Mái tóc rối của bác ấy mới được nhuộm đỏ, bác ấy mặc một trong số những chiếc váy kỳ cục rộng thùng thình làm từ cái trông có vẻ như là vải dù, cùng với đôi xăng đan đế cao su Mary-Jane. Nước da bác ấy xanh xao và chẳng tô điểm gì như mọi khi, mặc dù bác ấy có quệt nguệch ngoạc một lớp son đỏ [Magnus nói mẹ anh cả đời chưa bao giờ tắm nắng, và bác ấy nghĩ rằng những người đi nghỉ chỉ để nằm ườn trên giường chắc

chắn là những kẻ thiểu năng, Thế thì tôi là một trong số đó rồi còn gì]. Má bác ấy chạm vào má tôi, tôi cảm thấy một mùi nước hoa quá hạn sử dụng. “Cô-vợ-chưa-cưới đây rồi!” Bác ấy nhấn mạnh từng chữ cẩn thận gần mức giễu cợt. “Vị hôn thê tương lai đây!”

“Đã hứa hôn,” bác Antony đứng dậy từ chiếc ghế bên bàn nói phụ họa. Bác ấy mặc chiếc áo khoác vải tuýt giống như trong ảnh in ở bìa sau cuốn sách bác ấy viết. Bác ấy quan sát tôi với nụ cười nheo mắt làm người ta khó chịu. “‘Chim vàng anh kết duyên với cô bạn lốm đốm, Bông huệ sánh đôi cùng nàng ong’. Thêm một cái nữa vào trong bộ sưu tập của mình, đúng không mình?” Bác ấy nói thêm với vợ.

“Khá chuẩn! Em cần cái bút! Bút đâu?” Bác Wanda lục tìm giữa đống báo đã rải bừa bãi khắp bàn bếp. “Sự nghiệp nữ quyền đã bị tổn hại bởi cách nói ẩn dụ nhí nhố lười suy nghĩ. ‘Kết duyên với cô bạn lốm đốm’. Bác hỏi cháu đấy, Poppy!” Bác ấy nói với tôi, còn tôi thì chỉ cười chiếu lệ.

Tôi hoàn toàn không hiểu họ đang nói về cái gì. Không hiểu tẹo nào. Sao họ không thể nói đơn giản: “Chào cháu. Cháu khỏe không?” như những người bình thường chứ.

“Từ góc độ một phụ nữ trẻ, quan điểm *của cháu* như thế nào về ứng đối văn hóa trước thuyết nhân hình?"

Dạ dày tôi thót lại khi tôi nhận ra bác Antony đang nhìn về phía mình. Ôi lạy thánh mớ bái. Bác ấy đang nói với tôi à?

Thuyết... thuyết... hình quái quỷ gì cơ?

Giá như bác ấy viết các câu hỏi ra giấy đưa tôi rồi cho năm phút để xem xét (có thể cộng thêm cả một cuốn từ điển), chắc tôi sẽ có chút cơ hội tìm ra câu trả lời thông minh. Ý tôi là, tôi *đã* tốt nghiệp đại học. Tôi *đã* viết được những tiểu luận với nhiều đoạn đại ngôn trong đó và cả một luận văn. [Luận văn “Nghiên cứu về cử động thụ động liên tục sau phẫu thuật khớp xương đầu gối hoàn toàn” đóng bìa cứng, tôi vẫn còn giữ trong tập hồ sơ bằng nhựa] Giảng viên Ngữ văn của tôi có lần còn nói tôi có “đầu óc tìm tòi” [Nhưng không nói tìm tòi cái gì.] nữa mà.

Nhưng tôi không có năm phút. Bác ấy đang đợi tôi mở miệng. Và có gì đó trong cái nhìn chằm chằm của bác ấy khiến lưỡi tôi cứng đờ.

“Dạ, ừm, ờ... Cháu nghĩ đó là... đó là một cuộc tranh luận thú vị ạ.” Tôi lí nhí nói. “Rất quan trọng trong thời điểm hiện tại, với thế hệ hiện tại. Còn chuyến bay của hai bác thì thế nào ạ? Tôi vội vã thêm vào. Có lẽ chúng tôi nên chuyển sang đề tài phim ảnh hay cái gì đó.

“Không thể nói được.” Bác Wanda đang viết nguệch ngoạc bỗng nhìn lên. “*Tại sao* người ta lại đi máy bay? *Tại sao*?”

Tôi không chắc bác ấy có chờ đợi một câu trả lời hay không.

“Dạ, thì... để đi nghỉ và...”

“Bác đã bắt đầu ghi chép để viết một bài nghiên cứu về chủ đề này.” Bác Wanda ngắt lời tôi. “ ‘Hứng thú xê dịch’. Tại sao con người lại cảm thấy bắt buộc phải di chuyển khắp quả địa cầu ? Có phải chúng ta đang lặp lại những con đường di trú cũ của tổ tiên?”

“Mình đã đọc Burrough chưa?” bác Antony hào hứng hỏi ",*Không phải sách*, luận án tiến sĩ cơ.” „

Thậm chí chưa ai thèm nghĩ đến việc cho tôi cốc nước. Cố gắng không bị chú ý đến, tôi lặng lẽ lẩn vào trong bếp tự rót cho mình một ly rượu vang.

“Bác đoán là Magnus đưa cho cháu chiếc nhẫn ngọc lục bảo của bà nội nó rồi chứ?”

Tôi hốt hoảng nhảy dựng lên. Đã nói đến chuyện nhẫn nhiếc rồi đầy. Giọng bác Wanda có vẻ khang khác, hay là mình tự tưởng tượng ra nhỉ ? Bác ấy có *biết* chuyện không nhỉ?

“Đúng thế ạ! Chiếc nhẫn... chiếc nhẫn rất đẹp ạ.” Tay tôi run đến nỗi suýt làm đổ rượu.

Bác Wanda không nói gì, chỉ liếc nhìn bác Antony và nhướng lông mày đầy ẩn ý.

Bác ấy làm thế nghĩa là sao? Tại sao lại nhướng lông mày? Họ đang nghĩ gì? Toi rồi, toi rồi, họ sẽ đòi xem nhẫn, mọi việc sẽ vỡ lỡ mất...

“Tay bỏng nên khó đeo nhẫn quá ạ,” tôi tuyệt vọng nói buột ra.

Xong. Đây không phải nói dối nhé. Đúng thế còn gì.

“Bị *bỏng* à?” Bác Wanda vòng tới cầm bàn tay băng bó của tôi lên xem. “Cháu yêu quý! Cháu phải gặp bác Paul thôi.”

"Paul.” Bác Antony gật đầu. “Đúng rồi. Mình gọi điện cho anh ấy đi, Wanda”

“Đó là hàng xóm của hai bác.” Bác Wanda giải chích. “Bác sĩ da liễu - Giỏi nhất."

Bác ấy đã nhấc điện thoại, quấn sợi dây uốn cong kiểu cổ quanh cổ tay. “Nhà bác Paul ở ngay bên kia đường

Ngay bên kia đường?

Tôi đờ người ra vì kinh hãi. Sao mọi việc lại có thể bung bét nhanh chóng đến vậy? Tôi

hình dung ra một người đàn ông nhanh nhẹn đeo túi thầy thuốc đi vào phòng bếp nói: “Chúng ta hãy xem nào,” rồi mọi người tập trung xung quanh tôi để nhìn trong khi tôi tháo lớp vải băng ra.

Tôi có nên chạy ào lên tầng tìm diêm không? Hay là nước nóng? Thực lòng mà nói, tôi nghĩ tôi sẽ đau đớn quằn quại nếu phải thú nhận sự thật...

“Khỉ thật! Anh ấy không ở nhà.” Bác Wanda đặt máy xuống.

“Tiếc quá.” Toi xoay sở thốt ra được, đúng lúc Magnus xuất hiện ở cửa phòng bếp, tiếp theo sau là Felix, cậu chào tôi rồi lại tiếp tục vùi đầu vào quyển giáo trình đang đọc dở.

“Mọi người thế nào ạ?” Magnus hết nhìn tôi lại nhìn bố mẹ anh như thể đang cố đánh giá bầu không khí trong phòng. “Mọi người thế nào ạ? Có phải Poppy trông xinh hơn mọi ngày không nào? Cô ấy thật đáng yêu phải không ạ?” Anh nắm một lọn tóc tôi trong tay rồi lại thả rơi xuống.

Giá mà anh đừng làm vậy. Tôi biết anh cố tỏ ra trìu mến, nhưng cử chỉ đó làm tôi hơi ngượng. Bác Wanda có vẻ bối rối, như thế không biết phải trả lời thế nào.

“Rất dễ mến.” Bác Antony cười lịch sự, như thể bác ấy đang ngắm vườn nhà ai đó.

“Con có gọi được cho Tiến sĩ Wheeler không?" Bác Wanda hỏi.

“Có ạ.” Magnus gật đầu. “Anh ấy nói trọng tâm *là* nguồn gốc văn hóa."

“Thế à, chắc mẹ đã đọc nhầm,” bác Wanda nói, có vẻ không được hài lòng. “Để xem liệu bài của chúng ta có thể được in trong cùng một tạp chí không." Bác ấy quay sang tôi nói, “Tất cả sáu người trong gia đình, cả Conrad và Margot. Nỗ lực gia đình, cháu thấy đấy. Felix làm chú người đều chung tay!”

Mọi người, trừ mình hiện nháy lên trong đầu tôi.

Thật là vớ vẩn. Bởi vì liệu tôi có *muốn* viết một bài báo khoa học đăng trên một tạp chí vô danh chẳng ai đọc đến bao giờ? Không. Liệu tôi có làm được thế? Không. Tôi thậm chí có biết nguồn gốc văn hóa là gì không? Không. [Mặc dù tôi khá giỏi về chú thích. Họ có thể giao tôi đảm nhiệm việc đó.]

“Mọi người biết không, Poppy đã có bài đăng trên tạp chí chuyên ngành của cô ấy đấy.” Magnus đột nhiên tuyên bố, như thể anh đã nghe thấy những suy nghĩ của tôi liền nhảy bổ vào bảo vệ tôi. “Đúng không, em yêu?” Anh hãnh diện mỉm cười với tôi. “Đừng khiêm tốn thế.”

“Cháu có bài đăng báo rồi à?" Bác Antony bừng tỉnh nhìn tôi chăm chú hơn bao giờ hết. “A. Hay đấy. Tạp chí nào vậy?"

Tôi nhìn Magnus ngỡ ngàng. Anh *nói* gì thế không biết?

"Em nhớ chứ," anh nhắc vở cho tôi. "Chẳng phải em nói là em có bài trong tạp chí định kỳ về vật lý trị liệu gì đó sao?"

Ôi Chúa ơi! Không!

Tôi sẽ *xử tử* Magnus. Sao anh lại có thể lôi chuyên đó ra nói hả trời?

Cả hai bác Antony và Wanda đều đang đợi tôi trả lời. Thậm chí cả Felix cũng ngẩng đầu nhìn lên với vẻ quan tâm. Họ rõ ràng đang trông chờ tôi thông báo một tin "bom tấn" về tác động văn hóa của vật lý trị liệu lên các bộ lạc phương Bắc hay một điều gì đại loại thế.

"Đó là tờ *Họp mặt hằng tuần của các chuyên viên vật lý trị liệu*," cuối cùng tôi lúng búng, mắt dán xuống đất. "Đó không hẳn là một tờ tạp chí định kỳ. Giống... báo ngày hơn ạ. Có lần họ đã đăng một bức thư của cháu.

"Có phải đó là một bài nghiên cứu không?" bác Wanda hỏi.

"Không ạ! Tôi khó nhọc nuốt nước bọt." Mà là cách xử lý khi bệnh nhân có mùi mồ hôi. Cháu nói là có lẽ chúng ta nên đeo mặt nạ phòng hơi ngạt. Đó là... bác biết đấy, một câu nói đùa thôi ạ."

Im lặng.

Tôi xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên.

"Nhưng chị có viết luận văn tốt nghiệp mà," Felix hăm hở nói. "Có lần chị kể với em như thế là gì ?" Ngạc nhiên, tôi quay sang thấy cậu đang nhìn tôi với ánh mắt động viên nghiêm túc.

"Đúng thế. Nhưng chị muốn nói là không phải được đăng báo hay gì cả." Tôi nhún vai lúng túng.

"Một ngày nào đó em muốn đọc luận văn của chị."

"Được thôi." Tôi mỉm cười - nhưng thật lòng mà nói thì thế này quá giống thương hại. Tất nhiên là Felix chẳng muốn đọc, cậu chỉ cố tỏ ra thiện chí. Điều đó chứng tỏ cậu là người đáng mến biết bao, nhưng như vậy khiến tôi cảm thấy thêm bi đát, bởi vì tôi hai chín tuổi còn cậu mười bảy tuổi. Hơn nữa, nếu cậu đang cố làm tăng sự tự tin của tôi trước mặt bố mẹ thì điều đó là vô ích, bởi vì họ thậm chí không buồn lắng nghe.

“Tất nhiên, hài hước *là* một cách biểu đạt mà người ta cần có trong văn hóa kể chuyện của mình.” Bác Wanda nói đầy hồ nghi. “Em nghĩ là Jacob C. Goodson có một nghiên cứu gì đó khá thú vị về đề tài ‘Tại sao loài người nói đùa’..”

“Tôi tưởng nhan đề là ‘Loài người *có* nói đùa không?’” Bác Antony chữa lại. “Tất nhiên, luận điểm của anh ta là...”

Và họ lại huyên thuyên tiếp. Tôi thở phào, hai má vẫn nóng bừng. Không thể chịu đựng nổi. Giá ai đó hỏi về kỳ nghỉ, về *EastEnders*[4] hay bất cứ chuyện gì khác trừ chuyện này.

Ý tôi là tôi yêu Magnus và mọi thứ ở anh. Nhưng mới ở đây có năm phút mà tôi đã suy nhược thần kinh. Làm sao tôi có thể sống sót qua mỗi kỳ Giáng sinh hằng năm đây? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu các cả con cái của chúng tôi đều thông minh tuyệt đỉnh và tôi không thể hiểu những gì chúng nói với nhau còn chúng sẽ coi thường tôi vì tôi không có bằng tiến sĩ?

Có mùi hăng bốc lên trong không khí, tôi đột ngột nhận ra món nước sốt Bologna đang cháy. Bác Wanda thậm chí không nhận ra, vẫn đứng bên cạnh bếp lải nhải về Aristode. Tôi nhẹ nhàng lấy cái thìa trên tay bác ấy và bắt đầu đảo. Cảm tạ Chúa, người ta không cần đoạt giải Nobel cũng làm được việc này.

Rốt cuộc việc chuẩn bị bữa tối cũng giúp tôi cảm thấy mình không phải là người thừa. Nhưng nửa giờ sau chúng tôi vẫn ngồi quanh bàn và tôi quay trở lại với tình trạng bối rối ngậm hột thị của mình.

Thảo nào hai bác Antony và Wanda không muốn Magnus lấy tôi. Rõ ràng họ nghĩ tôi là một đứa bị thịt hoàn toàn. Cả nhà đã ăn món Bologna đến giữa bữa mà tôi vẫn không thể mở miệng nói nói một từ. Thật quá khó. Cuộc nói chuyện hệt như một vụ khủng bố. Hoặc cũng có thể xem như một buổi hòa nhạc. Đúng thế. Tôi là người thổi sáo. Tôi có một giai điệu và tôi rất thích chơi, nhưng không có nhạc trưởng dẫn tôi vào. Vì thế tôi bèn tiếp tục nín thở chờ, rồi sợ hãi đánh bài lui.

“... không may biên tập viên lại có cách nhìn nhận kiểu khác. Vì thế cuốn sách của tôi sẽ không được tái bản.” Bác Antony thốt ra một tiếng buồn bã. “*Tant pis*”[5]

Đột nhiên tôi bừng tỉnh. Ít nhất lần này tôi thực sự hiểu câu chuyện và có cái gì đó để nói thêm vào!

“Thật tệ quá!” tôi xen vào tiếp ứng. “Tại sao họ lại không chịu tái bản ạ?"

“Họ cần một lượng độc giả nhất định. Họ cần có cầu.” Bác Antony thở dài điệu bộ. “Ôi chà. Không quan trọng.”

“*Tất nhiên* là quan trọng chứ ạ!” Tôi thấy thế lại càng hăng máu. “Tại sao tất cả chúng ta không giả vờ là độc giả viết thư cho biên tập viên ca ngợi cuốn sách hết lời và đề nghị tái bản?”

Tôi đã hình dung trong đầu nội dung bức thư. *Thưa ngài, tôi thật sốc vì cuốn sách tuyệt vời này bị từ chối tái bản*. Chúng tôi có thể in thư với nhiều kiểu chữ khác nhau, gửi từ nhiều vùng khác nhau trên khắp cả nước...

"Thế liệu cháu có bỏ tiền túi ra mua một nghìn quyển không?" Bác Antony nhìn tôi chằm chằm như diều hâu.

"Cháu... ơ..." Tôi ngớ người ra, ấp úng. "Có thể..."

"Bởi vì không may, cháu Poppy ơi, nếu nhà xuất bản in một nghìn cuốn sách ế không bán được, thì bác sẽ lâm vào tình trạng còn tồi tệ hơn." Bác ấy dành cho tôi một nụ cười dữ tợn. "Cháu có hiểu không?"

Tôi cảm thấy mình ngớ ngẩn toàn tập, chẳng còn gì để nói.

"Có ạ," tôi lúng búng. "Vâng, cháu... cháu hiểu ạ. Cháu xin lỗi."

Cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh, tôi bắt đầu dọn dẹp chén đĩa. Magnus đang vạch ra giấy lập luận gì đó cho Felix, tôi thậm chí không chắc anh có nghe thấy không. Anh cười lơ đãng với tôi và bóp mông tôi khi tôi đi qua. Nói thật, điều đó cũng chẳng làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng khi chúng tôi ngồi xuống trở lại để ăn bánh tráng miệng, Magnus gõ dĩa leng keng và đứng dậy.

"Con muốn nâng cốc chúc mừng Poppy," anh nói giọng quả quyết. "Và chào đón cô ấy là thành viên mới của gia đình. Không chỉ xinh đẹp, cô ấy còn là một người chu đáo, vui tính và tuyệt vời. Con là người đàn ông rất may mắn."

Anh nhìn quanh bàn như thể thách thức người nào không đồng ý với mình, tôi bèn ném cho anh một nụ cười biết ơn.

"Con cũng muốn nhiệt liệt chúc mừng bố mẹ trở về nhà!" Magnus nâng ly lên và bố mẹ anh đều gật đầu đáp lại. "Chúng con rất nhớ bố mẹ lúc bố mẹ đi vắng ạ!"

"Con không nhớ," Felix nói, bác Wanda liền cười phá lên.

"Tất nhiên là con không nhớ gì bố mẹ rồi, đồ quỷ!"

"Và *cuối cùng*." Magnus lại gõ ly lần nữa để thu hút sự chú ý "Tất nhiên... Chúc mừng sinh nhật mẹ ạ! Cả nhà chúc mẹ sinh nhật vui vẻ ạ!" Anh làm hiệu hôn gió mẹ mình ở bên kia bàn.

Cái gì? Anh vừa nói *cái gì?*

Nụ cười của tôi đóng băng trên môi.

“Nghe này, nghe này!" Bác Antony nâng ly. “Chúc mừng sinh nhật mình, vợ yêu quý của tôi."

Hôm nay là *sinh nhật* mẹ anh ư? Nhưng anh chẳng nói gì với mình cả. Mình không có tấm thiệp nào, không có món quà nào. Sao anh có thể làm vậy?

Đàn ông đúng là *đồ bỏ đi*.

Felix đã rút từ dưới ghế ra một gói quà trao cho bác Wanda.

"Magnus,” tôi tuyệt vọng thì thầm khi anh ngồi xuống. “Sao anh không nói trước cho em biết hôm nay là sinh nhật bác. Anh chẳng bao giờ nói gì cả! Lẽ ra anh phải nói với em chứ!"

Tôi gần như lắp bắp vì sợ hãi. Lần gặp mặt đầu tiên của tôi với bố mẹ anh kể từ khi chúng tôi đính hôn, họ không thích tôi, và bây giờ là thế này.

Magnus trông có vẻ kinh ngạc. “Em yêu, có chuyện gì không ổn vậy?”

Sao anh lại có thể cù lần đến thế?

“Nếu biết thì em đã mua *quà* cho bác!" Tôi nói nhỏ, giọng lẫn trong tiếng trầm trồ “Tuyệt vời, Felix!”của bác Wanda trước món quà của Felix mà bác ấy đang mở ra, một cuốn sách có nào đó.

“À!" Magnus phẩy tay. “Mẹ chẳng để ý đâu. Em đừng lo. Em là một thiên thần và mọi người đều yêu quý em. À thế nào, em có thích cái cốc vại không?"

“Cái gì cơ?" Tôi thậm chí không thể hiểu anh đang nói gì.

“Cái cốc vại ‘Mới Cưới’ ấy. Anh treo nó trên cái giá mắc áo trong sảnh mà? Cho tuần trăng mật của chúng ta ấy?” Anh gợi ý trước vẻ mặt nghệt ra của tôi “Anh có nói với em rồi! Anh nghĩ là khá hay.”

“Em không thấy cái cốc vại nào cả." Tôi nhìn anh trừng trừng. “Em nghĩ anh tặng em cái hộp to buộc ruy băng chứ."

“Hộp to nào cơ?” anh hỏi, đến lượt anh trông bối rối.

“Và bây giờ, mình thân yêu,” bác Antony làm ra vẻ trịnh trọng nói với bác Wanda, “tôi không ngại nói với mình là tôi có phần *hoang phí* với mình năm nay. Chờ tôi một phút nhé...”

Bác ấy đứng dậy đi ra ngoài sảnh.

Ôi Chúa ơi. Ruột gan tôi bỗng dưng lộn tùng phèo. Không. Cầu trời. Không...

“Em nghĩ...” Tôi bắt đầu, giọng lạc đi. “Em nghĩ chắc có lẽ em đã... nhầm lẫn...”

“*Cái đồ*...” Tiếng quát cáu kỉnhAntony dội từ ngoài sảnh vào. “Chuyện gì thế này?”

Một lát sau bác ấy trở lại phòng, tay cầm chiếc hộp. Một đống lộn xộn. Giấy bọc bị xé rách linh tinh. Chiếc áo kimono thòi ra ngoài. Máu dồn hết cả lên đầu tôi.

“Cháu thực sự rất xin lỗi...” Tôi gần như không nói được ra thành từ. “Cháu cứ tưởng... tưởng đó là quà của cháu. Thành ra cháu... cháu mở ra.”

Im lặng chết người. Mọi gương mặt đều sửng sốt, kể cả Magnus. “Em yêu...” anh bắt đầu một cách yếu ớt, rồi ngưng bặt như thể không nghĩ ra gì để nói.

“Đừng lo!” bác Wanda nhanh nhảu nói. “Đưa nó cho em. Em không để ý giấy bọc đâu.”

“Nhưng có một thứ nữa!” Bác Antony bực dọc chọc tay vào lớp giấy gói. “Cái mẩu kia đâu rồi ? Nó có trong đó không?”

Đột nhiên hiểu ra bác ấy đang nói về cái gì, tôi thầm rên rỉ. Mỗi lần tôi nghĩ sự việc không thể tồi tệ hơn được nữa thì nó lại càng xuống dốc không phanh, lại tìm đến những tầng đáy kinh khủng hơn.

“Cháu biết... cái bác định nói...” Tôi lắp bắp, mặt đỏ như gấc. “Cái này ạ?” Tôi kéo ra một mẩu áo lót từ bên dưới áo ngoài, mọi người liền dán mắt vào nó, sửng sốt như bị điện giật.

Tôi đang ngồi ở bàn ăn tối, mặc áo lót của mẹ chồng tương lai. Hệt như trong một cơn ác mộng mà bạn tỉnh giấc và nghĩ: “Lạy thánh mớ bái! Ơn Trời *điều đó* chỉ là giấc mơ!"

Những khuôn mặt quanh bàn đều đờ ra, quai hàm xệ xuống giống như một dãy phiên bản của bức tranh *Tiếng thét.*

“Cháu sẽ... cháu sẽ mang nó đi giặt khô là hơi,” cuối cùng tôi lí nhí không ra tiếng. “Cháu xin lỗi ạ.”

OK. Vậy là buổi tối hôm nay đã diễn ra tồi tệ hết mức. Chỉ có một giải pháp duy nhất, đó là uống rượu liên tục cho tới khi các dây thần kinh của tôi trở nên tê liệt hoặc là tôi say khướt không biết trời đất gì nữa. Cái nào đến trước cũng thế.

Bữa tối đã xong, và coi như mọi người đã bình tâm trở lại sau sự cố áo lót. Cứ tạm cho là thế đi.

Thực tế là họ đã quyết định lấy đó làm chuyện tiếu lâm trong gia đình. Như thế chứng tỏ họ rất tử tế, nhưng như thế cũng có nghĩa là bác Antony liên tục có những nhận xét khôi hài một cách tẻ nhạt như kiểu "Chúng ta ăn sô cô la nhé ? Không phải Poppy *đã ăn hết* rồi đấy chứ?" Tôi biết mình cần cảm nhận sự hóm hỉnh, nhưng mỗi lần như thế tôi lại co rúm người.

Bây giờ chúng tôi đang ngồi trên những chiếc ghế sofa kiểu cũ, mấp mô trong phòng khách chơi trò xếp chữ Scrabble. Cả gia đình Tavish đều nghiện chơi Scrabble. Họ có một tấm bảng đặc biệt, xoay được, những miếng gỗ sáng bóng và thậm chí một cuốn sổ bọc da trong đó ghi chép kết quả chơi từ hồi năm 1998. Hiện tại bác Wanda là người dẫn đầu, Magnus đứng thứ hai với số điểm sát nút.

Bác Antony chơi đầu tiên, và xếp được chữ OUTSTEP (74 điểm). Bác Wanda xếp được IRIDIUMS (65 điểm). Felix xếp được chữ CARYATID (80 điểm). Magnus xếp đuợc chữ CONTUSED (65 điểm). [Hoàn toàn không hiểu phần lớn những từ này có nghĩa gì.] Và tôi xếp được chữ STAR (5 điểm).

Ở nhà tôi, "STAR" đã là một từ *hay*. Năm điểm đã là một kết quả tương đối tử tế. Đáng lẽ bạn không phải nhận những cái nhìn thương hại hay những tiếng hắng giọng và cảm thấy như một kẻ thảm bại.

Thông thường thì tôi không hay hồi tưởng về quá khứ. Đó không phải thói quen của tôi. Nhưng giờ ngồi đây, đờ người thất bại, cong đầu gối, hít vào mùi nhà Tavish ẩm mốc sách vở, thảm len và lò sưởi gỗ kiểu cũ, tôi không thể không nhớ lại ngày xưa. Chỉ một khe mở hé. Chỉ một cửa sổ bé xíu của ký ức. Chúng tôi ở trong phòng bếp. Tôi và các em trai tôi, Toby và Tom, ăn bánh mì nướng và mứt Marmite quanh bảng chơi xếp chữ. Tôi nhớ rất rõ, tôi thậm chí có thể ngửi thấy hương vị mứt Marmite. Toby và Tom trở nên thất vọng đến nỗi hai đứa làm một đống miếng xếp chữ bằng giấy mặc mọi người lấy bao nhiêu cũng được. Cả phòng ngập trong những mẩu giấy cắt làm bốn với những chữ cái viết nguệch ngoạc bằng bút bi. Tom lấy cho sáu chữ Z và Toby có mười chữ E. Nhưng hai đứa *vẫn* chỉ ghi được khoảng bốn điểm mỗi lượt, rốt cuộc kết thúc bằng một trận ẩu đả, hò hét: "Thế là không công bằng! Không công bằng!"

Cảm thấy nước mắt sắp trào ra, tôi chớp mắt liên hồi. Tôi đang xử sự thật ngu ngốc. *Lố bịch*. Thứ nhất, đây là gia đình mới của tôi và tôi đang cố gắng hòa nhập với họ. Thứ hai, Toby và Tom đều lớn cả rồi và đã đi học ở xa. Hai đứa đã vỡ giọng rồi, Tom còn để râu nữa. Chúng tôi không bao giờ chơi Scrabble. Tôi thậm chí không biết cái bộ bàn chơi ở đâu. Thứ ba...

"Poppy ơi?"

"Dạ. Vâng! Em đang... cố tìm ra từ..."

Chúng tôi đã sang ván thứ hai. Bác Antony đã mở rộng từ OUTSTEP thành từ OUTSTEPPED. Bác Wanda đã đồng thời xếp được từ OD [Có vẻ đó là một từ. Tôi thật ngờ

nghệch.] và OVARY. Felix xếp được từ ELICIT, còn Magnus xếp được từ YUK. Felix không chấp nhận từ này, nhưng nó có trong từ điển, hơn nữa với từ ấy Magnus ghi được rất nhiều điểm. Bây giờ Felix đang ra ngoài pha cà phê còn tôi thì loay hoay vô vọng với những miếng xếp chữ gần năm phút rồi.

Tôi muốn về mà không nhấc nổi mình đứng lên được, tôi xấu hổ quá. Lẽ ra tôi không nên đồng ý chơi. Tôi nhìn chằm chằm vào những chữ cái ngu xuẩn, thực sự đây là từ khả dĩ nhất tôi có thể tạo ra.

“P-I-G," bác Antony cẩn thận đánh vần từng chữ trong khi tôi đặt các miếng xếp xuống. “Pig. Là... động vật, bác hiểu thế đúng không?"

“Giỏi lắm!" Magnus sôi nổi nói. “Sáu điểm!"

Tôi không thể nhìn anh. Tôi khổ sở sờ soạng lấy hai miếng xếp nữa. A và L Như thế thì được tích sự gì!

“Chị Poppy ơi," Felix quay trở lại với một khay cà phê. “Điện thoại của chị đang kêu trong phòng bếp. Chị xếp được từ gì thế? Ồ, ‘Pig’ à." Miệng cậu ấy co rúm khi nhìn vào bảng chơi, và tôi thấy bác Wanda ném cho cậu ấy một cái chau mày cảnh cáo.

Tôi không thể chịu đựng hơn được nữa.

“Cháu xin phép vào bếp xem ai gọi điện thoại ạ,” tôi nói. “Có thể có việc gì quan trọng."

Tôi chuồn khỏi phòng bếp, lôi điện thoại khỏi túi và tựa vào bàn bếp. Có ba tin nhắn của Sam, gửi hai tiếng trước, bắt đầu bằng *“Chúc may mắn.”* Rồi hai mươi phút sau anh ta viết: “*Có chuyện làm phiền*,” sau đó là “*Cô còn đó không*?”

Điện thoại cũng là anh ta gọi. Tôi nghĩ mình nên xem có chuyện gì. Tôi vừa quay số máy anh ta trong tâm trạng rầu rĩ, vừa nhặt nhạnh những mẩu bánh sinh nhật còn sót lại trên bàn bếp.

“Tốt lắm. Poppy. Cô giúp tôi một việc này được không ?” Anh ta nói ngay khi điện thoại được thông. “Tôi không ngồi ở bàn làm việc, điện thoại của tôi lại có vấn đề. Tôi cần gửi thư cho Viv Amberley mà không gửi đi được. Cô giúp tôi nhé?”

“À đúng rồi, Vivien Amberley," tôi bắt đầu vẻ hiểu biết, rồi lập tức dừng lại ngay.

Có lẽ tôi không nên để lộ ra là mình đã đọc toàn bộ thư từ liên quan đến Vivien Amberley. Cô ta đang làm ở bộ phận Chiến lược nhưng đã xin việc ở một công ty tư vấn khác. Sam muốn giữ cô ta lại bằng mọi giá nhưng không kết quả. Và bây giờ cô ta báo sẽ thôi việc vào ngày mai.

OK. Tôi *biết* tôi đã tọc mạch vào việc của người khác. Nhưng khi bạn bắt đầu đọc thư của

người khác, bạn không thể ngừng được. Bạn phải biết chuyện gì đã diễn ra. Bạn nghiện lần theo chuỗi thư trả lời qua lại và luận ra câu chuyện. Lúc nào cũng đi ngược lại thời gian. Giống như quấn lại những cuộn phim nhỏ về cuộc đời ấy.

"Tôi sẽ rất biết ơn cô," Sam nói, "nếu cô có thể gửi cho cô ấy một thư ngắn từ một trong những địa chỉ của tôi. Gửi tới vivienamberley@ skyhinct.com, cô đã ghi được chưa?"

Đúng thật là. Tôi là thư ký riêng của anh ta chắc?

"À... rồi rồi," tôi miễn cưỡng nói, nhập địa chỉ mail của cô ta. "Tôi viết gì đây?"

"Chào Viv. Tôi rất muốn thảo luận kỹ lưỡng lần nữa với cô. Mong cô gọi điện để thu xếp một cuộc gặp ngày mai bất cứ lúc nào thuận tiện. Tôi tin chúng ta sẽ tìm ra giải pháp nào đó. Sam."

Tôi bấm cẩn thận, sử dụng bàn tay không quấn băng – rồi ngập ngừng.

"Cô đã gửi chưa?" Sam hỏi.

Ngón tay cái của tôi ở trên phím sẵn sàng ấn Gửi. Nhưng tôi không thể làm được.

"Alô?"

"Đừng gọi cô ấy là Viv," tôi buột miệng. "Cô ấy không thích thế đâu. Cô ấy thích được gọi là Vivien."

"*Cái gì?"* Giọng Sam nghe sửng sốt. "Cái con khỉ.."

"Cô ấy nói thế trong một bức thư cũ được gửi chuyển tiếp tới hộp thư này. Cô ấy đề nghị Peter Snell đừng gọi cô ấy là Viv, nhưng anh ta không để ý. Jeremy Atheling cũng không để ý tới điều đó. Và bây giờ cả anh cũng gọi cô ấy là Viv!"

Im lặng một lát.

"Poppy," cuối cùng Sam nói, và tôi hình dung ra cặp lông mày rậm của anh ta nhíu lại. "Cô đọc thư từ của tôi à?"

"Làm gì có!" tôi chống chế. "Tôi chỉ *liếc* qua vài cái..."

"Cô chắc chắn về vụ Viv này chứ?"

“Đúng thế! Đương nhiên!”

“Tôi sẽ tìm xem cái thư đó bây giờ...” Tôi cho một ít vụn kem vào miệng trong lúc chờ đợi – rồi Sam quay lại ở đầu máy bên kia.

“Cô nói đúng!”

“Tất nhiên là tôi đúng!”

“OK. Cô có thể đổi tên cô ấy sang Vivien được không?”

“Chờ một chút...” Tôi sửa bức thư rồi gửi đi. “Xong rồi.”

“Cảm ơn cô. Cô đã cứu cho tôi một bàn thua trông thấy. Cô rất nhạy bén. Cô lúc nào cũng nhạy bén như vậy à?”

Đúng thế đấy. Tôi nhạy bén lắm, thế nên từ Scrabble duy nhất tôi có thể tìm ra là “con lợn.”

“Vâng, lúc nào tôi cũng nhạy bén” tôi nói giọng tự trào, nhưng tôi không nghĩ anh ta nhận ra.

“Ờ, tôi nợ cô lần này. Tôi xin lỗi đã làm gián đoạn buổi tối của cô. Chỉ vì đây là một tình huống tương đối khẩn cấp.”

“Đừng lo. Tôi hiểu vấn đề.” Tôi nói một cách hiểu biết. “Anh biết không, tôi tin chắc là Vivien thực sự *muốn* ở lại Tập đoàn Tư vấn Bạch Cầu.”

Á á. Tôi lỡ lời rồi.

“Ồ vậy ư? Tôi cứ nghĩ cô không đọc thư của tôi.”

“Tôi không hề!” tôi vội vã nói. “Ý tôi là... anh biết đấy. Có thể là một hai cái. Đủ để có ấn tượng.”

“Ấn tượng!” Anh ta cười phá lên. “Được rồi, cô Poppy Wyat, ấn tượng của cô thế nào? Tôi đã hỏi ý kiến của mọi người, sao cô không quẳng cái ý kiến đáng giá hai xu của vào luôn một thể? Tại sao chiến lược viên hàng đầu của chúng tôi lại muốn bỏ sang làm cho một công ty nhỏ hơn trong khi tôi sẵn sàng đáp ứng cho cô ta mọi thứ cô ta muốn, từ thăng tiến, tới tiền bạc, tới vị trí nổi bật hơn...”

“Hừm, đó chính là vấn đề,” tôi cắt lời anh ta, lấy làm khó hiểu. Anh ta chắc phải nhận ra

chứ? “Cô ấy không muốn bất cứ cái gì trong những thứ đó. Cô ấy thực sự mệt mỏi vì sức ép, đặc biệt là những vụ đài báo. Giống như cái lần cô ấy phải lên Đài phát thanh kênh 4 mà không hề được báo trước ấy.”

Đầu kia im lặng một hồi lâu.

“OK... chuyện quỷ quái gì thế này?” cuối cùng Sam nói. “Làm thế nào mà cô biết được một việc như thế?”

Lần này không có cách nào chạy tội rồi.

“Ở trong đánh giá hằng năm của cô ấy” cuối cùng tôi thú nhận. “Lúc nãy trong tàu điện tôi chẳng có việc gì làm, và bản đánh giá ở trong một tài liệu gửi kèm..."

“Cái đó *không* hề có trong đánh giá hằng năm của cô ấy.” Giọng anh ta cáu kỉnh. “Hãy tin tôi, tôi đã đọc đi đọc lại cái tài liệu đó, và không có đoạn nào về việc xuất hiện trên đài báo..."

“Không phải cái gần đây nhất.” Tôi nhăn mặt bối rối. “Mà là trong đánh giá hằng năm của cô ấy ba năm trước.” Tôi không thể tin nổi mình đang thú nhận đã đọc cả cái đó nữa. “Ngoài ra cô ấy viết trong thư gửi cho anh lúc đầu rằng ‘Tôi đã nói với anh những vấn đề của tôi, chẳng ai để ý đến cả.’ Tôi nghĩ đó là điều cô ấy muốn nói.” Thực tế là tôi cảm thấy đồng cảm tuyệt đối với Vivien. Tôi cũng sẽ hoảng sợ nếu phải lên Đài 4. Giọng điệu của tất cả những người dẫn chương trình đều nghe giống hệt như bác Antony và bác Wanda.

Lại một hồi im lặng nữa, lâu đến nỗi tôi tự hỏi không biết Sam còn đó không.

“Có lẽ cô có lý,” cuối cùng Sam nói. “Có lẽ cô có lý.”

“Đó chỉ là một ý kiến,” tôi lập tức nhún nhường. “Ý tôi là, tôi có thể sai lầm.”

“Nhưng tại sao cô ấy lại không *nói* điều này với tôi?”

“Có thể là cô ấy ngại.” Tôi nhún vai. “Có thể cô ấy nghĩ là đã đề cập đến rồi mà anh chẳng làm gì cả. Có thể cô ấy nghĩ đơn giản hơn cả là chuyển chỗ làm cho xong.”

“OK.” Sam thở phào. “Cảm ơn cô. Tôi sẽ lần theo hướng này. Rất mừng là tôi đã gọi cho cô, và xin lỗi đã làm gián đoạn buổi tối của cô.

“Không có vấn đề gì.” Tôi khom vai buồn rầu và lại nhón vài mẩu vụn bánh nữa. “Thực lòng, tôi vui vì có cớ thoát ra.”

“Thú vị đến thế cơ à?” Giọng anh ta nghe thích thú. “Cái tay băng bó thế nào?”

Tin tôi đi, cái tay băng bó là vấn đề cỏn con nhất mà tôi gặp phải.”

“Có chuyện gì thế?”

Tôi hạ thấp giọng, liếc nhìn cánh cửa. “Chúng tôi đang chơi xếp chữ Scrabble. Đúng là một cơn ác mộng.”

“Scrabble?” Anh ta nghe có vẻ ngạc nhiên. “Trò chơi này rất thú vị mà.”

“Không chú vị chút nào khi anh đấu với một gia đình toàn cao thủ. Họ toàn xếp những từ như là ‘iridium’. Còn tôi thì xếp được từ ‘con lợn’”

Sam phá lên cười.

“Rất vui là anh thấy điều đó khôi hài,” tôi rầu rĩ nói.

“OK, thôi nào.” Anh ta thôi không cười nữa. “Tôi còn nợ cô một việc. Hãy c tôi biết các chữ cái của cô. Tôi sẽ tìm cho cô một từ hay.”

“Ai mà nhớ được!” Tôi trợn tròn mắt. “Tôi đang ở trong phòng bếp”

“Cô chắc chắn phải nhớ được vài chữ chứ! Cố lên.”

“Được rồi. Tôi có một chữ W. Và một chữ Z.” Cuộc trò chuyện này kỳ cục đến mức tôi không nhịn nổi, bèn cười khúc khích.

“Hãy vào nhìn các chữ còn lại đi. Gửi tin nhắn cho tôi. Tôi sẽ tìm cho cô một từ.”

“Tôi tưởng anh đang ở hội thảo ?"

“Tôi có thể ở hội thảo và chơi Scrabble cùng một lúc.”

Anh ta có đang nghiêm chỉnh không nhỉ ? Đây là ý kiến nhố nhăng nhất, khó tin nhất mà tôi từng nghe.

Hơn nữa, như thế sẽ là ăn gian.

Vả lại, ai biết là anh ta có giỏi chơi trò Scrabble thật không? “OK,” tôi nói sau một lúc. “Anh được nhận vào cuộc.”

Tôi tắt máy quay lại phòng khách, trên bảng chơi lại đã sinh thêm một đống những từ

hóc búa. Ai đó đã xép từ UG. Đó thật sự là một từ tiếng Anh à? Nghe như tiếng Eskimo.

“Mọi việc ổn cả chứ, Poppy?" Bác Wanda nói bằng giọng vui tươi giả tạo đến độ ngay lập tức tôi hiểu là họ vừa nói chuyện về tôi. Có lẽ họ vừa bảo Magnus rằng nếu anh lấy tôi thì họ sẽ từ anh và không cho một xu nào cả hay đại loại thế.

“Ổn cả ạ!" Tôi cố gắng tỏ ra vui vẻ. “Đấy là điện thoại của bệnh nhân.” Tôi bổ sung, ngón tay bắt chéo sau lưng. “Thỉnh choảng cháu tư vấn qua điện thoại, vì thế cháu có thể phải gửi tin nhắn, nếu mọi người không phiền ạ?”

Thậm chí chẳng ai trả lời. Tất cả lại đang khom người trước những miếng xếp chữ.

Tôi chỉnh điện thoại để màn hình lấy hết bảng chơi và khay chữ của tôi. Sau đó tôi ấn phím chụp ảnh.

“Cháu chụp một tấm ảnh gia đình ạ!” tôi nói nhanh khi những khuôn mặt ngẩng lên theo phản xạ trước ánh đèn flash. Tôi liền gửi ảnh cho Sam.

“Đến lượt em đấy, Poppy,” Magnus nói. “Em có cần anh giúp không, em yêu?” anh hạ giọng nói nhỏ.

Tôi biết anh đang cố tỏ ra tốt bụng. Nhưng có cái gì đó trong cách anh nói làm tôi cảm thấy tự ái.

“Không sao đâu, cảm ơn anh. Em làm được mà.” Tôi bắt đầu đưa đi đưa lại những miếng xếp chữ trên khay của mình, cố gắng trông ra vẻ tự tin.

Sau một hai phút, tôi liếc xuống điện thoại, để xem có tin nhắn nào lặng lẽ đến không - nhưng chẳng có gì cả.

Mọi người đều đang tập trung vào những miếng xếp chữ của mình hoặc nhìn vào bảng chơi. Không khí im lặng căng thẳng như trong phòng thi. Tôi di lòng vòng vị trí của các miếng xếp chữ mỗi lúc một nhanh hơn, thầm cầu mong một từ kỳ diệu sẽ lóe lên trong đầu Nhưng bất kể tôi làm gì, đây vẫn là một tình huống bi bét. Tôi có thể xếp từ RAW. Hoặc là WAR.

Và điện thoại của tôi vẫn im lặng. Chắc Sam nói đùa về chuyện giúp tôi. *Tất nhiên* là anh ta nói đùa. Tôi tự thấy xấu hổ. Anh ta sẽ nghĩ gì khi thấy bức ảnh một bàn chơi Scrabble xuất hiện trên điệr thoại của mình đây?

“Cháu đã nghĩ ra chưa, Poppy ?" Bác Wanda cất lời, giọng động viên, như thể tôi là một đứa bé thiểu năng trí tuệ vậy. Tôi chợt nghĩ khi tôi ra phòng bếp, liệu Magnus có nhắc bố mẹ anh hãy đối xử nhẹ nhàng với tôi không nhỉ.

“Cháu đang phân vân giữa các lựa chọn ạ.” Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười vui vẻ.

OK. Tôi phải quyết định thôi. Tôi không thể trì hoãn hơn đươc nữa. Tôi sẽ xếp chữ RAW.

Không, WAR.

Ồi, có gì khác biệt đâu?

Lòng chán nản, tôi đặt chữ A và W xuống bảng, đúng lúc điện thoại báo có tin nhắn.

WHAIZLED. Dùng chữ D trong từ OUTSTEPPED. Điểm nhân ba, cộng 50 điểm thưởng.

Ôi Chúa ơi.

Tôi không thể nhịn được cười, bác Antony liền ném cho tôi một cái nhìn khó hiểu.

“Cháu xin lỗi,” tôi nói nhanh. “Chỉ là vì... bệnh nhân của cháu nói đùa." Điện thoại của tôi lại nháy nữa.

À, đấy là tiếng địa phương Scotland. Được Robert Burns sử dụng.

“Thế nào, từ cháu xếp đấy à, Poppy?” Bác Antony liếc nhìn sản phẩm thảm hại của tôi. ‘Raw’? Hay quá. Giỏi lắm!”

Sự hồ hởi của bác ấy thật khiến người ta đau.

“Cháu xin lỗi," tôi nói nhanh. “Cháu nhầm. Sau khi nghĩ lại, cháu thấy là thay vào đó cháu sẽ xếp từ *này*.”

Tôi cẩn thận xép từ WHAIZLED lên bảng và ngồi lùi lại, nét mặt tỉnh bơ.

Một sự im lặng kinh ngạc bao trùm.

“Poppy, em yêu,” cuối cùng Magnus nói. “Phải là một từ *đích thực*, em biết đấy. Em không thể phịa ra...”

“Ơ, anh không biết từ đó sao?” Tôi làm bộ ngạc nhiên. “Em xin lỗi. Em cứ nghĩ đó là từ khá phổ biến.”

“Whay-zled?” bác Wanda đánh vần đầy hồ nghi. “Why-zled? Chính xác là cháu đánh vần như thế nào?”

Ôi Chúa ơi. Tôi hoàn toàn không có một ý tưởng quái quỷ nào. "Ờ... tùy thuộc vào từng vùng ạ. Tất nhiên đây là thổ ngữ của Scotland," tôi bổ sung với vẻ hiểu biết, cứ như thể tôi là Stephen Fry. [Ý tôi là Stephen Fry - người dẫn chương trình trò chơi truyền hình *QI*, không phải diễn viên trong *Jeeves và Wooster* đâu. Mặc dù có lẽ Jeeves cũng biết tương đối về thơ của Burns.] Từ này được Robert Burns dùng. Hôm rồi cháu mới theo dõi một phóng sự về nhà thơ này. Thực ra đó là một trong những nhà thơ yêu thích của cháu."

"Anh không biết là em thích Burns đấy." Magnus trông có vẻ sửng sốt.

"Ơ, em thích mà." Tôi nói thuyết phục hết mức có thể. "Em vẫn thích nhà thơ này."

"Từ 'whaizled' này xuất hiện trong bài thơ *nào* vậy?" bác Wanda không chịu bỏ cuộc.

"Trong..." Tôi nuốt nước bọt khó khăn. "Trong một bài thơ rất hay ạ. Ngay lúc này thì cháu không nhớ nhan đề, nhưng lời thì đại loại như thế này..."

Tôi ngập ngừng, cố gắng hình dung ra lời thơ của Burns nghe như thế nào. Tôi đã từng nghe vài bài ở buổi liên hoan tất niên truyền thống của Scotland, nhưng chẳng hiểu một chữ nào.

"Twas whaizled... khi wully whaizle... rên. Đại loại thế ạ!" Tôi dừng phắt lại, mặt tươi roi rói. "Cháu không làm chán tai mọi người nữa."

Bác Antony ngẩng đầu sau một hồi tra cứu từ điển, tập "N-Z" mà bác ấy ngay lập tức lên khi tôi đặt các miếng xếp chữ xuống.

"Khá đúng." Bác ấy có vẻ hơi bối rối. "*Whaizled*. Từ địa phương Scotland, có nghĩa là 'wheezed'. Ờ, ờ, rất khá đấy."

"Hoan hô Poppy." Bác Wanda tính điểm. "Như vậy là điểm nhân ba, cộng với năm mươi điểm thưởng... như vậy là... một trăm ba mốt điểm! Hiện tại cháu là người dẫn đầu!"

"Một trăm ba mốt điểm à ?" Bác Antony giật tờ giấy trên tay bác Wanda. "Mình có chắc không?"

"Chúc mừng chị Poppy!" Felix nghiêng người bắt tay tôi.

"Có gì nhiều nhặn đâu." Tôi hớn hở một cách nhũn nhặn. "Chúng ta tiếp tục chơi nhé ?"

Chương năm

Thắng rồi! Tôi thắng cuộc chơi Scrabble rồi!

Ai nấy đều sửng sốt. Họ giả bộ không ngạc nhiên - nhưng thực tế là họ rất bất ngờ. Họ nhướng lông mày, càng chơi, những cái liếc mắt đầy ngỡ ngàng mỗi lúc một nhiều và công khai. Khi tôi được nhân điểm ba lần với từ SAXATILE, Felix liền vỗ tay ầm lên và nói: "Hoan hô chị! " Sau đó khi chúng tôi cùng dọn phòng bếp, bác Wanda hỏi tôi có bao giờ nghĩ đến việc theo một khóa ngôn ngữ học không.

Tên của tôi được ghi vào cuốn sổ Scrabble của gia đình, bác Antony tặng tôi "ly rượu của người chiến thắng" và tất cả đều vỗ tay. Thật là một giây phút ngọt ngào.

Ừ thì như thế là ăn gian. Tôi biết như thế là chơi bẩn. Thật lòng, tôi cứ hình dung ai đó sẽ phát hiện ra. Nhưng tôi để điện thoại ở chế độ yên lặng và không ai nhận ra là tôi liên tục gửi tin nhắn cho Sam. [Cả hai bác Antony và Wanda làm nghề giáo mà chưa bao giờ trông thi à? Chỉ là hỏi vậy thôi.]

À vâng, *tất nhiên* là tôi cảm thấy tội lỗi đầy mình. Tôi còn cảm thấy xấu hổ hơn khi giữa chừng cuộc chơi, tôi nhắn tin cho Sam đầy ngưỡng mộ:

Làm sao mà anh biết tất cả những từ này?

Và nhận được câu trả lời:

Không phải tôi. Trên mạng đấy.

Trên mạng á?

Phút chốc tôi cảm thấy sốc đến nỗi á khẩu. Tôi cứ tưởng anh ta *nghĩ ra* các từ đó, nào ngờ anh ta tìm thấy chúng trên trochoixepchu.com hay đại loại thế. Một lúc sau, tôi viết:

Như thế là CHƠI BẨN!!!!

Anh ta nhắn lại:

Cô qua vạch đỏ rồi đấy thôi. Có gì khác đâu?

Và rồi anh ta bổ sung:

Cô nghĩ tôi là thiên tài à. Phổng mũi phết.

Lúc đó tất nhiên tôi thấy rõ mình quả là ngu ngốc.

Mà anh ta có lý. Một khi đã bắt đầu ăn gian thì chuyện dùng phương pháp nào có quan trọng gì nữa đâu?

Tôi biết tôi tích trữ nguy hiểm cho tương lai. Tôi biết Sam Roxton không phải lúc nào cũng túc trực ở đầu bên kia của điện thoại để cung cấp từ cho tôi. Tôi biết tôi sẽ không thể lặp lại thành tích này. Đó là lý do tại sao tôi đang lên kế hoạch rút lui khỏi trò chơi Scrabble với cả nhà, kể từ ngày mai. Đó là một sự nghiệp vẻ vang, nhưng ngắn ngủi. Và bây giờ kết thúc được rồi.

Người duy nhất không khen ngợi tôi hết lòng là Magnus, điều này hơi kỳ lạ. Ý tôi là, anh cũng nói "Giỏi lắm" như mọi người, nhưng anh không có cử chỉ âu yếm đặc biệt, thậm chí cũng không hỏi tôi làm thế nào mà biết tất cả những từ này. Và khi bác Wanda nói: "Magnus, sao con không nói cho bố mẹ biết là Poppy tài giỏi đến thế!" thì anh bèn nhoẻn cười trả lời: "Con đã nói rồi mà, Poppy tuyệt vời trong mọi lĩnh vực." Nói thế nghe rất dễ thương, nhưng đồng thời cũng vô thưởng vô phạt.

Vấn đề là... anh đứng thứ hai.

Có lẽ nào anh lại *ghen tị* với tôi?

Bây giờ là mười một giờ, chúng tôi đã về đến căn hộ của mình. Tôi những muốn nói chuyện với Magnus về điều này, nhưng anh đã biến mất tăm lo chuẩn bị bài giảng về "Biểu tượng và tư duy biểu tượng ở Dante" [Lần đầu khi Magnus nói với tôi là anh chuyên về *Biểu tượng*, tôi lại hiểu thành *Truyện chưởng*. Tất nhiên là tôi chưa hề thú nhận điều đó với anh.] vào ngày mai. Vì vậy thay vào đó, tôi cuộn tròn trên ghế sofa chuyển tiếp một vài email mới nhận được cho Sam.

Sau một hồi, tôi không thể không tặc lưỡi thất vọng. Một nửa trong số này là thư nhắc nhở và săn đuổi. Anh ta vẫn chưa trả lời về việc đặt phòng ở khách sạn Chiddingford, hay cuộc chạy tập thể, hay hẹn khám răng. Hay về bộ complet James & James đặt trước vẫn đang chờ anh ta đến lấy lúc nào thuận tiện. Sao người ta có thể thờ ơ với quần áo mới kia chứ?

Có vẻ như anh ta chỉ trả lời ngay lập tức cho vài người. Trong số đó có một cô tên là Vicks, trưởng phòng nhân sự. Một người rất thiết thực và ngắn gọn, giống y như Sam, cô này bàn bạc với anh ta về một buổi họp báo mà hai người đang làm cùng nhau. Cô ấy thường gửi đồng thời về địa chỉ của Violet, nhưng lúc tôi chuyển tiếp thư thì Sam đã trả lời rồi. Một người nữa là Malcolm, gần như mỗi tiếng đồng hồ lại hỏi ý kiến Sam về việc gì đó. Và tất nhiên, Ngài

Nicholas Murray, một người rõ ràng có chức vụ cao và quan trọng, hiện đang làm nhiệm gì đó cho chính phủ. [Không phải là tôi soi mói hay gì cả, chỉ là người ta không thể không liếc một cái trong lúc chuyển tiếp thư và để ý thấy những từ như 'TTg" hay "Phủ Thủ tướng.] Dựa vào những thư từ trao đổi thì ông ấy và Sam xem ra rất hợp cạ. Hai người buôn chuyện như bạn bè lâu ngày. Tôi chẳng hiểu lấy một nửa những gì họ nói - đặc biệt là những câu nói đùa - nhưng giọng điệu thì rõ ràng, và thực tế là số lượng thư từ trao đổi với Ngài Nicholas nhiều hơn với bất kỳ người nào khác.

Công ty của Sam rõ ràng thuộc dạng công ty tư vấn. Họ tham mưu cho các công ty cách điều hành công việc và họ làm rất nhiều việc "tạo điều kiện thuận lợi," chẳng hiểu cụm từ đó nghĩa là thế nào. Tôi đoán họ là những nhà đàm phán hay trung gian, hay đại loại thế. Họ chắc chắn đã thành công vì Sam có vẻ tiếng tăm lắm. Chỉ riêng tuần này, anh ta được mời tới ba buổi tiệc rượu, cuối tuần sau thì một cuộc đi săn của một ngân hàng tư. Còn có một cô gái tên là Blue đã thư tới lần thứ ba, hỏi xem anh ta có muốn tham dự buổi chiêu đãi đặc biệt nhân dịp sáp nhập Johnson Ellison và hãng bán lẻ Greene không. Buổi tiệc sẽ được tổ chức ở khách sạn Savoy, có ban nhạc jazz, bánh mặn khai vị và túi quà mang về.

Vậy mà anh ta vẫn chưa trả lời. Chưa thèm.

Tôi thật không hiểu nổi anh ta. Nếu được mời đến một buổi tiếp đãi hay ho như thế, tôi sẽ trả lời ngay lập tức: "Vâng, tôi sẽ đến. Cảm ơn rất nhiều! Tôi nóng lòng chờ đến lúc đó! JJJ " Thế mà anh ta thậm chí chưa buồn *để ý* đến.

Vừa lắc đầu, tôi vừa bấm chuyển tiếp mọi thư từ cho anh ta. Sau đó tôi viết:

"Cảm ơn anh lần nữa về vụ Scrabble! Tôi vừa gửi cho anh vài thư. Poppy."

Một lát sau điện thoại của tôi đổ chuông. Là Sam gọi.

"A, chào anh..." tôi mào đầu.

"OK, cô đúng là thiên tài," anh ta ngắt lời. "Tôi có linh cảm tối qua Vivien làm việc muộn. Tôi gọi điện tào lao với cô ấy và nhắc húng ta đã nói. Tất cả đều rõ ràng. Cô nói đúng. Ngày mai chúng tôi sẽ nói chuyện tiếp, nhưng tôi chắc là cô ấy sẽ ở lại công ty thôi."

"Thật à," tôi hài lòng nói. "Tốt quá."

"Không," anh ta quả quyết nói. "Không phải tốt quá mà là tuyệt vời. Trên cả tuyệt vời. Cô có biết là cô đã giúp tôi tiết kiệm được bao nhiêu thời gian, tiền bạc và công sức không? Tôi nợ cô một món lớn rồi." Anh ta dừng lại. "À, mà cô nói đúng, cô ấy không thích bị gọi là Viv. Thế là tôi nợ cô hai món."

"Không có gì. Lúc nào thuận tiện anh trả nợ tôi sau cũng được mà."

"Ơ... đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Thôi tôi không làm phiền cô nữa."

“Chào anh. Rất mừng là mọi việc được giải quyết ổn thỏa.” Tắt máy rồi, tôi mới chợt nhớ ra một việc, bèn nhanh chóng soạn tin nhắn.

Anh đã hẹn khám răng chưa? Răng anh sẽ mục hết đấy!!!

Một vài giây sau điện thoại nháy sáng với câu trả lời:

Tôi sẽ thử vận may.

Thử vận may ư? Anh ta có bị điên không đấy? Cô của tôi là hộ lý nha sĩ, cho nên tôi biết mình đang nói gì.

Tôi lên mạng tìm bức ảnh chụp răng sâu to nhất, kinh hoàng nhất có thể. Tất cả đều đen sì và vài cái đã rụng. Tôi bấm gửi cho anh ta.

Gần như lập tức điện thoại nháy sáng trả lời:

Cô làm tôi sặc cả nước.

Vừa cười khúc khích, tôi vừa nhắn tin lại

Anh liệu hồn!!!

Tôi suýt viết thêm: “Willow sẽ không xót xa khi răng anh rụng đâu!” Nhưng rồi tôi dừng lại, cảm thấy kỳ cục thế nào. Mình phải biết điểm dừng. Mặc dù đã nhắn tin qua lại nhiều lần, tôi không thực sự biết anh chàng này. Và chắc chắn là tôi không biết vợ chưa cưới của anh ta.

Ấy vậy mà tôi lại cảm thấy như thể có biết cô ta. Và không lấy gì làm thiện cảm cho lắm.

Từ trước tới nay tôi chưa từng biết ai hay cái gì giống như Willow. Cô ta thật không thể tưởng tượng nổi. Có thể nói cô ta đã gửi khoảng hai mươi thư cho Sam kể từ khi tôi có cái điện thoại này. Thư sau điên rồ hơn thư trước. Cô ta đã thôi không gửi trực tiếp cho Violet nhưng vẫn gửi đồng thời vào địa chỉ của thư ký riêng, như thể cô ta muốn có nhiều cơ hội nhất để liên hệ với Sam mà không thèm quan tâm ai đọc được cái gì.

Tại sao cô ta lại phải viết ra những ý nghĩ thầm kín nhất của mình nhỉ ? Tại sao họ không đi mà nói những chuyện này trên *giường*, giống như những cặp tình nhân bình thường?

Tối nay, cô ta lải nhải chuyện giấc mơ về Sam đêm qua, về việc cô ta cảm thấy ngột ngạt như thế nào nhưng luôn bị lờ đi, và liệu Sam có nhận ra anh ta “độc hại” đến thế nào không? Anh ta có nhận ra mình “ĐÃ BÀO MÒN TINH THẦN CÔ TA” đến thế nào không???

Tôi không nhịn được nên thường viết trả lời cô ta. Lần này tôi viết:

Cô có nhận ra cô độc hại đến thế nào không, Willow Phù Thủy?

Nhưng rồi tôi xóa đi. Lẽ đương nhiên.

Nản nhất là tôi không bao giờ biết được Sam trả lời thế nào. Không có hồi âm, cô ta luôn phải bắt đầu thư mới. Đôi khi hai người cũng thân thiện với nhau - giống như hôm qua cô ta gửi một bức thư chỉ nói: "Anh là một người đàn ông rất, rất đặc biệt, không, Sam ơi?" Khá là dịu dàng. Nhưng chín phần mười thư là ca thán. Tôi không thể không cảm thấy thương hại anh ta.

Nhưng kệ họ. Đó là cuộc sống của anh ta. Vợ chưa cưới của anh ta. Liên quan gì đến tôi.

"Em yêu!" Magnus bước vào phòng, làm gián đoạn suy nghĩ của côi.

"Ô, anh à! Tôi nhanh chóng tắt máy. "Anh đã xong việc chưa?"

"Không cần để ý đến anh đâu." Anh hất cằm về phía điện thoại. "Em đang tán chuyện với mấy cô bạn à?"

Tôi mỉm cười vô thưởng vô phạt, nhét nhanh điện thoại vào túi áo.

Tôi biết, tôi biết, tôi biết. Như thế này là xấu. Giữ bí mật với Magnus. Không kể cho anh biết về chuyện chiếc nhẫn, điện thoại hay bất cứ điều gì liên quan. Nhưng làm sao tôi có thể bắt đầu bây giờ? Tôi phải bắt đầu từ đâu? Và có thể tôi sẽ phải hối tiếc. Nếu như tôi thú nhận tất cả, gây ra một vết rạn khổng lồ, rồi nửa giờ sau chiếc nhẫn xuất hiện mà tôi lẽ ra chẳng cần nói gì thì sao?

"Anh biết em mà!" Cuối cùng tôi nói, và cười khe khẽ. "Thế anh nói gì với bố mẹ về tối nay?" Tôi nhanh chóng chuyển sang chủ đề *thực sự* muốn tìm hiểu, cụ thể bố mẹ anh nghĩ gì về tôi và họ có thay đổi cách nhìn không?

"À, bố mẹ hả." Magnus làm bộ sốt ruột và ngồi phịch xuống ghế sofa. Anh gõ ngón tay vào thành ghế, mắt nhìn xa xăm.

"Anh không sao chứ?" tôi thận trọng hỏi.

"Anh ổn." Magnus quay sang tôi, đôi mắt không còn nhuốm vẻ u sầu nữa. Đột nhiên Magnus trở nên tập trung. "Em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?"

"Có." Tôi mỉm cười. "Tất nhiên là em nhớ."

Magnus bắt đầu vuốt ve chân tôi. “Khi đến chỗ đó, trong đầu anh hình dung kiểu gì cũng gặp một bà hống hách. Nhưng rốt cuộc lại gặp *em*.”

Tôi những mong anh đừng lúc nào cũng gọi Ruby là bà hống hách. Cô ấy không hề thế. Cô ấy rất rực rỡ, đáng yêu, gợi cảm, cánh tay chỉ *hơi* nhiều thịt tí tẹo. Nhưng tôi nén giận vẫn giữ nụ cười.

“Em như một thiên thần trong bộ đồng phục màu trắng. Cả đời anh chưa bao giờ thấy cái gì gợi cảm hơn thế.” Tay Magnus cố tình lướt cao hơn lên đùi tôi. “Ngay lúc đó, ngay chỗ đó, anh đã muốn có em”

Magnus thích kể chuyện này, còn tôi thì thích nghe.

“Và em cũng đã muốn có anh,” tôi nghiêng người nhẹ nhàng cắn vào tai anh. “Ngay phút em thấy anh.”

“Anh biết thế. Anh có thể nhận ra điều đó.” Anh cởi áo ngoài của tôi và bắt đầu áp sát vào bờ vai tôi. “Poppy ơi, hôm nào chúng ta quay lại phòng đó đi,” anh thì thầm. “Đó là lần làm tình tuyệt vời nhất anh từng có. Em, trong bộ đồng phục màu trắng, trên chiếc ghế đó, với dầu mát xa... Lạy Chúa..." [OK. Của khỉ. Tôi đã không nói toàn bộ sự thật ở buổi điều trần kỷ luật.

Chuyện là thế này: tôi biết tôi xử sự hoàn toàn không chuyên nghiệp chút nào. Tôi biết tôi đáng bị tước giấy phép hành nghề. Sách đạo đức nghề vật lý trị liệu trên thực tế bắt đầu bằng: “Không được làm tình với khách hàng của mình trên ghế, dù công việc của bạn là gì cũng vậy.”

Nhưng cái mà tôi nói là: nếu bạn làm sai nhưng điều đó thực tế không ảnh hưởng đến ai và không ai biết, thì bạn có đáng bị trừng phạt và mất cả sự nghiệp không? Chẳng nhẽ không có cách nhìn thoáng hơn?

Hơn nữa, chúng tôi chỉ làm thế có một lần. Và thực sự mau lẹ. (Không phải theo cách xấu. Chỉ là theo cách mau lẹ.)

Với lại, Ruby cũng có lần sử dụng chỗ làm việc để mở, và mở toang tất cả cửa chống cháy, một điều hoàn toàn trái với quy định về an toàn và sức khỏe. Thế đấy. Chẳng ai hoàn hảo cả.] Anh bắt đầu kéo váy tôi, cả hai chúng tôi rơ khỏi ghế sofa xuống tấm thảm trên sàn. Điện thoại của tôi nháy sáng báo tin nhắn mới, nhưng tôi không hề để ý.

Chỉ mãi sau đó, khi chúng tôi đang chuẩn bị đi ngủ, tôi đang bôi kem dưỡng da toàn thân [Đó là một phần của chế độ tập luyện chuẩn bị cho đám cưới của tôi, bao gồm việc bôi kem tẩy da chết và kem giữ độ ẩm cho da hằng ngày, mặt nạ mắt, mặt nạ tóc và mặt nạ da mặt hằng tuần, một trăm lần đứng lên ngồi xuống mỗi ngày, và tập thiền để giữ bình tĩnh. Cho đến nay thì tôi mới chỉ bôi kem dưỡng toàn thân. Và tối nay thì tôi bị cái tay băng bó cản trở kha khá.] thì Magnus mới thả bom.

“À, lúc nãy mẹ gọi điện thoại.” Câu nói của anh nghẹt trong thuốc đánh răng. “ Về vụ ông bác sĩ da liễu.”

“Anh nói gì cơ?”

Anh súc miệng rồi lau sạch. “Ông Paul. Hàng xóm nhà mình ấy. Bác ấy sẽ đến buổi diễn tập lễ cưới để xem tay cho em.”

“*Cái gì cơ?”* Tay tôi nắm chặt lại theo phản xạ làm bắn kem dưỡng da ra khắp phòng tắm.

“Mẹ nói cẩn thận với những vết bỏng không thừa, và anh nghĩ là mẹ nói đúng.”

“Mẹ không cần phải làm vậy!” tôi cố không tỏ ra hoảng hốt.

“Em yêu!” Magnus hôn trán tôi. “Mọi việc được thu xếp hết rồi.”

Anh ra khỏi phòng tắm, tôi nhìn chằm chằm vào hình ảnh của mình trong gương. Vầng sáng rực rỡ hạnh phúc sau khi làm tình đã biến mất. Tôi quay trở lại với hố đen sợ hãi. Tôi làm gì đây? Tôi không thể lẩn tránh mãi được.

Tay tôi không bị bỏng. Tôi không có nhẫn đính hôn. Tôi không có kiến thức của một bộ đại từ điển về các từ Scrabble. Tôi hoàn toàn là kẻ giả mạo.

“Poppy ?” Magnus xuất hiện trở lại một cách đầy gợi ý ở cánh cửa phòng tắm. Tôi biết anh buồn ngủ vì sáng sớm mai phải đi Brighton.

“Em vào ngay đây.”

Tôi theo Magnus lên giường, cuộn tròn trong vòng tay anh giả vờ êm đềm chìm vào giấc ngủ. Nhưng lòng tôi đang cuộn sóng. Cứ mỗi lần tôi cố gắng nguôi ngoai, một triệu ý nghĩ lại dồn dập quay trở lại. Nếu tôi gọi điện hủy cuộc hẹn với ông Paul bác sĩ da liễu thì liệu bác Wanda có nghi ngờ không? Liệu tôi có thể làm giả một vết bỏng trên tay được không? Nếu ngay bây giờ tôi kể hết mọi việc với Magnus thì sao?

Tôi cố gắng hình dung tình huống sau cùng này. Tôi biết đó là cách làm hợp lý nhất. Đó là cách mà các chị tư vấn sẽ đưa ra khuyên bảo. Đánh thức anh dậy kể hết sự tình.

Nhưng tôi không thể. Tôi *không thể*. Và không phải chỉ bởi vì lúc nào Magnus cũng quạu quọ nếu bị đánh thức giữa đêm. Anh sẽ rất sốc. Bố mẹ anh sẽ luôn nghĩ tôi là con bé đã làm mất báu vật gia truyền. Tôi sẽ bị đóng đinh với điều đó mãi mãi. Làm như thế sẽ phá hỏng hết mọi việc.

Và vấn đề là ở chỗ họ không *cần* phải biết. Điều này không cần phải *lộ ra*. Bà Fairfax có

thể gọi điện bất kỳ lúc nào. Nếu tôi có thể cầm cự cho đến lúc đó...

Tôi muốn lấy lại chiếc nhẫn nhẹ nhàng đeo vào tay, không ai thấy chẳng ai hay. Đó là điều tôi muốn.

Tôi liếc nhìn đồng hồ - 2 giờ 45 sáng - rồi nhìn Magnus đang thở đều đều và cảm thấy trào lên chút oán giận vô lý. Với anh thì mọi việc đều ổn cả.

Đột nhiên tôi bỏ hai chân ra khỏi chăn quờ tìm váy ngủ. Tôi sẽ đi uống một tách chè thảo mộc như cách người ta vẫn khuyên trong các bài báo về bệnh mất ngủ, đồng thời viết ra giấy tất cả những vấn đề mà mình gặp phải. [Không biết là để làm gì? Để cho bạn trai của bạn đọc được à?]

Điện thoại của tôi đang sạc pin trong phòng bếp, và trong khi đợi nước sôi, tôi vu vơ nhấn xem thư từ, cần mẫn chuyển thư của Sam. Có tin nhắn từ một bệnh nhân mới của tôi, người vừa phẫu thuật dây chằng đầu gối trước nên đi lại khó khăn. Tôi liền gửi mấy dòng trả lời làm anh ta yên lòng, hứa sẽ cố sắp xếp thời gian điều trị cho anh ta ngày mai. [Tôi không đưa số điện thoại của mình cho tất cả các bệnh nhân. Tôi chỉ đưa cho một số bệnh nhân dài hạn, trường hợp khẩn cấp hay những người trông có vẻ cần trợ giúp. Anh chàng này là một trong số những người bảo mình không sao cả nhưng bạn có thể thấy là anh ta nhợt nhạt vì đau. Tôi phải *khăng khăng* bảo anh ta nên gọi cho tôi bất cứ lúc nào anh ta muốn, và nhắc lại điều đó với vợ anh ta, nếu không thì chắc anh ta sẽ cứ yêng hùng chiến đấu một mình mất thôi.] Tôi đang đổ nước nóng pha gói trà vani ướp hoa cúc thì một tin nhắn nháy hiện, làm tôi giật mình.

Làm gì mà thức khuya thế?

Đó là Sam. Còn ai vào đây nữa. Tôi cầm tách trà ngồi xuống, hớp một ngụm rồi nhắn lại:

Không ngủ được. Thế ANH đang làm gì mà thức khuya thế?

Đợi nói chuyện với một gã ở Los Angeles. Sao cô lại không ngủ được?

Mai là tôi tàn đời rồi.

OK, nói như vậy nghe có vẻ hơi quá một tí, nhưng đó đúng là những gì tôi cảm thấy lúc này.

Tôi có thể hiểu điều đó làm cô thao thức đến thế nào. Tại sao đời cô lại tàn?

Nếu anh ta thực sự muốn biết thì tôi sẽ kể cho anh ta biết. Vừa hớp trà, tôi bấm năm mẩu tin kể câu chuyện chiếc nhẫn đã được tìm thấy nhưng rồi lại bị mất như thế nào. Việc Paul, ông bác sĩ da liễu muốn khám tay tôi. Việc nhà Tavish đã đủ *khó chịu* về chuyện chiếc nhẫn rồi, mà họ thậm chí còn chưa biết là nó bị mất. Việc tôi đang bị tất cả những điều này siết chặt vòng vây. Việc tôi cảm thấy giống như một kẻ đánh bạc, đáng lẽ chỉ cần một vòng quay nữa là mọi thứ có thể trở nên tốt đẹp, nhưng tôi lại hết xèng.

Tôi bấm phím đầy hậm hực đến nỗi hai vai đau nhức. Tôi xoay xoay vài lần, nhấp vài ngụm trà và đang tự hỏi có nên mở tung gónh không thì một nhắn tin mới xuất hiện.

Tôi nợ cô một lần.

Tôi đọc xong rồi nhún vai. OK. Anh ta nợ tôi. Thế thì sao. Một lát sau tin nhắn thứ hai tới.

Tôi có thể kiếm cho cô một cái xèng.

Tôi nhìn màn hình chằm chằm, chẳng hiểu gì. Anh ta biết cái xèng là một *ẩn dụ* chứ nhỉ? Chắc anh ta không nói về một cái xèng thật của người chơi bài poker đấy chứ?

Hay là anh ta nói về cái xẻng hốt rác ?

Tiếng xe cộ ồn ào ban ngày giờ đã lắng, căn phòng im ắng một cách khác thường, chỉ còn tiếng rung lắc thảng hoặc từ tủ lạnh. Tôi nheo mắt nhìn màn hình dưới ánh sáng nhân tạo, rồi xoa cặp mắt mỏi mệt, tự hỏi không biết có nên tắt điện thoại đi ngủ quách cho xong.

Ý anh là thế nào?

Câu trả lời của anh ta xuất hiện gần như ngay lập tức, như thể anh ta nhận ra tin nhắn trước đó nghe có vẻ kỳ cục.

Tôi có người bạn là thợ kim hoàn. Chuyên làm bản sao cho cánh truyền hình. Trông như thật. Sẽ giúp cô kéo dài thời gian.

Một cái nhẫn giả ư?

Tôi nghĩ mình đúng là dốt đặc cán mai. Bởi vì ý nghĩ đó thậm chí chưa bao giờ *nảy ra* trong đầu tôi.

Nhẫn giả là một ý tưởng *tồi*. Tại sao ư, có cả triệu lý do. Ví dụ như:

1. Như thế là thiếu trung thực.

2. Nhỡ trông nó không thuyết phục cho lắm.

3. Như thế là thiếu đạo đức. [Thiếu đạo đức với cả thiếu trung thực có phải là một không nhỉ? Đây là một cuộc tranh luận luân lý mà đáng lẽ tôi có thể hỏi ý kiến bác Antony. Trong một hoàn cảnh khác.]

Dù thế, mười giờ sáng hôm sau tôi vẫn có mặt ở Hatton Garden, thơ thẩn đi lại, cố giả vờ không trố mắt ra nhìn. Tôi chưa bao giờ đến Hatton Garden, tôi thậm chí còn không biết nó tồn tại. *Cả một phố* toàn tiệm kim hoàn ư?

Cả đời tôi chưa bao giờ thấy nhiều nhẫn kim cương như ở đây. Khắp nơi là những tấm biển hiệu quảng cáo giá rẻ nhất, nhiều carat nhất, chất lượng tuyệt vời và kiểu dáng theo đơn đặt hàng. Rõ ràng đây là khu phố của nhẫn đính hôn. Các cặp tình nhân đi dạo ngắm nhìn, các cô gái chỉ trỏ qua cửa kính, các chàng trai đều tươi cười, nhưng khi các cô gái quay đi thì tất cả đều có vẻ hơi muốn ốm.

Tôi chưa bao giờ bước vào một tiệm kim hoàn. Một cửa hàng đích thực cho người lớn như thế này. Trang sức duy nhất tôi từng có nếu không phải đồ mua ở chợ thì cũng ở cửa hàng đồ chơi, đại loại những thứ như vậy. Bố mẹ tôi tặng cho tôi một đôi hoa tai ngọc trai nhân dịp sinh nhật thứ mười ba, nhưng tôi không đến cửa hàng cùng bố mẹ. Tiệm kim hoàn là những nơi tôi từng đi qua, nghĩ rằng chỗ đó dành cho người khác. Nhưng bây giờ, đứng ở đây, tôi không thể kìm được hứng thú nhìn cho đã mắt.

Ai sẽ mua một chiếc trâm hình con nhện làm bằng kim cương màu vàng với giá 12.500 bảng? Đó là một câu đố đối với tôi, cũng giống như những chiếc ghế sofa tự xoay với uốn lượn mà họ quảng c trên ti vi.

May thay cửa hàng người bạn của Sam tên là Mark Spencer không có chú nhện vàng nào. Thay vào đó, có rất nhiều mẫu nhẫn bạch kim đính kim cương, và có một tấm biển đề "Sâm banh miễn phí cho các cặp đính hôn. Hãy biến việc đi chọn nhẫn cưới của hai bạn thành một dịp đặc biệt!" Không có gì liên quan tới làm nhái hay làm nhẫn giả, và tôi bắt đầu cảm thấy lo âu. Ngộ nhỡ Sam hiểu lầm thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu rốt cuộc vì xấu hổ tôi đành mua một chiếc nhẫn ngọc lục bảo thứ thiệt và phải dành phần còn lại của cuộc đời mình để è cổ trả

nợ?

Với cả không biết hiện Sam đang ở đâu? Anh ta hứa sẽ tạt qua giới thiệu tôi với bạn anh ta. Có vẻ như anh ta làm việc ngay gần đây, dù anh ta không tiết lộ chính xác ở chỗ nào. Tôi quay người quan sát đường phố. Kể cũng hơi kỳ cục, chúng tôi chưa từng mặt đối mặt với nhau bao giờ.

Có một người đàn ông tóc đen đang rảo bước trên hè phố bên kia, tôi thoáng nghĩ có thể đó là anh ta, nhưng rồi có một giọng trầm cất lên: “Poppy phải không?"

Tôi quay người lại, và tất nhiên, *chính là* anh ta: anh chàng với mái tóc đen rối bù đang sải bước về phía tôi. Anh ta cao hơn so với trí nhớ của tôi từ lần thoáng nhìn thấy ở sảnh khách sạn, nhưng vẫn đôi mày rậm và cặp mắt sâu khác người ấy. Anh ta mặc complet sẫm màu bên ngoài áo sơ mi trắng tinh và đeo cà vạt đen. Anh ta nhoẻn cười, tôi để ý thấy răng anh ta rất trắng và đều.

Hừm. Răng lợi sẽ không còn được như thế lâu nữa nếu anh ta không chịu đi khám nha sĩ.

“Chào cô Poppy.” Anh ta tiến lại gần, đầu tiên có vẻ do dự, đoạn chìa tay ra. “Rất vui được gặp cô.”

“Chào anh.” Tôi ngượng ngùng cười đáp, chúng tôi bắt tay. Anh ta có một cái bắt tay rất dễ chịu. Ấm áp và cương quyết.

“À, Vivien chắc chắn ở lại với chúng tôi rồi.” Anh ta nghiêng đầu. “Cảm ơn cô lần nữa vì sự tinh tế đó.”

"Không không!” Tôi nhún vai lúng túng. “Có gì đâu.

“Tôi nói nghiêm túc đấy. Tôi đánh giá rất cao điều đó.”

Nói chuyện trực diện như thế này thật kỳ cục. Mải nhìn nét cong của lông mày và mái tóc bay bay trong gió nhẹ của anh ta, đâm ra tôi bị mất tập trung. Nhắn tin dễ hơn nhiều. Tôi tự hỏi không biết anh ta có cảm giác tương tự không.

“Thế đấy.” Anh ta chỉ vào tiệm kim hoàn. “Chúng ta vào nhé?”

Cửa tiệm này rõ là thuộc hạng sang và đắt đỏ. Tôi tự hỏi không biết anh ta và Willow đã đến đây chọn nhẫn cưới chưa. Chắc là rồi. Tôi rất muốn hỏi anh ta, nhưng không hiểu sao tôi không mở nổi miệng nhắc đến tên cô ta. Như thế vô duyên lắm. Tôi biết quá nhiều về họ.

Thường thì bạn gặp các cặp đôi ở ngoài quán hay ở nhà họ. Bạn nói chuyện tào lao. Kỳ nghỉ, sở thích, bí quyết nấu ăn ngon của Jamie Oliver. Phải dần dần bạn mới nói tới những chuyện riêng tư. Nhưng với hai người này, tôi có cảm giác như mình đã bị ném ngay lập tức

vào một bộ phim tài liệu theo dõi họ tận chân tơ kẽ tóc mà họ chậm chí không biết điều đó. Tối qua tôi tìm thấy một mail cũ trong đó Willow chỉ viết: "Anh có biết anh đã gây cho em bao nhiêu NỖI ĐAU không, Sam? Ngoài chuyện những cô ả BRAXIN??"

Tôi thực sự ước giá mình không đọc phải cái thư này. Nếu có dịp gặp Willow, đó sẽ là điều duy nhất tôi có thể nghĩ tới. Những cô ả Braxin.

Sam đã ấn chuông và mở cửa dẫn tôi vào trong cửa hàng sang trọng, dưới ánh sáng nhạt màu. Ngay lập tức một cô gái mặc đồng phục màu xám bồ câu bước lại gần.

"Chào anh chị, em có thể giúp gì được không?" Cô gái có giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào như mật ong, rất phù hợp với gam trang trí trầm của cửa tiệm.

"Chúng tôi đến để gặp Mark," Sam nói. "Tên tôi là Sam Roxton." "Đúng rồi." Một cô gái khác trong bộ đồng phục xám bồ câu gật đầu. "Anh Mark đang đợi anh chị đấy ạ. Martha, em dẫn hai người vào đi."

"Cho phép em mời chị một ly sâm banh nhé?" Martha vừa nói vừa dẫn chúng tôi vào, cô dành cho tôi một nụ cười vẻ hiểu biết. "Anh uống sâm banh nhé?"

"Không, cảm ơn," Sam nói.

"Mình cũng thế," tôi phụ họa theo.

"Anh chị có chắc không?" Cô gái nháy mắt với tôi. "Đây là giờ phút trọng đại với hai người mà. Chỉ là một ly rượu tí xíu để chăm sóc thần kinh thôi?"

Ôi Chúa ơi! Cô ấy nghĩ chúng tôi là một đôi sắp cưới. Tôi liếc nhìn Sam cầu cứu, nhưng anh ta đang mải bấm bấm điện thoại. Và không đời nào tôi lôi chuyện mất chiếc nhẫn gia truyền vô giá ra nói trước một đống người lạ để rồi phải nhìn thấy họ há hốc mồm sợ hãi.

"Mình thực sự không sao," tôi mỉm cười ngượng ngập. "Không phải là... ý mình là... bọn mình không phải là... "

"Đồng hồ của anh đẹp quá!" Sự chú ý của Martha đã chuyển hướng. "Có phải hiệu Cartier không ạ? Em chưa bao giờ được thấy cái nào giống cái này."

"Cảm ơn." Sam gật đầu. "Tôi mua nó tại một buổi đấu giá ở Paris."

Bây giờ tôi mới để ý, đồng hồ của Sam *quả* là đẹp. Dây đeo bằng da cũ, mặt đồng hồ bằng vàng đục có lớp gỉ đồng xưa cũ. Và anh ta kiếm được nó ở Paris. Đẳng cấp quá.

"Ôi thế ạ." Chúng tôi đi tiếp, Martha nắm cánh tay tôi, ghé đầu vào, nhỏ giọng, như hai

người bạn với nhau. "Anh này có sở thích rất *tinh tế*. Chị thật may mắn! Cánh đàn ông bước vào đây không phải ai cũng được như vậy đâu. Một số người thích những thứ kinh hồn luôn. Nhưng người đàn ông biết mua cho mình chiếc đồng hồ hàng hiệu Cartier thì chắc chắn là sành điệu!"

Nhưy thật đau khổ. Tôi nói gì bây giờ?

"À... đúng thế." Tôi lúng búng, mắt dán vào sàn nhà.

"Ôi, em xin lỗi, em không định làm chị bối rối." Martha nói một cách đáng yêu, "Xin hãy cho em biết nếu anh chị thay đổi ý kiến về vụ sâm banh. Chúc anh chị một buổi gặp mặt với anh Mark thật vui vẻ!" Cô ấy mở cửa cho chúng tôi bước vào một căn phòng lớn màu đen, sàn bê tông, với những chiếc tủ nhỏ bề mặt bằng sắt xếp thành dãy. Một người đàn ông mặc quần jean, đeo kính không gọng ngồi sau chiếc bàn dài đứng dậy, niềm nở chào Sam.

"Sam à! Lâu lắm không gặp!"

"Mark! Cậu khỏe không?" Sam vỗ vai Mark rồi bước sang một bên để giới thiệu tôi. "Đây là cô Poppy."

"Rất vui được gặp cô Poppy." Mark bắt tay tôi. "Ơ, theo tôi hiểu thì cô cần làm nhái một chiếc nhẫn."

Ngay lập tức tôi choáng váng với cảm giác tội lỗi và hoảng hồn. Có nhất thiết phải nói to như thế để ai cũng nghe thấy không?

"Chỉ tạm thời thôi." Tôi nói nhỏ gần như thì thầm. "Trong lúc chờ tìm thấy chiếc nhẫn thật. Chắc chắn là tôi sẽ tìm thấy nhanh thôi, rất nhanh thôi."

"Hiểu rồi." Anh ta gật gù. "Đằng nào có nhẫn nhái cũng hữu ích. Chúng tôi làm rất nhiều nhẫn thay thế dùng cho những chuyến đi xa và những dịp tương tự. Thông thường chúng tôi chỉ làm nhái những đồ trang sức do chính chúng tôi thiết kế, nhưng cũng có ngoại lệ cho bạn bè." Mark nháy mắt với Sam. "Tuy nhiên chúng ta phải cố gắng kín đáo một chút. Chúng tôi không muốn ảnh hưởng xấu tới mặt hàng chủ yếu của mình."

"Đúng vậy!" tôi nhanh nhẹn nói. "Tất nhiên. Tôi cũng muốn kín đáo. Rất muốn là khác."

"Cô có tấm hình nào không? Một cái ảnh chẳng hạn?"

"Có đây." Tôi lôi ra một b mới in từ máy tính sáng nay. Đó là ảnh tôi và Magnus ở nhà hàng nơi anh ngỏ lời cầu hôn. Chúng tôi nhờ đội tình nhân ngồi ở bàn bên cạnh chụp hộ, tôi hãnh diện giương bàn tay trái lên khoe chiếc nhẫn. Trông tôi hơi liêu xiêu, và thực sự đó là cảm giác của tôi lúc ấy.

Cả hai người đàn ông đều lặng lẽ nhìn bức ảnh.

“Ồ, vậy đấy là anh chàng mà cô sắp lấy làm chồng hả,” cuối cùng Sam nói. “Tín đồ Scrabble.”

“Đúng vậy.”

Có cái gì đó trong giọng anh ta khiến tôi cảm thấy phải phòng vệ. Tôi không hiểu tại sao.

“Tên anh ấy là Magnus,” tôi bổ sung.

“Là học giả đúng không ?" Sam cau mày nhìn tấm hình. “Từng lên ti vi?”

“Đúng.” Tôi thoáng cảm thấy tự hào. “Chuẩn luôn.”

“Tôi đoán đó là một chiếc nhẫn ngọc lục bảo bốn carat phải không?” Mark ngẩng lên sau khi nheo mắt ngắm tấm ảnh.

“Có lẽ thế.” Tôi yếu ớt nói. “Tôi không biết.”

“Cô không *biết* nhẫn đính hôn của mình bao nhiêu carat à?” Cả hai người đàn ông nhìn tôi với ánh mắt kỳ quái.

“Cái gì cơ?” Tôi cảm thấy mặt đỏ bừng lên. “Tôi xin lỗi. Tôi không *biết* trước là sẽ mất nó.”

“Thật dễ thương,” Mark nói, khẽ cười gượng. “Phần lớn các cô gái biết chính xác tới từng dấu thập phân. Sau đó các cô ấy làm tròn số lên.”

“Ồ thế à.” Tôi nhún vai che giấu sự xấu hổ. “Đó là một chiếc nhẫn gia truyền. Chúng tôi không thực sự nói đến chuyện này.”

“Chúng tôi có rất nhiều khuôn sẵn. Để tôi xem...” Mark ấn ghế ra bắt đầu lục tìm trong những ngăn kéo kim loại.

“Thế là anh ta vẫn chưa biết cô đánh mất nó à?” Sam trỏ ngón tay cái vào ảnh Magnus. “Chưa.” Tôi cắn môi. “Tôi hy vọng chiếc nhẫn sẽ xuất hiện và...”

“Anh ta sẽ không bao giờ phải biết là cô từng đánh mất nó.” Sam kết thúc hộ tôi. “Cô sẽ giữ kín bí mật cho đến lúc xuống mồ.”

Tôi nhìn ra chỗ khác, cảm thấy tội lỗi giày vò. Tôi không thích điều đó. Tôi không thích giữ bí mật với Magnus. Tôi không thích là kiểu người làm chuyện ám muội sau lưng chồng

chưa cưới. Nhưng không còn cách nào khác.

“Vậy là điện thoại này vẫn nhận được email gửi cho Violet.” Tôi chĩa nó về phía anh ta, hướng suy nghĩ sang chủ đề khác. “Tôi cứ nghĩ cánh kỹ thuật đã xử lý chuyện đó rồi chứ.”

“Tôi cũng tưởng vậy.”

“À, anh có một vài thư mới. Cho đến lúc này, anh đã bốn lần được mời tham dự cuộc thi chạy tập thể.”

“Ừm.” Anh ta gần như không buồn gật đầu.

“Anh không định trả lời à? Thế còn việc đặt phòng khách sạn cho cuộc hội thảo ở Hampshire thì sao? Anh cần một hay hai đêm?”

“Tôi phải xem đã. Vẫn chưa chắc.” Sam trông thản nhiên đến nỗi tôi cảm thấy thất vọng phát tức lên.

“Anh không *trả lời thư* à?"

“Tôi có những ưu tiên khác nhau.” Anh ta bình thản bấm vào màn hình.

“Ôi, hôm nay là sinh nhật của Lindsay Cooper đấy!” Bây giờ tôi đang một cái thư tập thể. “Lindsay ở bộ phận marketing ấy. Anh có muốn chúc mừng sinh nhật cô ấy không?”

“Không, tôi sẽ không làm thế.” Anh ta nói nghe cứng rắn đến nỗi tôi cảm thấy có chút tự ái.

“Chúc mừng sinh nhật đồng nghiệp thì có gì sai ?”

“Tôi đâu có quen biết cô ta.”

“Có chứ sao không! Anh làm việc cùng với cô ấy mà.”

“Tôi làm việc cùng với 243 con người.”

“Nhưng cô gái đấy chẳng phải là người đưa ra tài liệu chiến lược cho trang mạng hôm rồi sao? tôi nói, tự nhiên nhớ ra một bức thư cũ. “Chẳng phải tất cả các anh đều hài lòng sao?”

“Đúng,” anh ta nói ráo hoảnh. “Thế thì có gì liên quan đến chuyện này?”

Trời, có cái thứ ương bướng như anh ta! Thôi chuyện sinh nhật Lindsay, tôi chuyển sang xem thư tiếp theo.

“Peter đã hoàn tất vụ Hàng không Pháp. Anh ta muốn thứ Hai này đưa cho anh toàn bộ báo cáo ngay sau cuộc họp nhóm. Như thế có được không ?"

“Được.” Sam gần như không ngước lên. “Cứ chuyển cho tôi. Cảm ơn."

Nếu tôi chuyển thư cho anh ta, anh ta sẽ chỉ để đó cả ngày chẳng thèm trả lời cho xem.

“Tôi trả lời nhé ?" tôi ướm hỏi. “Đằng nào anh cũng đang ở đây và tôi đang mở thư mà? Chỉ mất có một phút thôi.”

“Ồ.” Anh ta có vẻ ngạc nhiên. “Cảm ơn. Chỉ nói ‘Đồng ý’ là được rồi.”

“Đồng ý” Tôi bấm cẩn thận. “Gì nữa không?”

“Ghi thêm ‘Sam’.”

Tôi nhìn màn hình, bất mãn. “Đồng ý, Sam.” Như thế trông cộc lốc, trần trụi làm sao.

“Anh thấy thế nào nếu thêm một vài chữ như kiểu ‘Tốt lắm’?” Tôi gợi ý. “Hay là ‘Cậu làm được rồi! Hoan hô!’ hoặc đơn giản là ‘Chúc mừng và cảm ơn nhiều'?"

Trông Sam vẫn tỉnh bơ. “‘Đồng ý, Sam’ là đã quá đủ rồi.”

“Đúng là!” tôi lầm bầm trong miệng. Có điều dường như nó không khẽ khàng *lắm* như tôi chủ định, vì Sam ngẩng lên nhìn.

“Gì cơ?”

Tôi biết lẽ ra tôi nên ngậm miệng lại. Nhưng tôi thất vọng đến nỗi không ngăn nổi mình.

“Anh thật thô lỗ! Thư của anh sao cộc lốc thế hả! Chán không tả được!"

Im lặng hồi lâu. Sam trông sửng sốt như thể vừa rồi là cái ghế nói.

“Xin lỗi anh,” cuối cùng tôi bổ sung, lúng túng nhún vai. “Nhưng đó là sự thật.”

“Được rồi,” cuối cùng Sam nói. “Nói thẳng với nhau nhé. Trước hết, cho cô mượn điện thoại *không* có nghĩa là cho cô luôn quyền đọc và phê phán thư từ của tôi.” Anh ta ngập ngừng.

“Thứ hai, ngắn gọn mới là tốt.”

Tôi hối hận vì đã mở miệng. Nhưng đâm lao thì phải theo lao vậy.

“Nhưng không phải là ngắn đến *như vậy*.” Tôi cãi lại. “Mà hầu như ai anh cũng lờ tịt đi! Như thế là bất lịch sự!

Thôi xong. Nói rồi.

Sam quắc mắc nhìn tôi. “Tôi nói rồi đấy, tôi có những ưu tiên khác nhau. Bây giờ, tình hình là chiếc nhẫn của cô đã được giải quyết, có lẽ cô sẽ muốn trả lại điện thoại, như vậy thư từ của tôi sẽ không làm phiền cô thêm nữa.” Anh ta đưa tay ra.

Ôi Chúa ơi. Đó có phải là lý do anh ta giúp tôi không? Để tôi trả lại điện thoại ?

“Không được!” Tôi nắm chặt cái điện thoại. “Ý tôi là... xin anh. Tôi vẫn cần nó. Khách sạn có thể gọi cho tôi bất kỳ lúc nào, bà Fairfax sẽ có số máy này...”

Tôi biết như thế là phi lý, nhưng tôi có cảm giác như phút giây tôi nộp trả chiếc điện choại này, tôi sẽ nói lời tạm biệt với bất kỳ cơ may nào tìm lại được chiếc nhẫn.

Tôi đưa nó ra sau lưng cho chắc ăn và nhìn anh ta với vẻ van nài. “Chúa ơi.” Sam thở hắt ra. “Như thế này thật *lố bịch*. Chiều nay tôi phỏng vấn tuyển thư ký riêng mới. Đó là điện thoại công ty. Cô không thể cứ giữ nó thế được!”

“Tất nhiên là không! Tôi chỉ giữ thêm vài ngày nữa được không? Tôi sẽ không phê phán thư từ của anh nữa.” Tôi nói thêm vẻ thuần phục. “Tôi hứa đấy.”

“OK, hai bạn!” Mark cắt lời chúng tôi. “Tin tốt đây. Tôi đã tìm được khuôn. Bây giờ tôi sẽ chọn một số viên kim cương để mọi người xem. Đợi tôi một lát nhé...”

Anh ta vừa ra khỏi phòng, điện thoại của tôi liền nháy lên báo tin nhắn mới.

“Người gửi là Willow,” tôi nói, ngước nhìn xuống. “Anh xem này.” Tôi chỉ vào tay mình. “Đang chuyển tiếp đây rồi. Không bình luận. Tuyệt đối.” [Thật đáng tiếc, bởi điều tôi nôn nóng muốn hỏi là: tại sao Willow tiếp tục gửi tin nhắn qua tôi, trong khi lúc này cô ta chắc chắn phải biết tôi không phải là Violet? Với cả cô ta lại trao đổi thông qua thư ký riêng của anh ta là thế nào?]

“Hừmmm.” Sam thốt ra một tiếng gầm gừ vô thưởng vô phạt giống như trước khi tôi đề cập tới Willow.

Một thoáng im lặng kỳ cục. Chuyên gì *sẽ* xảy ra bây giờ nếu tôi hỏi mấy câu lịch sự như:

“Hai người quen nhau thế nào?,” “Khi nào hai người sẽ tổ chức đám cưới ?” rồi chúng tôi bắt đầu nói chuyện về danh sách việc cần chuẩn bị cho đám cưới và người nấu tiệc cưới. Nhưng không hiểu sao tôi không thể mở miệng ra được. Mối quan hệ giữa họ thật đặc biệt, tôi không thể lân la vào đó.

Tôi biết anh ta có thể càu nhàu và cộc lốc, nhưng tôi vẫn không thể hình dung anh ta với một mụ phù thủy chỉ nghĩ đến bản thân, hay mè nheo như Willow. Đặc biệt là bây giờ tôi đã gặp anh ta bằng xương bằng thịt. Tôi đoán cô ta phải rất, rất, *rất* quyến rũ. Đạt chuẩn siêu mẫu ấy. Vẻ đẹp rực rỡ của cô ta đã khiến anh ta hoa mắt trước tất cả những gì còn lại ở cô ca. Đó là cách giải thích duy nhất.

“Rất nhiều người đang trả lời thư về sinh nhật của Lindsay.” Tôi nhận xét để lấp khoảng im lặng. “Rõ ràng họ thấy đó là chuyện bình thường.”

“Email tập thể là tác phẩm của quỷ sứ.” Sam gần như không bỏ lỡ một nhịp. “Tôi thà gí súng tự tử còn hơn là trả lời những thư loại đó.”

Hừm, *đúng* là một thái độ dễ thương.

Cái cô Lindsay này hẳn được quý mến lắm. Cứ hai mươi giây lại có một thư mới Trả lời Tất cả xuất hiện trên màn hình, như kiểu “Chúc mừng sinh nhật Lindsay! Chúc em một sinh nhật tuyệt vời, dù em đang làm gì.” Điện thoại liên tục nháy sáng báo thư mới. Giống như có một bữa tiệc ở đây. Và chỉ mỗi Sam là từ chối không tham gia.

Ôi, tôi không chịu đựng nổi nữa. Đánh máy mấy chữ “Chúc mừng sinh nhật” thì có gì khó khăn đâu? Tại sao lại không làm? Chỉ có bốn chữ.

“"Tôi có thể thay mặt anh viết ‘Chúc mừng sinh nhật’ được không?" tôi nài nỉ. “Đồng ý đi mà. Anh chẳng phải làm gì đâu. Tôi sẽ viết."

Của *nợ!* Sam rời mắt khỏi chiếc điện thoại trong tay. “OK. Gì cũng được. Nói chúc mừng sinh nhật thôi. Đừng có thêm biểu tượng mặt cười hay hôn hít gì cả.” Anh ta bổ sung một cách dọa dẫm. “Chỉ ‘Chúc mừng sinh nhật. Sam’. "

“Chúc mừng sinh nhật Lindsay!” Tôi liều mạng bấm. “Hy vọng hôm nay em có một ngày tuyệt đẹp. Một lần nữa hoan hô chiến lược trang mạng, rất tuyệt vời. Gửi em những lời chúc tốt đẹp nhất, Sam.”

Tôi vội vã gửi đi trước khi anh ta có thể đặt dấu hỏi tôi bấm cái gì mà lắm thế.

“Thế còn vụ khám răng thì sao?” tôi quyết định được đà lấn tới.

“Thế còn vụ khám răng *thì sao* ấy à?” Anh ta nhại lại làm tôi cảm thấy sôi máu. Anh ta đang giả bộ không biết tôi đang nói về việc gì hay là anh ta quên thật ?

“Đây rồi!” Cửa mở, Mark xuất hiện trở lại, giơ ra một cái khay phủ vải nhung xanh thẫm. “Đây là những viên kim cương nhái của chúng tôi.”

“Chà chà,” tôi hít một hơi, quên tiệt cái điện thoại.

Trước mặt tôi là mười hàng những viên ngọc lục bảo lấp lánh. Ừ thì, tôi biết chúng không phải là hàng thật nhưng thực lòng mà nói, tôi không thấy có gì khác biệt. [Điều này khiến tôi tự hỏi: nếu ngày nay người ta có thể làm ra ngọc lục bảo thì tại sao chúng ta lại cứ phải trả hàng đống tiền mua đồ thật? Và nữa: tôi có nên sắm cả hoa tai không?]

“Cô thấy có viên nào đặc biệt giống với viên cô đánh mất không?”

“Viên này.” Tôi chỉ vào một viên đá hình bầu dục ở giữa. “Nó gần như y hệt. Thật đáng ngạc nhiên!”

“Tốt rồi.” Anh ta gắp nó lên bằng kẹp chuyên vào một chiếc đĩa nhựa nhỏ. “Viên kim cương rõ ràng nhỏ hơn và ít nổi bật hơn, thế nên tôi tin là hai cái sẽ hợp nhau thôi. Cô có muốn xử lý một chút để trông có vẻ đồ cổ không ?” anh ta nói thêm. “Bỏ lớp nước bóng đi chẳng hạn?”

"Anh có thể làm vậy được sao?” tôi ngạc nhiên nói.

“Chúng tôi có thể làm bất kỳ điều gì.” Anh ta nói đầy tự tin. “Có lần chúng tôi làm vương miện hoàng gia cho một bộ phim Hollywood nữa kìa. Trông giống y như thật, mặc dù cuối cùng họ thậm chí chẳng bao giờ dùng đến.”

“Chà chà. Ờ... vâng, xin anh làm giúp như thế!”

“Không có vấn đề gì. Chúng tôi sẽ làm xong trong vòng...” Anh ta liếc nhìn đồng hồ. “Ba tiếng nữa được không?”

“Quá được!”

Tôi đứng dậy, kinh ngạc hết sức. Tôi không thể tưởng tượng nổi lại dễ dàng đến thế. Trên thực tế, tôi cảm thấy khá hồ hởi vì trút được một gánh nặng. Như thế này tôi có thể câu thêm thời gian vài ngày, rồi tôi sẽ lấy lại được chiếc nhẫn thật và mọi việc sẽ ổn thỏa cả.

Khi chúng tôi quay trở lại gian trưng bày, tôi cảm nhận được sự chú ý của các nhân viên cửa hàng. Martha đang viết sổ bỗng ngước đầu lên, mấy cô gái mặc đồng phục màu xám bồ câu đứng ở cửa đang thì thầm và hất cằm về phía tôi. Mark dẫn chúng tôi lại chỗ Martha lần nữa, cô ấy cười với tôi thậm chí còn rạng rỡ hơn lúc nãy.

“Martha, cô tiếp hai vị khách dễ mến này giúp tôi nhé,” Mark nói và đưa cho Martha một mẫu giấy gấp lại. “Chi tiết đây. Chào nhé, gặp lại sau.”

Mark bắt tay Sam nồng nhiệt rồi biến ra phía sau cửa hàng.

"Trông chị có vẻ hạnh phúc!" Martha nháy mắt nói với tôi.

"Mình rất hạnh phúc!" Tôi không thể che đậy niềm vui của mình. "Mark thật xuất sắc. Mình thật không thể *tưởng tượng* nổi những gì anh ấy có thể làm!"

"Đúng thế, anh ấy khá là đặc biệt. Ô, em lấy làm mừng cho chị. Cô ấy nắm chặt tay tôi. "Một ngày *tuyệt vời* làm sao cho cả hai người!"

Ôi... của khỉ. Đột nhiên tôi hiểu ra cô ấy muốn nói gì. Tôi liếc xéo Sam nhưng anh ta đã bước sang một bên để đọc cái gì đó trên điện thoại mà không buồn chú ý đến câu nói của Martha.

"Sao rồi, bọn em đều nóng lòng muốn biết." Cặp mắt của Martha sáng lóng lánh. "Anh chị chọn cái gì thế?"

"À..."

Cuộc nói chuyện này rõ ràng đã chệch đường ray. Nhưng tôi không thể nghĩ nổi làm thế nào để lái trở lại.

"Martha đã kể cho chúng em nghe về chiếc đồng hồ hiệu Cartier!" Một cô gái khác trong bộ đồng phục màu xám bồ câu tham gia vào cuộc nói chuyện, và tôi có thể thấy hai cô gái nữa đang nhích lại gần để hóng.

"Chúng em ở ngoài này cứ đoán già đoán non từ nãy giờ." Martha gật đầu. "Em nghĩ anh Mark sẽ làm cho chị một thứ rất đặc biệt theo đơn đặt hàng. Với một chút lãng mạn kỳ diệu." Cô ấy ngoắc hai bàn tay vào với nhau. "Có thể là một viên kim cương hoàn mỹ..."

"Mấy viên cắt mặt hình vuông đó thanh tú nhỉ," một cô gái mặc đồng phục thổ lộ.

"Nhẫn cổ cũng được," một cô gái khác hào hứng phụ họa. "Mark có mấy viên kim cương cổ *đẹp tuyệt vời* và có bề dày lịch sử. Có một viên đẹp không thể tưởng tượng nổi, màu hồng nhạt, anh ấy đã cho chị xem chưa?"

"Không!" tôi nói nhanh. "Ừm... mọi người không hiểu rồi. Mình không... Ý mình là..."

Ôi Chúa ơi. Tôi có thể nói gì? Tôi không muốn dây dưa con cà con kê.

"Chúng em thích nhẫn đẹp." Martha thở ra đầy hạnh phúc. "Không quan trọng là nhẫn gì,

thật đấy, miễn là nó hấp dẫn đối với *chị*. Ôi nào." Cô ấy nở một nụ cười tinh quái. "Em *cần* phải biết." Cô ấy mở tờ giấy ra một cách điệu đà. "Và câu trả lời là..."

Khi Martha đọc những từ trên trang giấy, giọng cô ấy chuyển sang kiểu thở hổn hển. Mất một lúc cô ấy có vẻ vẫn chưa thốt được nên lời. "Ồ! Một chiếc nhẫn ngọc lục bảo giả." Cuối cùng cô ấy thốt lên, nghe giọng như bị bóp nghẹn. "Thật đáng yêu. Và một viên kim cương giả nữa. *Đẹp quá*."

Tôi chẳng có gì để nói cả. Tôi biết là bốn gương mặt tiu nghỉu đang nhìn chằm chằm vào tôi. Martha trông thiểu não nhất.

"Bọn mình nghĩ rằng đó là một chiếc nhẫn đẹp," tôi vụng về chữa cháy.

"Đương nhiên rồi! Đương nhiên rồi!" Martha rõ ràng là đang tự bắt mình gật gù một cách sôi nổi. "Ơ, chúc mừng chị! Chọn nhẫn giả thế này chứng tỏ chị *rất* tế nhị đấy ạ." Cô ấy đưa mắt nhìn các cô gái mặc đồng phục khác, tất cả liền vội vã hùa vào.

"Đúng thế!"

"Tế nhị lắm ạ!"

"Lựa chọn rất dễ thương!"

Những giọng nói tươi vui sao mà thiếu tương xứng với vẻ mặt đến thế. Một cô còn trông như sắp khóc.

Martha có vẻ như bị ám ảnh bởi chiếc đồng hồ vàng hiệu Cartier của Sam. Tôi gần như có thể đọc được suy nghĩ của cô ấy: *Anh ta có thể mua cho bản thân mình một chiếc đồng hồ hiệu Cartier, thế mà lại mua cho bạn gái đồ GIẢ ư?*

"Tôi có thể nhìn giá được không?" Sam đã thôi bám điện thoại và lấy tờ giấy trên tay Martha. Anh ta vừa đọc vừa nhăn mày. "Bốn trăm năm mươi bảng. Nhiều quá. Tôi cứ nghĩ Mark hứa sẽ có giảgiá." Anh ta quay sang tôi. "Cô có thấy như vậy là quá nhiều không?"

"Có lẽ vậy." [Tôi thực sự nghĩ như thế là khá nhiều tiền. Nhưng tôi cho rằng đó là cái giá mình phải trả. Chắc chắn là tôi sẽ không bao giờ hỏi giá của một chiếc nhẫn trong một cửa tiệm sang trọng, cả triệu năm nữa cũng không]. Tôi gật đầu, hơi xấu hổ.

"Sao đắt thế nhỉ?" Sam quay sang Martha và cặp mắt cô ấy lại liếc nhìn chiếc đồng hồ Cartier trước khi trả lời anh ta với nụ cười công nghiệp.

"Thưa anh, đây là hàng bạch kim. Một chất liệu quý giá, vô thời gian. Phần lớn khách hàng của tiệm đều trân trọng một chất liệu sẽ tồn tại cả đời."

“Hừm, chúng tôi có thể chọn cái gì rẻ hơn không? Bạc lá chẳng hạn?” Sam quay sang tôi. “Cô đồng ý đúng không, Poppy? Rẻ hết mức chứ?”

Tôi nghe thấy một vài tiếng thở dốc bị nén lại bên kia cửa tiệm. Tôi thoáng liếc thấy gương mặt khiếp đảm của Martha và không thể không đỏ mặt.

“Vâng! Tất nhiên,” tôi lúng búng. “Cái gì rẻ nhất là được.”

“Em sẽ hỏi lại Mark.” Martha nói sau hồi lâu im lặng. Cô ấy đi ra gọi một cú điện thoại ngắn gọn. Khi quay trở lại quầy tính tiền, mắt cô ấy chớp chớp mà không dám nhìn thẳng tôi. “Em đã nói chuyện với anh Mark, chiếc nhẫn có thể được làm bằng kền tráng bạc, như thế giá sẽ giảm xuống còn...” Cô ấy gõ lần nữa. “Còn một trăm mười hai bảng. Anh chị có thích lựa chọn như vậy không ạ?”

“Ờ, tất nhiên chúng tôi thích vậy.” Sam liếc tôi. “Không có gì khó hiểu cả, đúng không?”

“Em hiểu rồi. Tất nhiên.” Nụ cười tươi rói của Martha trở nên cứng queo. “Như thế... tốt thôi. Sẽ làm bằng kền mạ bạc.” Cô ấy có vẻ đã lấy lại bình tĩnh. “Thưa anh, về mặt trình bày, cửa tiệm có hộp nhẫn bằng da sang trọng, giá ba mươi bảng, còn nếu đơn giản hơn, hộp gỗ, giá mười bảng. Cả hai loại hộp đều có trải cánh hoa hồng và có thể được cá nhân hóa. Có thể là viết chữ đầu của tên hoặc một thông điệp ngắn gọn.o:p>

“Một *thông điệp*?” Sam bật cười hoài nghi. “Không, cảm ơn. Mà khỏi cần đóng gói gì cả. Chúng tôi cứ cầm vậy được rồi. Poppy, có cần túi đựng hay cái gì không?” Anh ta liếc nhìn tôi.

Martha đang thở mỗi lúc một khó khăn. Tôi thoáng nghĩ không khéo cô ấy sẽ tắt thở mất.

“Tốt thôi!” Cuối cùng cô ấy nói. “Rất tốt. Không hộp, không cánh hoa hồng, không thông điệp...” Cô ấy gõ vào máy tính. “Và anh sẽ thanh toán bằng phương thức gì ạ?” Rõ ràng cô ấy đang tập trung hết sức lực để vẫn giữ vẻ dịu dàng.

“Poppy kìa?” Sam hất cằm về phía tôi vẻ chờ đợi.

Tôi rút ví ra, vẻ mặt Martha kinh hoàng đến nỗi tôi gần như muốn độn thổ.

“Vậy là... *chị* sẽ trả tiền cho chiếc nhẫn ạ.” Cô ấy gần như không thể nói ra thành lời. “Tuyệt vời! Như thế... thật tuyệt vời! Không có vấn đề gì cả."

Tôi đánh mật khẩu thẻ thanh toán và nhận tờ biên lai. Đã có nhiều cô gái mặc đồng phục màu xám bồ câu xuất hiện hơn trong phòng trưng bày, họ đứng túm tụm, thì thầm và nhìn tôi chằm chằm. Cả người tôi ướt đầm mồ hôi vì ngượng.

Tất nhiên Sam chẳng nhận ra điều gì.

“Chúng em sẽ gặp cả hai anh chị sau chứ ạ?” Rõ ràng Martha cố gắng tối đa để lấy lại bình tĩnh trong khi mở cửa cho chúng tôi bước ra. “Cửa tiệm sẽ mời anh chị sâm banh và chụp một tấm ảnh kỷ niệm cho anh chị, đương nhiên.” Một chút sôi nổi xuất hiện trở lại trong mắt cô ấy. “Khi nào anh thấy chiếc nhẫn và đeo nó vào tay chị ấy, đó sẽ là giây phút *rất* đặc biệt...”

“Không, tôi đã mất quá nhiều thời gian ở đây rồi,” Sam nói, lơ đãng liếc nhìn đồng hồ. “Cô không thể gửi tới nhà Poppy được ư?”

Đây có vẻ như là giọt nước làm tràn ly cho Martha. Khi tôi đã đưa địa chỉ của mình cho cô ấy và chúng tôi đang đi ra thì cô ấy chợt kêu lên: “Em có thể nói với chị mấy điều về cách bảo quản không? Rất nhanh thôi?” Cô ấy nắm tay tôi kéo trở lại vào trong cửa tiệm, cái nắm tay mạnh mẽ không ngờ. “Bảy năm bán nhẫn đính hôn, chưa bao giờ em làm như thế này,” cô ấy thì thầm khẩn cấp vào tai côi. “Em biết anh ta là bạn của Mark. Và em biết là anh ta rất đẹp trai. Nhưng... chị có *chắc* không?”

Cuối cùng tôi cũng xuất hiện ngoài phố, Sam đang đợi tôi, vẻ sốt ruột.

“Có chuyện gì thế? Mọi việc ổn cả chứ?”

“Vâng! Tất cả đều ổn!”

Mặt tôi đỏ ửng, tôi chỉ muốn chuồn khỏi chỗ này. Liếc lại phía cửa tiệm, tôi có thể thấy Martha đang nói chuyện đầy kích động với những cô gái mặc đồng phục khác và đang chỉ trỏ về phía Sam, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

“Chuyện gì đấy ?” Sam cau mày. “Cô ta không cố gạ bán cho cô cái nhẫn đắt tiền đấy chứ? Nếu vậy tôi sẽ nói với Mark..."

“Không! Không phải vậy.” Tôi ngập ngừng, gần như quá xấu hổ không dám kể với anh ta.

“Thế thì chuyện gì?” Sam nhìn tôi chăm chú.

“Cô ấy nghĩ anh là chồng chưa cưới của tôi và anh bắt tôi phải tự trả tiền nhẫn đính hôn của mình,” cuối cùng tôi bèn thú nhận. “Cô ấy bảo tôi đừng lấy anh. Cô ấy lo lắng cho tôi.”

Tôi không đi sâu vào triết lý của Martha về sự phóng túng ở tiệm kim hoàn và sự phóng túng trên giường và về chuyện chúng liên quan với nhau như thế nào. [Em có thể vẽ cho chị một cái biểu đồ, Poppy ạ. Một cái biểu đồ].

Tôi có thể thấy mặt Sam dần ngộ ra.

“Ồ, thú vị nhỉ.” Anh ta cười phá lên. “Thật hài hước. Này,” anh ta ngập ngừng, “ không *muốn* tôi trả tiền chiếc nhẫn đấy chứ?”

“Không, tất nhiên là không!” Tôi sửng sốt. “Anh đừng lăn tăn thế! Tôi chỉ cảm thấy thật tệ vì cả cửa tiệm nghĩ anh là kẻ keo kiệt trong khi thực tế anh đã giúp tôi một việc rất lớn. Tôi rất xin lỗi.” Tôi rụt vai lại.

Trông Sam có vẻ không hiểu. “Chuyện đó thì có vấn đề gì? Tôi không quan tâm họ nghĩ gì về tôi.”

“Anh phải quan tâm *tí chút* chứ.”

“Không một tí nào.”

Tôi nhìn anh ta chăm chú. Gương mặt anh ta thật bình thản. Tôi nghĩ anh ta nói thật lòng. Anh ta không quan tâm. Sao anh ta lại có thể không quan tâm nhỉ?

Magnus chắc hẳn đã quan tâm. Anh luôn tán tỉnh mấy cô bán hàng và cố tìm hiểu xem họ có nhận ra anh từng lên truyền hình không. Và một lần, khi thẻ của anh bị từ chối ở siêu thị gần nhà chúng tôi, anh nhất quyết quay lại đó ngày hôm sau để kể với họ rằng ngân hàng của anh hôm trước lộn xộn *hết chỗ nói* như thế nào."

Ừmmm. Bây giờ tôi không cảm thấy quá tệ nữa.

“Tôi sẽ kiếm một tách cà phê.” Sam bắt đầu đi xuống cuối phố. “Cô có muốn một tách không?”

“Anh để tôi.” Tôi đi nhanh theo sau anh ta. “Tôi còn nợ anh một món. Rất đúng lúc.”

Sau bữa trưa tôi mới phải quay trở lại chỗ làm, vì tôi nhờ Annalise đổi buổi sáng được nghỉ của cô ấy với tôi. Phải hối lộ cho cô ây một món kếch xù đấy.

“Cô có nhớ tôi từng đề cập tới một người tên là Ngài Nicholas Murray không?” Sam vừa nói vừa mở rộng cánh cửa tiệm cà phê. “Chú ấy sắp gửi một tài liệu. Tôi đã nói chú ấy dùng địa chỉ riêng của tôi, nhưng nếu như vô tình chú ấy gửi nhầm về địa chỉ của cô thì xin hãy báo *ngay* cho tôi biết.”

“OK. Ông ấy khá nổi tiếng, phải vậy không?” tôi không ngăn nổi, bèn thêm vào. “Chẳng phải ông ấy từng là nhân vật đứng thứ mười tám trong danh sách những người có ảnh hưởng nhất thế giới hồi năm 1985 sao?”

Tối qua tôi tra Google, và bây giờ tôi thông thạo toàn bộ chủ đề về công ty của Sam hết sảy luôn. Tôi biết mọi thứ. Tôi có thể lên *Nghe nhạc hiệu đoán chương trình*. Tôi có thể làm một bài trình bày PowerPoint. Thực tế là tôi ước giá có người yêu cầu tôi làm thế. Những gì tôi biết về Tư vấn Bạch Cầu, không theo thứ tự cụ thể nào, là:

1. Do Ngài Nicholas Murray sáng lập vào năm 1982 và sau đó được một tập đoàn quốc tế

lớn mua lại.

2. Ngài Nicholas Murray vẫn giữ chức tổng giám đốc điều hành. Có vẻ như chỉ cần sự có mặt của ông ấy cũng đủ để làm không khí một cuộc họp trở nên thoải mái, và chỉ một cái lắc đầu của ông ấy cũng có thế ngăn cản một vụ giao dịch đang diễn ra. Ông ấy lúc nào cũng mặc áo sơ mi hoa. Đó là phong cách riêng.

3. Giám đốc tài chính trước đây là mộc người được Ngài Nicholas nâng đỡ. Nhưng tay này gần đây đã rời công ty. Tên anh ta là Ed Exton [A ha! Chắc hẳn là anh chàng Ed say đứ đừ ở câu lạc bộ Grouchy. Hãy gọi tôi là thám tử Poirot đi].

4. Tình bạn giữa Ed và Ngài Nicholas đã tan rã theo thời gian, và Ed chậm chí không tham dự bữa tiệc chúc mừng Ngài Nicholas được phong tước Hiệp sĩ [Cột lá cải trên Daily Mail.]

5. Mới đây xảy ra một vụ scandal, một gã tên là John Gregson đã có một câu nói đùa không phải lối tại một bữa ăn trưa và buộc phải từ chức [Thực ra tôi nhớ loáng thoáng là đã đọc báo về vụ này rồi]. Một số người cho rằng như thế là không công bằng, nhưng rõ ràng tân chủ tịch hội đồng quản trị là người "không khoan nhượng với những hành vi lệch lạc." [May quá, đó không phải là sếp của tôi, đó là những gì tôi có thể nói]

6. Ngài Nicholas hiện đang là cố vấn cho Thủ tướng trong ủy ban đặc biệt về "Hạnh phúc và Phúc lợi," ủy ban này bị báo chí công kích. Một tờ báo thậm chí miêu tả Ngài Nicholas đã hết thời rồi, lại còn đăng một bức tranh biếm họa ví ông như bông hoa rụng cánh. (Tôi sẽ không đề cập điều đó với Sam.)

7. Năm ngoái họ giành được giải thưởng cho chương trình tái sử dụng giấy thải.

"A, nhân tiện chúc mừng anh về vụ tái sử dụng giấy thải," tôi bổ sung, hào hứng thể hiện hiểu biết của mình. "Tôi có thấy phát biểu của anh, 'trách nhiệm đối với môi trường là điểm mấu chốt cho bất kỳ công ty nào có tham vọng đạt tới sự vượt trội' *Rất* đúng. Chúng tôi cũng tái sử dụng giấy đấy."

"Cái gì cơ?" Sam trông có vẻ sửng sốt, thậm chí ngờ vực. "Làm thế nào mà cô biết điều đó?"

"Google. Không hề phạm luật nhé!" Tôi nói thêm khi thấy vẻ mặt của anh ta, "Chẳng qua là tôi *quan tâm* thôi. Bởi lẽ phải chuyển thư suốt ngày, tôi nghĩ nên tìm hiểu một chút về công ty của anh."

"Ồ, cô đã làm thế, phải vậy không ?" Sam ném cho tôi một cái nhìn nghi ngờ. "Cho một tách cà phê cappuccino đúp nhé!"

"Thế là Ngài Nicholas đang tư vấn cho Thủ tướng à! Thật oách quá!"

Lần này Sam thậm chí không trả lời. Thật tình anh ta không hẳn là mộc đại sứ cừ.

"*Anh* đã tới dinh thự của Thủ tướng chưa?" Tôi kiên trì. "Bên trong như thế nào?"

"Họ đang đợi cô gọi cà phê kia." Sam ra dấu về phía người phục vụ.

Rõ ràng là anh ta sẽ không tiết lộ một tẹo thông tin gì. Vẫn cái lối ấy. Cứ nghĩ anh ta sẽ lấy làm hài lòng vì tôi *quan tâm* tới công việc anh ta làm kìa.

"Cho tôi một ly cà phê sữa không béo nhé." Tôi rút ví ra. "Và một chiếc bánh xốp rắc sô cô la nữa. Anh có muốn một cái không?"

"Không, cảm ơn." Sam lắc đầu.

"Có lẽ như thế lại tốt hơn," tôi gật gù ra vẻ thông thái. "Bởi vì anh có chịu đi khám răng đâu."

Sam ném cho tôi một cái nhìn lạnh te, có thể hàm ý "Đừng có lôi thôi," hoặc "Tôi không nghe đâu," hoặc lại là "Cô nói gì, khám răng á?"

Tôi bắt đầu hiểu ra cách anh ta vận hành. Như thể anh ta có một nút "bật" và một nút "tắt." Và anh ta chỉ vặn nút "bật" khi nào anh ta chịu hạ cổ.

Tôi lên mạng tìm một cái ảnh hàm răng sâu hãi hùng nữa và lặng lẽ gửi cho anh ca.

"À, thế còn buổi chiêu đãi ở khách sạn Savoy," tôi nói khi chúng tôi đi lấy đồ uống. "Anh cần gửi thư xác nhận đấy."

"Ờ, tôi không đi đâu," anh ta nói như thể điều đó là hiển nhiên.

"Tại sao lại không?" Tôi nhìn anh ta chằm chằm.

"Tôi không có lý do nào cụ thể để phải tham dự." Anh ta nhún vai. "Cả tuần nhiều hoạt động giao tế quá rồi."

Không thể tin được. Sao anh ta lại có thể không muốn đi dự chiêu đãi ở khách sạn Savoy? Trời, đâu vấn đề gì với các thương gia hàng đầu, phải vậy không? Sâm banh miễn phí, ngáp, ngáp. Túi quà, một bữa tiệc nữa, ngáp, sao buồn tẻ và nhàm chán thế.

"Ờ, nếu vậy thì anh nên báo để họ biết." Tôi gần như không thèm che giấu thái độ bất đồng. "Thôi, để tôi làm luôn cho. 'Blue thân mến, cảm ơn chị đã gửi giấy mời,'" tôi vừa gõ vừa đọc thành tiếng. " 'Rất tiếc là lần này Sam không đến dự được. Chúc chị mọi điều tốt lành. Poppy Wyatt.' "

“Cô không cần phải bận tâm đâu.” Sam nhìn tôi chăm chú, vẻ ngạc nhiên thú vị. “Một cô thư ký trong văn phòng, tên là Jane Ellis đang tạm giúp tôi lúc này. có thể lo việc đó.”

Đúng thế, nhưng *liệu* cô ta có làm không? Tôi những muốn đáp trả. Tôi biết cái cô Jane Ellis này, bây giờ thỉnh thoảng tên cô ta lại xuất hiện trên hộp thư đến của Sam. Công việc chính của cô ta là giúp việc cho Malcolm, đồng nghiệp của Sam. Tôi chắc chắn còn khuya cô ta mới muốn đánh vật với lịch làm việc của Sam, chưa kể khối lượng công việc vốn có.

“Không sao cả.” Tôi nhún vai. “Cái vụ này vẫn đeo bám tôi lâu nay.” Người phục vụ đưa cà phê tới đặt trên quầy, tôi đưa tách cà phê của Sam cho anh ta. “Thế... một lần nữa cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Anh ta mở cửa cho tôi. “Tôi hy vọng cô sẽ tìm lại được nhẫn. Ngay khi cô không cần điện thoại nữa...”

“Biết rồi.” Tôi cắt lời anh ta. “Tôi sẽ gửi trả lại anh ngay. Ngay tức thì.”

“Tốt lắm.” Anh ta hào phóng dành cho tôi nụ cười nửa miệng, “Ờ, tôi hy vọng mọi việc của cô sẽ tốt đẹp.” Anh ta chìa tay ra, tôi lịch sự bắt tay.

“Tôi cũng hy vọng mọi việc của anh đều sẽ tốt đẹp.”

Tôi thậm chí chưa hỏi bao giờ lễ cưới của anh ta sẽ được tổ chức. Có thể trong vòng tám ngày nữa, giống như chúng tôi. Có khi ở cùng một nhà thờ cũng nên. Tôi sẽ đến và thấy anh ta đứng trên bậc thềm, Willow Phù Thủy đang vịn tay anh ta nói rằng anh ta là đồ độc hại.

Anh ta bước đi xa dần, tôi rảo bước về phía bến xe buýt. Có tới bốn năm hành khách đang xuống xe, tôi bước lên. Tôi sẽ xuống ở bến Streatham Hill và đi bộ tiếp từ đó.

Khi ngồi xuống ghế, tôi thấy Sam đang đi nhanh trên vỉa hè gương mặt anh ta trơ ra, gần giống như đá. Tôi không biết do gió hay là anh ta vừa bị một khách qua đường tẩn cho, nhưng cà vạt của anh ta xộc xệch, và có vẻ anh ta thậm chí không nhận ra. Hừm, điều này làm tôi bực mình. Tôi không nhịn nổi bèn gửi tin cho anh ta.

Cà vạt của anh bị lệch rồi.

Tôi đợi ba mươi giây rồi thấy vẻ mặt của anh ta trở nên sửng sốt. Trong khi anh ta nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm giữa những người đi bộ, tôi nhắn tin tiếp.

Đang trên xe buýt.

Bây giờ xe đã chuyển bánh, nhưng do đường tắc nên tôi gần như đi cùng nhịp với Sam. Anh ta nhìn lên, vuốt thẳng cà vạt và thoáng mỉm cười với tôi.

Phải thừa nhận là anh ta có nụ cười hết sảy. Làm cho người ta suýt đứng tim, nhất là lại vào lúc không ngờ như thế này.

Ý tôi là... bạn biết đấy. Nếu như tim người ta ở chỗ có thể đứng được.

Thôi bỏ qua. Thư từ Lindsay Cooper bỗng xuất hiện, tôi nhanh nhẹn mở ra xem.

Anh Sam thân mến,

Cảm ơn anh rất nhiều! Những dòng thư của anh có ý nghĩa rất lớn đối với em - thật vui được biết là những gì mình làm được đánh giá cao! Em đã chuyển lời tới tất cả nhóm đã giúp em làm tài liệu chiến lược trang mạng, và mọi người đều rất phấn chấn! Chúc anh mọi điều tốt đẹp,

Lindsay

Thư được gửi đồng thời vào cả địa chỉ của Sam, nên tôi đoán chắc Sam cũng nhận được rồi. Một lát sau, điện thoại của tôi báo có tin nhắn của Sam.

Cô viết gì cho Lindsay vậy??

Tôi vừa soạn tin nhắn trả lời vừa cười khúc khích:

Chúc mừng sinh nhật. Như anh bảo thôi.

Gì nữa??

Tôi không thấy cần thiết phải trả lời. Hai người có thể chơi trò giả câm điếc có chọn lọc. Tôi đáp trả:

Anh đã liên hệ với nha sĩ chưa?

Tôi đợi một lát - nhưng chúng tôi lại chơi trò mất sóng. Một cái thư nữa mới xuất hiện trên điện thoại, lần này là một đồng nghiệp của Lindsay. Vừa đọc, tôi vừa không khỏi cảm thấy hành động của mình đã được biện minh.

Anh Sam thân mến,

Lindsay đã chuyển cho chúng tôi những lời tốt đẹp của anh về chiến lược trang mạng. Chúng tôi cảm thấy rất vinh dự và hân hoan thấy anh dành thời gian cho ý kiến. Cảm ơn anh, và

chờ tới dịp nói chuyện về nhiều sáng kiến hơn nữa, có thể là ở cuộc họp hằng tháng tiếp theo.

Adrian (Foster)

Ha ha, anh thấy chưa? *Thấy chưa?*

Gửi thư chỉ có hai từ cũng chẳng sao. Như thế có thể tiết kiệm ối thời gian. Như thế có thể giải quyết được công việc. *Nhưng không ai ưa nổi anh.* Bây giờ cả nhóm làm trang mạng sẽ cảm thấy hạnh phúc và được cần đến, và sẽ làm việc một cách xuất sắc. Tất cả là nhờ có mình! Sam nên để mình thay anh ta viết tất cả thư từ mới đúng.

Đột nhiên hứng lên, tôi mở lá thư thứ một tỷ của Rachel về cuộc chạy tập thể ra bấm Trả lời.

Chào Rachel,

Ghi tên tôi vào cuộc chạy tập thể nhé. Đây là một việc làm rất ý nghĩa và tôi nóng lòng muốn đóng góp vào nỗ lực chung này.

Thế nhé

Anh ta trông tráng kiện mà. Anh ta có thể chạy vài vòng được, vì Chúa.

Trên đà thắng lợi, tôi kéo xuống xem thư của anh chàng nhân viên tin học đã xin phép Sam một cách lễ phép để gửi sơ yếu lý lịch và đóng góp ý kiến cho công ty. Tôi nghĩ chắc chắn Sam cũng nên cổ vũ những nhân viên muốn tiến bộ chứ nhỉ?

James thân mến,

Tôi sẽ rất vui được xem sơ yếu lý lịch và nghe ý kiến của cậu.

Hãy lấy hẹn thông qua Janes Ellis nhé. Hoan hô cậu đã có ý thức chủ động liên lạc với tôi!

Sam

Và một khi đã bắt đầu, bây giờ tôi không thể dừng lại được. Trong lúc xe buýt bịch bịch chạy, tôi viết thư cho anh chàng muốn kiểm tra bàn làm việc của Sam vì lý do an toàn và sức khỏe, hẹn ngày giờ, rồi viết thư cho Jane nói cô ấy ghi vào lịch làm việc [Tôi biết anh ta rỗi vào giờ nghỉ trưa thứ Tư tới vì có người mới hủy cuộc hẹn]. Tôi viết thư cho Sarah, cô gái phải nghỉ việc vì bị mắc bệnh zona, hỏi thăm cô ấy đã đỡ chút nào chưa.

Tất cả những thư không được trả lời này vẫn làm tôi bực mình lâu nay. Những con người

tội nghiệp bị bỏ quên đó, họ đã cố gắng bắt liên lạc với Sam. Tại sao tôi lại không được trả lời họ nhỉ? Tôi giúp anh ta một việc lớn lao đến thế! Tôi cảm giác như mình đang đền đáp lại sự giúp đỡ của anh ta về vụ chiếc nhẫn. Ít nhất thì khi tôi trả lại anh ta chiếc điện thoại này, hộp thư của anh ta đã được xử lý.

À mà, nếu viết thư tập thể nói mọi người thật tuyệt thì sao nhỉ? Tại sao lại không? Như thế có làm hại ai đâu?

Các bạn nhân viên thân mến,

Tôi chỉ muốn nói rằng từ đầu năm tới giờ, tất cả các bạn đều làm việc rất tốt.

Trong lúc soạn thư, tôi chợt nảy ra một ý tưởng thậm chí còn hay hơn.

Như các bạn biết, tôi đánh giá cao những góp ý và cách nhìn của tất cả các bạn. Chúng ta thật may mắn khi có nhiều nhân tài đến vậy ở Tư vấn Bạch Cầu và tôi muốn phát huy tối đa thế mạnh đó. Nếu các bạn có ý kiến gì về công ty và muốn chia sẻ với tôi, xin hãy gửi cho tôi. Cứ thẳng thắn nhé!

Chúc các bạn mọi điều tốt đẹp nhất và chúc từ giờ đến cuối năm mọi việc đều trôi chảy.

Sam

Tôi hài lòng bấm phím Gửi. Đấy nhé. Cứ nói khích lệ đi. Cứ nói đến tinh thần tập thể đi! Tôi ngả người thư giãn, ngón tay đau mỏi vì gõ quá nhiều. Tôi nhấp một ngụm cà phê, vừa với tay lấy bánh ngọt nhét một miếng to vào miệng thì điện thoại reo vang.

Khỉ gió. Sao lại *đúng lúc* thế cơ chứ.

Tôi ấn nghe, đưa lên gần tai và cố gắng nói "Chờ một chút," nhưng chỉ ra một tràng "chợ… chơ... ưm...ưm." Cả miệng tôi đầy bánh ngọt dính bết. Không biết họ *bỏ* cái gì trong những thứ này thế?

"Ê?" Một giọng nam trẻ tuổi the thé vang lên. "Scottic đây."

Scoccic nào nhỉ ? *Scottie*?

Có cái gì đó đột nhiên bừng sáng trong đầu tôi. Scottie. Chẳng phải đó là tên mà người bạn của Violet hôm trước gọi đã nhắc đến sao? Cái người nói chuyên hút mỡ ấy?

"Xong rồi. Như đã nói. Phẫu thuật thành công. Không tẹo dấu vết. Thiên tài, dù đó chỉ là ý kiến của tôi. Vĩnh biệt nhé, Ông già Noel"

Tôi vận hết tốc lực nhai ngấu nghiến cái bánh ngọt, nhưng vẫn không thốt ra nổi một âm thanh nào.

"Vẫn nghe chứ? Đây có đúng... *Ôi, chết tiệt...* Giọng nói tắt hẳn trong khi tôi cố gắng nuốt.

"A lô? Cậu có muốn để lại lời nhắn không?"

Cậu ta đã biến mất. Tôi kiểm tra số máy gọi, nhưng đó là số máy không đăng ký.

Cứ tưởng đến lúc này thì tất cả bạn bè Violet phải biết số máy mới của con bé rồi chứ. Vừa tặc lưỡi, tôi vừa thò tay vào túi tìm tờ chương trình *Vua Sư tử* vẫn còn nằm trong đó.

"Scottie gọi điện," tôi viết nguệch ngoạc bên cạnh mẩu tin đầu tiên. "Xong rồi. Phẫu thuật thành công. Không tẹo dấu vết. Thiên tài. Vĩnh biệt nhé, Ông già Noel."

Nếu gặp con bé Violet này, tôi hy vọng nó sẽ biết ơn những nỗ lực của tôi. Trên thực tế, tôi hy vọng sẽ gặp được con bé. Tôi không ghi lại những tin nhắn này một cách vô ích.

Tôi đang chuẩn bị cất điện thoại đi thì một đống email mới ập tới. Đã có thư trả lời cho bức thư tập thể của tôi rồi à? Tôi mở ra xem - và lấy làm thất vọng vì phần lớn số này đều là thư quảng cáo và trao đổi bình thường trong công ty. Nhưng thư áp chót làm tôi khựng lại. Đó là thư của bố Sam.

Tôi đã nghĩ tới bác ấy.

Tôi ngập ngừng – rồi mở thư ra xem.

Sam ơi,

Không hiểu Sam có nhận được thư trước của bố không? Sam biết đấy, bố không phải là chuyên gia công nghệ, có khi lại gửi nhầm địa chỉ rồi. Thế nên lại viết thư này.

Hy vọng mọi việc đều tốt đẹp và Sam đang ngày càng phát đạt ở London. Sam biết là bố rất tự hào trước sự thành công của Sam. Bố thấy Sam trên báo. Tuyệt vời quá. B biết chắc là Sam có số làm lớn, Sam biết mà.

Như bố đã nói, bố có chuyện rất muốn nói với Sam. Liệu Sam có lúc nào xuống Hampshire không? Đã lâu lắm rồi, bố rất nhớ ngày xưa cũ.

Thương mến,

Bố già nua của Sam

Đọc đến cuối thư, tôi cảm thấy mắt mình cay xè. Tôi không thể tin nổi. Chẳng nhẽ Sam thậm chí không trả lời lá thư trước? Anh ta không *đếm xỉa* gì đến bố mình sao? Họ từng có một trận cãi cọ long trời lở đất hay sao vậy?

Tôi chịu không biết chuyện là như thế nào. Tôi chịu không biết điều gì đã có thể xảy ra giữa hai người. Tất cả những gì tôi biết là có một người bố đang ngồi trước máy tính, viết những dòng rất tình cảm cho cậu con trai nhưng không hề được đoái hoài tới, và tôi không thể chịu nổi điều đó. Tôi không thể. Cho dù có chuyện gì đã xảy ra đi nữa thì cũng nên làm lành, cuộc đời này quá ngắn ngủi. Sống được bao lâu mà giữ oán hờn.

Trong cơn bốc đồng, tôi ấn phím Trả lời. Tôi không dám trả lời bằng giọng của Sam với bố anh ta, như thế sẽ đi quá xa. Nhưng tôi có thể làm cầu nối. Tôi có thể để cho một ông già cô đơn biết được rằng tiếng nói của bác ấy đã được nghe thấy.

Chào bác,

Cháu là thư ký riêng của anh Sam. Cháu muốn báo để bác biết anh Sam sẽ có mặt ở cuộc hội thảo công ty tại khách sạn Chiddingtord ở Hampshire tuần tới, vào ngày 24 tháng Tư. Cháu chắc anh Sam sẽ rất vui được gặp bác đấy ạ.

Kính thư,

Poppy Wyatt

Tôi bấm Gửi trước khi kịp lưỡng lự, rồi ngả người một lát, chưa định thần được sau những gì mình vừa làm. Tôi giả danh là thư ký riêng của Sam. Tôi đã liên lạc với bố anh ta. Tôi đã nhúng mũi vào đời tư của anh ta. Anh ta mà biết chắc sẽ điên tiết lắm, thực sự chỉ cần nghĩ đến thôi tôi đã run lập cập rồi.

Nhưng đôi khi bạn phải dũng cảm. Đôi khi bạn phải chỉ cho mọi người cái gì quan trọng trong cuộc sống. Và tôi có một linh cảm mạnh mẽ rằng việc mình vừa làm là đúng. Có thể không phải là việc dễ dàng, nhưng là việc nên làm.

Tôi hình dung cảnh bố Sam ngồi bên bàn, mái đầu bạc gục xuống. Máy tính báo có thư mới, hy vọng sáng lên trên gương mặt bác ấy... một nụ cười vui mừng bất ngờ xuất hiện... rồi bác ấy quay sang chú chó, vỗ đầu nó và nói: "Chúng ta sắp gặp Sam rồi!" [Tôi biết có thể bác ấy không nuôi chó. Nhưng không hiểu sao tôi cứ có cảm giác là bác ấy có nuôi].

Đúng thế. Đó là điều nên làm.

Hít thở từ từ, tôi mở bức thư cuối cùng, thư của Blue.

Chào chị,

Chúng tôi rất tiếc là Sam không thể tham dự buổi chiêu đãi tại khách sạn Savoy. Không biết anh ấy có muốn đề cử người khác đi thay không? Xin hãy cho chúng tôi biết tên để chúng tôi bổ sung vào danh sách khách mời.

Thân mến,

Blue

Xe buýt lúc này rung rung dừng lại trước một chuỗi đèn giao thông. Tôi cắn một mẩu bánh ngọt nữa, im lặng nhìn bức thư.

Người khác. Người đó có thể là bất cứ ai.

Tối thứ Hai tôi rảnh rỗi. Magnus tham dự một buổi thuyết trình muộn ở Warwick.

OK. Vấn đề là thế này. Nếu bình thường thì tôi sẽ không bao giờ được mời tới những nơi bóng lộn như thế. Nhân viên vật lý trị liệu làm gì có cửa đó. Những dịp thì toàn là ra mắt sách nghiên cứu hay tiệc tối cứng nhắc ở trường. Còn lâu mới được đến khách sạn Savoy. Còn lâu mới có túi quà, cocktail hay ban nhạc jazz. Đây là cơ hội của tôi, cơ hội duy nhất của tôi.

Có thể đây là duyên số. Tôi đã bước vào cuộc đời của Sam, tôi đã làm một điều khác biệt tốt đẹp, và đây là phần thưởng cho tôi.

Các ngón tay tôi cử động gần như trước cả khi tôi đi đến quyết định.

“Cảm ơn thư của chị rất nhiều,” tôi đang gõ trả lời. “Sam muốn cử Poppy Wyatt đi thay.”

Chương bảy

Chiếc nhẫn giả thật chuẩn!

OK, không *thật chuẩn* lắm. Nó nhỏ hơn một tẹo so với nhẫn chật. Và trông hơi hơi giống thiếc. Nhưng ai nhận ra điều đó nếu không có chiếc nhẫn thật bên cạnh để so sánh nào? Tôi đã đeo nó suốt cả buổi chiều và cảm thấy thực sự dễ chịu. Sự thật là nó nhẹ hơn chiếc nhẫn thật, và đó là một ưu điểm.

Bây giờ tôi đã kết thúc buổi hẹn khám cuối cùng trong ngày và đang đứng buông cả hai bàn tay trên bàn tiếp tân. Tất cả các bệnh nhân đã ra về, kể cả bác Randall dễ thương, tôi phải tỏ ra khá nghiêm khắc với bác ấy. Tôi đã bảo bác ấy không cần trở lại đây trong vòng hai tuần tới. Tôi đã nói là bác ấy *hoàn toàn* có thể tự tập ở nhà, và chẳng có lý do gì khiến bác ấy không thể trở lại sân tennis được.

Thế rồi tất nhiên mọi chuyện đều vỡ lở. Hóa ra bác ấy lo sợ làm người cùng chơi thất vọng, và lý do tại sao bác ấy đến khám thường xuyên như thế là để khiến mình tự tin hơn. Tôi nói với bác ấy là bác ấy đã hoàn toàn khỏe mạnh bác ấy phải nhắn tin cho tôi biết tỷ số thi đấu trận tiếp theo trước khi đến khám lại. Tôi bảo, cùng lắm thì tôi sẽ chơi tennis với bác ấy, điều này khiến bác ấy bật cười và tự nhận là bản thân thật vô lý.

Bác Randall về rồi, Angela liền kể, bác ấy là một tay chơi gạo cội, đã từng tham gia giải Wimbledon thiếu niên. Chà chà. Thật may là tôi *chưa* thi đấu với bác ấy, vì tôi thậm chí không biết đỡ cú đập bóng tay trái.

Bây giờ Angela cũng đã ra về. Chỉ còn lại tôi, Annalise và Ruby, chúng tôi đang lặng lẽ quan sát chiếc nhẫn trong khi bên ngoài mưa xuân ầm ào. Một phút trước còn hây hây gió nhẹ, phút sau trời đã trút mưa xối xả lên cánh cửa sổ.

"Tuyệt vời." Ruby gật gù nồng nhiệt. Hôm nay cô buộc tóc đuôi ngựa, bím tóc lắc lư theo nhịp gật gù của cô. "Rất hay. Chẳng ai có thể phát hiện ra đâu."

"*Có tớ!*" Annalise ngay lập tức trả đũa. "Màu xanh này không giống."

"Thật vậy sao?" Tôi thất vọng nhìn chiếc nhẫn chăm chú.

"Vấn đề là ở chỗ Magnus có phải là người hay để ý không?" Ruby nhướng lông mày. "Anh ấy có bao giờ ngắm nó không?"

“Tớ *nghĩ là* không...”

“Ơ, có lẽ cậu nên để tay đeo nhẫn cách xa anh ấy ra một thời gian, cho chắc ăn.”

“Để tay xa anh ấy ư? Tớ làm thế nào được?”

“Cậu phải kiềm chế bản thân mình!” Annalise nói một cách cay độc. “Khó đến thế *cơ à*?

“Thế bố mẹ anh ấy thì sao?” Ruby nói.

“Chắc chắn là họ muốn thấy chiếc nhẫn. Mình hẹn gặp gia đình họ ở nhà thờ, ánh sáng ở đó sẽ khá mờ nhạt, dù vậy...” Tôi cắn môi, đột nhiên lo âu. “Ôi Chúa ơi. *Trông* nó có giống thật không?”

“Có!” Ruby trả lời ngay lập tức.

“Không!” Annalise nói, không kém phần quả quyết. “Tớ xin lỗi, nhưng thực sự là như vậy. Cậu nhìn cẩn thận sẽ thấy nó không thật lắm đấu.”

“Ối, vậy thì đừng để họ có dịp làm thế!” Ruby nói. “Nếu họ bắt đầu nhìn chăm chú quá thì cậu phải đánh lạc hướng.”

“Như thế nào?”

“Ngất chẳng hạn? Giả vờ bị chóng mặt? Nói với họ là cậu đá có mang?”

“Có *mang* á?” Tôi nhìn cô chằm chằm, chỉ muốn cười phá lên. “Cậu có bị điên không đấy?”

“Tớ chỉ muốn giúp cậu thôi.” Cô nói giọng bào chữa. Có khi họ lại *vui* khi biết cậu đã có mang ấy chứ. Có khi bác Wanda đang thèm lên chức bà nội.”

“Không thể.” Tôi lắc đầu. “Làm gì có chuyện đó. Bác ấy sẽ phát hoảng thì đúng hơn.”

“Tuyệt vời! Nếu thế bác ấy sẽ không để ý đến chiếc nhẫn nữa. Bác ấy đã đủ tức điên lên rồi.” Ruby gật đầu hài lòng, như thể cô đã giải quyết ổn thỏa mọi vấn đề của tôi.

“Tớ không muốn một bà mẹ chồng giận dữ, cảm ơn cậu nhiều!”

“Đằng nào thì bác ấy cũng lên cơn giận dữ.” Annalise chỉ ra vấn đề. “Cậu cần phải quyết định xem như thế nào tệ hơn? Con dâu có mang hay là con dâu xớn xác đến mức đánh mất chiếc nhẫn gia truyền? Theo tớ thì có mang vẫn hay hơn.”

“Các cậu thôi đi! Tớ sẽ *không* nói là mình có mang!” Tôi lại nhìn chiếc nhẫn và xoa xoa miếng ngọc lục bảo giả. “Tớ nghĩ sẽ ổn cả thôi,” tôi nói, chỉ để tự trấn an mình. “Sẽ thôi.”

“Đó có phải là Magnus không?” Đột nhiên Ruby nói. “Ở bên kia đường ấy?”

Tôi nhìn theo ánh mắt của cô. Anh đứng đó tay cầm ô che mưa, chờ đèn giao thông chuyển tín hiệu.

“Chết tiệt.” Tôi nhảy dựng lên, đan tay phải qua tay trái như thể vô tình. Không. Quá giả tạo. Tôi nhét bàn tay trái vào trong túi áo đồng phục, nhưng cánh tay bị khuỳnh ra mất tự nhiên.

“Xấu lắm.” Ruby đang quan sát. “Rất xấu.”

“Tớ phải làm gì bây giờờ?” tôi than vãn.

“Kem bôi tay.” Cô với tay lấy một tuýp thuốc. “Lại đây nào. Tớ sẽ bôi kem cho cậu. Sau đó cậu có thể để dính lại một ít. Vô tình mà cố ý"

“Thiên tài.” Tôi liếc nhìn Annalise và chớp mắt ngạc nhiên, “Ơ... Annalise? Cậu *đang* làm gì thế ?”

Trong vòng ba mươi giây sau khi Ruby phát hiện ra Magnus, Annalise dường như đã bôi thêm một lớp son bóng lên môi rồi xức nước hoa, và bây giờ cô ấy đang thả vài lọn tóc khêu gợi ra khỏi búi tóc kiểu diễn viên múa ba lê của mình.

“Có làm gì đâu,” cô ấy nói đầy thách thức, trong khi Ruby bắt đầu xoa kem lên tay tôi.

Tôi chỉ vừa kịp ném cho cô ấy một cái nhìn nghi kỵ thì cửa mở và Magnus xuất hiện, giũ nước mưa khỏi ô.

“Chào các cô gái. Anh cười rạng rỡ và nhìn quanh như thể chúng tôi là những khán giả hân hoan đang chờ đợi anh lên sân khấu. Tôi cho là thế thật.

“Anh Magnus! Để em giúp anh cởi áo khoác nào.” Annalise đã chạy lại. “Không sao đâu, Poppy. Cậu đang làm móng tay mà. Để tớ làm việc này cho. Và có lẽ anh muốn một tách trà chứ ạ?”

Chà chà. *Chết không chừa.* Tôi nhìn cô nàng cởi áo khoác khỏi vai Magnus. Có vẻ như cô ấy làm từ từ chậm rãi quá nhỉ? Với cả tại sao anh lại phải cởi áo khoác ra cơ chứ? Chúng tôi chuẩn bị đi cơ mà. “Bọn em sắp xong rồi!” Tôi liếc nhìn Ruby. “Phải vậy không?” “Không cần vội đâu.” Magnus nói, “Còn nhiều thời gian mà.” Anh nhìn quanh phòng và hít vào, như thể

đang thưởng thức một cảnh tượng đẹp đẽ. “Ừm. Anh nhớ lần đầu tiên đến đây, cứ như mới ngày hôm qua. Em còn nhớ không, Pops? Trời, thật tuyệt vời, phải vậy không ?” Anh nhìn vào mắt tôi với một tia lấp lánh gợi ý và tôi vội vàng đánh tín hiệu trả lời: *Im đi, anh ngốc.* Anh sẽ khiến tôi gặp phải *vô vàn* rắc rối cho xem.

“Cổ tay của anh thế nào rồi, Magnus?” Annalise đi từ nhà bếp ra với một tách trà và tiến lại phía anh. “Poppy có hẹn anh đến khám kiểm tra sau ba tháng không?”

“Không.” Magnus trả lời, vẻ sửng sốt. “Lẽ ra cô ấy phải làm thế à?”

“Cổ tay của anh ổn rồi.” Tôi cương quyết nói.

“Để em xem nào!” Annalise lờ tịt tôi đi. “Bây giờ Poppy không thể điều trị cho anh được, anh biết đấy. Như thế là xung đột lợi ích.” Cô ấy nắm lấy cổ tay Magnus. “Chỗ đau cụ thể ở đâu ạ? Ở đây à?” Cô ấy cởi cúc tay áo, xoa ngược lên trên cánh tay anh. “Ở đây à?” Giọng cô ấy trầm xuống một chút trong khi mắt cô ấy chấp chới nhìn anh. Hay là... ở đây?”

OK, như thế này thì quá lắm.

“Cảm ơn cậu, Annalise.” Tôi cười rạng rỡ với cô ấy. “Nhưng giờ bọn tớ phải đi đến nhà thờ đây. Để họp bàn về đám cưới của bọn tớ.” Tôi bổ sung đầy châm chọc.

“Về việc này,” Magnus hơi cau mày. “Poppy, mình có thể nói chuyện nhanh được không? Có lẽ vào trong phòng em một lát?”

“À,” tôi cảm thấy ngờ ngợ. “OK.”

Ngay cả Annalise cũng có vẻ sửng sốt, còn Ruby thì nhướng lông mày lên.

“Đi làm cốc trà không, Annalise ?” cô nói. “Bọn tớ ở ngay bên cạnh. Không vội gì đâu.”

Trong khi tôi mở cửa dẫn Magnus vào, đầu óc tôi quay cuồng hoảng sợ. Anh biết vụ chiếc nhẫn. Vụ chơi xếp chữ. Mọi thứ. Anh đang muốn giãy ra. Anh muốn một người vợ có thể nói chuyện về Proust.

“Cánh cửa này có khóa không?” Anh ngó ngoáy với cái then cài và sau một hồi đã xử lý nó an toàn. “Thế. Tốt rồi!” Khi anh quay ra, trong mắt anh nhấp nháy một tia sáng không thể nhầm lẫn được. “Chúa ạ, Poppy ơi, trông em *ngon* quá.”

Chỉ cần năm giây là mọi chuyện ngã ngũ.

“*Cái gì cơ?* Không. Magnus, anh đang đùa đấy à.”

Anh đang tiến về phía tôi với vẻ mặt chăm chú quen thuộc. Không thể nào thế được. Ý tôi là, *đừng hòng*.

"Anh dừng lại đi!" Tôi giơ tay cản anh lại trong khi anh với lấy chiếc khuy áo trên cùng của tôi. "Em đang ở chỗ làm!"

"Anh biết." Anh thoáng nhắm mắt lại như thể đang trong cơn hoan lạc. "Anh không biết có gì đặc biệt ở chỗ này. Có thể là bộ đồng phục của em. Trắng phau đến thế."

"Ờ, thật đáng tiếc."

"Em biết là em cũng muốn mà." Anh nhay nhay tai tôi. "Đi nào..."

Cái anh chàng khỉ gió này biết điểm nhạy cảm của tôi là vành tai. Trong một khoảnh khắc - chỉ một khoảnh khắc thôi - tôi hơi bị mất tập trung. Nhưng rồi khi anh lại định chộp khuy áo đồng phục tôi lần nữa, tôi liền hồi tỉnh trở về với thực tế.

Ruby và Annalise chỉ cách có một mét ở bên kia cánh cửa [Trên thực tế, có thể là đang nâng cốc chúc mừng chuyện này cũng nên]. Việc này *không được*. "Không! Magnus tưởng anh muốn nói chuyện gì nghiêm chỉnh! Lễ cưới hay cái gì đó!"

"Việc gì anh lại phải làm thế nhỉ?" Anh đang ấn nút để chiếc ghế ngả hết ra. "Ừmm. Anh nhớ cái giường này."

"Đấy không phải giường mà là ghế khám bệnh!"

"Đó có phải là dầu mát xa không ?" Anh rướn tay với lấy một lọ ở gần.

"Suỵt!" Tồi thì thầm. "Ruby ở ngay ngoài cửa đấy! Em đã bị một trận kiểm điểm rồi..."

"Cái này là cái gì vậy? Siêu âm à?" Anh tóm lấy chiếc que siêu âm. "Anh cuộc là chúng ta có thể mua vui với thứ này được. Nó có nóng lên không?" Mắt anh đột nhiên lấp lánh. "Nó có *rung* không?"

Như thế này giống như phải quản lý một đứa trẻ con vậy.

"Chúng ta không thể! Em xin lỗi." Tôi lùi xa, để chiếc ghế ngăn giữa tôi và anh. "Chúng ta không thể. Thực sự *không thể*." Tôi vuốt bộ đồng phục cho phẳng.

Trong một khắc Magnus có vẻ giận dỗi đến mức tôi nghĩ anh sẽ quát tôi.

"Em xin lỗi," tôi nhắc lại. "Nhưng như thế này giống như anh muốn làm tình với một sinh

viên vậy. Anh sẽ bị đuổi việc. Sự nghiệp của anh sẽ chấm dứt!"

Magnus có vẻ như muốn phản đối - nhưng rồi nghĩ lại những gì định nói.

"Ờ, tốt thôi." Anh nhún vai cáu kỉnh. "Tốt thôi. Thế thay vào đó chúng ta sẽ làm gì ?"

"Chúng ta có thể làm một đống thứ!" Tôi hào hứng nói. "Nói chuyện chẳng hạn? Bàn về những thứ cho đám cưới? Chỉ còn tám ngày nữa thôi!"

Magnus không trả lời. Anh chẳng cần làm vậy cũng đủ thấy. Sự thiếu nhiệt tình bộc lộ rõ như một phản ứng tâm lý.

"Hay chúng mình đi uống nước?" Cuối cùng tôi đề xuất. "Chúng mình có đủ thời gian ngồi quán trước buổi tập duyệt."

"Được thôi," cuối cùng anh nặng nề nói. "Đi quán rượu nhé."

"Rồi chúng mình sẽ quay lại đây," cô nói bằng giọng dỗ dành. "Một ngày khác. Có thể là vào cuối tuần."

Tôi đang hứa hươu hứa vượn gì thế này? Ôi Chúa ơi. Đến lúc đó hẵng hay.

Khi chúng tôi ra khỏi phòng, Ruby và Annalise đang *giả bộ* đọc báo liền ngẩng phắt đầu lên.

"Mọi việc ổn cả chứ?" Ruby nói.

"Ừ, tốt lắm!" Tôi lại vuốt váy cho thẳng. "Chỉ là... bàn chuyện tổ chức lễ cưới. Khăn voan, hạnh nhân, đại loại thế... Tóm lại là bọn tớ phải đi đây..."

Tôi vừa liếc nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Má tôi đỏ ửng, tôi đang nói huyên thuyên. Đúng là lạy ông tôi ở bụi này.

"Hy vọng là mọi chuyện sẽ trôi chảy." Ruby ngước nhìn chiếc nhẫn rồi nhìn tôi đầy ẩn ý.

"Cảm ơn cậu."

"Nhớ nhắn tin cho bọn tớ!" Annalise xen vào. "Chuyện gì cũng kể nhé. Bọn tớ sẽ *đứng ngồi không yên* chờ tin của cậu đấy!"

Cái cần phải nhớ là chiếc nhẫn đã qua được mắt Magnus. Và nếu như vậy thì chắc chắn là

nó sẽ qua được mắt bố mẹ anh nhỉ ? Khi chúng tôi đến nhà thờ giáo xứ Thánh Edmund, tôi cảm thấy chưa bao giờ lạc quan như thế. Nhà thờ Thánh Edmund là một nhà thờ rộng lớn, đồ sộ ở khu Marylebone, thực ra chúng tôi chọn nhà thờ này là vì nó quá đẹp. Khi chúng tôi đi vào bên trong, ai đó đang đánh một bản đàn oóc màu mè. Hoa màu trắng và hồng trang trí khắp các chỗ ngồi cho một đám cưới khác, bầu không khí khấp khởi tràn ngập.

Đột nhiên tôi cảm thấy hưng phấn rộn ràng. Tám ngày nứa sẽ đến lượt chúng tôi! Một tuần nữa kể từ ngày mai, chỗ này sẽ được trang hoàng bằng hoa và lụa trắng. Cả gia đình và bạn bè tôi sẽ hồi hộp chờ đợi. Những nhạc công chơi kèn trumpet sẽ ngồi trên bục còn tôi xúng xính váy cưới và Magnus diện chiếc áo gi lê mới may đo [Chiếc áo gi lê của anh đắt gần bằng tiền bộ váy của tôi] sẽ đứng dưới lễ đường. Sắp đến rồi, sắp rồi!

Tôi nhìn thấy bác Wanda ở bên trong nhà thờ đang chăm chú quan sát bức tượng cổ nào đó. Khi bác ấy quay người lại, tôi buộc mình phải vẫy tay một cách tự tin, như thể mọi việc thật tuyệt vời và chúng tôi là những người bạn thân thiết và họ không hề làm tôi khiếp vía.

Magnus nói đúng, tôi tự bảo mình. Tôi đã *cường điệu* hóa tình hình. Tôi đã để mình bị ảnh hưởng. Có khi họ còn sốt ruột chờ đón tôi trở thành thành viên của gia đình ấy chứ.

Xét đến cùng, chẳng phải là tôi đã thắng họ trong cuộc chơi xếp chữ đó sao?

“Anh thấy không ?” tôi nắm chặt cánh tay Magnus. “Chẳng còn mấy ngày nữa đâu!”

“A lô?" Magnus trả lời điện thoại, chắc vẫn để chế độ rung. “À, chào Neil.”

Hay đấy. Neil là cậu sinh viên giỏi nhất của Magnus, đang viết luận văn về “Biểu tượng trong tác phẩm của Coldplay”[6] [Tôi nghĩ “Cymbals trong tác phẩm của Coldplay” chắc có nghĩa hơn, nhưng mà tôi thì biết gì?] Hai thầy trò thể nào cũng sẽ nói chuyện điện thoại với nhau hàng tiếng. Magnus thì thầm xin lỗi rồi biến mất khỏi nhà thờ.

Cứ nghĩ là lẽ ra anh đã phải tắt điện thoại rồi. Tôi đã tắt điện thoại *của tôi* rồi.

mặc kệ đi.

“Chào bác ạ!” tôi reo lên trong khi bác Wanda bước xuống lối đi giữa hai hàng ghế. “Rất vui được gặp bác! Không khí ở đây xúc động quá phải không ạ?”

Tôi không chìa hẳn tay đeo nhẫn ra. Nhưng tôi cũng không giấu nó. Trung lập thôi. Kiểu Thụy Sĩ ấy mà.

“*Poppy*!” Bác Wanda lại diễn cái bài vồn vã hôn lên má tôi. “Cô gái yêu quý. Để bác giới thiệu cháu với bác Paul nhé. Đâu rồi nhỉ ? Thế vết bỏng của cháu thế nào rồi ?"

Tôi lặng người đi một lát.

Paul. Bác sĩ da liễu. Chết tiệt. Tôi quên khuấy vụ này. Sao tôi lại có thể quên khuấy như vậy cơ chứ? *Ngốc* đến thế là cùng! Quá hớn hở với chuyện có được chiếc nhẫn giả, tôi quên bẵng việc lẽ ra tôi phải bị thương trầm trọng.

"Cháu đã tháo bỏ băng ra rồi ư," bác Wanda nhận xét.

"À," tôi nuốt nước bọt. "Đúng thế ạ, cháu bỏ rồi. Bởi vì... tay cháu đỡ nhiều rồi ạ. Đỡ *nhiều* lắm."

"Cẩn tắc vô ưu cháu ạ, kể cả với những vết thương nhỏ như thế này." Bác Wanda dẫn tôi ngược lên lối đi giữa hai hàng ghế, và tôi chẳng làm được gì khác hơn là cun cút đi theo. "Đồng nghiệp của hai bác ở Chicago bị vấp ngón chân nhưng cứ để mặc vậy, thế rồi mấy hôm sau nghe nói phải nhập viện vì bị uốn ván đấy! Bác nói với bác Antony..." Bác Wanda tự ngắt lời mình. "Đây đây! Cô vợ sắp cưới. Nàng dâu tương lai. Bệnh nhân đây."

Bác Antony và một người đàn ông đứng tuổi mặc chiếc áo tím cổ chữ V đang chăm chú xem một bức tranh treo trên cột đá cùng quay đầu lại, chăm chú nhìn tôi.

"Poppy" bác Antony nói, "để bác giới thiệu với cháu hàng xóm của hai bác, Paul McAndrew, một trong những giáo sư đầu ngành da liễu ở nước Anh. Chuyên bỏng, có may không cơ chứ?"

"Tuyệt quá!" tôi nói giọng đầy hốt hoảng, tay giấu sau lưng. "Dạ, như cháu đá nói, đỡ *nhiều* rồi ạ..."

"Để bác xem nào," bác Paul nói nghe thật vui vẻ thoải mái. Cùng đường rồi. Rúm người vì xấu hổ, tôi chậm chạp chìa bàn tay trái ra. Mọi người lặng lẽ nhìn vào làn da mịn màng, không tì vết của tôi.

"Chính xác vết bỏng *ở chỗ nào*?", cuối cùng bác Paul hỏi.

"Ờ... ở đây ạ." Tôi bấn loạn chỉ vào ngón tay cái.

"Có phải là bỏng nước sôi không? Hay là bỏng thuốc lá?" Bác ấy nắm bàn tay côi, vuốt nhẹ xem xét rất chuyên nghiệp.

"Không ạ. Đó là... ờ... bỏng do lò sưởi ạ." Tôi nuốt nước bọt. "Đau lắm ạ."

"Phải băng bó cả bàn tay." Nghe giọng bác Wanda có vẻ bối rối. "Trông con bé như là nạn nhân chiến tranh! Mà mới ngày hôm qua thôi!"

"Tôi hiểu rồi." Ông bác sĩ thả tay tôi ra. "Ờ, có vẻ như bây giờ thì ổn rồi, phải vậy không?

Cháu có đau nữa không? Có nhức không?”

Tôi lắc đầu im lặng.

“Bác sẽ kê đơn kem nước cho cháu,” bác ấy dịu dàng nói. “Để phòng triệu chứng xuất hiện trở lại. Mọi người nghĩ thế nào?”

Tôi có thể thấy hai bác Wanda và Antony đưa mắt nhìn nhau. Tuyệt vời. Rõ ràng hai bác ấy nghĩ rằng tôi mắc bệnh tưởng.

Ờ... cũng được. Chẳng sao cả. Mình chấp nhận thế. Mình sẽ là kẻ bị bệnh tưởng trong gia đình. Đó là thế là một trong những tật nhỏ của tôi. Tình hình có thể còn tệ hơn. Ít nhất họ không hét lên: “Cháu đã làm cái quái quỷ gì với chiếc nhẫn vô giáà chúng tôi vậy? Cháu đang đeo cái của nợ lởm khởm gì thế?”

Như thể đọc được ý nghĩ của tôi, bác Wanda liếc nhìn bàn tay tôi lần nữa.

“Chiếc nhẫn ngọc lục bảo của mẹ em đấy, anh có thấy không, anh Antony?" Bác ấy chỉ vào tay tôi. “Magnus tặng cho Poppy khi nó ngỏ lời cầu hôn đấy.”

OK. Điều này tôi chắc chắn không bịa đặt: giọng bác ấy nhuốm vẻ châm chọc. Và bây giờ bác ấy đang ném cho bác Antony một cái nhìn đầy ẩn ý.

Chuyện gì thế nhỉ ? Chẳng nhẽ bác ấy muốn giữ chiếc nhẫn cho chính bác ấy? Lẽ ra Magnus *không* được tặng nó đi ư? Tôi cảm thấy như lạc vào trong một tình huống gia đình tế nhị mà tôi không nhìn ra, nhưng tất cả họ đều thừa lịch sự để không đề cập tới, và tôi sẽ không bao giờ biết được mọi người thực sự nghĩ gì.

Nhưng, nếu chiếc nhẫn đặc biệt đến vậy thì sao bác ấy lại không nhận ra đây là nhẫn giả ? Có phần tai ác, tôi cảm thấy hơi hơi thất vọng vì nhà Tavish không nhận ra điều đó. Họ cho rằng họ thật thông minh, thế nhưng lại thậm chí không thể phát hiện ra một viên ngọc lục bảo giả.

“Một chiếc nhẫn đính hôn siêu đẹp,” bác Paul lịch sự nói. “Có một không hai, tôi chắc thế.”

“Hoàn toàn đúng ạ,” tôi gật đầu. “Một chiếc nhẫn cổ, rất cổ.”

“À, Poppy,” bác Antony đang tỉ mẩn quan sát một bức tượng kế bên bỗng nói chen vào. “Cháu nói làm bác nhớ ra. Bác định hỏi cháu cái này.”

Hỏi tôi?

“Ồ thế ạ?” tôi ngạc nhiên nói.

“Đầu tiên bác *định* hỏi Magnus, nhưng rồi nghĩ đây là lĩnh vực của cháu thì đúng hơn.”

“Bác nói đi ạ,” tôi mỉm cười nhìn bác ấy, chờ đợi câu hỏi liên quan tới lễ cưới, kiểu như: “Sẽ có bao nhiêu phù dâu?” hay là “Cháu sẽ cài hoa gì?” hoặc thậm chí “Cháu có ngạc nhiên không khi Magnus ngỏ lời cầu hôn?”

“Cháu nghĩ gì về cuốn sách mới của McDowell về những người theo chủ nghĩa khắc kỷ?” Cặp mắt bác ấy mở to, nhìn tôi chăm chú. “So với Whittaker thì cháu thấy thế nào?”

Tôi đờ ra một lúc không kịp phản ứng. Cái gì cơ? Tôi nghĩ gì về *cái gì cơ?*

“À đúng rồi,” bác Wanda gật gù chắc nịch. “Anh Paul biết không, Poppy hơi hơi là *chuyên gia* về triết học Hy Lạp đấy. Con bé làm tất cả chúng tôi té ngửa ở cuộc chơi xếp chữ với từ ‘aporia’, đúng thế không nào?”

Chả hiểu tôi xoay xở thế nào mà lại tiếp tục cười tươi được.

Aporia.

Đó là một trong những từ Sam nhắn tin qua điện thoại cho tôi. Lúc đó tôi đã uống vài ly vang và trở nên khá tự tin. Tôi nhớ láng máng mình vừa đặt miếng xếp chữ xuống vừa thao thao rằng triết học Hy Lạp là một trong những lĩnh vực tôi rất quan tâm.

Tại sao? Tại sao, tại sao, tại sao? Nếu có thể quay ngược thời gian, đó chính là giây phút tôi đứng thẳng dậy tự nhủ: “Poppy, đủ rồi!”

“Đúng vậy ạ.” Tôi cố cười xòa. “Aporia. À mà cháu tự hỏi không biết linh mục đâu...”

“Sáng nay hai bác đọc tờ *TLS*” bác Antony bỏ qua nỗ lực đánh trống lảng của tôi, “có bài bình luận về cuốn sách mới này của McDowell và hai bác nghĩ cháu chắc phải biết chủ đề này.“ Bác ấy nhìn tôi chờ đợi. “Thế những gì McDowell nói về các giá trị của thế kỷ IV có đúng không?”

Tôi não hết cả lòng. Sao mình lại làm ra về triết học Hy Lạp để làm gì cơ chứ? Lúc đó mình *nghĩ* quái quỷ gì thế không biết?

“Thực tình là cháu *chưa* đọc tới cuốn sách của McDowell ạ.” Tôi hắng giọng nói. “Tuy rằng nó có nằm trong danh sách những cuốn cháu định đọc.”

“Bác cho rằng chủ nghĩa khắc kỷ thường bị hiểu nhầm thành một triết lý, có phải vậy không, Poppy?”

“Đúng thế ạ,” tôi gật đầu, cố gắng làm ra bộ hiểu biết nhất có thể. “Bị hiểu sai hoàn toàn. Chính là như vậy.”

“Theo như bác hiểu thì những người theo chủ nghĩa khắc kỷ không phải là những người *vô cảm*.” Bác ấy khoa tay như thể đang thuyết giảng trước ba trăm cử tọa. “Đơn giản là họ coi trọng đức ánh ngoan cường. Rõ ràng việc họ thể hiện sự trơ lì trước hành động thù địch khiến những kẻ gây sự tưởng họ là gỗ đá.”

“Phi thường!” Bác Paul cười to và thốt lên.

“Đúng thế không, Poppy?” Bác Antony quay sang phía tôi. “Khi người Gôloa tấn công Roma, những nghị sĩ già ngồi trong chỗ họp, bình thản chờ đợi. Những kẻ xâm lược sửng sốt trước thái độ điềm nhiên của họ đến mức tưởng họ là những bức tượng. Một người Gôloa thậm chí còn giật bộ râu của một nghị sĩ để kiểm tra.”

“Chuẩn bác ạ.” Tôi gật đầu tự tin. “Chính xác là như vậy.”

Chừng nào bác Antony tiếp tục nói, tôi cứ tiếp tục gật gù như vậy thì mọi việc đều ổn thỏa cả.

“Hấp dẫn quá! Rồi sau đó chuyện gì đã xảy ra vậy?” Bác Paul quay sang phía tôi vẻ trông ngóng.

Tôi liếc nhìn bác Antony tìm câu trả lời, nhưng bác ấy cũng đang chờ tôi, và bác Wanda cũng thế.

Ba vị giáo sư đầu. Tất cả đều đang *đợi* tôi kể cho họ nghe về triết học Hy Lạp.

“Dạ,” tôi ngừng lại nghiền ngẫm, như thể đang nghĩ xem phải bắt đầu từ đâu. “Dạ, vâng. Rất... thú vị. Ở nhiều góc độ. Đối với triết học. Đối với Hy Lạp. Đối với lịch sử. Đối với nhân loại. Trên thực tế, ta có thể nói đó là giây phút có ý nghĩa nhất trong Hy Lạp... học.” Tôi dừng lời, hy vọng không ai nhận ra tôi không hề trả lời vào câu hỏi.

Tất cả đều im lặng bối rối.

“Nhưng chuyện gì đã *xảy ra*?” bác Wanda nói, có chút sốt ruột.

“À, thì tất nhiên là các nghị sĩ đều bị giết,” bác Antony nhún vai trả lời. “Poppy, điều mà bác định hỏi cháu là...”

“Bức tranh dễ thương quá!” Tôi tuyệt vọng kêu lên, chỉ về phía một bức tranh treo trên cột. “Bác nhìn xem này!”

“À, ừ, một tác phẩm lý thú đây.” Bác ấy đi lại gần để ngắm.

Điều tuyệt vời ở bác Antony là bác ấy tò mò về đủ mọi thứ đến độ rất dễ đánh lạc hướng.

“Cháu phải xem lại cái này trong lịch...” tôi vội vàng nói. “Cháu sẽ...”

Chân tôi hơi run trong khi tôi trốn ra chiếc ghế gần đó. Đây đúng là thảm họa. Từ giờ cho đến hết phần đời còn lại, tôi sẽ phải giả vờ là chuyên gia về triết học Hy Lạp. Mỗi dịp Giáng sinh hay tụ họp gia đình, tôi sẽ phải đưa ra quan điểm về triết học Hy Lạp. Đấy là chưa kể phải thuộc lòng thơ Robcrt Burns.

Lẽ ra tôi không nên, *không bao giờ* nên lừa dối. Đây là quả báo. Đây là sự trừng phạt tôi phải nhận lấy.

Dù thế nào thì cũng đã muộn rồi. Tôi đã mắc tội lừa dối.

Tôi sẽ phải bắt đầu ghi chép. Tôi lấy điện thoại ra, tạo một thư mới và bắt đầu viết ghi chép cho bản thân.

NHỮNG VIỆC PHẢI LÀM TRƯỚC ĐÁM CƯỚI

1. Trở thành chuyên gia về triết học Hy Lạp.

2. Học thuộc thơ Robert Bums.

3. Học những từ dài để chơi xếp chữ.

4. Phải nhớ mình là KẺ BỊ BỆNH TƯỞNG.

5. Thịt bò Stroganoff. Phải tập thích dần. (Tự kỷ ám thị ư?) [Bác Wanda làm món thịt bò Stroganoff cho chúng tôi lần đầu tiên Magnus dẫn tôi về nhà ra mắt. Làm sao tôi có thể nói thật với bác ấy là cái món đó làm tôi buồn nôn?]

Tôi nhìn danh sách một lúc. Mọi việc ổn cả. Tôi có thể là con người đó. Cũng không khác tôi *là mấy*.

“Ừ, tất nhiên, mọi người biết quan điểm của tôi về nghệ thuật trong nhà thờ rồi đấy...” giọng bác Antony sang sảng. “Hoàn toàn *vô lối*...”

Tôi thụt người lại để không bị nhận ra, trước khi ai đó kịp lôi kéo tôi tham gia cuộc nói

chuyện. Mọi người đều biết quan điểm của bác Antony về nghệ thuật trong nhà thờ, chủ yếu bởi vì bác ấy là người lập ra một cuộc vận động quốc gia biến nhà thờ thành nơi trưng bày nghệ thuật và tống cổ các linh mục đi chỗ khác. Một vài năm trước, bác ấy lên truyền hình phát biểu: "Những kho báu như thế này không nên để lọt vào tay những kẻ phàm phu tục tử." Câu nói được nhắc lại ầm ĩ nháo nhác ở khắp nơi với những cái tít như kiểu: "Giáo sư gọi Thầy tu là phàm phu tục tử" và "Giáo dèm Tu" (đấy là trên tờ *The Sun*.) [Bác ấy lên chương trình Bản tin buổi tối và mọi cái khác. Theo như Magnus nói thì bác Antony thích được mọi người chú ý, mặc dù bác ấy làm ra vẻ không quan tâm. Kể từ đó bác ấy còn nói nhiều thứ gây tranh luận không có câu nào được nhắc đến nhiều bằng vụ phàm phu tục tử này.]

Giá mà bác ấy nhỏ giọng xuống một chút. Nếu mà linh mục nghe thấy thì sao? Như thế nghe chừng không được tế nhị cho lắm.

Bây giờ tôi có thể nghe thấy bác ấy đang tấn công Nghi thức Thánh lễ.

"Rất được thương yêu." Bác ấy cất tiếng cười châm biếm thường lệ. "Được ai thương yêu? Những chòm sao và vũ trụ chắc ? Liệu có ai trông đợi chúng ta tin tưởng rằng một sinh linh tốt bụng nào đó *ở* trên kia *yêu* chúng ta? 'Nhân danh Chúa'. Wanda, mình thấy thế nào? Toàn là vớ va vớ vẩn."

Đột nhiên, tôi nhìn thấy linh mục của nhà thờ từ bên dưới lối đi hướng lên phía chúng tôi. Cứ nhìn vẻ mặt hầm hầm thì có thể đoán ra chắc chắn là Cha đã nghe thấy hết bài phát biểu của bác Antony. Ôi giời ơi!

"Chào con, Poppy."

Tôi hấp tấp nhổm dậy khỏi ghế. "Cha Fox, kính chào cha ạ! Cha có khỏe không ạ? Chúng con đang nói với nhau... trông nhà thờ đẹp quá!" Tôi cười ngượng nghịu.

"Đúng thế," Cha Fox lạnh lùng đáp lại.

"Không biết cha đã..." tôi nuốt nước bọt, "đã gặp bố chồng tương lai của con, Giáo sư Antony Tavish chưa ạ?"

May thay bác Antony bắt tay Cha Fox một cách vui vẻ, nhưng không khí vẫn gai góc.

"Ông giáo sư vừa mới đọc một đoạn trong Kinh Thánh thì phải ?" Cha Fox nói sau khi kiểm tra một vài chi tiết khác.

"Đâu có." Cặp mắt bác Antony nảy lửa nhìn linh mục.

"Tôi đoán vậy nhìn trả lại không kém phần khiêu khích. "Đó không phải là 'ngón nghề' của ông, có thể nói như vậy."

Ôi Chúa ơi! Người ta có thể *cảm thấy* sự thù địch giữa họ tích điện trong không khí. Tôi có nên đùa một câu để tháo ngòi nổ cho không khí nhẹ bớt không?

Có lẽ không nên.

"Thế nào, Poppy, các em trai con sẽ dẫn con tới trước bàn chờ Chúa, đúng không?" Cha Fox xem lại ghi chép.

"Đúng vậy ạ," tôi gật đầu, "Toby và Tom mỗi đứa một bên sẽ tháp tùng con đến trước lễ đường ạ."

"Các em trai của cháu à?" Bác Paul xen vào vẻ quan tâm. "Ý tưởng rất hay. Nhưng tại sao lại không phải là bố cháu?"

"Bởi vì bố cháu..." tôi ngập ngừng. "À, thực ra bố mẹ cháu đều mất rồi ạ."

Giống như đêm nối tiếp ngày, chuyện gì đến phải đến. Tất cả đều lúng túng. Tôi dán mắt nhìn sàn đá, đếm từng giây, nhẫn nại đợi ai đó lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Suốt mười năm qua đã bao nhiêu lần tôi gây ra những phút im lặng lúng túng? Lần nào cũng như lần nào. Không ai biết phải nhìn đi đâu. Không ai biết phải nói gì. Ít nhất lần này không ai cố gắng ôm chầm lấy tôi để an ủi.

"Cháu gái yêu quý," bác Paul sửng sốt nói. "Bác *rất* lấy làm tiếc..."

"Không sao ạ!" tôi vui vẻ ngắt lời bác ấy. "Thật mà. Đó là một tai nạn, đã mười năm rồi. Cháu không nhắc lại, cũng không nghĩ đến nữa."

Tôi mỉm cười với bác ấy một cách "ngắt hứng" nhất có thể. Tôi sẽ không để bị lôi vào đề tài này. Tôi không bao giờ để bị lôi cuốn vào đề tài này. Nó đã khép kín trong tâm trí tôi. Cất kỹ rồi.

hông ai muốn nghe những chuyện không vui. Đó là sự thật. Tôi nhớ thầy hướng dẫn của tôi ở trường đại học có lần hỏi tôi có sao không và liệu có muốn giãi bày tâm sự không. Tôi vừa mở miệng nói thì thầy đã bật ra câu "Poppy, em không được đánh mất niềm tin," tức thì đến nỗi câu đó thực ra có nghĩa: "Thực sự thì xin em dừng lại đi, tôi không muốn nghe đâu."

Có một nhóm tư vấn tâm lý. Nhưng tôi không muốn đến vì xung đột với thời gian biểu tập khúc côn cầu. Với cả đến đó để nói chuyện gì ? Bố mẹ tôi mất. Bác tôi đem chúng tôi về nuôi, các anh chị họ tôi đã ra ở riêng cả, nhà bác có đủ chỗ ở và mọi thứ.

Việc đã xảy ra rồi. Chẳng có gì để nói nữa cả.

“Poppy, chiếc nhẫn đính hôn đẹp quá,” cuối cùng Cha Fox nói và mọi người liền bám vào đó để chuyển hướng câu chuyện.

“Dễ thương quá phải không nào? Đúng là một chiếc nhẫn cổ.”

“Kỷ vật gia đình đấy,” bác Wanda bổ sung.

“Rất đặc biệt.” Bác Paul nhẹ nhàng vỗ lên tay tôi. “Có một không hai.”

Có tiếng chốt cửa sắt leng keng, cánh cửa nhà thờ bỗng bật mở. “Xin lỗi đã đến muộn.” Một giọng nói chói tai quen thuộc vang lên. “Đúng là một ngày *không ra làm sao*.”

Người đang sải bước đi lên về phía chúng tôi, tay cầm vài chiếc túi đựng đầy vải lụa là Lucinda. Chị ta mặc áo màu be, chiếc kính râm to đùng cài trên tóc, trông vẻ rất tất bật. “Chào Cha Fox! Cha có nhận được email của con không ạ?”

“Có,” Cha Fox trả lời giọng mệt mỏi. “Cha có nhận được thư con, Lucinda ạ, nhưng cha e rằng dù trong bất cứ hoàn cảnh nào các cột trong nhà thờ cũng không thể bị phun nhũ bạc được.”

Lucinda đứng sững lại, một cuộn lụa màu xám tuột ra khỏi túi, lăn dài xuống lối đi.

“*Không thể ư?* Ơ, thế thì con phải làm thế nào bây giờ? Con đã hứa với người cung cấp hoa là các cột sẽ được phun nhũ bạc rồi!” Chị ta ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đó. “Cái đám cưới của nợ này! Không việc nọ thì lại xọ việc kia...”

“Đừng lo, cháu Lucinda yêu quý,” bác Wanda lên tiếng, âu yếm hôn lên má chị ta. “Bác chắc chắn là cháu lo liệu mọi việc *đâu ra đấy*. Mẹ cháu thế nào?”

“À, mẹ cháu khỏe ạ.” Chị ta phẩy tay. “Cháu có thấy bà ấy bao giờ đâu, lúc nào cũng bận tối mắt tối mũi với cái *vụ* này... Cái con bé Clemency chết tiệt đâu rồi nhỉ?”

“À, nhân tiện, em đã đặt thuê xe rồi ạ,” tôi nói nhanh. “Tất cả đều xong rồi. Cả vụ hoa giấy nữa. Em đang nghĩ không biết có nên đặt hoa cài ở khuyết áo cho người hướng dẫn lối vào không?”

“Nếu em có thể,” chị ta nói có phần bực dọc. “Chị sẽ rất cảm ơn em.” Chị ta ngẩng đầu nhìn lên và có vẻ như lần đầu tiên thực sự trông thấy tôi. “Ôi, Poppy, có *một* tin này rất tuyệt vời, chị tìm thấy nhẫn của em rồi! Nó bị vướng vào trong vải lót ở túi xách của chị.”

Chị ta rút chiếc nhẫn ngọc lục bảo ra giơ lên. Kinh ngạc hết sức, tất cả những gì tôi có thể làm là chớp mắt liên hồi.

Chiếc nhẫn thật. Chiếc nhẫn đính hôn bằng ngọc lục bảo đích thực, đồ cổ vô giá của tôi. Ngay đó, trước mặt tôi.

Sao chị ta lại...

Của nợ...

Tôi không dám nhìn ai khác. Nhưng tôi vẫn nhận biết được những cái liếc nhìn sửng sốt bao quanh tôi, đan chéo nhau, hướng về chiếc nhẫn giả rồi sang chiếc nhẫn thật và ngược lại.

“Bác không hiểu lắm,” cuối cùng bác Paul lên tiếng.

“Mọi người ơi, có chuyện gì vậy?” Từ đằng xa đi lại, Magnus nhận ra ngay là có vấn đề. “Ai đó gặp ma à? Ma vương à?” Magnus cười với câu nói đùa của chính mình nhưng không ai buồn hưởng ứng.

“Nếu *đó* là chiếc nhẫn...” bác Wanda có vẻ đã lấy lại được giọng, “thế thì cái này là cái gì ?” Bác ấy chỉ vào chiếc nhẫn giả trên tay tôi, tất nhiên lúc này trông như đồ nhựa.

Cổ họng nghẹn đắng đến mức tôi không thở nổi. Bằng cách nào đó tôi phải cứu vãn được tình thế này. Phải có cách nào đó. *Họ không bao giờ được biết tôi đã đánh mất chiếc nhẫn*.

“Vâng! Cháu... *đoán* thế nào các bác cũng ngạc nhiên!” Không hiểu sao tôi tìm ra lời để nói và nặn ra được một nụ cười. Tôi có cảm giác như thể đang đi trên một chiếc cầu làm bằng những quân bài mà mình phải vừa đi vừa múa. Cố gắng tỏ ra bình thản, tôi giải thích: “Thực ra là... cháu làm một chiếc nhẫn nhái, vì chiếc nhẫn thật cháu cho chị Lucinda mượn ạ.”

Tôi tuyệt vọng nhìn chị ta, cầu mong chị ta sẽ hiểu ý mà làm theo. May thay, có vẻ như Lucinda hiểu ra chị ta đã nhỡ lời.

“Vâng!" Chị ta nhanh nhẹn phụ họa. “Đúng thế ạ, cháu mượn chiếc nhẫn để... để...”

“…để làm thiết kế phụ trang ạ.”

“Vâng! Chúng cháu nghĩ chiếc nhẫn có thể là nguồn cảm hứng để thiết kế…”

“Hình nhẫn trên khăn ăn!” Tôi tóm lấy một ý tưởng trời ơi đất hỡi. “Nhẫn ngọc lục bảo trên khăn ăn! Nhưng rốt cuộc chúng cháu *không* thực hiện ý tưởng này.” Tôi cẩn thận thêm vào.

Mọi người đều im lặng. Tôi thu hết can đảm nhìn xung quanh.

Nét mặt bác Wanda cau hết lại. Magnus thì trông có vẻ bối rối. Bác Paul đã lùi ra phía sau một bước, như thể muốn nói "iệc này chẳng liên can gì đến tôi đâu nhé."

"Vậy thì... cảm ơn chị rất nhiều!" Hai tay run run, tôi lấy lại chiếc nhẫn từ Lucinda. "Em sẽ... đeo lại nó."

Tôi đã lao sầm tới bờ bên kia và đang bám chặt vào bờ cỏ. Thoát nạn rồi! Tạ ơn Chúa.

Nhưng trong khi tháo nhẫn giả ra thả vào trong túi và đeo nhẫn thật vào, đầu tôi quay cuồng một loạt câu hỏi. Tại sao Lucinda lại có nó? Thế còn bà Fairfax là thế nào?

Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này?

"Cụ thể thì tại sao em lại cần làm một chiếc nhẫn nhái thế, em yêu?" Magnus trông vẫn như người trên trời rơi xuống.

Tôi chăm chăm nhìn anh, tuyệt vọng tìm câu trả lời. Tại sao tôi lại phải bỏ công bỏ của ra làm một chiếc nhẫn giả nhỉ ?

"Bởi vì em nghĩ là có hai chiếc nhẫn cũng hay," sau một hồi, tôi lí nhí đưa ra một cái cớ.

Ôi Chúa ơi. Không. *Tệ quá*. Lẽ ra tôi nên nói để đeo những lúc phải di chuyển.

"Cháu muốn có *hai* chiếc nhẫn à?" Bác Wanda nói giọng như hụt hơi.

"E hèm, bác mong rằng cái ham muốn đó không áp dụng với chồng cháu như với chiếc nhẫn đính hôn!" Bác Antony nói với sự hài hước nặng nề. "Thế nào, Magnus?"

"Ha ha ha!" tôi rặn ra tiếng cười to nịnh bợ. "Ha ha ha! Bác nói hay lắm! Nhưng thôi." Tôi quay sang Cha Fox, cố gắng giấu vẻ tuyệt vọng. "Chúng ta có thể bắt đầu được chưa ạ?"

Nửa tiếng sau chân tôi vẫn run rẩy. Cả đời tôi chưa bao giờ trải qua những tình huống suýt chết như vậy. Tôi không chắc là bác Wanda tinác ấy cứ ném cho tôi những cái nhìn ngờ vực, còn hỏi tôi chiếc nhẫn giả tốn bao nhiêu tiền và tôi làm nó ở đâu, một loạt những câu hỏi mà tôi không muốn trả lời.

Bác ấy nghĩ gì không biết? Rằng tôi định bán chiếc nhẫn thật hay làm chuyện gì đại loại thế à?

Chúng tôi tập duyệt đi vào nhà thờ, rồi cùng đi từ lễ đường ra, và tính toán xem chúng tôi có quỳ xuống ký vào sổ đăng ký không. Và bây giờ ngài linh mục đề nghị tập đoạn trao lời thề.

Nhưng tôi không làm được. Tôi không thể nói những lời huyền diệu đó trước mặt bác Antony, người luôn châm chọc và nhạo báng từng lời. Như thế này lễ cưới sẽ rất khó khăn. Bác ấy sẽ phải im miệng lại.

"Magnus," tôi thì thầm kéo anh sang một bên. "Thôi hôm nay chúng ta đừng tập trao lời thề. Không nên tập khi bố anh đang ở đây. Không nên làm hỏng những lời đặc biệt ấy."

"OK." Trông anh có vẻ ngạc nhiên. "Tập hay không cũng không thành vấn đề đối với anh."

"Chúng ta hãy chỉ nói một lần thôi. Vào ngày cưới." Tôi nắm chặt tay anh. "Làm thật luôn."

Thậm chí không kể đến bác Antony, tôi nhận ra mình vẫn không muốn tập trước cái giờ phút trọng đại ấy. Tôi *không* muốn tập dượt. Như thế sẽ đánh mất mọi nét đặc biệt của nó.

"Ừ, anh đồng ý." Magnus nói. "Vậy thì... chúng ta xong chưa?"

"Chưa, chúng ta chưa xong," Lucinda nói, vẻ phẫn nộ. "Còn lâu mới xong. Chị muốn Poppy tập lại bước vào nhà thờ. Lúc nãy em đi *quá* nhanh so với nhạc."

"OK," tôi nhún vai, bước về phía ngoài nhà thờ.

"Nổi nhạc lên nào!" Lucinda hét lên the thé. "Nhạc đâu! Poppy, em lướt *nhẹ thôi!" Chị ta ra lệnh khi tôi bước qua. "Em đang đi lập cà lập cập đấy. Clemency, mấy cốc trà đâu rồi em?"*

Clemency vừa mới chạy đi mua đồ uống về, tôi có thể liếc thấy con bé đang hối hả xé mấy gói đường.

"Để chị giúp em một tay." Tôi nói, nghỉ không tập lướt nữa. "Chị có thể làm gì được?"

"Cảm ơn chị," Clemency thì thầm khi tôi lại gần. "Bác Antony muốn ba viên đường, của anh Magnus là cốc cappuccino, bác Wanda là bánh quy..."

"Thế bánh sô cô la nhiều kem của chị đâu?" tôi nói, nhăn mặt khó hiểu và Clemency lập tức nhảy dựng lên.

"Em quên... em sẽ quay lại đấy..."

"Chị nói đùa thôi," tôi trấn an con bé.

Càng làm việc lâu ngày với Lucinda, Clemency càng giống như một con thỏ nhát chết. Thực sự không tốt cho sức khỏe con bé chút nào.

Lucinda cầm lấy tách trà của mình (có sữa, không đường) với một cái gật đầu hờ hững nhất. Lại khoác vẻ bực bội hết sức, chị ta trải một tờ giấy khổ rộng xuống ghế. Một mớ tùm lum những chữ viết loằng ngoằng, bút màu và giấy dán, tôi lấy làm ngạc nhiên không hiểu chị ta có tổ chức được cái gì nên hồn không nữa.

"Ôi Chúa ơi, Chúa ơi." Lucinda rên rỉ. "Số điện thoại của *hàng hoa* chết tiệt đâu rồi không biết?" Chị ta hất tung một đống giấy lên rồi vò đầu tuyệt vọng. "Clemency!"

"Để em tra Google giúp chị nhé?" tôi gợi ý.

"Để đấy, Clemency sẽ làm. *Clemency!*" Con bé tội nghiệp bật người lên khiến một cốc trà sóng sánh trào ra.

"Để cốc đấy cho chị," tôi vội vàng nói với con bé và cầm hộ nó khay nước.

"Nếu được vậy thì tốt *quá*" Lucinda rít lên. "Bởi vì như em biết, bọn chị ở đây là vì em, Poppy. Chỉ còn một tuần nữa *là* đến đám cưới rồi. Thế mà còn *một đống* việc phải làm."

"Em biết," tôi lúng túng nói. "Ừm... em xin lỗi."

Chẳng hiểu Magnus và bố mẹ anh đã biến đi đằng nào, thế nên tôi đi về phía cuối nhà chờ, tay cầm khay nước với một đống cốc, cố gắng đi nhẹ nhàng, hình dung mình đang trùm khăn voan cô dâu.

"Thật nhố nhăng!" Tôi nghe thấy giọng nói nghèn nghẹt của bác Wanda đầu tiên. "Đi quá nhanh."

Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh, rồi nhận ra tiếng nói phát ra từ một cánh cửa gỗ nặng nề khép kín bên cánh nhà thờ. Chắc chắn họ ở trong gian nhà thờ nhỏ.

"Mọi người đều biết... Thái độ với hôn nhân..." Magnus đang nói - nhưng cánh cửa dày quá nên tôi chỉ nghe được lõm bõm đôi từ.

"… vấn đề *không phải* là hôn nhân đến *tự nhiên!*" Giọng bác Wanda đột nhiên rít lên. "... *hai đứa* bọn con!... thật *không* thể hiểu nổi..."

"*Khá* nhầm lẫn..." Giọng bác Antony giống như tiếng kèn fagôt bỗng nhiên nổi lên đùng đùng. Tôi đứng chôn chân tại chỗ, cách cánh cửa ba mét, vẫn cầm khay nước. Tôi biết tôi không nên nghe lỏm. Nhưng tôi không đừng được. "… hãy thừa nhận đi, Magnus... sai lầm hoàn toàn..."

"... hủy bỏ. Vẫn chưa quá muộn. Thà làm vậy bây giờ còn hơn là rắc rối ly dị về sau..." Tôi khó nhọc nuốt nước bọt. Tay tôi cầm khay nước rung rung. Tôi vừa nghe thấy gì thế này? Từ gì

vậy, *ly dị* ư?

Có thể là tôi cắt nghĩa nhầm, tôi tự bảo mình. Chỉ là vài từ bập bõm... có thể ý họ khác... *"Dù bố mẹ nói thế nào thì bọn con cũng vẫn lấy nhau! Thế nên tốt nhất là bố mẹ nên vui vẻ chấp nhận đi!"* Đột nhiên giọng bật ra lanh lảnh như tiếng chuông.

Người tôi ớn lạnh. Khó có thể biện bạch cách nào khác khi nghe thấy thế.

Có tiếng bác Antony gầm lên, rồi Magnus hét trả "… sẽ *không* có kết cục thảm hại nào đâu!" Một cảm giác yêu Magnus nồng nàn trỗi dậy trong tôi. Nghe giọng anh rất giận dữ. Một giây sau, có tiếng cửa lạch cạch, nhanh như chớp tôi liền lùi lại khoảng mười bước.

Lúc anh xuất hiện, tôi bước tới, cố ra vẻ bình thản. "Anh à! Anh có muốn một cốc trà không?" Bằng cách nào đó giọng tôi nghe tự nhiên như không. "Mọi chuyện ổn cả chứ anh? Em đang tự hỏi không biết mọi người đi đâu hết rồi."

"Ổn cả," anh cười trìu mến và luồn tay quanh eo tôi.

Anh không hề để lộ ra một tẹo nào là vừa cãi cọ với bố mẹ. Tôi chưa bao giờ nhận ra anh đóng kịch giỏi đến vậy. Lẽ ra anh nên làm chính trị.

"Em để đấy, anh sẽ bưng vào cho bố mẹ." Magnus nhanh chóng nhấc khay nước khỏi tay tôi. "Bố mẹ đang... ờ... xem tranh."

"Hay quá!" Tôi gượng cười, nhưng cầm run run. Họ đâu có xem tranh. Họ đang nói với nhau là con trai họ chọn vợ dở ẹc. Họ đang cá cược là chỉ trong vòng một năm chúng tôi sẽ bỏ nhau.

Lúc Magnus từ trong gian nhà thờ nhỏ đi ra, tôi hít một hơi sâu, cảm thấy căng thẳng hết sức. "Thế... bố mẹ anh nghĩ thế nào về tất cả những chuyện này?" tôi nói một cách tự nhiên nhất có thể. "Ý em là, bố anh không thực sự thích nhà thờ lắm, đúng không? Thậm chí là... ờ, hôn nhân nói chung."

Tôi mớm lời hết ý để anh kể cho tôi nghe. Rất đâu vào đấy. Nhưng anh chỉ nhún vai vẻ bực dọc. "Bố mẹ anh bình thường."

Tôi nhâm nhi cốc trà, khổ sở nhìn chăm chăm vào sàn đá cổ kính, muốn tiếp tục câu chuyên. Tôi nên cãi lại anh, tôi nên nói: "Vừa rồi em có nghe thấy anh và bố mẹ tranh luận với nhau." Tôi nên làm r chuyện với anh.

Nhưng... tôi không làm được. Tôi không đủ can đảm. Tôi không muốn nghe sự thật - rằng bố mẹ anh nghĩ tôi là đứa bỏ đi.

"Anh phải xem email cái đã." Tôi tưởng tượng ra hay Magnus đang lẩn tránh ánh mắt tôi

vậy?

“Em cũng vậy.” Tôi khổ sở đi ra chỗ khác ngồi xuống một chiếc ghế cạnh tường. Tôi chỉ ngồi im như thế một hồi, vai co lại, cố gắng không bật khóc. Cuối cùng tôi lôi điện thoại ra bật lên. Mấy tiếng rồi tôi không nhìn đến nó. Lúc bật máy lên, tôi suýt giật nảy mình trước số lượng tin nhắn và thư từ đang chờ. Không biết là tôi đã nhỡ bao nhiêu cái đây? Tôi nhanh chóng gửi tin nhắn cho người quản lý trực khách sạn Berrow bảo anh ta có thể dừng tìm kiếm chiếc nhẫn, và cảm ơn anh ta đã bỏ thời gian giúp tôi. Sau đó tôi quay sang xem tin nhận được.

Trên cùng là tin nhắn của Sam, khoảng hai mươi phút trước.

Trên đường sang Đức nghỉ cuối tuần. Tới vùng núi non. Sẽ ngoài vùng phủ sóng một thời gian.

Nhìn thấy tên anh ta, tôi tự dưng cảm thấy muốn nói chuyện với ai đó, tôi liền trả lời:

Chào anh. Nghe hay đấy. Tại sao lại là Đức?

Không có hồi âm, nhưng tôi không quan tâm, nhắn tin là tôi thấy nhẹ người rồi.

Hoài công làm nhẫn giả. Chẳng được việc gì. Bị lộ tẩy và bây giờ bố mẹ M nghĩ tôi là con dở người.

Tôi nghĩ một lát không biết có nên kể cho anh ta là Lucinda tìm ra chiếc nhẫn và hỏi anh ta nghĩ gì về việc đó không. Nhưng... không. Quá là rắc rối. Anh ta sẽ không muốn biết. Tôi gửi tin đi - rồi nhận ra anh ta có thể nghĩ tôi đang mồi chài anh ta. Tôi nhanh chóng gửi tin tiếp theo:

Dù sao cũng cảm ơn anh đã giúp.

Có lẽ tôi nên nhìn hộp thư của anh ca. Tôi đã không để ý đến nó. Có rất nhiều thư cùng một tựa đề, tự dưng tôi nheo mắt bối rối nhìn - cho đến lúc chợt hiểu ra. Đương nhiên rồi. Mọi người đáp lại lời mời gửi ý kiến của tôi đây mà! Tất cả chỗ này đều là thư trả lời!

Lần đầu tiên trong cả buổi chiều nay, tôi cảm thấy tự hào đôi chút về bản thân. Nếu một trong số những người này tìm ra được phát kiến để cách mạng hóa công ty của Sam thì tất cả công trạng sẽ thuộc về tôi.

Tôi mở thư đầu tiên ra xem, náo nức hy vọng.

Sam thân mến,

Tôi nghĩ vào giờ nghỉ trưa chúng ta nên có những lớp tập yoga do công ty đài thọ, có mấy

nhân viên nữa cũng đồng ý với tôi đây này.

Thân chào,

Sally Brevver

Tôi cau mày khó hiểu. Đây không thực sự là cái tôi chờ đợi, nhưng tôi chắc tập yoga cũng là một ý hay.

OK, thư tiếp nào.

Sam thân mến,

Cảm ơn thư của anh. Anh đề nghị nói thật. Trong bộ phận của chúng tôi có lời đồn rằng cái gọi là đề xuất ý kiến này thực ra là quá trình nhổ cỏ. Sao bản thân anh không nói thật có phải chúng tôi sắp sửa bị đuổi việc không?

Thân chào,

Tony

Tôi chớp mắt kinh ngạc. Cái gì thế này?

OK, đó chỉ là một phản ứng nhố nhăng. Chắc là anh ta ấm đầu. Tôi nhanh chóng kéo xuống xem thư tiếp.

Sam thân mến,

Không biết có dự toán cho chương trình "Ý tưởng mới" mà anh vừa đề ra này không? Một số trưởng nhóm đang đặt câu hỏi. Cảm ơn,

Chris Davies

Lại một phản ứng nhố nhăng nữa. *Dự toán* à? Ai cần dự toán để đưa ra ý tưởng?

Sam

Chuyện quái quỷ gì thế này? Lần sau nếu cậu muốn trưng cầu sáng kiến nhân viên nữa thì có thể tham vấn ý kiến các giám đốc khác trước được không?

Malcolm

Thư tiếp theo thậm chí còn thẳng toẹt hơn:

Sam

Thế này là thế nào? Cảm ơn đã tiên phong. Không đâu.

Vicks

Tôi cảm thấy có lỗi. Tôi chưa bao giờ nghĩ lại có thể đưa Sam vào tình thế khó xử với các đồng nghiệp của anh ta. Nhưng chắc phải có ai đó nhìn ra khía cạnh tích cực khi nhận được nhiều sáng kiến chứ?

Anh Sam thân mến

Nghe nói là anh đang bổ nhiệm một "Nga hoàng Sáng kiến" mới. Có lẽ anh còn nhớ đây là ý tưởng của tôi, ba năm trước trong một cuộc họp phòng ban tôi đã đưa ra. Tôi thấy có phần hơi buồn cười là ý kiến của tôi lại được người khác lấy làm của mình, và rất hy vọng rằng khi việc bổ nhiệm được tiến hành, tôi sẽ nằm trên đầu danh sách những người lọt vào vòng sau cùng.

Nếu không thể, tôi e rằng tôi sẽ phải khiếu nại lên cấp cao hơn. Kính thư,

Martin

Thế này là thế nào nhỉ ? Để đọc thêm cái khác.

Anh Sam thân mến

Liệu chúng tôi có một buổi đặc biệt để trình bày các ý kiến cùa mình không? Xin anh cho tôi biết thời gian tối đa cho một bài trình bày bằng PowerPoint là bao lâu? Chúng tôi có thể tổ chức thành nhóm để làm việc này không?

Kính thư,

Mandy

Đấy. Thấy chưa? Một phản hồi thông minh, tích cực. Làm việc nhóm! Trình bày! Như thế này thật tuyệt!

Anh Sam thân mến

Xin lỗi làm phiền anh lần nữa.

Nếu rốt cuộc chúng tôi không muốn làm việc nhóm thì có bị trừ điểm không? Tôi bất hòa với nhóm của mình, nhưng bây giờ họ lại biết tất cả các ý tưởng của tôi, như thế thật không công bằng tí nào.

Tôi muốn anh biết tôi là người đầu tiên đưa ra ý tưởng cơ cấu lại bộ phận Marketing chứ không phải Carol.

Kính thư

Mandy

OK. Hừm, rõ ràng là bạn phải chuẩn bị tinh thần chờ đón một vài trục trặc. Không thành vấn đề. Đây vẫn là một kết quả tích cực...

Anh Sam thân mến

Tôi xin lỗi làm việc này nhưng tôi muốn chính thức khiếu nại hành vi của Carol Hanratty.

Chị ta đã xử sự rất thiếu chuyên nghiệp trong buổi "đưa ra sáng kiến," và tôi buộc phải nghỉ việc cả ngày còn lại, vì hết sức mệt mỏi. Judy cũng quá mệt không thể tiếp tục làm được, và chúng tôi đang nghĩ tới chuyện liên hệ với công đoàn.

Kính thư

Mandy

Cái gì cơ? *Cái gì cơ?*

Anh Sam thân mến

Anh bỏ quá cho, lá thư rất dài. Anh đề nghị đưa ra ý kiến.

Bắt đầu từ đâu bây giờ?

Tôi đã làm việc ở công ty này mười lăm năm rồi, trong suốt thời gian này, một quá trình vỡ mộng lâu dài đã bôi bùn lên chính các mạch máu của tôi, cho đến khi đầu óc tôi…

Thư của anh chàng này dài khoảng mười lăm trang. Tôi thả điện thoại vào lòng, mặt xịu xuống.

Tôi không thể tin nổi tất cả những thư trả lời này. Tôi *không bao giờ* có ý định gây ra mớ láo nháo này. Tại sao thiên hạ lại *ngu xuẩn* đến thế? Sao họ lại phải gây lộn với nhau? Tôi đã khuấy đảo lên cái khỉ gió gì thế này?

Tôi chỉ mới đọc vài thư đầu tiên. Còn khoảng ba chục cái nữa. Nếu tôi gửi chuyển tiếp cho Sam đống này, và anh ta bước ra khỏi máy bay hạ cánh xuống nước Đức, nhận được tất cả cùng một lúc... Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng anh ta lần nữa: *Email tập thể là tác phẩm của quỷ sứ.*

Và tôi đã gửi một cái như thế dưới tên anh ta. Cho cả công ty. Mà không hề hỏi trước anh ta.

Ôi Chúa ơi. Tôi thực sự ước mong có thể quay ngược lại thời gian. Ban đầu có vẻ đó là một ý tưởng tuyệt vời. Lúc đó tôi nghĩ gì nhỉ? Tất cả những gì mà tôi biết là, tôi không thể bỗng đâu tống những thứ này cho anh ta. Trước tiên tôi phải giải thích mọi chuyện cho anh ta hiểu. Nói cho anh ta biết mục đích của tôi là gì.

Đầu óc tôi thư thái trở lại. Ý tôi là, anh ta đang trên máy bay. Anh ta ngoài vùng phủ sóng. Với cả xét đến cùng bây giờ là tối thứ Sáu. Chuyển tiếp thư từ cho anh ta ngay cũng chẳng có *ý nghĩa gì*. Có thể tới thứ Hai mọi người sẽ bình tĩnh lại cũng nên. Đúng thế.

Đột nhiên điện thoại bíp bíp báo tin nhắn mới, tôi giật mình nhảy dựng lên.

Chuẩn bị cất cánh đây. Có việc gì tôi cần phải biết không? Sam

Tôi nhìn điện thoại chằm chằm, tim đập gấp gáp, gợn chút hoảng sợ. Anh ta có nhất thiết phải biết chuyện ngay lúc này không? Có *cần* không?

Không, không nhất thiết.

Lúc này thì không. Chúc anh thượng lộ bình an! Poppy.

Chương tám

Tôi không biết phải làm gì với cuộc nói chuyện trong gian nhà thờ nhỏ của hai bác Antony và Wanda, tôi tự đặt tên cho nó là vụ xì căng đan Antechapelgate[7]. Vì thế tôi không làm gì cả. Tôi không nói gì cả.

Tôi biết mình đang lẩn tránh. Tôi biết như thế là yếu đuối. Tôi biết lẽ ra phải đối mặt với tình thế. Nhưng tôi thậm chí không thể nhìn nhận, huống hồ nhắc đến nó. Đặc biệt là trước mặt Magnus.

Suốt cuối tuần, tôi không hề để lộ ra gì cả. Tôi ăn tối với gia đình Tavish. Tôi đi uống nước với Ruby và Annalise. Tôi đã vui cười, đã chuyện trò, đã hò hét, nói đùa và làm tình. Và trong suốt thời gian đó, nỗi đau nhỏ này cứ nhói lên trong ngực tôi. Tôi gần như quen với nó rồi.

Nếu họ *nói* gì với tôi, chắc tôi đã cảm thấy dễ chịu hơn. Chúng tôi đã có thể có một cuộc tranh cãi thẳng thắn và tôi đã có thể thuyết phục họ là tôi yêu Magnus và tôi sẽ giúp anh trong sự nghiệp và tôi thực sự có đầu óc. Nhưng họ không nói gì cả, bề ngoài họ vẫn tỏ ra trìu mến và dễ chịu, lịch sự hỏi thăm về kế hoạch tìm nhà của chúng tôi và chúc rượu tôi.

Điều này chỉ làm mọi việc tồi tệ hơn. Nó cho thấy tôi là kẻ ngoài lề. Tôi thậm chí không được phép tham gia vào cuộc họp gia đình bàn về việc cô bạn gái mới này thật chẳng thích hợp với Magnus chút nào.

Thậm chí nếu Magnus ghét bố mẹ mình, không tôn trọng ý kiến của họ thì OK, chúng tôi có thể bỏ qua, coi họ như những kẻ tâm thần. Nhưng anh tôn trọng họ. Anh yêu quý họ. Gia đình họ hòa thuận. Họ đồng ý với nhau về phần lớn mọi thứ, và khi bất đồng với nhau, họ vẫn vui vẻ như thường. Về mọi vấn đề.

Trừ vấn đề về tôi.

Cứ nghĩ quá lâu về chuyện này, tôi sẽ buồn bực và hoảng hốt vì thế tôi chỉ cho phép mình mỗi lúc lo lắng một chút. Tối nay tôi đã dùng hết phần rồi. Hết giờ làm, tôi ngồi trong quán cà phê, xoa xoa một cốc sô cô la nóng và cảm thấy khá nản.

Nhưng ngay bây giờ nhìn tôi, không ai đoán ra điều đó. Tôi đang mặc chiếc váy dạ hội màu đen đẹp nhất và đi giày cao gót. Tôi trang điểm hết ý. Mắt tôi lấp lánh (hai ly cocktail rồi mà). Tôi vừa mới liếc thấy mình trong gương, và trông tôi như một cô gái vô tư, đeo nhẫn cưới, uống cocktail Cosmos ở khách sạn Savoy, và chẳng có gì phải lo lắng cả.

Và thực sự, tâm trạng tôi lúc này đã khá hơn rất nhiều. Một phần là nhờ ly cocktail, một phần là vì tôi rất hưng phấn khi được có mặt ở đây. Từ trước tới giờ, tôi chưa bao giờ đặt chân đến khách sạn Savoy. Thật tuyệt vời!

Bữa tiệc diễn ra trong một gian phòng tráng lệ, tường ốp gỗ, những ngọn chúc đài huy hoàng khắp nơi và người phục vụ đang mời từng khay cocktail. Một ban nhạc jazz đang chơi, và xung quanh toàn người ăn mặc thanh lịch túm tụm thành nhóm chuyện trò. Có rất nhiều những cái vỗ lưng, bắt tay, thăm hỏi, mọi người có vẻ đều vui. Rõ ràng là tôi chẳng biết một ai, nhưng chỉ quan sát thôi tôi cũng đủ sướng rồi. Mỗi lần có ai đó để ý thấy tôi đứng một mình định tiến lại gần, tôi lại lấy điện thoại ra kiểm tra thư từ, thế là họ lại đi chỗ khác.

Đó là điều tuyệt vời ở điện thoại. Nó giống như một người tùy tùng.

Lucinda liên tục gửi tin, báo cho tôi biết chị ta đang ở phía Bắc London, xem xét một loại lụa xám khác, và hỏi xem tôi có sở thích cụ thể gì về cách dệt không? Magnus nhắn tin từ Warwick nói về một chuyến nghiên cứu mà anh tiến hành với một giáo sư ở đấy. Trong khi đó, tôi nói chuyện khá lâu với Ruby về một cuộc hẹn hò không định trước của cô ấy với một anh chàng. Vấn đề là rất khó nhắn tin và cầm ly cocktail cùng một lúc, cho nên rốt cuộc tôi bèn để ly Cosmos xuống một cái bàn gần đó và gõ vội vài câu trả lời:

Chắc chắn lụa xám sợi xe sẽ rất tốt. Cảm ơn chị nhiều!! Yêu quý

Poppy xxxxx

Nghe hay tuyệt, em có thể cùng đi với anh không?! P xxxxx

Tớ không nghĩ việc gọi hai miếng bít tết có gì đáng kinh tởm...

Có lẽ anh ta ăn kiêng chăng??? Nhớ kể mọi chuyện cho tớ nhé! P xxxxx

Có một núi thư từ dài lê thê cho Sam nữa. Thêm nhiều người đã hưởng ứng đề nghị nêu ý kiến. Nhiều người gửi kèm theo cả CV và những tài liệu dài. Thậm chí có cả vài băng video. Mọi người chắc phải bận rộn suốt cuối tuần. Tôi co rúm người khi nhìn thấy một cái với tựa đề "1001 ý tưởng cho Tư vấn Bạch Cầu - phần 1" và vội nhìn đi chỗ khác.

Điều tôi đã *hy vọng* là mọi thứ sẽ lắng xuống sau cuối tuần và mọi người sẽ quên vụ này. Nhưng vào khoảng tám giờ sáng nay, một mớ thư nữa lại tiếp tục đổ đến, và cứ diễn đi diễn lại. Vẫn có dư luận cho rằng tất cả vụ này là công cuộc tìm ứng viên cho một vị trí nào đó. Đã nổ ra một vụ tranh cãi gay gắt về việc bộ phận nào đã có ý tưởng mở rộng sang thị trường Mỹ trước. Malcolm vẫn gửi những thư cáu kỉnh hỏi xem ai đã phê chuẩn ý tưởng này và cho rằng tất cả là một mớ bòng bong.

Những người này không có *cuộc sống riêng* sao ?

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này tôi lại phấp phỏng lo âu. Vì thế tôi bèn thay đổi chiến thuật:

không đối diện với nó nữa. Để mai tính.

Và bức thư mới nhất của Willow cho Sam cũng có thể đợi đến ngày mai. Đến bây giờ tôi đã hoàn toàn tin rằng, để bù lại cái nết xấu không những cô ta phải trông đẹp như siêu mẫu *và* là một nữ đại gia tiền tỷ, mà còn phải cực thành thạo trên giường.

Hôm nay Willow lại gửi một bức thư dài lê thê chán ngắt, bảo Sam tìm mua cho cô ta một loại kem lột da đặc biệt của Đức nhân dịp anh ta sang đó, nhưng chắc Sam chẳng quan tâm đâu, như thế mới đúng là con người anh ta, trong khi Willow khốn khổ mất bao công tha patê từ Pháp về cho anh ta, nhưng đó là con người cô ta, và Sam lẽ ra có thể học được nhiều từ đó, nhưng ĐÃ BAO GIỜ anh ta muốn học hỏi điều gì ở cô ta chưa? ĐÃ BAO GIỜ chưa???

Thật tình, cô ta làm tôi quay cuồng hết cả đầu.

Tôi tiếp tục xem đống thư từ dài vô tận, chợt có một cái làm tôi chú ý, đó là thư của Adrian Foster thuộc bộ phận marketing.

Anh Sam thân mến,

Cảm ơn anh đã đồng ý tặng hoa cho Lindsay nhân dịp sinh nhật cô ấy - cuối cùng người ta đã đưa hoa đến rồi! Vì hôm nay anh không có mặt nên tôi đã để vào phòng làm việc của anh.

Tôi để trong nước – chắc sẽ giữ được lâu.

Thân mến

Adrian

Thực ra không phải Sam đồng ý tặng hoa cho Lindsay. Đấy là tôi, thay mặt Sam.

Bây giờ tôi không còn cảm thấy tự tin như trước rằng đó là một ý tưởng hay nữa. Nếu ngày mai anh ta rất bận thì sao? Nếu anh ta khó chịu vì phải xén bớt quỹ thời gian vàng ngọc để đi tặng hoa thì sao? Tôi có cách nào để khiến việc này đơn giản hơn cho anh ta không?

Tôi lưỡng lự một lát rồi nhanh chóng gõ thư cho Lindsay:

Chào Lindsay

Anh muốn tặng em một thứ, trong văn phòng anh. Chắc em sẽ thích đấy. Ngày mai em tạt qua nhé. Lúc nào cũng được.

Sam xxxxx

Tôi ấn nút Gửi mà không đọc lại thư, rồi nhấp một ngụm Cosmos. Trong khoảng hai mươi giây tôi cảm thấy thư giãn, tận hưởng ly cocktail, tự hỏi không biết lúc nào phục vụ sẽ bắt đầu mang bánh mặn khai vị ra mời. Thế rồi như thể đồng hồ báo thức chợt réo lên, tôi giật nảy mình.

Đợi đã. Tôi gõ dấu hiệu nụ hôn sau tên của Sam. Lẽ ra tôi không nên làm thế. Người ta không gõ dấu hiệu nụ hôn trong những thư từ công việc.

Khỉ thật. Tôi xem lại lá thư đã gửi đi, co rúm người. Tôi quá quen với việc gõ dấu nụ hôn đến mức nó cứ tự động hiện ra. Nhưng Sam không bao giờ làm vậy. Không bao giờ.

Có nên tìm cách nào thử thu hồi lại những nụ hôn đã gửi đi không?

Chào Lindsay, chỉ muốn giải thích là lúc nãy tôi không định gõ dấu nụ hôn...

Không. Thật tệ. Tôi sẽ phải mặc kệ thế. Có khi tôi phản ứng thái quá cũng nên. Có khi Lindsay còn không để ý đến...

Ôi Chúa ơi. Một thư trả lời đã xuất hiện, thư của Lindsay. Nhanh thật. Tôi mở ra xem, dán mắt vào bức thư.

Chào Sam. Hẹn gặp anh ngày mai.

Lindsay. xx ;)

Hai nụ hôn và một cái nháy mắt. Như thế có bình thường không?

Tôi nhìn chằm chằm một lát nữa, cố gắng thuyết phục mình rằng như thế là bình thường.

Đúng. Đúng thế, tôi nghĩ như thế là bình thường. Như thế chắc chắn có thể là bình thường. Chỉ là trao đổi thân thiện giữa đồng nghiệp với nhau thôi mà.

Tôi cất điện thoại đi, uống cạn ly và nhìn xung quanh tìm ly khác. Cách vài mét có một nữ phục vụ, tôi bắt đầu len lỏi qua đám đông đi về phía đó.

"… chính sách đó là ý kiến của Sam Roxton á? " Một giọng đàn ông thu hút sự chú ý của tôi. "*Lố lăng* bỏ xừ."

"Cậu biết Sam..?"

Tôi đứng sững lại, giả bộ loay hoay với chiếc điện thoại. Một nhóm n giới mặc âu phục dừng lại bên cạnh chỗ tôi. Tất cả họ đều trẻ hơn Sam và ăn mặc rất bảnh. Chắc họ là đồng nghiệp của anh ta.

Tôi tự hỏi không biết tôi có thể đoán ai là ai thông qua thư tín. Chắc cái người có nước da xanh nhợt là Justin Cole, người gửi thư tập thể bảo với mọi người rằng thì là ăn mặc thoải mái vào ngày thứ Sáu là điều *bắt buộc* và rằng thì là xin mọi người hãy ăn mặc *có phong cách* được không? Trong bộ complet màu đen với chiếc cà vạt thanh mảnh kia, xem ra anh ta là cảnh sát thời trang.

"Gã có ở đây không?" một anh chàng tóc vàng hỏi.

"Không thấy." Anh chàng có nước da xanh nhợt trả lời, uống sạch ly rượu nhỏ [Anh ta kiếm được ở đâu thế nhỉ? Sao chưa thấy ai mời tôi một ly rượu nhỏ cả?]. "Đồ thối tha ương ngạnh."

Đầu tôi giật nảy vì ngạc nhiên. Hừm, ăn nói *như thế* không tử tế gì cho lắm.

Điện thoại tôi báo có tin nhắn, tôi mở ra xem, thật may tôi có cớ để bận tay. Ruby mới gửi cho tôi tấm ảnh một cái đầu tóc nâu, cùng với mấy chữ:

Đây có phải tóc giả không???

Tôi không nén nổi một tiếng cười ầm. Bằng cách nào đó Ruby đã xoay xở chụp lén một tấm hình từ phía sau đầu của người bạn trai đang hò hẹn. Sao cô ấy làm được nhỉ? Anh ta có nhận ra không nhỉ?

Tôi nheo mắt nhìn bức hình. Theo tôi thấy thì bình thường.

Mà không hiểu tại sao Ruby bị ám ảnh về tóc tai đến vậy. Chỉ vì năm ngoái ở một cuộc hẹn hò tai họa, người đàn ông lần đầu gặp gỡ hóa ra năm chín tuổi chứ không phải ba chín tuổi [Anh ta nói là bấm nhầm. Vâng, tôi chắc là ngón tay anh ta bỗng dưng dài thêm hai đốt về bên trái].

Tớ không nghĩ thế. Trông bình thường mà! xxxxxx

Khi tôi nhìn lên, nhóm thanh lúc nãy nói chuyên đã đi chỗ khác, lẫn vào trong đám đông. Khỉ thật. Những gì họ nói với nhau khá thu hút sự chú ý của tôi.

Tôi lấy một ly Cosmos nữa và vài miếng sushi ngon tuyệt [buổi tối hôm nay nếu tôi phải trả tiền thì bây giờ đã tốn ít nhất là năm mươi bảng] và đang định đi về phía ban nhạc jazz thì có tiếng mic bật lên rin rít. Tôi quay vòng - giờ tôi mới để ý, chỗ tôi đứng chỉ cách bục sân khấu nhỏ chưa đầy hai mét. Một cô gái tóc vàng mặc quần đen gõ gõ vào mic nói: "Thưa các quý ông quý bà, liệu tôi có thể xin mọi người chú ý được không ạ." Sau một lát, cô ấy nói: "Mọi người ơi, đến giờ phát biểu rồi! Chúng ta càng bắt đầu sớm thì càng xong sớm, được không nào?"

Mọi người đều cười ầm lên, đám đông bắt đầu chuyển dịch về phía cuối phòng. Tôi bị đẩy thẳng về phía bục sân khấu, đây không thực sự là chỗ tôi muốn - nhưng tôi không có nhiều lựa chọn lắm.

"Được rồi, chúng ta có thể bắt đầu!" Người phụ nữ tóc vàng dang rộng cánh tay. "Chào đón các bạn đến với buổi liên hoan sáp nhập công ty của chúng ta, Johnson Ellison và hãng bán lẻ Greene. Đây không chỉ là việc hợp nhất hai công ty mà còn là cuộc hôn nhân giữa trái tim và lý trí, và chúng ta phải cảm ơn rất, rất nhiều người. Giám đốc điều hành của chúng ca, Patrick Gowan, là người đã có tầm nhìn ban đầu đưa chúng ta đến chỗ đang đứng lúc này. Patrick, xin mời anh lên phát biểu!" Một người đàn ông có râu mặc complet nhạt màu bước lên bục sân khấu, khiêm tốn mỉm cười và gật gật đầu trong tiếng vỗ tay của mọi người, kể cả tôi.

"Keith Burnley này... tôi có thể nói gì được nhỉ? Anh mới là người gây cảm hứng cho tất cả chúng ta."

Điều phiền toái của việc đứng ngay trước mặt đám đông là bạn cảm thấy thực sự dễ bị người ta chú ý đến. Tôi cố gắng chăm chú lắng nghe ra vẻ quan tâm, nhưng không có cái tên nào trong số này nói lên điều gì với tôi cả. Lẽ ra tôi nên chuẩn bị trước. Tôi lén lút rút điện thoại ra tự hỏi không biết mình có thể kín đáo tìm bức thư về vụ sáp nhập không.

"Và tôi biết anh ấy đang ở đây..." Người phụ nữ lấy tay che trước trán, nhìn xung quanh. "Anh ấy đã tìm mọi cớ để không đến đây tối nay, nhưng chúng ta nhất định phải có anh ở đây, Ngài Tư vấn Bạch Cầu, ông Sam Roxton!"

Đầu tôi giật nảy lên vì sốc. Không. Không thể nào. Anh ta không thể nào...

Chết tiệt.

Những tiếng vỗ tay lại rộ lên trong khi Sam bước lên bục sân khấu trong bộ complet sẫm màu, vẻ mặt hơi nghiêm nghị. Tôi sửng sốt đến nỗi không hề nhúc nhích. Anh ta *ở* Đức cơ mà. Tối nay anh ta không đến. Anh ta *đang* làm gì *ở* đây?

Nhìn vẻ giật nảy mình của anh ta khi trông thấy tôi, tôi đoán chắc anh ta cũng đang đặt câu hỏi tương tự về tôi.

Tôi đúng là đầu đất. *Làm sao* tôi lại nghĩ có thể lẻn vào mộc bữa tiệc đại gia như thế này mà không bị phát hiện chứ?

Mặt tôi đỏ ửng lên vì xấu hổ. Tôi nhanh chóng cố gắng lùi lại, nhưng số lượng người phía sau tôi quá đông nên tôi kẹt cứng, dành cứ lặng thinh ngước nhìn anh ta.

"... khi có mặt Sam, bạn biết là việc gì rồi cũng sẽ tìm được giải pháp," người phụ nữ tóc vàng nói. "Còn chuyện đó có phải là giải pháp mà bạn *muốn* không... ơ, Charles?" Mọi người trong phòng cười ầm lên, tôi vội vã cười theo, giả bộ khoái trá. Rõ ràng đây là một chuyện đùa

nội bộ mà lẽ ra tôi đã hiểu nếu như tôi không phải kẻ dự tiệc lén.

Người đàn ông đứng cạnh tôi quay sang thốt lên: “Câu nói đùa này của cô ấy hơi tục!” tôi liền trả lời, “Tôi biết, tôi biết!” và lại giả vờ phá lên cười lần nữa.

“Điều đó khiến tôi phải nhắc đến một nhân vật chủ chốt nữa...”

Tôi ngước mắt lên thấy Sam đang nhìn đi chỗ khác, tạ ơn Chúa. Như thế này đã đủ hành xác lắm rồi.

“Xin một tràng pháo tay cho Jessica Garnett nào!”

Trong lúc một cô gái mặc váy đỏ bước lên bục, Sam lôi điện thoại từ trong túi áo ra kín đáo gõ gõ. Một lát sau điện thoại của tôi nháy báo có tin.

Cô cười cái gì?

Tôi cảm thấy lòng nhói lên xấu hổ. Anh ta chắc chắn biết là tôi đang cố gắng nhập hội. Anh ta cố tình chọc tôi. Hừm, tôi sẽ không để bị mắc câu đâu.

Đùa hay mà.

Tôi quan sát Sam kiểm tra điện thoại. Mặt anh ta chỉ thoáng cau lại nhưng tôi biết là anh ta đã nhận được. Anh ta lại gõ nhanh - một lát sau điện thoại của tôi báo có tin.

Tôi không biết là cô có giấy mời của tôi đấy.

Tôi dũng cảm nhìn lên, cố gắng thăm dò vẻ mặt anh ta, nhưng anh ta lại nhìn hướng khác, biểu cảm trầm tĩnh. Tôi nghĩ một lát rồi gõ:

Chỉ ghé qua lấy túi quà cho anh thôi. Một phần của công việc thôi mà. Không cần phải cảm ơn đâu.

Và cả cocktail cho tôi nữa, tôi thấy rồi.

Lúc này anh ta đang nhìn thẳng vào ly Cosmos của tôi. Anh ta nhướng lông mày, tôi nén cười.

Tôi định đổ vào một cái hũ rồi mang về cho anh đấy. Rõ ràng thế mà.

Rõ ràng là thế. Mặc dù loại cocktail tôi thích là Manhattan.

À, bây giờ tôi mới biết. Thế thì tôi sẽ đổ hết chỗ rượu Tequila mà tôi dành được đi vậy.

Khi Sam thấy mẩu tin cuối cùng này, anh ta ngẩng lên nhìn tôi và một nụ cười bất ngờ lóe lên. Không chủ định, tôi cũng rạng rỡ cười với anh ta, thậm chí phải dừng lại một chút lấy hơi. Thực sự nụ cười đó của anh ta có *tác động* gì đó lên tôi. Nó khiến tôi bối rối. Nó...

Thôi kệ. Hãy tập trung vào những gì người ta đang nói đi.

"... và cuối cùng, chúc tất cả các bạn một buổi tối tuyệt vời! Cảm ơn tất cả mọi người."

Trong khi tràng vỗ tay cuối cùng vang lên, tôi cố gắng tìm lối thoát, nhưng không có. Chỉ trong vòng mười giây, Sam đã bước thẳng từ trên bục sân khấu xuống đứng ngay trước mặt tôi.

"Ô!" Tôi cố che giấu sự lúng túng của mình. "Ờ... chào anh. Rất vui gặp anh ở đây!"

Anh ta không trả lời, chỉ nhìn tôi đầy chế giễu. Chẳng nên cố trơ ra làm gì.

"OK, tôi xin lỗi." Tôi vội vã nói. "Tôi biết lẽ ra tôi không nên ở đây, chỉ là vì tôi chưa bao giờ đến khách sạn Savoy cả, bữa tiệc nghe có vẻ rất hấp dẫn, anh thì lại không muốn đi, và..." Tôi dừng lời khi thấy anh ta giơ tay lên, vẻ mặt thích thú.

"Không có vấn đề gì. Lẽ ra cô nên nói cho tôi biết là cô muốn tham dự. Nếu vậy tôi đã đưa tên cô vào danh sách những người được mời."

"Ồ!" Tôi xẹp xuống như quả bóng xì hơi. "À... cảm ơn anh. Tôi thực sự rất thích buổi tối hôm nay."

"Thế thì tốt." Anh ta mỉm cười, lấy một ly vang đỏ trên khay người phục vụ đi qua. "Cô biết không?" Anh ta dừng lại suy tư, vân vê chiếc ly trong tay. "Tôi có điều này muốn nói với cô, cô Poppy Wyatt. Lẽ ra tôi phải nói từ lâu rồi. Và điều đó là 'Cảm ơn cô'. Cô đã giúp tôi rất nhiều trong những ngày qua."

"Có gì đáng kể đâu. Thật đấy mà." Tôi vội vã xua tay, nhưng anh ta lắc đầu.

"Không, cô nghe này, tôi muốn nói điều này. Tôi biết ban đầu là tôi giúp cô, nhưng cuối cùng lại là cô giúp tôi. Tôi chưa bao giờ có sự hỗ trợ của một thư ký riêng đích thực trong công việc. Cô hoàn thành rất tốt vai trò nà tôi bám sát mọi tin tức. Tôi đánh giá cao điều đó."

"Tôi nói thật đấy, không đáng kể gì đâu!" tôi nói, cảm thấy khó xử.

“Cô nhận đi!” Anh ta cười phá lên, cởi áo ngoài và nới lỏng cà vạt ra. “Lạy Chúa, một ngày thật dài.” Anh ta vắt áo khoác qua vai, nhấp một ngụm rượu. “Thế nào, hôm nay không có gì mới à ? Sóng vô tuyến rất yên ắng.” Anh ta lại nở nụ cười mê hoặc. “Hay là tất cả thư từ của tôi bây giờ đều được chuyển qua Jane?”

Trong điện thoại của tôi có hai trăm bốn ba thư của anh ta. Và vẫn tiếp tục nhận thư mới.

“Ờ,” tôi nhấp một ngụm Cosmos, tuyệt vọng kéo dài thời gian. “Khá là vui, anh có *một vài* thư. Tôi cứ nghĩ không nên quấy rầy anh trong lúc anh đang ở Đức.”

“Thế ư?” Anh ta có vẻ quan tâm. “Thư gì vậy?"

“Ừm... đủ chuyện. Anh không muốn đợi đến ngày mai sao?” Tôi bám lấy tia hy vọng cuối cùng.

“Không, cô kể luôn đi.”

Tôi xoa mũi. Bắt đầu từ đâu bây giờ?

“Sam! Anh đây rồi!” Một anh chàng gầy gò đeo kính bước tới gần. Anh ta nháy mắt lia lịa, tay cầm một chiếc cặp giấy màu đen khổ lớn. “Sao họ bảo tối nay anh không đến.”

“Tôi không định đến thật,” Sam nhăn nhó trả lời.

“Tuyệt, tuyệt lắm!” Anh chàng gầy gò vặn vẹo người bồn chồn. “À, tôi mang những cái này theo, nhỡ đâu.” Anh ta ấn chiếc cặp giấy vào tay Sam, Sam lúng túng cầm lấy. “Nếu tối nay có lúc nào anh rỗi rãi, tôi sẽ thức đến khoảng hai, ba giờ, lúc nào cũng sẵn sàng gọi Skype từ nhà... Một vài cái trong đó có thể *hơi* cực đoan, nhưng... Dù sao đi nữa, tôi nghĩ ý tưởng anh đang theo đuổi rất hay. Và nếu như đằng sau những cái này *có* cơ hội việc làm nào... hãy tính cả tôi vào nhé. Đúng thế. Ờ... tôilàm mất thời gian của anh nữa. Cảm ơn anh Sam!” Anh ta rút lui, lại lẫn vào trong đám đông.

Cả hai chúng tôi không ai nói gì một lúc. Sam không nói là vì anh ta có vẻ không hiểu gì sất, còn tôi là bởi đang cố nghĩ phải nói gì.

“Tất cả chuyện này là thế nào?” cuối cùng Sam hỏi. “Cô có biết gì không? Có vụ gì tôi không biết à?”

Tôi bồn chồn liếm cặp môi khô. “Có chuyện này tôi đang định nói cho anh biết đấy.” Tôi phá lên cười lanh lảnh. “Thực tế là rất buồn cười, nếu anh nhìn sự việc dưới góc độ đó...”

“Sam!” Một phụ nữ to lớn với giọng nói oang oang ngắt lời tôi. “Chúng tôi *rất* hoan nghênh anh đã đăng ký tham dự cuộc thi chạy tập thể!" Ôi Chúa ơi. Đây chắc hẳn là Rachel.

“Thi chạy tập thể?” Sam nhắc lại như thể anh ta ghét cay ghét đắng những từ này. “Không. Xin lỗi, Rachel. Tôi không tham gia chạy tập thể đâu. Tôi sẵn lòng tặng tiền, nhưng để người khác chạy đi, như thế tốt cho họ...”

“Nhưng còn bức thư của anh!” Rachel nhìn Sam chằm chằm.

“Chúng tôi đã rất vui khi biết anh muốn tham gia! Không ai có thể tin nổi điều đó! Năm nay, tất cả chúng ta sẽ chạy trong trang phục siêu anh hùng,” Rachel hào hứng bổ sung. “Tôi đã để riêng một bộ Superman cho anh.”

“Thư á?” Trông Sam rất ngạc nhiên. “Thư nào cơ?”

“Bức thư đáng yêu anh gửi hôm thứ Sáu thì phải ? À, với cả phải *khen ngợi* anh đã gửi tấm thiệp điện tử cho con bé Chloe nữa chứ nhỉ.” Rachel hạ thấp giọng, vỗ vỗ tay Sam. “Con bé rất cảm động. Phần lớn các giám đốc đều thậm chí chẳng *quan tâm* nếu chó của người trợ lý chết, thế nên khi anh gửi một tấm thiệp điện tử chia buồn dễ thương đến thế, kèm theo một bài thơ và mọi thứ...” Rachel mở to mắt. “Ờ. Thực lòng mà nói, tất cả chúng tôi đều rất lấy làm ngạc nhiên.”

Mặt tôi mỗi lúc một nóng bừng. Tôi đã quên bẵng vụ thiệp điện tử.

“Một tấm thiệp điện tử chia buồn chó chết,” cuối cùng Sam nói bằng giọng lạ lùng. “Vâng, tôi khá là ngạc nhiên về bản thân mình.”

Anh ta đang chiếu tướng tôi. Đó không phải là cách thể hiện thân thiện nhất. Thực tế là tôi muốn tháo lui, chỉ có điều không có lối thoát nào cả.

“Ồ, Loulou!” Rachel đột nhiên vẫy tay làm hiệu với ai đó ở bên kia phòng. “Xin phép anh Sam…” Chị ta quay đầu rời đi, chen vào giữa đám đông, để lại hai chúng tôi với nhau.

Im lặng. Sam nhìn tôi trừng trừng, không một cái chớp mắt. Tôi nhận ra anh ta đang đợi tôi mở miệng.

“Tôi cứ nghĩ..." tôi khó nhọc nuốt nước bọt nói.

“Sao?” Giọng anh ta cục cằn và tàn nhẫn.

“Tôi cứ nghĩ là có thể anh *thích* tham gia chạy tập thể.

“Cô đã nghĩ thế à?”

“Đúng vậy.” Giọng tôi hơi khàn khàn vì căng thẳng. Ý tôi là... như thế vui đấy chứ! Do đó tôi đã trả lời. Để giúp anh đỡ mất thời gian.”

“Cô đã viết thư và ký bằng tên *tôi*.” Giọng anh ta nghe như tiếng sấm.

“Tôi chỉ muốn giúp anh!” tôi vội vã nói. “Tôi biết anh không có thời gian, mà họ cứ hỏi đi hỏi lại, và tôi nghĩ...”

“Tấm thiệp điện tử cũng là ý tưởng của cô, tôi đoán đúng chứ?” Anh ta chợt nhắm mắt lại. “Chúa ơi. Cô còn nhúng mũi vào chuyện gì *nữa* không hả?”

Tôi muốn rụt đầu lại như con đà điểu. Nhưng tôi không thể. Tôi phải nhanh chóng nói cho anh ta biết, trước khi có người nào đến gần anh ta.

“OK, tôi có cái... cái ý tưởng này nữa,” tôi nói, giọng nhỏ như tiếng thì thầm. “Chỉ có điều, mọi người hơi quá phấn chấn, và bây giờ tất cả đều gửi thư về vụ này, họ nghĩ đằng sau đó là một vị trí...”

“Vị trí?" Anh ta nhìn tôi chằm chằm. “Cô đang nói chuyện gì vậy?

“Sam!” Một anh chàng đi ngang qua vỗ vào vai Sam. “Rất mừng là anh quan tâm tới việc đi Iceland. Tôi sẽ liên lạc lại.”

“*Iceland?”* Sam sửng sốt giật nảy người.

Tôi đã quên béng vụ nhận lời chuyến đi Iceland nữa [Chẳng phải ai cũng muốn đi Iceland sao? Tại sao anh lại nói không với Iceland]. Nhưng tôi chỉ có thời gian cho một nụ cười cáo lỗi nữa trước khi lại có một người khác tiến đến gần Sam.

“Anh Sam, OK, tôi không biết chuyện gì đang diễn ra.” Đó là một cô đeo kính, có cách nói chuyện rất cấp tập. “Tôi không biết có phải là anh đang chơi trò gì với chúng tôi hay không...” Cô ấy có vẻ hơi căng thẳng, cứ luôn vuốt tóc trước trán. “Tóm lại là, CV của tôi đây. Anh biết tôi đã có bao nhiêu là ý tưởng cho công ty này, nhưng nếu tất cả chúng tôi đều phải tiếp tục trải qua những vòng chậm chí còn căng *hơn nữa* thì... cứ vậy đi, anh Sam. Tùy anh quyết định.”

“Elena...” Sam lúng búng.

“Anh đọc tóm tắt cá nhân của tôi đi. Tất cả đều ở trong đó.” Cô ấy nói rồi bỏ đi.

Một giây im lặng, rồi Sam quay ngoắt người lại, nét mặt anh ta đáng lo ngại đến nỗi tôi cảm thấy khiếp đảm.

“Bắt đầu từ đầu đi. Cô đã làm gì ?”

“Tôi gửi một cái mail.” Tôi di di bàn chân, cảm giác như một đứa bé hư. “Với tên anh.”

“Cho ai?”

“Tất cả mọi người trong công ty.” Tôi rúm người lại khi nói ra những từ này. “Tôi chỉ muốn tất cả đều cảm thấy... được động viên và hăng hái tích cực. Vì thế tôi nói mọi người nên gửi ý kiến. Cho anh.”

“Cô *viết* thế à? Ký *tên tôi*?”

Trông anh ta tím tái giận dữ khiến tôi giật lùi lại, hơi sững sờ.

“Xin lỗi anh,” tôi hối hả nói, “tôi cứ nghĩ đó là một ý tưởng hay. Nhưng nhiều người cho rằng anh đang tìm cách đuổi việc họ, và một số người khác tưởng anh đang bí mật tuyển dụng cho một vị trí nào đó, nói chung tất cả đều râm ran bàn luận... Tôi xin lỗi.” Tôi kết chúc cụt lủn.

“Anh Sam ơi, em nhận được thư của anh rồi!” Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa sôi nổi nói chen vào. “Mình gặp nhau ở lớp học khiêu vũ nhé.”

“Ca...” Mắt Sam trợn ngược lên.

“Cảm ơn sự ủng hộ của anh *rất* nhiều. Thực tế thì cho đến nay anh là học viên duy nhất của em! Anh nhớ mang giày mềm và quần áo thoải mái nhé.”

Tôi liếc mắt nhìn Sam và nuốt nước miếng đánh ực trước vẻ mặt anh ta. Dường như anh ta không thốt nên lời. Học khiêu vũ thì có gì sai trái? Đằng nào ở lễ cưới anh ta chả phải khiêu vũ, đúng thế không? Lẽ ra anh ta phải *biết ơn* tôi đã đăng ký cho anh ta theo lớp học này mới đúng.

“Nghe rất hay!” tôi hào hứng nói.

“Hẹn gặp lại anh tối thứ Ba tuần sau, anh Sam!”

Cô gái vừa biến mất vào đám đông huyên náo, tôi liền khoanh tay tự vệ, sẵn sàng bảo cho anh ta biết là tôi đã giúp anh ta một việc ra trò. Nhưng khi quay lại, nét mặt anh ta rắn như đá đến nỗi tôi mất hết tinh thần.

“Chính xác là cô đã gửi bao nhiêu thư bằng tên tôi?” Giọng anh ta nghe rất bình tĩnh, nhưng không tốt lành gì.

“Tôi... không nhiều lắm,” tôi lúng búng. “Ý tôi là... có vài cái ấy mà. Tôi chỉ muốn giúp...”

“Cô mà là thư ký riêng của tôi thì tôi đã đuổi việc cô ngay lập tức và có thể còn kiện cô ra tòa.” Anh ta nói dồn dập như súng liên thanh. “Sự thể đã đến nước này, tôi chỉ có thể đòi lại điện thoại và yêu cầu cô...”

“Sam! Tạ ơn Chúa, gặp người quen này!”

“Chú Nick.” Thái độ của Sam lập tức thay đổi. Ánh mắt anh ta sáng lên, vẻ băng lạnh dường như tan ra. “Rất vui được gặp chú. Cháu không biết là chú cũng đến đây.”

Một người đàn ông trạc sáu mươi, mặc vét sọc nhỏ bên ngoài sơ mi hoa đang giơ ly rượu về phía chúng tôi. Tôi cũng nâng ly của mình đáp lễ, cảm thấy kinh hoàng vô cùng. Ngài Nicholas Murray! Khi tìm hiểu thông tin trên Google về công ty, tôi nhìn thấy ảnh chú ấy đứng bên cạnh Thủ tướng, Thái tử Charles và nhiều người khác.

“Chú không bao giờ từ chối một cuộc vui, nếu có thể tham dự,” Ngài Nicholas vui vẻ nói. “Chú đã lỡ phần phát biểu, phải vậy không?”

“Chú căn thời gian chuẩn quá.” Sam cười khì. “Đừng bảo cháu là chú cho lái xe vào xem đã xong chưa đấy.”

“Chú không thể bình luận gì cả.” Ngài Nicholas nháy mắt với Sam. “Cháu có nhận được thư của chú không?”

“Chú có nhận được thư *của cháu* không ạ?” Sam hạ giọng trả lời. “Chú đề cử Richard Doherty cho giải Thương nhân thành đạt năm nay ạ?”

“Cậu ta là một tài năng trẻ nổi bật, Sam ạ.” Ngài Nicholas nói, trông có vẻ như bị bắt quả tang. “Cháu có nhớ những gì cậu ta đã làm cho Hardwick năm ngoái không? Cậu ta đáng được khen thưởng.”

"*Chú* mới là người chủ chốt trong vụ đàm phán với công ty năng lượng Ryan, không phải cậu ta.”

“Cậu ta có giúp chú,” Ngài Nicholas đáp trả. “Cậu ta giúp bằng nhiều cách khác nhau. Một vài trong số đó... không thể thấy được.”

Hai người chăm chăm nhìn nhau một hồi. Cả hai trông đều như thể đang nén cười.

“Chú đúng là hết thuốc chữa,” cuối cùng Sam nói. “Cháu hy vọng là cậu ta biết ơn chú. Chuyển sang chuyện khác, chú biết là cháu mới đi Đức về chứ ạ? Có một vài việc chúng ta cần bàn.”

Anh ta hoàn toàn bỏ tôi ngoài lề, nhưng với tôi thì không thành vấn đề. Thực sự là thế. Nói không phải chứ có lẽ tôi lại lẻn trốn được nhân cơ hội này.

“Sam, giới thiệu chú với bạn cháu đi đã.” Ngài Nicholas lên tiếng cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi, tôi gượng gạo cười với chú ấy.

Rõ ràng Sam chẳng hề muốn giới thiệu tôi với Ngài Nicholas tí nào. Nhưng hiển nhiên anh ta cũng là người lịch sự, bởi vì khoảng ba mươi giây sau cái đích thị là một cuộc đấu tranh nội tâm [Như thế có nghĩa là không lịch sự lắm], anh ta nói, “Chú Nicholas, đây là Poppy Wyatt. Cô Poppy, đây là Ngài Nicholas Murray.”

“Rất hân hạnh.” Tôi bắt tay chú ấy, cố gắng không lộ ra rằng mình phấn chấn đến mức nào. Chà chà, tôi và Ngài Nicholas Murray đang nói chuyện phiếm ở khách sạn Savoy đấy nhé. Tôi đã nghĩ tới những cách có thể áp dụng để tình cờ đưa thông tin này ra trong lúc nói chuyện với bác Antony.

“Cháu làm việc cho Johnson Ellison hay Hãng bán lẻ Greene vậy?” Ngài Nicholas lịch sự hỏi thăm.

“Không cho chỗ nào cả ạ.” Tôi ngượng ngập nói. “Thực ra cháu là chuyên viên vật lý trị liệu.”

“Chuyên viên vật lý trị liệu à!” Gương mặc chú ấy sáng lên. Hay quá! Chú luôn cho rằng thật sai lầm khi đánh giá đó là chuyên ngành thấp nhất trong y học. Chú thường đến điều trị lưng ở một ông thầy trên phố Harley, mặc dù ông ấy chưa làm gãy *hẳn* lưng chú...” Chú ấy hơi co rúm người lại.

“Chú nên gặp Ruby,” tôi nói, gật gù vẻ hiểu biết. “Cô ấy là sếp của cháu. Cô ấy rất tuyệt vời. Cách cô ấy mát xa sâu khiến đàn ông cũng phải *khóc vì sung sướng* chú ạ.”

“Chú hiểu.” Ngài Nicholas có vẻ quan tâm. “Cháu có danh thiếp không?”

Có chứ! Ruby đặt làm danh thiếp cho tất cả chúng tôi ngay từ ban đầu, và chưa bao giờ có ai hỏi đến danh thiếp của tôi cả. Chưa một lần.

“Đây ạ.” Tôi lục tìm trong túi lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho chú ấy với vẻ rất bình thản, như thể mình vẫn thường xuyên làm vậy. “Chỗ chúng cháu làm ở Balham. Bên bờ Nam con sông, chắc chú không biết chỗ đó...”

“Chú biết rất rõ Balham.” Chú ấy nháy mắt với tôi. “Căn hộ đầu tiên của chú ở London nằm trên đồi Bedford.”

“Thế cơ ạ?” Miếng bánh mặn suýt rơi khỏi miệng tôi. “Ô, nếu vậy thì chú nhất định phải đến thăm chỗ bọn cháu nhé.”

Tôi không thể tưởng tượng nổi. Ngài Nicholas Murray từng sống trên đồi Bedford. Trời,

chuyện gì cũng có thể xảy ra. Khởi nghiệp ở Balham và cuối cùng được phong tước Hiệp sĩ. Đúng là đáng để người ta ngưỡng mộ mà noi theo.

"Chào Ngài Nicholas." Gã da xanh nhợt bỗng từ đâu lù lù chui ra nhập hội. "Rất vui được gặp ngài. Lúc nào cũng hân hạnh. Mọi việc ở Phủ Thủ tướng thế nào ạ? Đã tìm thấy bí quyết để có được hạnh phúc chưa ạ?"

"Con tạo xoay vần." Ngài Nicholas cười xòa với anh ta.

"Vâng, rất vinh dự được gặp ngài. Vinh dự lớn. À, Sam. Gã da xanh nhợt vỗ vào lưng Sam. "Cánh tay phải của tôi đây. Không thể đạt được những gì đang làm nếu thiếu cậu."

Tôi trừng mắt bất bình nhìn anh ta. Mới lúc nãy anh ta còn gọi Sam là "đồ thối thây ương ngạnh" cơ đấy.

"Cảm ơn, Justin." Sam mím môi cười.

Đây *chính là* Justin Cole. Tôi đã đoán đúng. Anh ta ngoài đời thật trông cũng ngạo mạn hệt như trong email.

Tôi đang định hỏi Ngài Nicholas xem Thủ tướng thực sự là người như thế nào thì một thanh niên có vẻ bồn chồn tiến lại gần chúng tôi.

"Anh Sam, xin lỗi làm gián đoạn mọi người. Tôi là Matt Michell. Cảm ơn anh rất nhiều vì đã tình nguyện. Sự có mặt của anh sẽ đánh dấu một bước chuyển đáng kể trong kế hoạch của chúng tôi."

"Tình nguyện?" Sam quắc mắt nhìn tôi.

Ối trời. Tôi chẳng hiểu chuyện gì. Đầu tôi đang cố làm việc ngoài giờ để nhớ ra. Tình nguyện... tình nguyện... cái gì ấy nhỉ...

"Cho chuyến đi Guatemala! Chương trình trao đổi ấy mà!" Matt Mitchell hăng hái nói. "Chúng tôi rất phấn khởi khi biết anh muốn tham gia! "

Dạ dày tôi nhói lên. Guatemala. Tôi quên béng *hẳn* vụ Guatemala.

"Guatemala ư?" Sam nhắc lại với nụ cười nhếch mép.

Bây giờ tôi nhớ ra rồi. Tôi gửi bức thư đó vào buổi tối, lúc đó đã khá muộn. Tôi nghĩ mình đã uống một hai cốc rượu. Hoặc là... ba.

Tôi mạo hiểm he hé mắt nhìn Sam, nét mặt anh ta tối sầm giận dữ đến nỗi tôi muốn cao chạy xa bay lập tức. Nhưng vấn đề là nghe có vẻ như đó là một cơ hội tuyệt vời. Và theo những gì tôi thấy trong nhật ký làm việc của Sam, anh ta chưa bao giờ đi nghỉ phép. Anh ta *nên* đi Guatemala.

"Tất cả chúng tôi đều rất xúc động khi nhận được thư của anh." Matt nồng nhiệt nắm lấy tay Sam bằng cả hai tay. "Tôi không hề biết là anh lại quan tâm đến những nước đang phát triển như vậy. Anh đã đỡ đầu cho *bao nhiêu* trẻ mồ côi vậy?"

"Anh Sam! Ôi Chúa ơi!" Một cô gái tóc đen, xem ra đã khá say, lảo đảo đến cạnh chúng tôi, dùng khuỷu tay ấn Matt sang một bên khiến cậu này thả tay Sam ra. Mặt cô gái đỏ ửng, mascara nhoe nhoét, cô ta nắm chặt lấy tay Sam. "Cảm ơn anh *rất nhiều* vì đã gửi thiệp điện tử chia buồn trước cái chết của Scamper. Anh đã đem lại cho em một ngày thật đặc biệt, anh biết không?"

"Có gì đâu, Chloe," Sam mím môi nói. Anh ta ném cho tôi một cái nhìn nảy lửa, khiến tôi rúm người.

"Những lời đẹp đẽ anh viết," cô ta thao thao nói. "Khi đọc thư anh em biết chắc chắn anh cũng đã từng mất một chú chó. Bởi vì anh hiểu như thế nghĩa là thế nào, phải không ạ? Anh *hiểu*? Một giọt nước mắt đột nhiên lăn trên má cô ta.

"Chloe, cô có muốn ngồi xuống không?" Sam nói, gỡ tay mình ra, nhưng Justin chen vào, một nụ cười nham nhở xuất hiện trên miệng anh ta.

"Tôi có nghe nói về tấm thiệp điện tử nổi tiếng này. Tôi có thể xem được không?"

"Em có một bản in đây." Chloe chùi mũi, lôi từ trong túi ra một mẩu giấy nhàu nát và Justin lập tức giật lấy.

"Ồ, Sam viết hay thật," anh ta nói, tỉ mỉ xem tờ giấy với vẻ ngưỡng mộ vờ vịt. "Cảm động quá đi mất."

"Em đã cho mọi người trong phòng xem thư." Chloe gật đầu, đẫm nước mắt. "Tất cả đều nghĩ anh thật *tuyệt vời*, anh Sam ạ."

Sam siết chặt ly rượu đến nỗi tay anh ta trở nên trắng bệch. Trông như thể anh ta muốn ấn vào nút bật dù mà tẩu thoát. Lúc này tôi cảm thấy rất, rất tệ hại. Tôi không nhận ra đã gửi nhiều thư *đến thế*. Tôi quên bẵng vụ Guatemala. Và lẽ ra tôi không nên gửi tấm thiệp điện tử đó. Nếu có thể quay ngược thời gian, đó sẽ là lúc tôi tự kiểm điểm mình: "Poppy! Dừng ngay! Không thiệp điện tử gì hết!"

" 'Scamper bé bỏng đã lên thiên đường với các bạn của mình, để lại chúng ta khóc thương nơi đây'." Justin đọc to bằng giọng màu mè. "'Bộ lông mượt, cặp mắt sáng, trên ghế là khúc xương'," Justin ngừng lại. "Sam này, 'xương' với 'thương' nghe vần thật, nhưng tại sao 'trên ghế

là khúc xương'? Chẳng vệ sinh tí nào."

"Đưa tôi." Sam nhào tới nhưng Justin tránh được, sướng ra mặt.

"'Chiếc chăn lạnh lẽo trên giường, im lặng trong không gian. Nếu lúc này Scamper đang nhìn xuống, nó sẽ biết chúng ta yêu nó đến nhường nào.'" Jusin nhăn mặt. "'Gian? 'Nao'? Cậu có biết thế nào là vần không, Sam?"

"Tôi thấy rất cảm động," Ngài Nicholas vui vẻ nói.

"Tôi cũng thấy vậy," tôi vội vã nói. "Tôi nghĩ là viết rất hay." [OK, tôi biết là không hay. Tôi có thể bào chữa là tôi đã chọn nó trên một trang thiệp điện tử nào đó trong lúc vội vã, và lại bức ảnh đẹp thật mà. Đó là một bức vẽ chiếc giỏ chó trống không, nó làm tôi suýt khóc.] "Rất chân thật." Gương mặt Chloe lúc này tràn trề nước mắt. "Nó hay là bởi vì nó *thật*."

Cô ta đã say bí tỉ. Một chân cô ta tuột khỏi giày cao gót nhưng có vẻ như cô ta không nhận ra

"Justin này," Ngài Nicholas nhẹ nhàng nói. "Có lẽ cậu nên lấy cho Chloe một ly nước?"

"Tất nhiên rồi ạ!" Justin khéo léo bỏ tờ giấy vào túi. "Cậu không ngại nếu tớ giữ bài thơ này của cậu chứ, Sam? Nó rất *đặc biệt*. Cậu đã bao giờ nghĩ tới việc làm cho Hallmark chưa?" Anh ta dìu Chloe đi ra chỗ khác và gần như quẳng cô ta xuống ghế. Một lát sau tôi thấy anh ta hoan hỉ ra hiệu cho nhóm người nói chuyện với anh ta lúc nãy, và rút tờ giấy trong túi ra.

Tôi gần như không dám nhìn Sam, tôi cảm thấy rất tội lỗi. "Chà!" Ngài Nicholas nói, trông có vẻ thích thú. "Sam này, chú không hề biết là cháu yêu động vật đến thế đâu đấy."

"Cháu không..." Sam gần như không thể điều khiển nổi giọng mình. "Cháu..."

Tôi cuống cuồng cố gắng nghĩ ra cái gì để nói chữa cháy. Nhưng làm gì được đây?

"Poppy này, giờ phải xin lỗi cháu." Ngài Nicholas lại cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. "Chú rất muốn *ở* lại đây, nhưng chú phải lại đằng kia nói chuyện với cái anh chàng *chán ngắt* của Hãng bán lẻ Greene thôi." Chú ấy làm mặt hài đến nỗi tôi không nén nổi cười khúc khích. "Sam, chú cháu mình nói chuyện sau nhé. Chú ấy nắm chặt tay tôi rồi đi vào trong đám đông, tôi cố gắng kiềm chế ý muốn chạy theo.

"Thế đấy!" Tôi quay lại phía Sam, nuốt nước bọt vài lần. "Ờ… xin lỗi anh về tất cả những chuyện này."

Sam không nói gì, chỉ giơ tay ra, lòng bàn tay ngửa lên. Sau năm giây, tôi hiểu ra điều anh ta muốn nói.

"Cái gì cơ?" Tôi cảm giác như vừa nghe còi báo động. "Không! Ý tôi là... tôi không thể giữ nó đến ngày mai được sao? Tất cả số điện thoại liên lạc của tôi hiện còn nằm trong đó, tất cả thư từ của tôi..."

"Đưa đây.

"Nhưng tôi vẫn chưa đến cửa hàng điện thoại! Tôi chưa có điện thoại thay thế, đây là số duy nhất của tôi, tôi *cần* nó..."

"Đưa đây."

Anh ta không hề mủi lòng. Trông anh ta đáng sợ quá.

Mà này... anh ta không thể *dùng vũ lực* bắt tôi trả điện thoại được, đúng không? Nếu làm thế thì anh ta sẽ gây ra cảnh không ra gì, tôi cảm giác anh ta chẳng đời nào muốn làm thế đâu.

"Anh nghe này, tôi biết anh đang tức giận." Tôi cố gắng nói giọng khúm núm nhất có thể. "Tôi hiểu điều đó. Nhưng chẳng nhẽ anh không muốn trước tiên tôi gửi chuyển tiếp cho anh tất cả thư từ của anh sao? Và ngày mai tôi sẽ trả điện thoại lại sau khi đã xử lý những việc dang dở? Anh đồng ý nhé, nhé!"

Ít nhất như thế tôi cũng còn chép lại được một số thư từ của mình.

Sam thở phì qua mũi. Tôi biết anh ta đã nhận ra mình không có sự lựa chọn.

"Cấm cô gửi thêm cái thư nào nữa!" cuối cùng anh ta cấm cảu nói, thả tay xuống.

"OK," tôi nhún nhường trả lời.

"Cô phải lên danh sách cụ thể cho tôi biết những thư cô *đã* gửi."

"OK."

"Ngày mai cô trả lại điện thoại và đấy sẽ là lần cuối cùng tôi gặp cô."

"Tôi đến văn phòng anh nhé?"

"Miễn đi!" Anh ta gần như giật lùi lại trước ý kiến này. "Chúng ta sẽ gặp nhau vào giờ ăn trưa. Tôi sẽ nhắn tin cho cô biết."

"OK." Tôi thốt ra một tiếng thở dài, cảm giác khá chán nản. "Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý

phá hoại cuộc sống của anh."

Tôi khấp khởi hy vọng có thể Sam sẽ nói điều gì đó tử tế kiểu như: "Đừng lo, cô đâu có làm vậy" hoặc là: "Không sao đâu, tôi biết cô có ý tốt." Nhưng anh ta không nói gì cả. Trông anh ta vẫn hằn học như thế.

"Còn chuyện gì tôi cần phải biết không?" anh ta cộc cằn hỏi. "Khai thật đi. Cô còn đăng ký chuyến đi nước ngoài nào cho tôi không? Còn đưa ra sáng kiến nào dưới tên tôi không? Còn thơ thẩn ngớ ngẩn nào viết thay tôi không?"

"Không đâu!" tôi cuống quýt trả lời. "Tất cả chỉ có thế thôi. Tôi chắc luôn."

"Cô có nhận ra cô đã gây lộn xộn đến đâu không?"

"Tôi biết." Tôi nuốt nước bọt.

"Cô có nhận ra cô đã đặt tôi vào bao nhiêu tình huống xấu mặt không?"

"Tôi xin lỗi, rất xin lỗi," tôi tuyệt vọng nói. "Tôi không định làm anh mất mặt. Tôi không có ý gây phiền toái. Tôi cứ nghĩ thế là giúp anh."

"Giúp tôi?" Anh ta nhìn tôi vẻ không tin. "*Giúp* tôi?"

"Chào anh Sam." Một giọng nói cất lên làm gián đoạn cuộc đối thoại, tôi thoáng ngửi thấy mùi nước hoa. Quay người lại, tôi nhìn thấy một cô gái gần ba mươi tuổi, đi giày cao gót chót vót và mặt trang điểm bự phấn. Bộ tóc đỏ của cô ta được uốn thành từng lọn cong, váy thì ngắn *cực kỳ* luôn. Ý tôi là tôi gần như có thể nhìn thấy rốn cô ta. "Xin lỗi, tôi có thể nói chuyện riêng với Sam một lát được không?" Cô ta ném cho tôi một cái nhìn thù địch.

"Ố! Ờ... tất nhiên rồi." Tôi đi ra xa vài bước, nhưng không quá xa để có thể nghe được họ.

"Thế đấy. Em không thể đợi nổi đến ngày mai." Cô ta ngước mắt nhìn Sam, chấp chới cặp lông mi giả [Theo phép lịch sự thì phải làm gì khi lông mi giả của ai đó bị rơi ra một ít phía đuôi mắt nhỉ? Nói cho họ biết hay là lịch sự lờ đi?]. "Trong văn phòng anh. Em sẽ có mặt."

Sam trông bối rối. "Chúng ta có hẹn à?"

"Anh muốn chơi cách đó sao?" Cô ta bật ra một tiếng cười nhẹ nhàng, quyến rũ và hất tóc giống như nữ diễn viên phim truyền hình Mỹ trong khung cảnh nhà bếp tuyệt đẹp. "Em có thể chơi cách nào anh muốn." Cô ta hạ giọng xuống như thì thầm trong cuống họng. "Sam, anh biết em muốn nói gì mà."

"Tôi xin lỗi, Lindsay..." Sam cau mày, rõ ràng không hiểu gì.

Lindsay? Tôi suýt làm đổ cốc nước ra váy. Cô gái này là Lindsay sao?

Ôi không. Ôi không, ôi không. Thật không ổn tí nào. Tôi biết lẽ ra tôi phải hủy bỏ những nụ hôn của Sam. Tôi biết cái nháy mắt đó có nghĩa gì. Tôi suýt bật lò xo như còi báo động. Tôi có thể cảnh báo Sam không? Có cách nào đó đánh tín hiệu cho anh ta không?

"Em biết," bây giờ cô ta đang thì thầm. "Lần đầu tiên gặp anh, Sam, em biết có rung động đặc biệt giữa hai chúng ta. Anh thật *hấp dẫn*."

Trông Sam có vẻ khó chịu. "Ờ... cảm ơn. Tôi chắc vậy. Nhưng Lindsay, như thế này không được..."

"Ồ, anh đừng lo. Em biết cách kín đáo mà." Cô ta lướt một ngón tay đánh móng lên áo sơ mi Sam. "Em đã gần như không nghĩ về anh nữa, anh biết không?"

Sam bước thụt lùi ra phía sau, trông hoảng hốt. "Lindsay..."

"Suốt bao lâu chẳng có dấu hiệu gì... rồi đột nhiên anh bắt đầu liên lạc với em." Cô ta mở to mắt. "Chúc mừng sinh nhật em, khen ngợi em làm việc tốt... biết như thế có nghĩa là gì. Rồi tối nay..." Lindsay bước sát Sam hơn, giọng càng hổn hển. "Anh không thể hình dung nổi cảm giác của em lúc thấy thư anh đâu. Ừmm. Cậu bé hư ạ."

"*Thư?"* Sam lặp lại. Anh ta chậm chạp quay đầu lại đón bắt cái nhìn đau khổ của tôi.

Lẽ ra tôi phải bỏ chạy. Khi còn cơ hội. Lẽ ra tôi phải bỏ chạy.

Chương chín

Tôi là người hối hận nhất trên đời.

Tôi thực sự đã làm cho mọi việc lộn tùng phèo. Bây giờ tôi có thể thấy điều đó. Tôi đã gây ra cho Sam một đống chuyện bực mình, đã lạm dụng lòng tin của anh ta và tôi thực sự là cái gai trên cổ Sam.

Hôm nay lẽ ra là một ngày vui vẻ. Một ngày chuẩn bị cho lễ cưới. Từ giờ cho đến cuối tuần tôi được nghỉ để làm những việc sát nút trước ngày cưới, vậy mà thay vào đó đầy vẻ tôi đang làm gì? Đang cố tìm kiếm những từ khác nhau thay cho "xin lỗi".

Tới nơi ăn trưa, tôi mặc bộ váy bò với áo phông màu xám ăn năn. Chúng tôi gặp nhau ở một nhà hàng cạnh văn phòng của Sam, và thứ đầu tiên tôi thấy khi đi vào là một nhóm con gái tôi nhớ đã gặp ở khách sạn Savoy tối qua, họ đang túm tụm xung quanh chiếc bàn tròn. Tôi chắc là họ không nhận ra tôi, nhưng dù thế nào tôi cũng vội vã lủi qua.

Sam miêu tả qua điện thoại chỗ này là "căng tin văn phòng thứ hai". Một căng tin nổi bật. Bàn bằng thép, ghế phủ vải lanh màu nâu, thực đơn hay ho trong đó mọi thứ đều viết bằng chữ thường, mỗi món ăn được miêu tả bằng số lượng từ tối thiểu ["Xúp," "thịt vịt" v.v... Tôi biết như thế trông rất bắt mắt và rành rọt, nhưng xúp kiểu gì? Thịt vịt kiểu gì?hậm chí chẳng có ký hiệu bảng nào cả [Như thế không phải là bất hợp pháp à? Nếu tôi muốn trả bằng đô la thì sao? Họ phải chấp nhận chứ?]. Thảo nào Sam thích nhà hàng này.

Tôi gọi nước và trong lúc đang cố chọn giữa xúp và sa lát thì Sam xuất hiện ở cửa. Ngay lập tức các cô gái vẫy anh ta lại, sau một lát do dự, anh ta nhập hội với họ. Tôi không thể nghe hết câu chuyện, nhưng tôi nghe được vài từ: "… ý tưởng hết ý...," "… phấn khởi...," "… hết sức ủng hộ..." Mọi người đều tươi cười và trông lạc quan, kể cả Sam.

Cuối cùng, anh ta cáo lỗi rút lui và đi về phía tôi.

"Xin chào. Cô đã đến rồi đấy à?" Tôi để ý thấy không có nụ cười nào *cho tôi*.

"Vâng. Nhà hàng rất đẹp. Cảm ơn anh đã dành thời gian gặp tôi. Tôi mừng lắm." Tôi cố gắng xoa dịu.

"Về cơ bản tôi sống ở đây." Anh ta nhún vai. "Mọi người ở Tư vấn Bạch Cầu đều thế."

“Ờ... đây là danh sách những thư tôi đã gửi dưới tên anh." Tôi muốn vào thẳng việc cho xong. Khi đưa tờ giấy cho anh ta, tôi không nén được co rúm người lại. Viết ra mới thấy là có rất nhiều. “Tôi cũng gửi chuyển tiếp hết thư rồi đó.”

Một người phục vụ mang bình nước tới và cắt lời tôi bằng câu chào Sam: “Hân hạnh lại được tiếp đón quý khách,” rồi ra hiệu cho một nữ phục vụ mang giỏ bánh mì lại. Khi họ rời đi, Sam gấp tờ giấy tôi đưa, bỏ vào túi không nói lời nào. Cảm tạ Chúa. Tôi cứ nghĩ anh ta sẽ xem xét từng mục một, như giáo viên chủ nhiệm ấy.

“Các cô kia làm cùng công ty với anh phải không?" tôi hất cằm về phía chiếc bàn tròn. “Họ đang nói chuyện gì thế?”

Sam im lặng rót nước, đoạn nhìn lên. “Thực tế là họ đang nói chuyện về đề án của cô.”

Tôi nhìn anh ta chằm chằm. “Đề án *của tôi*? Ý anh là bức thư của tôi về các ý tưởng ấy hả

“Đúng thế. Bộ phận quản lý nhân sự đánh giá cao đề án của cô."

“Chà chà!” Tôi để mình được tận hưởng ý nghĩ này một lúc. “Vậy là... không phải *ai* cũng phản ứng tệ hại.”

“Không phải tất cả, đúng vậy.”

“Đã có ai đưa ra ý tưởng thú vị nào cho công ty chưa?”

“Thực ra là... có." Anh ta miễn cưỡng nói. “Đã nổi lên một vài suy nghĩ đáng quan tâm.”

“Chà chà! Tuyệt vời!”

“Mặc dù vẫn còn vài người chắc mẩm rằng tôi có mưu đồ sa thải ai đó, và có người đe dọa sẽ kiện tôi ra tòa.”

“Ồ.” Tôi cảm giác như đang bị uốn nắn. “Đúng thế. Tôi rất xin lỗi về chuyện này.”

“Chào anh chị.” Một cô gái vui tươi đeo tạp dề màu xanh tiến lại chỗ chúng tôi. “Em giải thích thực đơn cho anh chị nhé [Dào ôi, thật nhổ nhăng. Viết một cái thực đơn chẳng ai hiểu gì rồi lại phải thuê người giải thích]? Hôm nay có xúp quả bơ nấu với nước thịt gà tơ...”

Cô ấy giải thích từng món một, khỏi nói, tôi mất tập trung ngay lập tức. Thế nên cuối cùng tôi chẳng hiểu có món gì ngoài món xúp quả bơ.

“Cho tôi món xúp quả bơ,” tôi mỉm cười nói.

“Bánh mì, bít tết chín tái và sa lát, cảm ơn.” Tôi không nghĩ Sam để ý lắng nghe cô gái hơn tôi. Anh ta xem cái gì đó trên điện thoại, cau mày, và cảm giác phạm tội lại nhói lên trong tôi. Chắc chắn là vì tôi mà khối lượng công việc của anh ta đã tăng gấp bội.

“Tôi chỉ muốn nói là tôi rất, rất xin lỗi.” Tôi vội vã nói. “Tôi xin lỗi về vụ tấm thiệp điện tử. Tôi xin lỗi về vụ Guatemala. Tôi đã quá phấn khích. Tôi biết tôi đã gây ra cho anh rất nhiều phiền toái và nếu có thể giúp anh được chút nào tôi nhất định sẽ làm. Ý tôi là... tôi có thể gửi vài bức thư thay cho anh không?”

“Không!” Giọng Sam giãy nảy nghe như thể anh ta vừa bị dội nước sôi. “Cảm ơn cô,” anh ta bình tĩnh nói thêm. “Cô đã làm đủ rồi.”

“Thế anh giải quyết thế nào?” tôi bạo dạn hỏi. “Ý tôi là giải quyết ý kiến của mọi người ấy.”

“Hiện tại Jane đang xử lý. Jane thay mặt tôi gửi thư từ chối khéo.”

Tôi nhăn mũi. “Thư từ chối khéo? Thế là thế nào?”

“Cô biết kiểu thư đấy rồi mà. ‘Sam rất vui nhận được thư của anh chị. Sam sẽ liên lạc với anh chị ngay khi có thể. Trong lúc chờ đợi, cảm ơn anh chị đã quan tâm đóng góp ý kiến.’ Diễn dịch ra là: ‘Đừng hy vọng sớm có tin của tôi’. ” Anh ta nhướng mày. “Cô nên có thư từ chối khéo. Như thế cũng khá hữu ích trong việc đẩy lùi những lời gạ gẫm không mong muốn.”

“Không, tôi không cần.” Tôi nói, hơi tự ái. “Tôi không bao giờ muốn từ chối khéo ai cả. Tôi bao giờ cũng trả lời người khác!”

“OK, điều đó nói lên *rất nhiều* thứ,” anh ta xé một mẩu bánh mì bỏ vào miệng nhai. “Nếu biết trước như thế, tôi đã không bao giờ đồng ý dùng chung điện thoại.”

“Ờ, bây giờ anh không phải dùng chung nữa rồi.”

“Tạ ơn Chúa. Nó đâu rồi?”

Tôi lục lọi trong túi, lôi điện thoại ra để lên bàn giữa hai chúng tôi.

“Cái của khỉ gì *thế này*?” Sam hét lên, trông đầy sợ hãi.

“Sao cơ?” Tôi nhìn theo ánh mắt anh ta, không hiểu gì, rồi chợt nhận ra. Trong túi quà Marie Curie có mẩu cái giấy dính nhũ bạc và hôm rồi tôi đã dán chúng lên điện thoại.

“Đừng lo.” Tôi giễu cợt điệu bộ của anh ta. “Có thể bóc ra được.”

“Tốt hơn là nên như thế.” Anh ta có vẻ vẫn sửng sốt trước cái điện thoại. Thật không thể tin được. Chẳng lẽ công ty anh ta không ai bỏ công trang trí điện thoại của mình ư?

Phục vụ mang đồ ăn tới, chúng tôi mất một lúc mải lo tìm lọ muối tiêu và mù tạt, người ta mang đến cả một đĩa rau cần mà chúng tôi không gọi.

“Cô đang vội à?” Sam vừa hỏi dò vừa chuẩn bị cắn miếng bánh mì kẹp bít tết.

“Không. Tôi xin nghỉ vài ngày để lo vụ đám cưới, nhưng rốt cuộc hóa ra chẳng có nhiều việc lắm để làm.”

Sự thật là, tôi hơi sững người một chút khi nói chuyện với Lucinda sáng nay. Tôi đã nói với chị ta *từ đời tám hoánh* là tôi sẽ nghỉ vài ngày để giúp lo vụ đám cưới. Tôi cứ nghĩ tôi và chị ta có thể cùng đi lo vài việc thú vị với nhau. Nhưng chị ta lại thẳng thừng bảo không cần đâu cảm ơn. Chị ta lải nhải nào là phải đi xem hàng Hoa ở Northwood, rồi cần tạt qua chỗ một khách hàng nữa trước đó, đại thể chị ta ngụ ý là tôi sẽ làm vướng chân [Tại sao chị ta toàn đặt mua đồ ở những nơi kỳ cục như vậy? Lúc nào tôi hỏi chị ta cũng chỉ nói mơ hồ là “tìm nguồn hàng". Ruby cho rằng chị ta làm như thế là để tính thêm tiền cho việc phải lái xe đi xa]. Thế nên sáng nay tôi vô công rỗi nghề. Ý tôi là tôi sẽ không đi làm nếu chỉ cần đến cho có lệ.

Tôi húp xúp, đợi Sam chủ động nói chuyện đám cưới của anh ta, nhưng Sam không nói gì cả. Đàn ông không thích nói chuyện đó thì phải?

“Món xúp của cô nguội rồi à?” Đột nhiên Sam tập trung vào bát của tôi. “Nếu thế thì bảo họ hâm nóng lại cho.”

Nó không nóng hổắm, nhưng tôi không muốn làm to chuyện.

“Không sao, cảm ơn anh.” Tôi nhoẻn miệng cười và lại húp tiếp.

Điện thoại chợt rung chuông, theo phản xạ tôi liền kéo nó về phía mình. Lucinda nhắn tin bảo tôi là chị ta đang ở chỗ hàng hoa, muốn hỏi lại để chắc chắn là tôi thích mỗi bó hoa chỉ có bốn nhánh hoa bướm.

Tôi chẳng biết phải trả lời thế nào cả. Tại sao tôi lại phải đưa ý kiến chi tiết về những thứ như vậy? Mà bốn nhánh hoa bướm trông như thế nào mới được ?

Vâng, tốt ạ. Cảm ơn chị rất nhiều, em thực sự rất biết ơn chị.

Hẹn sớm gặp lại!!! Yêu yêu, Poppy xxxxx

Cũng có một thư mới của Willow nhưng tôi không dám đọc trước mặt Sam. Tôi nhanh chóng gửi chuyển tiếp đi rồi đặt điện thoại xuống.

"Vừa mới có thư của Willow đấy."

"Ờ há." Anh ta gật đầu với một cái cau mày khó chịu.

Tôi *thèm* biết thêm về cô ta đến *nhỏ dãi*. Nhưng tôi nên bắt đầu như thế nào cho tự nhiên nhỉ?

Tôi thậm chí không thể hỏi: "Anh làm quen với cô ấy như thế nào?" bởi vì tôi đã biết rồi, nhờ một trong những bức thư lải nhải của cô ta. Họ gặp nhau lúc cô ta đến phỏng vấn xin việc ở Tư vấn Bạch Cầu. Sam ở trong hội đồng tuyển chọn, anh ta đặt một câu hỏi hóc búa về lý lịch việc làm của Willow, và lẽ ra NGAY LÚC ĐÓ Willow đã có thể biết là Sam sẽ đảo lộn cuộc đời cô ta. Lẽ ra cô ta phải đứng dậy BƯỚC THẲNG. Bởi vì anh ta nghĩ rằng mức lương sáu chữ số là tất cả cuộc đời cô ta sao? Anh ta nghĩ mọi người đều cùng một giuộc với mình sao ? Anh ta không nhận thấy rằng để xây dựng cuộc sống chung, anh cần biết CUỘC SỐNG CHUNG CẦN NHỮNG GÌ, Sam, anh hiểu không vậy hả hả???

Vân vân và vân vân. Thực tình là tôi chán chả buồn đọc đến cuối.

"Cô đã mua điện thoại mới chưa?" Sam nhướng mày hỏi.

"Chiều nay tôi định đi mua." Sẽ rối như canh hẹ khi phải bắt đầu lại với một cái điện thoại mới, nhưng biết làm sao được, tôi chẳng thể làm gì khác. Trừ phi...

"À mà, tự dưng tôi có ý này," tôi nói rất tự nhiên, "anh không muốn bán chiếc điện thoại này à?"

"Bán điện thoại công ty với một đống thư từ công việc á?" Anh ta cười phá lên vẻ hoài nghi. "Cô có bị quẫn trí không? Trước đây tôi dở hơi lắm mới để cô được dùng nó. Bởi vì tôi không có lựa chọn nào cả, thưa quý cô ngón-tay-nhẹ-dạ. Lẽ ra tôi phải báo cảnh sát bắt cô rồi."

"Tôi có phải là kẻ trộm đâu!" Bị chạm nọc, tôi đáp trả. "Tôi không lấy *trộm nó.* Tôi tìm thấy nó trong *thùng rác*."

"Lẽ ra cô phải trả lại nó." Anh ta nhún vai. "Cô biết thế, tôi biết thế."

"Nó là của vô chủ! Người nào nhặt được thì là của người ấy!"

"'Của người ấy?' Cô muốn nói thế trước tòa không? Nếu tôi đánh rơi ví và nhất thời nó rơi vào thùng rác, như thế ông A bà B được quyền chôm nó luôn chứ gì ?"

Chẳng biết có phải anh ta đang dồn tôi vào thế bí hay không, tôi bèn uống một ngụm nước, đánh trống lảng. Tôi xoay đi xoay lại chiếc điện thoại trên tay, không muốn từ bỏ nó. Tôi đã quen với chiếc điện thoại này rồi. Tôi thích cái cảm giác có nó. Tôi thậm chí đã quen với việc dùng chung hộp thư.

"Thế chuyện gì sẽ xảy ra với nó ?" Cuối cùng tôi nhìn lên. "Ý tôi là với cái điện thoại này này."

"Jane sẽ gửi chuyển tiếp tất cả những gì liên quan về tài khoản của cô ấy. Sau đó thì nó sẽ được xóa sạch, từ trong ra ngoài."

"Tôi hiểu. Tất nhiên rồi."

Ý nghĩ tất cả các tin nhắn thư từ của mình sẽ bị xóa sạch khiến tôi muốn bật khóc. Nhưng tôi chẳng thể làm gì được. Đã giao kèo như thế. Đây chỉ là điện thoại cho mượn. Đúng như anh ta nói, nó không phải điện thoại của tôi.

Tôi lại đặt nó xuống, cách bát xúp khoảng năm phân.

"Tôi sẽ báo cho anh biết số máy của tôi ngay khi tôi có điện thoại mới" tôi nói. "Nếu tôi có thư từ gì..."

"Tôi sẽ gửi chuyển tiếp cho cô." Anh ta gật đầu. "Hay nói đúng hơn là thư ký riêng mới của tôi sẽ làm việc đó."

"Lúc nào thì cô ấy sẽ bắt đầu?"

"Ngày mai."

"Tuyệt!" Tôi cười nhạt, uể oải húp một ngụm xúp nữa, thực sự là nhạt nhẽo.

"Cô ấy được lắm," anh ta nồng nhiệt nói. "Tên cô ấy là Lizzy, rất thông minh." Anh ta bắt đầu tấn công món sa lát. "Nào, bây giờ chúng ta ở đây, cô phải nói cho tôi biết. Cái vụ Lindsay là thế nào ? Cô viết cái quái quỷ gì cho cô ta thế?"

"À, ờ." Tôi cảm thấy ngượng đỏ cả mặt. "Tôi nghĩ là cô ấy hiểu sai tình hình bởi vì... Ờ. Thực sự chẳng có gì cả. Tôi chỉ khen ngợi cô ấy và rồi để một vài nụ hôn dưới tên anh. Ở cuối thư."

Sam đặt dĩa xuống. "Cô thêm nụ hôn vào trong thư gửi dưới *tên tôi*? Một cái thư công việc ?" Trông anh ta có vẻ bức xúc về chuyện này hơn bất kỳ chuyện gì khác.

"Tôi không có ý định làm thế!" tôi tự bào chữa. "Vô tình thôi. Tôi lúc nào cũng để nụ hôn

ở cuối thư. Như thế thân mật hơn."

"Ồ, tôi hiểu rồi." Anh ta ngước mắt nhìn lên không. "Cô là một trong số những kẻ lố bịch *đó*?

"Không lố bịch chút nào," tôi phản đối. "Dễ thương chứ."

"Để tôi xem." Anh ta với lấy điện thoại.

"Dừng lại đi!" tôi hoảng sợ nói. "Anh *đang* làm gì thế?"

Tôi chồm tay nhưng quá muộn. Anh ta đã lấy được điện thoại và đang mở xem tất cả thư từ. Anh ta vừa đọc vừa nhướng lông mày, nhăn mặt rồi cười ầm lên.

"Anh đang xem cái gì thế?" tôi cố gắng tỏ ra lạnh nhạt. "Anh nên tôn trọng quyền riêng tư của tôi."

Anh ta hoàn toàn lờ tôi đi. Chẳng nhẽ anh ta không biết thế nào là bí mật đời tư à? Mà anh ta đang đọc cái gì mới được cơ chứ? Có thể là bất kỳ cái gì.

Tôi lại nhấp một ngụm xúp nữa, nhưng nó nguội đến mức tôi không thể chấp nhận được nữa. Khi tôi nhìn lên, Sam đang ngấu nghiến đọc thư của tôi. Thật gớm guốc. Tôi cảm thấy như thể anh ta đang sục sạo trong ngăn kéo đồ lót của tôi ấy.

"Bây giờ thì cô biết cảm giác bị người khác phê phán thư mình là thế nào rồi chứ," anh ta ngước mắt lên nói.

"Chẳng có gì để phê phán cả," tôi nói, có phần khinh khỉnh. "Không giống anh, tôi là người duyên dáng lịch sự, và tôi không lờ lớ lơ người khác với những cái thư ngắn ngủi hai câu."

"Cô gọi như thế là duyên dáng. Tôi thì nghĩ khác."

"Anh nghĩ gì mặc kệ anh." Tôi đáp trả. Tất nhiên anh ta không muốn thừa nhận là tôi giỏi giao thiệp hơn anh ta.

Sam đọc một bức thư nữa, lắc đầu rồi ngước lên lặng lẽ quan sát tôi.

"Sao thế?" tôi bực bội hỏi. "Lại làm sao vậy?"

"Cô sợ bị người khác ghét đến thế cơ à?"

“Cái gì?” Tôi nhìn anh ta chằm chằm, không biết phải phản ứng thế nào. “Anh đang *lảm nhảm* cái gì vậy?"

Anh ta chỉ vào điện thoại. “Thư từ của cô giống như một tiếng kêu lớn. Ôm hôn nào, ôm hôn nào, xin hãy yêu quý tôi, xin hãy yêu quý tôi!”

“Cái gì?” Tôi cảm giác như anh ta vừa tát vào mặt tôi. “Anh nói... vớ vẩn vừa chứ.”

“Cái thư này chẳng hạn. ‘Chào Sue! Tôi có thể đổi hẹn làm tóc cô dâu xuống muộn hơn, khoảng năm giờ chiều được không? Tôi có hẹn với Louis. Cho tôi biết tin nhé. Nếu không được thì cũng không sao. Cảm ơn nhiều! Tôi rất biết ơn sự giúp đỡ của chị! Hy vọng mọi việc đều tốt đẹp. Yêu quý, Poppy, hôn, hôn, hôn, hôn, hôn, hôn, hôn.’ Sue là ai vậy? Người bạn lâu năm thân thiết nhất của cô à?”

“Đó là cô tiếp tân ở tiệm làm tóc của tôi.” Mắt tôi nảy lửa nhìn anh ta.

“Vì thế nên cô ta được cảm ơn, được đánh giá cao và được một tỉ cái hôn, chỉ bởi vì cô ta làm việc của mình?”

“Đấy là tôi tỏ ra *lịch sự*!” tôi cãi lại.

“Như thế không phải là lịch sự,” anh ta cứng rắn nói, “như thế là lố bịch. Đây là một giao dịch thương mại. Hãy tỏ ra sòng phẳng.”

“Nhưng mà tôi quý thợ làm tóc của tôi!” tôi giận dữ nói. Tôi húp một thìa xúp, quên khuấy là nó tởm như thế nào, và nén không rùng mình.

Sam vẫn đang mở xem thư từ của tôi, cứ như thể anh ta có quyền làm thế không bằng. Lẽ ra tôi không được để anh ta đụng tay vào cái điện thoại đó. Lẽ ra tôi phải tự mình xóa sạch nó.

“Lucinda là ai thế?”

“Là người tổ chức đám cưới của tôi,” tôi miễn cưỡng trả lời. “Tôi cũng đoán thế. Chẳng phải cô ta có phận sự làm việc cho *cô* sao? Thế mà cô ta *lại* đùn hết cho cô như vậy à?”

Tôi quá bối rối nên mãi không thể trả lời được. Tôi phết bơ lên bánh mì, rồi lại đặt xuống không ăn đến.

“Chị ấy *có* làm việc cho tôi,” cuối cùng tôi nói, tránh ánh mắt của Sam. “Ý tôi là, đương nhiên lúc chị ấy cần tôi cùng đỡ một tay...”

“Cô lo vụ xe thay cô ta." Anh ta đếm nhẩm trên ngón tay, vẻ nghi hoặc. “Cô sắp đặt vụ hoa giấy này, hoa cài khuyết áo này, tìm người chơi đàn ống này...”

Tôi có thể cảm thấy mặt mình đỏ ửng lên. Tôi biết rốt cuộc tôi giúp Lucinda nhiều hơn là tôi định làm. Nhưng tôi sẽ không thừa nhận điều đó với anh ta.

"Đấy là tôi muốn thế! Không sao cả."

"Theo tôi thấy thì giọng cô ta như bà tướng ấy."

"Kiểu của chị ấy thế. Tôi không thấy phiền là được..." Tôi cố gắng khiến anh ta bỏ cuộc, nhưng anh ta dai như đỉa.

"Sao cô không nói thẳng với cô ta: 'Chị đang làm việc cho tôi đấy, bỏ cái thái độ đó đi'?"

"Không đơn giản như thế, anh hiểu không?" Tôi cảm thấy như gà mắc tóc. "Chị ấy không chỉ là người phụ trách đám cưới. Chị ấy là người quen lâu năm của gia đình Tavish."

"Gia đình Tavish?" Anh ta lắc đầu, như thể cái tên này đối với anh ta chẳng có nghĩa gì.

"Gia đình chồng tương lai của tôi đấy! *Nhà* Tavish. Anh có biết không? Giáo sư Antony Tavish! Giáo sư Wanda Brook-Tavish! Bố mẹ họ là bạn thân của nhau, Lucinda là một phần của thế giới đó, chị ấy như người nhà và tôi không thể..." Tôi ngừng lời, xoa mũi. Tôi không rõ mình sẽ nói tiếp sang chuyện gì.

Sam cầm thìa lên, nghiêng người, ăn thử món xúp của tôi thì liền co rúm người lại.

"Nguội tanh. Tôi đoán đúng mà. Trả lại đi."

"Không sao cả." Theo phản xạ, tôi nhoẻn miệng cười với anh ta. "Thật đấy."

"Không được. Trả lại đi."

"Không! Thôi... có quan trọng gì đâu. Với cả tôi cũng không đói."

Sam chằm chằm nhìn tôi, lắc đầu. "Cô là một bất ngờ lớn, cô biết không? *Đây* là một bất ngờ lớn." Anh ta gõ tay lên chiếc điện thoại.

"Sao cơ? "

"Một người bề ngoài có vẻ rất can trường nhưng lại khá thiếu tự tin."

"Tôi không thế!" tôi bực dọc phản đối.

“Không thiếu tự tin hay là không can trường?”

“Tôi...” Tôi rối hết cả lên không biết thế nào nữa. “Tôi không biết. Anh thôi đi. Mặc kệ tôi.”

“Cô nói về gia đình Tavish cứ như thể họ là thánh thần...”

“À, *tất nhiên* rồi! Họ thuộc một *thế giới* khác hẳn...”

Một giọng đàn ông ngắt lời tôi giữa chừng.

“A, Sam! Cánh tay phải của tôi đây!” Justin vừa nói vừa vỗ lưng Sam. Anh ta mặc bộ complet đen, đeo cà vạt đen và kính đen. Trông anh ta giống như một thành viên của *Men in Black*. “Lại món bánh mì bít tết à?”

“Anh biết tôi quá rõ mà.” Sam đứng dậy, vẫy một người phục vụ đi ngang qua. “Xin lỗi, có thể đổi bát xúp khác cho khách của tôi được không? Bát xúp này nguội quá.” Đoạn anh ta ngồi xuống, quay qua hỏi Justin. “Tối qua anh đã gặp Poppy chưa? Poppy, đây là Justin Cole.”

“*Rất hân hạnh* [Nguyên văn tiếng Pháp].” Justin gật đầu với tôi, và tôi thoáng ngửi thấy mùi nước cạo râu Fahrenheit.

“Chào anh.” Tôi cố mỉm cười lịch sự, nhưng vẫn thấy lộn ruột. Tôi cần phải nói cho Sam biết anh ta nhầm lẫn thế nào. Về mọi việc. “Cuộc họp với P&G diễn ra thế nào?” Sam nói với Justin. “Tốt! Rất tốt! Mặc dù tất nhiên họ tiếc là không có mặt cậu trong nhóm.” Anh ta giơ ngón tay làm điệu bộ khiển trách.

“Tôi chắc là không phải thế.”

“Cô có biết anh chàng này là ngôi sao của công ty chúng tôi không?” Justin nói với tôi, chỉ tay vào Sam. “Người kế vị của Ngài Nicholas đấy. ‘Một ngày nào đó, cậu bé thân mến, tất cả sẽ là của cậu’.”

“Vớ vẩn,” Sam vui vẻ nói.

“Tất nhiên là thế.”

Im lặng một lát. Hai người nhìn nhau cười, nhưng có vẻ giống như hai con t đang nhe răng giương vuốt với nhau hơn.

“Rồi, hẹn gặp lại sau,” cuối cùng Justin nói. “Tối nay đi dự hội thảo không?”

“Tối mai chứ.” Sam trả lời. “Có rất nhiều việc ở đây phải làm cho kịp.”

“Tớ hiểu. Ờ, thế thì bọn tớ sẽ uống thay cậu tối nay.” Justin giơ tay vẫy chào tôi rồi bỏ đi.

“Xin lỗi cô,” Sam nói với tôi sau khi ngồi xuống trở lại. “Nhà hàng này vào giờ ăn trưa thật không thể chịu nổi. Nhưng đây là nơi ăn được gần nhất.”

Justin Cole làm tôi quên hẳn những suy nghĩ đang ám ảnh trong đầu. Anh ta đúng là gai mắt.

“Anh biết không, tối qua tôi nghe thấy Justin nói về anh,” tôi nghiêng người trước bàn, hạ giọng. “Anh ta gọi anh là ‘đồ thối tha ương ngạnh’ đấy.”

Sam ngả đầu ra phía sau, cười khùng khục. “Tôi có thể tưởng tượng được.”

Một bát xúp quả bơ mới được mang tới trước mặt tôi, nóng hổi, và đột nhiên tôi cảm thấy đói dữ dội.

“Cảm ơn anh đã bảo họ đổi bát xúp cho tôi,” tôi ngượng ngập nói với Sam.

“Không có gì.” Anh ta nghiêng đầu. *“Chúc ngon miệng.”*

“Thế tại sao anh ta lại gọi anh là đồ thối tha ương ngạnh?” Tôi đưa một thìa xúp lên miệng.

“À, chúng tôi bất đồng quan điểm với nhau về cách quản lý công ty,” anh ta thản nhiên nói. “Cánh của tôi gần đây giành được chiến thắng nên cánh của cậu ta tức tối.”

Cánh? Chiến thắng? Họ đánh nhau suốt ngày sao?

“Thế đầu đuôi câu chuyện như thế nào?”

Trời, món xúp này ngon thật. Tôi ních đầy bụng như thể mấy tuần rồi chưa ăn gì.

“Cô thực sự quan tâm à?” Anh ta có vẻ thích thú.

“Đúng vậy! Đương nhiên rồi!”

“Có một nhân viên thôi việc ở công ty. Theo ý tôi thì như chế là tốt hơn cả. Nhưng Justin không nghĩ vậy.” Anh ta cắn một miếng bánh mì và với lấy nước.

Chỉ thế thôi á? Anh ta chỉ định kể cho tôi nghe có từng đó thôi sao? Một nhân viên thôi việc ở công ty à?

"Ý anh định nói John Gregson phải không?" Tôi chợt nhớ đã có lần tìm thông tin trên Google.

"Cô nói sao?" Anh ta trông sửng sốt. "Làm thế nào mà cô biết về John Gregson?"

"Qua *Daily Mail* điện tử, tất nhiên rồi." Tôi đảo mắt. Anh ta nghĩ gì vậy, rằng anh ta làm trong một cái bong bóng bí mật riêng biệt chắc?

"Á, tôi hiểu rồi." Sam có vẻ đã lĩnh hội điều này. "Ờ... không. Vụ này khác."

"Thế thì là ai? Anh kể đi," tôi dỗ dành vì thấy anh ta do dự. "Anh có thể kể với tôi. Tôi là bạn thân của Ngài Nicholas Murray, anh chẳng lạ gì. Bọn tôi chè chén ở khách sạn Savoy với nhau. Bọn tôi như thế này này." Tôi ngoặc hai ngón tay vào với nhau, Sam miễn cưỡng bật cười.

"OK. Tôi không nghĩ đây là bí mật to tát gì." Anh ta ngập ngừng và hạ giọng xuống. "Đó là một gã tên gọi Ed Exton. Giám đốc Tài chính. Sự thật là anh ta bị đuổi việc. Anh ta bị phát hiện đã lừa gạt công ty một thời gian rồi. Chú Nicholas không muốn tố kiện, nhưng đó là sai lầm. Bây giờ Ed đang khởi kiện công ty sa thải sai luật."

"Đúng rồi!" Tôi suýt rít lên. "Tôi *đã* biết mà! Và đó là lý do tại sao anh ta lại say khướt ở chỗ câu lạc bộ Groucho."

Sam lại khẽ cười lần nữa, vẻ hồ nghi. "Cô biết nhiều nhỉ. Tất nhiên rồi."

"Thế nghĩa là... Justin tức giận khi Ed bị sa thải à?" Tôi cố gắng hiểu rõ chuyện.

"Justin vẫn luôn chiến đấu để Ed lên chức tổng giám đốc điều hành còn anh ta làm cánh tay phải," Sam nhăn nhó nói. "Thế nên, đúng, cô có thể nói là cậu ta khá tức giận."

"*Tổng giám đốc điều hành á?*" tôi ngạc nhiên nói. "Nhưng... còn Ngài Nicholas thì sao?"

"Ô, bọn họ đã có thể đánh bật được chú Nicholas nếu có đủ sự hỗ trợ," Sam thản nhiên nói. "Có một bộ phận trong công ty này quan tâm nhiều đến việc hớt được lợi nhuận ngắn hạn và mặc đồ hiệu hơn bất kỳ điều gì khác. Chú Nicholas thì chỉ muốn nghĩ cho lâu dài. Không phải lúc nào đó cũng là quan điểm được nhiều người ủng hộ nhất."

Tôi ăn hết bát xúp, thẩm thấu tất cả vụ này. Thực tình, nội tình công ty này sao mà rối rắm thế. Thế thì ai mà làm được việc gì ra hồn ? Những lúc Annalise hơi lên cơn một tí về chuyện đến lượt ai đi mua cà phê khiến chúng tôi mất tập trung và quên viết báo cáo thôi là đã đủ tệ hại lắm rồi.

Nếu tôi là nhân viên của Tư vấn Bạch Cầu, tôi sẽ không thể làm việc được. Tôi sẽ mất *cả ngày* gửi tin nhắn cho mọi người trong văn phòng, hỏi xem hôm nay có chuyện gì, họ có nghe được tin gì mới không và họ nghĩ chuyện gì sẽ diễn ra tiếp đây.

Hừm. Có lẽ thật đáng mừng là tôi không làm việc văn phòng.

"Tôi không thể tin nổi là Ngài Nicholas Murray từng sống ở Balham," tôi nói, đột nhiên nhớ ra. "Cái chỗ Balham đấy!

"Chú Nicholas đâu có phải sinh ra trong nhung lụa." Sam ném cho tôi một cái nhìn tò mò. "Cô không tình cờ đọc được tiểu sử chú ấy trong lúc say sưa trên Google sao? Chú ấy mồ côi, lớn lên trong trại trẻ. Tất cả những gì chú ấy có được là do chú ấy làm mửa mật mà ra. Con người chú ấy không có một tẹo chất trưởng giả học làm sang nào. Không giống như một số kẻ ngu xuẩn kiêu căng đang cố tìm cách tống khứ chú ấy." Anh ta quắc mắt nhét một nắm rau cải lông vào miệng.

"Fabian Taylor chắc hẳn thuộc cánh của Justin," tôi trầm ngâm nhận xét. "Anh ta rất hay châm chọc anh. Tôi cứ tự hỏi tại sao." Tôi nhìn lên thấy Sam đang nhíu mày quan sát tôi. "Poppy, cô nói thật đi. Cô đã đọc bao nhiêu thư của tôi rồi ?"

Tôi không thể tin nổi là anh ta lại hỏi như thế.

"Tất cả, đương nhiên. Anh nghĩ sao vậy?" Nét mặt anh ta trông chuối đến nỗi tôi bật cười khúc khích. "Ngay giây phút tôi đặt tay lên cái điện thoại đó, tôi đã bắt đầu nhòm thư anh rồi. Thư từ đồng nghiệp, thư từ Willow..." Tôi không ngăn nổi bất chợt nói cái tên đó ra để xem anh ta có cắn câu không.

Chắc chắn rồi, anh ta hoàn toàn lờ đi. Như thể cái tên "Willow" chẳng có nghĩa gì với anh ta.

Nhưng đây là bữa ăn trưa tạm biệt của chúng tôi. Đây là cơ hội cuối cùng của côi. Tôi phải bám chặt vào mới được.

"Thế Willow làm việc ở chỗ khác à?" tôi hỏi bâng quơ.

"Cùng."

"Ồ thế à. Vậy... hai người quen nhau qua công việc à?"

Anh ta chỉ gật đầu. Như thế này giống như phải vắt đá ra nước vậy.

Một người phục vụ tới dọn bàn, chúng tôi gọi cà phê. Người phục vụ vừa rời đi, tôi thấy

Sam chăm chú quan sát tôi. Tôi đang định hỏi một câu nữa về Willow nhưng anh ta lên tiếng trước.

"Poppy này, chuyển chủ đề một chút. Tôi có thể nói một điều với cô không? Như một người bạn?"

"Chúng ta là bạn bè ư?" tôi nghi ngờ hỏi lại.

"Như một khán giả vô tư vậy."

Hay thật. Đầu tiên là anh ta lẩn tránh nói chuyện về Willow. Tiếp đến là gì đây? Một bài thuyết giáo tại sao không nên ăn trộm điện thoại à? Một bài giảng nữa về chuyện phải viết email trao đổi công việc như thế nào à?

"Chuyện gì vậy?" Tôi không cưỡng nổi cứ đảo mắt liên hồi. "Anh nói đi."

Anh ta cầm thìa lên, như thể đang sắp xếp suy nghĩ, rồi đặt nó xuống.

"Tôi biết đây chẳng phải là việc của tôi. Tôi chưa kết hôn. Tôi chưa gặp chồng sắp cưới của cô. Tôi không biết nội tình."

Trong khi anh ta nói, máu cứ dồn dần lên mặt tôi. Tôi không hiểu tại sao.

"Không," tôi nói. "Anh không biết. Vậy nên..."

Anh ta tiếp tục nói không thèm nghe tôi.

"Nhưng hình như tôi thấy cô không thể - cô *không nên* - đi đến hôn nhân trong khi cảm thấy thấp kém hơn ở một góc độ nào đó."

Tôi quá sửng sốt mãi không đáp lại được. Tôi đang mò mẫm tìm cách phản ứng thích hợp. Quát ầm lên? Tát cho anh ta một cái? Tức tối bỏ đi ?

"OK, anh nghe này," cuối cùng tôi nói. Cổ họng tôi nghẹn lại, nhưng tôi cố gắng giữ giọng điềm tĩnh. "Thứ nhất, như anh nói, anh *không* hiểu tôi. Thứ hai, tôi *không cảm thấy thua kém...*"

"Cô có. Rõ ràng từ tất cả những gì cô nói thì đúng như thế. Và điều đó đối với tôi thật không thể hiểu nổi. Hãy nhìn cô. Cô có nghề có nghiệp. Cô thành công. Cô..." Anh ta ngập ngừng. "Cô quyến rũ. Tại sao cô lại cảm thấy nhà Tavish thuộc về một 'hội khác' so với cô ?

Anh ta đang *cố tình* tỏ ra đầu đất à?

“Bởi vì họ là những người nổi tiếng, quan trọng! Tất cả họ đều là thiên tài và thế nào rồi họ cũng sẽ được phong tước vị, trong khi bác tôi chỉ là một nha sĩ bình dị ở Taunton...” Tôi ngừng lời, thở dốc.

Tuyệt thật. Bây giờ thì tôi đã lao chẳng vào đề tài này.

“Thế bố cô thì sao?”

Lại nữa. Là anh ta muốn thế.

“Bố tôi mất rồi,” tôi nói toạc móng heo. “Cả bố mẹ tôi đều đã mất. Tai nạn xe cộ mười năm trước.” Tôi tựa lưng vào ghế, chờ đợi những phút im lặng lúng túng.

Có thể có nhiều hình thức khác nhau. Không nói gì. Tay đưa lên miệng. Há hốc miệng [Magnus làm thế. Rồi sau đó anh nắm chặt hai cánh tay tôi và nói rằng anh đã biết trước tôi là người dễ bị tổn thương và điều đó chỉ làm tăng thêm vẻ đẹp của tôi]. Thốt lên ngạc nhiên. Lúng túng chuyển chủ đề. Tò mò bệnh hoạn. Câu chuyện về những vụ tai nạn lớn hơn, khủng khiếp hơn liên quan tới bạn của cô của bạn.

Có lần tôi kể với một cô gái và cô ấy bật khóc ngay lập tức. 'Tôi phải đứng nhìn cô ấy thổn thức rồi tìm khăn mùi soa cho cô ấy.

Nhưng... thật kỳ cục. Lần này không khí chẳng có vẻ gì là lúng túng cả. Sam không nhìn sang hướng khác. Cũng không hắng giọng hay há hốc miệng *hay* chuyển chủ đề.

“Cả hai mất cùng một lú à?” cuối cùng anh ta nói, giọng dịu dàng hơn.

“Mẹ tôi mất ngay lập tức. Bố tôi mất ngày hôm sau.” Tôi nhoẻn cười với anh ta. “Nhưng tôi không kịp gặp mặt lần cuối. Bố tôi gần như đã mất ngay lúc... lúc đến nơi.”

Thực tế tôi học được rằng mỉm cười là cách duy nhất thoát ra khỏi những câu chuyện kiểu này.

Người phục vụ mang cà phê tới, và cuộc trò chuyện tạm dừng lại một lúc. Nhưng ngay khi anh ta đi khỏi, bầu không khí cũ quay trở lại. Nét mặt Sam vẫn như vậy.

“Tôi rất, rất xin lỗi.”

“Không cần phải vậy đâu!” tôi nói bằng giọng vui vẻ thường ngày. “Mọi việc sau đó đều ổn cả. Chúng tôi đến ở nhà bác, làm nghề nha sĩ, bác gái là hộ lý nha khoa. Hai bác chăm sóc chúng tôi, tôi và các em trai của tôi. Thế nên... mọi việc đều ổn cả. Ổn cả.”

Tôi có thể cảm thấy ánh mắt Sam nhìn tôi. Tôi nhìn sang bên này rồi bên kia, tránh cái

nhìn của anh ta. Tôi ngoáy cốc cappuccino, hơi nhanh mộc chút, và uống một hớp.

"Điều đó giải thích rất nhiều," cuối cùng Sam nói.

Tôi không thể chịu nổi sự thương hại của anh ta. Tôi không chịu nổi sự thương hại của bất kỳ ai.

"Chẳng giải thích cho cái gì cả," tôi nghiến răng nói. "*Chẳng* giải thích cái gì cả. Chuyện xảy ra từ lâu rồi, đã qua rồi, tôi đã trưởng thành và vượt qua, OK? Vậy nên anh sai rồi. Nó chả giải thích cái gì cả.

Sam đặt cốc cà phê xuống, cầm chiếc bánh hạnh nhân lên từ từ bóc.

"Ý tôi là nó giải thích tại sao cô lại bị ám ảnh đến thế về chuyện răng lợi."

"Ồ.

Đánh trúng rồi.

Tôi miễn cưỡng cười với anh ta. "Đúng vậy, tôi chắc là tôi khá quen thuộc với việc chăm sóc răng lợi."

Sam cắn miếng bánh, tôi uống một ngụm cà phê nữa. Sau một hai phút gì đó, có vẻ như chúng tôi đã chuyển sang chuyện khác, và tôi đang tự hỏi có nên gọi tính tiền không thì Sam đột nhiên nói: "Mẹ bạn tôi qua đời khi chúng tôi vào đại học. Nhiều đêm tôi nói chuyện với cậu ấy. Rất nhiều đêm." Anh ta dừng lại. "Tôi biết như thế nghĩa là như thế nào. Người ta không thể bỏ qua. Và cô có là 'người lớn' hay không cũng chẳng thay đổi điều gì. Điều đó không bao giờ có thể chìm vào quên lãng cả."

Lẽ ra anh ta không nên quay lại chủ đề này. Chúng tôi đã chuyển sang chuyện khác rồi. Phần lớn mọi người đều thở phào nhảy sang chuyện khác.

"Ờ, tôi bỏ qua rồi," tôi vui vẻ nói. "Và nó chìm vào quên lãng rồi. Thế thôi."

Sam gật đầu như thể những gì tôi nói không làm anh ta ngạc nhiên. "Đúng vậy, đó là những gì cậu ấy nói. Với những người khác. Tôi biết. Cô phải làm vậy." Anh ta dừng lại. "Nhưng khó mà ra vẻ mãi được."

Cười đi. Tiếp tục cười. Đừng nhìn anh mắt anh ta.

Nhưng không hiểu sao không ngăn nổi mình, tôi lại nhìn vào mắt anh ta.

Và đột nhiên mắt tôi cay xè. Khỉ thật. *Khỉ thật*. Điều này chưa hề xảy ra hàng bao năm nay. Bao năm nay.

"Đừng nhìn tôi như thế," tôi làu bàu giận dữ, nảy lửa nhìn chiếc bàn.

"Như thế nào?" Giọng Sam nghe như bị giật mình.

"Như kiểu anh hiểu không bằng." Tôi nuốt nước bọt. "Thôi đi. Xin anh thôi đi."

Tôi hít thở thật sâu và uống một ngụm nước. *Ngu xuẩn*, Poppy. Trấn tĩnh lại đi. Tôi chưa từng để mình bị bắt quả tang như thế này kể từ... tôi thậm chí không thể nhớ ra từ lúc nào.

"Tôi xin lỗi," Sam nói, giọng trầm xuống. "Tôi không có ý..."

"Không! Không sao. Cho qua đi. Gọi tính tiền nhé?"

"Đúng rồi." Anh ta vẫy gọi người phục vụ, tôi bèn lấy son môi ra, sau khoảng hai phút tôi cảm thấy trở lại bình thường.

Tôi muốn trả tiền bữa trưa, nhưng Sam thẳng thừng từ chối, vì thế chúng tôi thỏa hiệp theo cách cam-pu-chia. Sau khi người phục vụ cầm tiền và lau sạch vụn bánh, tôi nhìn Sam từ phía bên kia chiếc bàn trống trơn.

"Ờ," tôi chậm rãi di chiếc điện thoại trên bàn về phía anh ta. "Đây nhé. Cảm ơn anh. Rất vui làm quen với anh và tất cả."

Sam thậm chí không nhìn chiếc điện thoại. Anh ta chăm chú nhìn tôi với vẻ mặt nhân hậu, quan tâm khiến tôi cảm giác như bị kim châm khắp người và muốn ném các thứ. Nếu anh ta nói thêm một lời về bố mẹ tôi, tôi sẽ đứng lên. Tôi sẽ bỏ đi.

"Tôi đang tự hỏi," cuối cùng anh ta nói. "Đã bao giờ cô có hứng thú học một phương pháp đương đầu nào chưa?"

"Cái gì cơ?" Tôi ngạc nhiên cười ầm lên. "Tất nhiên là không. Tôi không muốn *đương đầu* với ai cả."

Sam xòe hai tay ra. "Tôi biết mà. Đó chính là vấn đề của cô."

"Tôi không có vấn đề gì cả! Anh mới là người có vấn đề. Ít nhất, tôi là người *dễ thương*" tôi không ngăn nổi nói châm chọc. "Còn anh thì... thảm hại."

Sam rống lên cười, mặt tôi đỏ bừng. OK, có lẽ "thảm hại" l từ sai.

“Tôi ổn cả.” Tôi với lấy túi. “Tôi không cần giúp đỡ gì hết.”

“Thôi nào. Đừng có hèn nhát thế.”

“Tôi không hèn nhát!” tôi phẫn nộ đáp trả.

“Nếu cô có thể nói người khác thì cô cũng có thể nghe người khác nói về mình chứ,” anh ta châm chọc. “Khi cô đọc thư của tôi, cô thấy một kẻ thảm hại, cộc lốc. Và cô bảo tôi như thế. Có thể là cô đúng.” Anh ta dừng lại. “Nhưng cô có biết tôi thấy gì khi tôi đọc thư của cô không?”

“Không.” Tôi cau có với anh ta. “Và tôi không muốn biết.”

“Tôi thấy một cô gái nhiệt thành giúp người khác nhưng lại không giúp chính bản thân mình. Và lúc này đây, cô cần giúp chính bản thân mình. Không nên đi đến hôn nhân khi cảm thấy thua kém, hay ở trong một hội khác, hay cố gắng trở thành một người không phải là mình. Tôi không biết chính xác cô có vấn đề với ai, nhưng...”

Anh ta cầm điện thoại lên, ấn nút xoay màn hình về phía tôi.

Chết tiệt.

Đó là danh sách của tôi. Cái danh sách tôi viết trong nhà thờ.

NHỮNG VIỆC PHẢI LÀM TRƯỚC ĐÁM CƯỚI

1. Trở thành chuyên gia về triết học Hy Lạp.

2. Học thuộc thơ Robert Bums.

3. Học những từ dài để chơi xếp chữ.

4. Phải nhớ mình là KẺ BỊ BỆNH TƯỞNG.

5. Thịt bò Stroganoff. Phải tập thích dần. (Tự kỷ ám thị ư?)

Tôi cảm thấy ngượng chín cả người. *Đây* là lý do tại sao không nên dùng chung điện thoại.

“Liên quan gì đến anh,” tôi lầm bầm, mắt dán vào bàn.

“Tôi biết,” anh ta nhẹ nhàng nói. “Tôi cũng biết, việc tự khẳng định mình có thể sẽ khó khăn. Nhưng cô phải làm được. Cô phải nói ra sự thật. *Trước* đám cưới.”

Tôi im lặng một hai phút gì đó. Tôi không thể chịu đựng việc anh ta nói đúng. Nhưng sâu trong lòng, tôi cảm thấy mọi cái anh ta nói đều đúng. Giống như từng khối xếp hình đang ghép lại với nhau.

Tôi thả túi xuống bàn và xoa mũi. Sam kiên nhẫn chờ đợi, trong khi tôi xếp đặt lại suy nghĩ trong đầu.

“Anh nói thì nghe hay lắm,” cuối cùng tôi trả lời. “ ‘Nói ra sự thật’ nghe rất hay. Nhưng tôi phải nói gì với họ?”

“‘Họ’ là..."

“Tôi chả biết. Chắc là bố mẹ anh ấy.”

Tự nhiên tôi cảm thấy mình có lỗi vì nói về gia đình của Magnus sau lưng anh. Nhưng bây giờ thì hơi muộn rồi.

Sam không do dự lấy một phút.

“Cô nói vậy đi: ‘Thưa hai bác Tavish, hai bác khiến cháu có cảm giác thấp kém hơn. Hai bác thực sự nghĩ cháu thấp kém hơn hay đây chỉ là cháu tưởng tượng ra?’ ”

“Anh sống trên *hành tinh* nào vậy?” tôi tròn mắt nhìn anh ta. “Tôi không nói vậy được! Ai lại ăn nói như thế!”

Sam cười to. “Cô có biết chiều nay tôi chuẩn bị làm gì không? Tôi chuẩn bị nói với một vị giám đốc điều hành rằng anh ta làm việc không đủ chăm chỉ, rằng anh ta khiến các thành viên khác trong hội đồng quản trị xa lánh, và rằng chuyện vệ sinh cá nhân của anh ta đang trở thành vấn đề chung.”

“Ôi trời.” Tôi co rúm người vào. “Không thể nào.”

“Sẽ ổn cả thôi,” Sam điềm đạm nói. “Tôi sẽ nói cho anh ta hiểu, từng điểm một, và cuối cùng anh ta sẽ đồng ý với tôi. Nó là chuyện kỹ thuật và tự tin. Nêu những chủ đề gây lúng túng là chuyên môn của tôi. Tôi học được rất nhiều từ chú Nicholas.” Anh ta bổ sung. “Chú ấy có thể nói với người ta rằng công ty của họ là một đống phân và họ sẽ liếm tay chú ấy. Hay thậm chí *đất nước* của họ là một đống phân.”

“Chà chà.” Tôi có phần kinh sợ.

“Hãy tới dự buổi họp. Nếu cô không bận. Sẽ có một vài người khác nữa.”

“Thật ư?”

Anh ta nhún vai. “Đó là cách để cô học hỏi.”

Tôi không hề biết người ta có thể là chuyên gia về chủ đề gây lúng túng. Tôi cố hình dung ra bản thân đang bảo ai đó rằng chuyện vệ sinh cá nhân của họ là vấn đề. Tôi không thể tưởng tượng liệu một triệu năm nữa mình có thể tìm ra từ để nói về những chủ đề như vậy hay không.

Ồ, thôi nào. Tôi *phải* nghe cho biết.

“OK!” tôi chợt mỉm cười. “Tôi sẽ đến. Cảm ơn anh.”

Anh ta không cầm điện thoại lên, tôi bỗng nhận ra. Nó vẫn nằm trên bàn.

“Thế... để tôi mang đến công ty anh nhé?” tôi buột miệng nói. “Được thôi.” Anh ta khoác áo vào. “Cảm ơn cô.”

Tuyệt vời. Tôi lại có thể xem tin nhắn. Thắng lợi rồi!

Chương mười

Chắc hẳn phải hết sức thú vị khi làm việc ở một nơi như thế này. Mọi thứ ở tòa nhà nơi Sam làm việc đều mới lạ đối với tôi - từ cầu thang cuộn khổng lồ, tới cái thang máy đi lên vèo vèo, tấm thẻ có hình tôi, do một chiếc máy làm trong vòng ba giây. Khi có khách đến Trung tâm Vật lý Trị liệu First Fit, chúng tôi chỉ ghi tên họ vào trong một cuốn vở học trò.

Chúng tôi đi lên tầng mười sáu, dọc theo một hành lang trải thảm màu xanh lá cây, với những bức ảnh đen trắng chụp thành phố London trên tường, và những chiếc ghế hình thù bát nháo. Bên phải là phòng làm việc riêng biệt có cửa kính, còn bên trái là khu làm việc tập thể rộng lớn với những chiếc bàn nhiều màu. Mọi thứ ở đây đều rất *hoành tráng*. Có bình nước, giống như ở chỗ chúng tôi, nhưng cũng có cả máy pha cà phê Nespresso thực thụ, tủ lạnh Smeg và một đĩa hoa quả to đùng.

Thế này tôi phải nói chuyện với Ruby về điều kiện làm việc ở trung tâm vật lý trị liệu mới được.

"Sam!" Một người đàn ông khoác áo vải lanh màu xanh hải quân chào Sam và trong khi họ nói chuyện, tôi liếc nhìn xung quanh khu vực làm việc tập thể, tự hỏi liệu mình có thể nhận ra Willow không. Cô gái với mái tóc vàng óng lượn sóng đang nói chuyện qua tai nghe, chân đặt trên ghế đó. Có thể là cô ta chăng?

"OK." Sam có vẻ như đang kết thúc cuộc nói chuyện. "Những gì cậu nói rất thú vị, Nihal. Tôi sẽ để tâm đến việc

Nihal. Tai tôi dựng đứng lên. Tôi đã đọc thấy cái tên này ở đâu đó. Tôi chắc chắn là vậy. Ở đâu nhỉ? Nihal... Nihal...

"Cảm ơn anh Sam," Nihal nói. "Tôi sẽ gửi chuyển tiếp cho anh tài liệu đó ngay bây giờ..." Trong khi anh ta gõ gõ điện thoại, tôi đột nhiên nhớ ra.

"Hãy chúc mừng anh ta mới có con!" tôi thì thầm với Sam. "Nihal mới có con tuần trước. Yasmin. Ba cân ba. Con bé rất kháu! Anh chưa xem cái thư đó à?"

"Ồ." Sam trông có vẻ sửng sốt, nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh. "À, Nihal, tiện thể chúc mừng cậu mới có cháu. Thật là một tin tuyệt vời.

“Yasmin là một cái tên dễ thương.” Tôi tươi cười với Nihal. “Những ba cân ba! Bụ bẫm quá! Con bé thế nào anh?”

“Anita thế nào?” Sam thêm vào.

“Cả hai đều khỏe cả, cảm ơn! Tôi xin lỗi... tôi không chắc chúng ta đã gặp mặt?” Nihal liếc nhìn Sam cầu viện.

“Đây là Poppy,” Sam nói. “Cô ấy đến đây để... tư vấn.”

“Thế à.” Nihal bắt tay tôi, trông vẫn bối rối. “Thế làm sao cô biết tôi mới có cháu?”

“Sam có nhắc đến với tôi,” tôi nói dối không chớp mắt. “Anh ấy mừng cho anh đến độ không ngăn nổi kể cho tôi. Đúng vậy không Sam?”

Ha! Nhìn mặt anh ta kìa!

“Đúng thế,” cuối cùng Sam nói. “Rất mừng.”

“Chà chà!” Gương mặt Nihal tràn trề sung sướng. “Cảm ơn anh Sam. Tôi không biết là anh lại...” Anh ta lúng túng ngừng lại.

“Không sao đâu.” Sam giơ tay lên. “Chúc mừng cậu lần nữa. Poppy, chúng ta nên vào việc thôi.”

Lúc tôi và Sam đi dọc hành lang, tôi chỉ muốn cười khúc khích trước vẻ mặt anh ta.

“Cô có thể thôi đi được không?” Sam thì thầm mà không quay sang. “Đầu tiên là động vật, bây giờ đến trẻ con. Cô định tạo cho tôi tiếng tăm kiểu gì đây?”

“Tiếng thơm!” tôi đáp trả. “Mọi người sẽ yêu quý anh!”

“Chào Sam.” Một giọng nói cất lên từ phía sau, chúng tôi quay lại thấy Matt Mitchell, gặp tối qua rồi, cậu ta mặt mày đang tươi hơn hớn. “Tôi vừa mới biết tin. Ngài Nicholas sẽ tham gia chuyến đi Guatemala! Thật quá đỉnh!”

“Ờ, đúng vậy.” Sam gật đầu cộc lốc. “Chúng tôi có nói chuyện này tối qua.”

“Vâng, tôi chỉ muốn cảm ơn anh,” Matt tha thiết nói. “Tôi biết đây là do ảnh hưởng của anh. Hai người sẽ làm tăng thêm *rất nhiều* sức nặng cho cuộc vận động này. À, và cảm ơn anh đã tặng tiền ủng hộ. Chúng tôi thực sự rất biết ơn.”

Tôi tròn mắt ngạc nhiên. Sam tặng tiền ủng hộ chuyến đi Guatemala ư? Anh ta *tặng tiền* ư?

Đoạn Matt quay sang tươi cười với tôi. "Chào chị. Chị có quan tâm đến chuyến đi Guatemala không?"

Ôi trời, tôi *cực* thích đi Guatemala.

"À..." tôi đang hào hứng, chưa kịp bắt đầu thì Sam dứt khoát ngắt lời. "Không, cô ấy không quan tâm đâu."

Thế cơ chứ. Đúng kiểu chọc gậy bánh xe.

"Có thể là lần sau," tôi lịch sự nói. "Tôi hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp."

Matt Mitchell vừa quay ngược trở lại dọc hành lang, chúng tôi bèn đi tiếp, tôi ngẫm nghĩ về những gì mới nghe thấy.

"Anh không hề nói với tôi là Ngài Nicholas sẽ đi Guatemala," cuối cùng tôi nói.

"Không ư?" Sam có vẻ chẳng quan tâm tí tẹo nào. "Ờ, đúng thế."

"Và anh còn tặng tiền cho họ," tôi bổ sung. "Như vậy anh nghĩ đó là một việc hữu ích. Anh nghĩ nó xứng đáng được ủng hộ."

"Tôi tặng họ một số tiền *còm*." Anh ta sửa gáy tôi với vẻ khiển trách, nhưng tôi không nao núng.

"Như thế nghĩa là... tình hình rốt cuộc cũng đã trở nên tốt đẹp. Không thảm họa tí nào." Tôi nhẩm tính trên ngón tay. "Này nhé: các cô ở bộ phận quản lý nhân sự nghĩ rằng anh thật tuyệt vời, rằng ý tưởng về sáng kiến của nhân viên thật xuất sắc. Và anh có được vài suy nghĩ mới thú vị vì công ty. Rồi Nihal nghĩ anh là người hết ý, Chloe và cả bộ phận marketing cũng vậy, và Rachel rất quý anh vì đã nhận lời tham gia chạy tập thể..."

"Cụ thể cô định đưa chuyện này đi xa đến đâu?" Nét mặt Sam đáng ngại đến nỗi tôi hơi co vòi.

"Ờ... không đâu cả!" tôi thoái lui. "Chỉ nói vậy thôi."

Có lẽ tôi sẽ ngậm hột thị, một hồi.

Sau chỗ rẽ hành lang, tôi nghĩ sẽ bị phòng làm việc của Sam gây ấn tượng - nhưng còn

hơn thế. Tôi lấy làm kinh hoàng.

Đó là một góc làm việc rộng lớn, cửa sổ nhìn ra cầu Blackfriars, với ngọn đèn độc đáo treo trên trần và một cái bàn to tướng. Có một chiếc khác nhỏ hơn ở bên ngoài, tôi đoán chắc là nơi Violet ngồi trước kia. Mé phòng là một quầy bar bóng lộn, có tủ đá và kệ bếp bằng đá granit cùng với máy pha cà phê Nespresso nữa. Bên cạnh cửa sổ có một chiếc ghế tựa, Sam dẫn tôi tới đó.

"Hơn hai mươi phút nữa mới đến giờ họp. Tôi có vài việc phải làm. Cô cứ tự nhiên."

Tôi ngồi lặng lẽ trong vài phút - nhưng chỉ ngồi ghế tựa thì thật chán ngắt - cuối cùng tôi bèn đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm tất cả những chiếc xe nhỏ xíu đang vút nhanh qua cầu. Gần đó có một cái giá với rất nhiều sách kinh doanh bìa cứng và một vài bằng khen. Tuy thế không có tấm ảnh nào của Willow cả. Trên bàn làm việc của anh ta cũng không có. Chắc chắn Sam phải có ảnh của cô ta ở đâu đó chứ?

Đang nhìn quanh cố gắng tìm ra nó, tôi nhận thấy một cánh cửa khác, không nén nổi tò mò, tôi ngó vào xem. Tại sao anh ta lại có một cánh cửa khác? Nó dẫn đi đâu?

"Phòng vệ sinh," Sam nói, để ý thấy tôi đang ngó nghiêng. "Cô muốn dùng không? Cứ việc tự nhiên."

Chà chà. Anh ta có phòng vệ sinh dành cho giám đốc cơ đấy! Tôi thò đầu vào, hy vọng thấy một cung điện nguy nga bằng cẩm thạch, nhưng thực tế thì nó khá bình thường với một cái vòi hoa sen nhỏ, tường ốp kính. Thôi cũng được. Có phòng vệ sinh riêng trong phòng làm việc. Quá hoành tráng.

Tôi nhân cơ hội này trang điểm lại, chải tóc và chỉnh lại chiếc váy bò cho ngay ngắn. Tôi mở cửa đang định bước ra ngoài thì đột nhiên nhận ra một vết xúp bắn lên áo. Khỉ thật.

Chắc gột được.

Tôi thấm ướt chiếc khăn tắm để chà vết bẩn. Không. Không đủ ướt. Tôi sẽ phải cúi người xuống ghé áo ngay dưới vòi nước.

Vừa gập người xuống, nhìn thấy một phụ nữ trong bộ trang phục công sở màu đen ở trong gương, tôi liền nhảy dựng lên. Một lát sau tôi mới nhận ra đó là hình ảnh phản chiếu toàn bộ văn phòng, và trên thực tế là chị ta đang đến gần trước cửa kính văn phòng Sam. Chị ta có khổ người to lớn, trông bệ vệ, tuổi trạc ngoài bốn mươi, có lẽ thế, và đang cầm một mẩu giấy.

Nét mặt chị ta khá dữ tợn. Ố ồ, có lẽ chị ta là vị giám đốc điều hành có vấn đề về vệ sinh cá nhân.

Không. Chắc chắn không thể. Hãy nhìn chiếc áo sơ mi diêm dúa trắng phau đó.

Ôi Chúa ơi, hay đây là *Willow*?

Tôi đột nhiên cảm thấy ngượng hơn vì vết xúp bắn. Nó không hề mất đi, mà loang ra một mảng thấm ướt trên chiếc áo phông. Trông tôi thật tệ hại. Tôi có nên nói với Sam rằng cuối cùng mình không thể tham dự cuộc họp? Hay là hỏi xem anh ta có chiếc sơ mi nào để tôi mượn không. Chẳng phải là các doanh nhân lúc nào cũng có sơ mi dự trữ ở văn phòng sao ?

Không, Poppy. Đừng có lố bịch. Với cả đằng nào cũng không kịp. Người phụ nữ mặc đồ đen đã gõ cửa văn phòng Sam và đang ẩn cửa bước vào. Tôi nhìn vào trong gương, lo sốt vó.

"Sam. Tôi cần nói mấy lời."

"Được thôi. Chuyên gì vậy?" Anh ta ngẩng lên và nhíu mày khi trông thấy nét mặt chị ta. "Chị Vicks, xảy ra việc gì thế?"

Vicks! Đương nhiên đây là Vicks, trưởng phòng đối ngoại. Đáng lẽ tôi phải nhận ra ngay lập tức.

Tôi có cảm giác như đã biết chị ta từ trước, nhờ vào tất cả chỗ thư từ, và chị ta đúng như tôi hình dung. Tóc nâu cắt ngắn, tác phong gọn gàng, giày cao cấp, đồng hồ đắt tiền. Và ngay bây giờ là một vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

"Chỉ một số ít người biết việc này," chị ta vừa đóng cửa lại vừa nói. "Khoảng một tiếng trước tôi nhận được điện thoại của người bạn làm ở ITN. Họ có trong tay một thư nội bộ của chú Nick, họ định sẽ tung ra trong bản tin lúc mười giờ." Chị ta co người lại. "Tin... tin xấu, Sam ạ."

"Thư nội bộ à?" Trông anh ta có vẻ lúng túng. "Thư nào nhỉ?"

"Một cái thư mà có vẻ như chú ấy đã gửi cho cậu và Malcolm. Vài tháng trước rồi. Khi bọn cậu đang tư vấn cho BP ấy? Đây. Cậu đọc đi."

Sau khoảng mười giây, tôi nhìn trộm qua cánh cửa phòng vệ sinh mở hé. Tôi có thể thấy Sam đang đọc một tờ giấy in, vẻ kinh hoàng xuất hiện trên mặt anh ta.

"Cái *quái*…"

"Tôi hiểu." Vicks giơ tay lên. "Tôi hiểu."

"Thế này..." Anh ta có vẻ không nói nên lời.

"Đây là một thảm họa," Vicks bình thản nói. "Đại thể là chú ấy nói về việc nhận hối lộ. Đặt nó bên cạnh việc bây giờ chú ấy ở trong ủy ban chính phủ..." Chị ta ngập ngừng. "Cậu và

Malcolm cũng có thể bị liên lụy. Chúng ta cần phải suy tính việc này."

"Nhưng... nhưng cả đời tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái thư này!" Rốt cuộc Sam có vẻ đã tìm lại được giọng nói. "Chú Nick không hề gửi nó cho tôi! Chú ấy không viết những thứ này. *Không bao giờ* chú ấy lại viết những thứ này. Ý tôi là, chú ấy có gửi cho chúng tôi một cái thư *mào đầu* giống như vậy nhưng..."

"Đúng, những gì tôi nghe được từ Malcolm cũng vậy. Thư cậu ấy nhận được không giống hệt như cái này."

"Không 'giống hệt' ư?" Sam sốt ruột nhại lại. "Nó hoàn toàn khác một trời một vực! Đúng, thư viết về BP, đúng, nó đề cập tới cùng vấn đề, nhưng nó *không* nói những thứ này." Anh ta đập đập tờ giấy. "Tôi không hiểu cái này chui từ chỗ quái quỷ nào ra. Chị đã nói chuyện với chú Nick chưa?"

. Chú ấy cũng nói tương tự. Chú ấy không gửi cái thư này, chú ấy chưa từng thấy nó bao giờ, chú ấy cũng lấy làm khó hiểu như chúng ta vậy."

"Thế đấy!" Sam sốt ruột hét lên. "Chặn nó lại đi! Hãy tìm cái thư nguyên gốc, gọi điện cho bạn chị ở ITN, nói cho họ biết họ đã bị lừa mua phải một tin vịt rồi. Cánh tin học sẽ có thể chứng minh cái gì được viết lúc nào, họ giỏi những việc đó..." Anh ta dừng lại. "Sao cơ?"

"Chúng tôi đã thử." Chị ta thở hắt ra. "Chúng tôi đã xem. Chúng tôi không thể tìm thấy bản gốc của cái thư ở chỗ nào cả."

"*Cái gì?*" Sam tròn mắt nhìn chị ta. "Nhưng... thật điên rồ. Chú Nick chắc chắn phải có bản lưu."

"Họ đang tìm kiếm. Ở đây và ở văn phòng của chú ấy ở Berkshire. Cho đến giờ đây là bản duy nhất họ có thể tìm thấy trên hệ thống." Đến lượt chị ta gõ vào tờ giấy.

"Khỉ gió!" Sam bật cười không tin. "Đợi đã. Tôi cũng có nó!" Anh ta ngồi xuống mở một file trên máy tính. "Tôi chắc đã để ở..." Anh ta nhấp chuột thêm vài lần. "Đây rồi! Chị xem đi... nó đây... Đột nhiên anh ta dừng lại, thở dốc. "Cái quái..."

Im lặng. Tôi gần như nín thở.

"Không," Sam đột ngột lý luận. "Không thể nào. Đây *không* phải là bản mà tôi đã nhận được." Sam ngước nhìn lên, vẻ mặt cho thấy anh ta đang bối rối. "Chuyện gì đang diễn ra vậy? Tôi *đã có* nó."

"Không có ở đó à?" Giọng Vicks nghe thất vọng tràn trề.

Sam điên cuồng nháy chuột lần nữa.

“Thế này là thế quái nào,” anh ta nói, gần như với chính mình. “Đó là tài liệu gửi kèm email. Nó được gửi qua hệ thống email tới tôi và Malcolm. Tôi đã nhận được. Chính mắt tôi đã đọc nó. Nó *phải* có ở đây.” Anh ta quắc mắt nhìn màn hình. “Cái thư của nợ ấy ở chỗ *quái quỷ* nào chứ?”

“Cậu có in ra không? Cậu có lưu không? Cậu còn bản gốc không?” Tôi có thể thấy hy vọng ánh lên trong mắt Vicks.

Im lặng hồi lâu.

“Không.” Sam thở dài. “Tôi đọc trên máy tính. Malcolm thì sao?

“Cậu ấy cũng không in ra. Và cậu ấy cũng chỉ tìm thấy bản này trên máy tính. OK.” Vicks hơi trĩu giọng. “Ờ... chúng ta tiếp tục cố gắng vậy.”

“Nhất định nó phải ở đây.” Sam nói nghe rất cứng rắn. “Nếu cánh kỹ thuật nói không thể tìm được thì họ sai rồi. Huy động thêm nhiều người vào.”

“Tất cả đều đang tìm. Hiển nhiên chúng tôi không nói cho họ biết lý do.”

“Hừm, nếu chúng ta không thể tìm thấy thì chị chỉ cần nói với ITN rằng đây là một điều bí ẩn với chúng ta,” Sam hùng hồn nói. “Chúng ta phủ nhận. Chúng ta khẳng định như đinh đóng cột rằng tôi *chưa bao giờ* đọc bức thư này, chú Nick *chưa bao giờ* viết nó, và không một ai trong công ty từng thấy nó trước đây...”

“Sam, nó nằm trên hệ thống thư của công ty.” Giọng Vicks nghe mệt mỏi. “Chúng ta không thể gân cổ bảo rằng chưa từng có ai trong công ty thấy nó. Trừ phi chúng ta *tìm thấy* cái thư kia...” Điện thoại của chị ta nháy báo hiệu có tin nhắn, chị ta liếc nhìn nó. “Là Julian ở bộ phận Luật. Họ đang tiến hành xin lệnh của tòa án, nhưng...” Chị ta nhún vai tỏ ý vô vọng. “Bây giờ chú Nick đã là cố vấn của chính phủ thì cơ may đó không nhiều.”

Sam đang chăm chú nhìn lại tờ giấy, một cái chau mày khó chịu xuất hiện trên gương mặt anh ta.

“Kẻ nào viết cái thứ rác rưởi này vậy?” anh ta nói. “Thậm chí *nghe* chẳng giống chú Nick chút nào.”

“Có trời mới biết được.”

Tôi mải hóng hớt đến nỗi suýt ngất xỉu vì sợ hãi khi điện thoại của tôi bỗng nhiên kêu rì rì. Tôi liếc nhìn màn hình và lại cảm thấy giật thót lên vì sợ hãi lần nữa. Tôi không thể trốn ở đây được. Tôi nhanh nhẹn ấn Nói chuyện và vội vã ra khỏi phòng vệ sinh, chân hơi loạng choạng.

“Ừm, xin lỗi làm phiền anh chị,” tôi ngượng ngập nói và giơ điện thoại ra. “Anh Sam, có điện thoại Ngài Nicholas gọi anh.”

Vẻ mặt kinh hoàng của Vicks làm tôi muốn bật cười - chỉ có điều trông chị ta như thể sắp bóp cổ ai đó. Và ai đó có thể là tôi.

“*Cô này* là ai?” chị ta gắt gỏng, mắt nhìn vết bẩn trên áo tôi. “Thư ký riêng mới của cậu đây à?”

“Không. Cô ấy là...” Sam vẫy tay cho qua chuyện. “Chuyện dài lắm. Chú Nick ạ!” Anh ta kêu lên vào điện thoại. “Cháu vừa nghe tin. Chúa ơi.”

“Cô có nghe thấy tí nào không đấy?” Vicks nói nhỏ với tôi bằng giọng cáu kỉnh.

“Không ạ! Ý em là có ạ. Một tí tị tì ti.” tôi lắp bắp sợ hãi. “Nhưng thực tế là em không lắng nghe. Em chẳng nghe thấy gì cả. Lúc đấy em đang chải tóc. Chải rất kỹ ạ.”

“OK. Cháu sẽ liên lạc lại. Chú cho bọn cháu biết tin nếu có gì mới nhé.” Sam tắt điện thoại và lắc đầu. “Đến đời tám hoánh nào thì chú ấy mới biết gọi đúng số? Xin lỗi.”

Anh ta lơ đễnh để điện thoại xuống bàn. “Thật nhố nhăng. Tôi sẽ nói chuyện trực tiếp với cánh kỹ thuật. Nếu họ không tìm thấy một cái thư bị mất thì họ đáng bị đuổi việc cả lũ, quỷ tha ma bắt. Đằng nào họ cũng đáng bị đuổi việc. Lũ vô dụng.”

“Liệu nó có nằm trong điện thoại của anh không?” tôi rụt rè gợi ý. Mắt Sam sáng lên trong chốc lát, rồi anh ta lắc đầu.

“Không. Cả tháng rồi. Điện thoại không lưu trữ thư từ quá hai tháng. Dù sao cô cũng đã rất nhanh trí, Poppy.”

Trông Vicks như không thể tin nổi những gì mình đang nghe. “Tôi hỏi lại, *cô này là ai?* Cô ta có *thẻ qua cửa* không?”

“Có ạ.” Tôi vội vã chìa chiếc thẻ mỏng dính ra.

“Cô ấy là... thôi được rồi. Cô ấy là khách mời. Tôi sẽ tiếp cô ấy. Thôi nào. Chúng ta cần nói chuyện với cánh kỹ thuật.”

Không một lời với tôi, Sam hối hả đi ra hành lang. Một thoáng sau, với vẻ mặt tím tái vì giận, Vicks bước theo sau. Hai người vừa bước đi, tôi đã nghe thấy Vicks xổ ra một tràng thóa mạ.

“Sam, lúc nào thì cậu định cho tôi biết cậu có *khách mời*, mẹ kiếp, trong nhà vệ sinh, dỏng tai nghe vụ *khủng hoảng bí mật* khốn kiếp của chúng ta, hả? Cậu ý thức được rằng công việc của tôi là kiểm soát thông tin đấy chứ? *Kiểm soát* thông tin!”

“Chị Vicks, nguôi đi nào.”

Khi họ khuất khỏi tầm nhìn, tôi ngồi sụp xuống ghế, cảm thấy hơi phi thực. Oáp. Tôi chẳng biết phải làm gì bây giờ. Tôi có nên nán lại không? Tôi có nên đi về không? Liệu cuộc họp với ông giám đốc điều hành có tiếp tục diễn ra không?

Không hẳn là tôi *vội* đi đâu cả - nhưng sau khoảng hai mươi phút ngồi đó một mình, tôi bắt đầu cảm thấy mất thoải mái rõ rệt. Tôi lật giở xem một quyển tạp chí toàn chữ tôi không hiểu gì, đoạn nghĩ tới việc đi kiếm một tách cà phê (rồi lại quyết định không nên). Cuộc họp với ông giám đốc điều hành chắc chắn phải hủy bỏ. Có lẽ Sam bận rồi. Tôi đang chuẩn bị để lại lời nhắn cho anh ta rồi chuồn thì một anh chàng tóc vàng gõ vào cửa kính. Cậu ta trông khoảng hăm ba tuổi, tay cầm một cuộn giấy to tướng màu xanh nước biển.

“Em chào chị,” cậu ta bẽn lẽn nói. “Chị là thư ký riêng mới của anh Sam ạ?”

“Không. Mình chỉ... ờ... đang giúp anh ấy thôi.”

“Thế ạ, vâng.” Cậu ta gật đầu. “Ờ, đây là bài dự thi. Cuộc thi sáng kiến ấy chị!”

Ôi trời. Lại vụ đấy nữa.

“Ừ, sao bạn?” tôi nói giọng động viên. “Bạn có muốn để lại lời nhắn cho anh Sam không?”

“Em muốn chuyển cái này cho anh ấy. Đây là một tác phẩm hình họa hóa công ty. Một bài tập về tái cơ cấu. Tự nó đã nói lên khá rõ, nhưng em vẫn đính kèm vài lời giải thích...”

Cậu ta trao cho tôi cuộn giấy, cùng với một quyển vở học trò, viết chi chít.

Tôi đã biết trước là Sam sẽ không ngó đến những thứ này. Tôi cảm thấy rất tội nghiệp cậu ta.

“OK! Ờ... tôi sẽ nói để anh ấy xem. Cảm ơn nhiều!”

Khi cậu chàng tóc vàng quay đi, tôi tò mò mở một góc cuộn giấy - không thể tin nổi. Đó là một bức hình dán! Giống như tranh thủ công tôi làm hồi năm tuổi!

Tôi trải rộng tờ giấy ra mặt sàn, dùng chân ghế giữ các góc. Bức hình được thiết kế theo kiểu một cái cây, ảnh của các nhân viên được dán trên cành. Chỉ có trời mới hiểu được nó định nói lên điều gì về cơ cấu công ty - tôi chả quan tâm. Cái cuốn hút tôi là tên người ở dưới mỗi

bức ảnh. Điều đó có nghĩa là cuối cùng tôi có thể biết mặt tất cả những người đã gửi thư qua điện thoại của Sam. Thật mê ly làm sao.

Jane Ellis trẻ hơn tôi tưởng rất nhiều, còn Malcolm thì béo hơn trong khi Chris Davies hóa ra lại là một phụ nữ. Có ảnh của Justin Cole... của Lindsay Cooper... và của...

Ngón tay tôi đứng sững lại.

Willow Harte.

Cô ta đậu trên một cành thấp, miệng cười tươi rói. Tóc mỏng và sẫm màu, cặp lông mày đen cong vút. Cô ta khá xinh, tôi miễn cưỡng thừa nhận, mặc dù *không* đạt chuẩn siêu mẫu.

Và cô ta làm việc cùng tầng với Sam. Có nghĩa là...

Ôi, tôi nhất định phải thấy Willow. Đi nào. Tôi phải liếc thấy cô vợ sắp cưới thần kinh này trước khi ra về.

Tôi đi về phía cánh cửa kính và cẩn thận nhìn ra ngoài xem cả tầng. Tôi không biết cô ta ngồi ở khu làm việc tập thể hay trong văn phòng riêng. Tôi sẽ phải đi ngó nghiêng vậy. Nếu ai hỏi thì tôi sẽ tự giới thiệu là thư ký riêng mới của Sam.

Tôi vớ lấy vài tập hồ sơ để ngụy trang và thận trọng bước ra. Một vài người ngừng đánh máy ngẩng đầu lên hờ hững liếc nhìn tôi. Đi dọc theo mép sàn, tôi liếc qua các cửa sổ chăm chú nhìn biển tên trên cửa, cố gắng xem có thấy bóng dáng một cô gái tóc sẫm màu, lắng tìm nghe một giọng mũi léo nhéo. Cô ta chắc chắn nói giọng mũi léo nhéo. Với đủ loại dị ứng ngớ ngẩn tự tưởng tượng ra và khoảng mười bác sĩ...

Tôi đứng phắt lại. *Cô ta kìa! Đó là Willow!*

Cô ta ở cách tôi khoảng mười mét. Ngồi trong một văn phòng cửa kính bao quanh. Thực lòng mà nói thì tôi không thể thấy gì nhiều ngoài nét mặt nhìn nghiêng và một bím tóc dài rủ sau lưng ghế, đôi chân dài đi giày đế dẹt màu đen, nhưng chắc chắn đó là cô ta. Tôi có cảm giác như vừa tình cờ chạm trán một sinh vật huyền thoại nào đó.

Khi lại gần, tôi bắt đầu ngứa ran người. Tôi có cảm giác đáng lo ngại là mình có thể bỗng nhiên cười rúc rích. Như thế này thật lố bịch. Rình rập một người tôi chưa hề gặp. Tôi nắm chặt hơn mấy tấm hồ sơ và nhích lại thêm chút nữa.

Có hai cô trẻ hơn ngồi trong phòng với cô ta, tất cả đều đang uống trà, Willow đang thao thao bất tuyệt.

Khỉ thật. Willow *không* nói giọng mũi léo nhéo. Trên thực tế, giọng cô ta khá du dương và nghe có vẻ điềm đạm, ngoại trừ lúc người ta lắng nghe những gì cô ta đang nói.

“Tất nhiên là tất cả vụ này chẳng qua chỉ để trả thù tớ,” cô ta nói. “Tất cả cái trò này là một câu ‘Mẹ kiếp, Willow’. Các cậu có biết thực chất đó là ý tưởng *của tớ* không ?”

“Không hề!” một cô gái nói. “Thật vậy sao?”

“Chứ gì nữa.” Cô ta xoay đầu và tôi thoáng thấy một nụ cười thương hại buồn bã. “Sản sinh ý tưởng mới là nghề của tớ. Sam ăn cắp của tớ. Tớ đang định gửi cái thư y hệt. Giống nguyên từng từ. Có thể một đêm nào đó anh ta đã thấy trên máy tính của tớ.”

Tôi lắng nghe, choáng váng hết cỡ. Cô ta đang nói về thư *của tôi* đấy à? Tôi chỉ muốn lao vào nói: “Anh ta không thể nào ăn trộm của cô được, anh ta thậm chí không gửi lá thư đó!”

“Đó là thủ đoạn anh ta thường sử dụng,” cô ta nói thêm và nhấp một ngụm trà. “Đó là cách anh ta làm nên sự nghiệp. Chẳng chính trực tẹo nào.”

OK, lúc này tôi đã hoàn toàn mụ mị. Hoặc là tôi nhầm to về Sam, hoặc là cô ta nhầm to về anh ta, bởi vì theo ý kiến của tôi thì chẳng ai có thể tưởng tượng anh ta lại đi ăn cắp ý tưởng của người khác.

“Tớ chỉ không hiểu tại sao anh ta phải *cạnh tranh* với tớ.” Willow lại nói. “Cánh đàn ông bị làm sao vậy? Cùng nhau đối diện với thế gian thì có sao đâu? Sát cánh bên nhau thì sao? Cùng chung sống thì có gì không ổn nào? Hay là để cái đầu *ngu ngốc* của anh ta ngộ ra là… quá sức?”

“Anh ta muốn kiểm soát,” cô gái kia nói, bẻ bánh quy ra làm đôi. “Tất cả bọn họ đều thế. Cả một triệu năm nữa anh ta cũng sẽ chẳng bao giờ công nhận cậu như cậu đáng được hưởng.”

“Nhưng anh ta không thấy được sẽ *tuyệt vời* đến thế nào nếu hai đứa có thể *dàn xếp* ư? Nếu hai đứa có thể vượt *qua được* cái đận khó khăn này?” Đột nhiên giọng Willow nghe rất diễn cảm. “Làm việc cùng với nhau, ở bên nhau... chung tất cả... như thế có thể rất huyền diệu.” Cô ta dừng lại nhấp một ngụm trà. “Câu hỏi là, tớ có thể cho anh ta bao nhiêu thời gian? Bởi vì tớ không thể cứ tiếp tục như thế này lâu nữa.”

“Hai người đã nói chuyện với nhau chưa?” cô gái đầu tiên nói.

“Xin cậu! Cậu biết Sam và ‘nói chuyện’ nghĩa là thế nào rồi còn gì.” Cô ta làm dấu nháy bằng ngón tay.

Ờ. Ở điểm này thì tôi đồng ý với cô ta.

“Tớ rất buồn.” Cô ta lắc đầu. “Không phải cho tớ mà là cho *anh ta*. Anh ta không thấy điều gì đang đợi trước mặt và không biết coi trọng những gì đang có. Các cậu biết không? Anh ta sẽ đánh mất nó. Đến khi đó anh ta sẽ muốn có nó, nhưng lúc ấy thì đã quá muộn. Quá muộn.” Cô

ta đặt mạnh tách trà xuống. “Mất rồi.”

Đột nhiên tôi bị cuốn hút. Tôi nhìn nhận cuộc nói chuyện này dưới một ánh sáng mới. Đột nhiên tôi hiểu ra Willow có cái nhìn sâu sắc hơn tôi tưởng. Bởi vì, nếu phải nói sự thật thì đây chính là những gì tôi cảm nhận về quan hệ giữa bố con Sam. Sam không thấy được những gì anh ta đang để mất, và khi anh ta nhận ra thì có thể đã quá muộn rồi. OK, tôi biết mình không hiểu toàn bộ câu chuyện giữa họ. Nhưng tôi đã xem những bức thư, tôi có cảm tưởng...

Dòng suy nghĩ của tôi đột ngột dừng lại. Chuông báo động vừa rung lên trong đầu tôi. Đầu tiên nghe xa xăm, nhưng bây giờ mỗi lúc một to lanh lảnh. Ôi không, ôi không, ôi Chúa...

Bố của Sam. Ngày 24 tháng Tư. Là hôm nay. Tôi đã *quên tiệt*. Sao tôi lại có thể *ngu ngốc* đến thế?

Nỗi hốt hoảng tăng dần lên trong tôi. Bố Sam sẽ cắm trại ở khách sạn Chiddingford chờ đợi một cuộc đoàn viên ấm cúng. Hôm nay. Có thể bác ấy đang trên đường tới rồi. Bác ấy sẽ rất phấn khởi. Còn Sam thì thậm chí sẽ không *có mặt ở* đó. Phải đến mai anh ta đến dự hội thảo.

Chết tiiiệt. Đúng là tôi làm lộn tùng bậy rồi. Tôi quên khuấy vụ này do có những việc khẩn cấp khác đang xảy ra.

Tôi làm gì bây giờ? Giải quyết vụ này thế nào bây giờ? Tôi không thể cho Sam biết. Anh ta chắc chắn sẽ điên lên. Với cả đằng nào anh ta cũng đủ căng thẳng rồi. Hay là tôi hủy vụ ông bố? Gửi cho ông cụ một bức thư xin lỗi hẹn lần khác? Liệu như thế có làm cho mọi việc giữa họ thậm chí còn tệ hại hơn không?

Chỉ có duy nhất một tia hy vọng nhỏ nhoi. Bố Sam không bao giờ gửi thư trả lời, đó là lý do tại sao tôi quên vụ này. Vậy có khi ông cụ thậm chí không nhận được thư. Có khi mọi việc đều ổn cả...

Đột nhiên tôi nhận ra mình đang gật lấy gật để, như thể tự thuyết phục bản thân. Một cô gái ngồi trong phòng cùng với Willow ngẩng đầu lên nhìn tôi tò mò. Á.

“Vâng!” tôi nói to. “Vậy thì... tôi sẽ... Tốt. Vâng.” Tôi vội vã quay gót. Nếu có điều gì tôi *không* muốn thì đó là bị Willow phát giác. Tôi phóng vèo tới chỗ an toàn là văn phòng của Sam, đang chuẩn bị vớ lấy điện thoại để viết thư cho bố Sam thì thấy anh ta và Vicks đang đi trở lại văn phòng, rõ ràng đang tranh luận gay gắt. Trông họ hơi đáng sợ, và thế là tôi vội vàng rút lui vào phòng vệ sinh.

Khi hai người bước vào, thậm chí không ai để ý thấy tôi.

“Chúng ta *không thể* ra thông cáo này,” Sam giận dữ nói. Anh ta vò nhàu mẩu giấy đang cầm trên tay ném vào thùng rác. “Đây là thư giả mạo. Chị đang chơi chú Nick một vố đấy, chị có hiểu thế không?”

“Sam, cậu nói vậy là không công bằng.” Trông Vicks như bị chạm nọc. “Tôi cho rằng đó là câu trả lời chính thức thỏa đáng. Không có lời nào trong thông cáo nói chú ấy đã viết hay không viết cái văn bản đó...”

“Nhưng lẽ ra phải nêu rõ! Chị nên nói cho cả thế giới biết rằng không đời nào chú ấy nó những điều như thế! Chị *biết* là chú ấy không làm thế!”

“Cái đấy để chú ấy nói trong phát ngôn riêng của chú ấy. Điều *chúng ta* không thể làm là ra vẻ như thể chúng ta tha thứ những cách ứng xử như vậy...”

“Lôi John Gregson ra trừng phạt đã đủ tệ hại rồi,” Sam nói thấp giọng, như thể đang cố gắng kiểm soát chính mình. “Điều đó lẽ ra không bao giờ nên xảy ra. Anh ta lẽ ra không bao giờ mất việc. Nhưng chú Nick! Chú Nick là tất cả đối với cái công ty này.”

“Sam, chúng ta đâu có trừng phạt chú ấy. Chú ấy sẽ ra thông cáo riêng của mình. Chú ấy có thể nói những gì chú ấy muốn trong đó.”

“Tuyệt,” Sam nói giọng mỉa mai. “Nhưng trong lúc đó thì hội đồng quản trị của chính chú ấy không bênh vực chú ấy. Đây là lá phiếu tín nhiệm kiểu gì vậy? Nhớ nhắc tôi *đừng* thuê chị đại diện cho tôi khi nào tôi bị chiếu tướng nhé.”

Vicks nao núng nhưng không nói gì. Điện thoại của chị ta đổ chuông nhưng chị ta ấn Bỏ qua.

“Sam...” Chị ta dừng lại, hít sâu và bắt đầu lại. “Cậu đang xử sự một cách nông nổi. Tôi biết cậu ngưỡng mộ chú Nick. Tất cả chúng ta đều ngưỡng mộ chú ấy. Nhưng chú ấy không phải là tất cả đối với cái công ty này. Không còn là thế nữa.”

Chị ta co người lại trước cái nhìn nảy lửa của Sam, nhưng vẫn tiếp tục. “Chú ấy chỉ là một cá nhân. Một người nổi tiếng, xuất sắc, nhưng có tì vết. Và đã ngoài sáu mươi.”

“Chú ấy là *lãnh đạo* của chúng ta.” Giọng Sam nghe giận điên. “Bruce mới là chủ tịch của chúng ta.”

“Chú Nick *thành lập* nên cái công ty chết tiệt này, nếu chị còn nhớ..”

“Lâu lắm rồi, Sam ạ. Ngày xửa ngày xưa rồi.”

Sam thở phì phì, đi đi lại lại, như thểcố gắng kiềm chế bản thân. Tôi nóng ruột theo dõi họ, thậm chí không dám thở.

“Như vậy là chị về phe với họ,” cuối cùng anh ta nói.

“Đây không phải là vấn đề *phe phái*. Cậu biết thiện cảm của tôi đối với chú Nick.” Trông chị ta mỗi lúc một thêm khó chịu. “Nhưng đây là một doanh nghiệp thời hiện đại. Không phải là một thứ công ty gia đình vẹo vọ. Chúng ta có được nó là nhờ vào những người đứng sau chúng ta, khách hàng của chúng ta, đội ngũ nhân viên của chúng ta...”

“Lạy Chúa, chị Vicks. Hãy tự nghe những gì chị nói.”

Hai người đều im bặt, không ai nhìn ai. Gương mặt Vicks nhăn nhúm, vẻ phiền muộn. Tóc Sam rối bù hơn bao giờ hết và trông anh ta cực kỳ phẫn nộ.

Tôi cảm thấy hơi sửng sốt trước không khí căng thẳng trong phòng. Tôi luôn nghĩ làm ở bộ phận đối ngoại có vẻ là một công việc vui vẻ. Tôi không tưởng tượng nổi nó lại như thế này.

“Vicks.” Cái giọng lè nhè không nhầm lẫn vào đâu được của Justin Cole bỗng vang lên, một lát sau anh ta bước vào phòng, từ anh ta tỏa ra mùi nước cạo râu và vẻ thỏa mãn. “Chị kiểm soát được việc này rồi chứ?”

“Các luật sư đang lo xử lý. Chúng tôi vừa mới thảo thông cáo báo chí.” Chị ta cười gượng.

“Vì lợi ích của công ty, chúng ta cần phải hết sức cẩn thận không để ai trong số các giám đốc khác bị liên lụy vì những... quan điểm không may này. Chị hiểu tôi đang nói gì chứ?”

“Justin, mọi việc vẫn đang trong tầm kiểm soát.”

Qua giọng nói the thé của Vicks, tôi đoán chị ta không ưa Justin hơn Sam bao nhiêu [Cũng như tôi không ưa gì anh ta. Nhưng không ai hỏi ý kiến tôi về chuyện này cả.]

“Tuyệt. Tất nhiên, thật không may cho Ngài Nicholas. *Thật* đáng tiếc.” Trông Justinởn phơ. “Tuy thế, bây giờ chú ấy đang già đi...”

“Chú ấy không *già đi*.” Sam vặc lại Justin. “Cậu đúng là thằng giẻ rách hợm hĩnh.”

“Bình tĩnh, bình tĩnh!” Justin vui vẻ nói. “Ồ, Sam, tôi có ý này. Chúng ta hãy gửi cho chú ấy một tấm thiệp điện tử đi.

“Chết tiệt.”

“Hai cậu thôi nào!” Vicks van nài.

Bây giờ tôi hoàn toàn có thể hiểu tại sao Sam nói về chiến thắng và phe cánh. Xung đột giữa hai người này quá rõ ràng. Họ giống như hai con hươu đực cứ mùa thu đến lại húc nhau cho đến khi cả hai đều gãy sừng mới thôi.

Justin lắc đầu ra vẻ thương hại - nét mặt anh ta thoáng chuyển sang ngạc nhiên khi phát hiện thấy tôi trong góc phòng - rồi anh ta lại nhàn nhã bước đi.

"Cái văn bản đó là một sự bôi nhọ," Sam nói thấp giọng, tức tối. "Đó là trò dàn dựng. Justin Cole biết thế và cậu ta đứng đằng sau vụ này."

"*Sao cơ?*" Vicks nghe giọng như thể kiệt sức. "Sam Roxton, cậu *đừng* có nói linh tinh như thế! Cậu sẽ bị coi là kẻ ấm đầu nhìn đâu cũng thấy mưu mô đấy."

"Đây là một văn bản khác hoàn toàn, quỷ tha ma bắt." Sam nói nghe như thể anh ta cáu tiết với cả thế giới. "Tôi đã thấy văn bản gốc. Malcolm cũng đã thấy nó. Không hề đề cập đến chuyện hối lộ. Bây giờ cái thư đó không còn trong toàn bộ hệ thống tin học. Không có một dấu vết nào. Hãy giải thích việc đó đi rồi hãy gọi tôi là kẻ ấm đầu nhìn đâu cũng thấy mưu mô."

"Tôi không thể giải thích được," Vicks nói sau một hồi im lặng. "Và tôi cũng không định cố gắng làm việc đó. Tôi đi làm việc của tôi đây."

"Kẻ nào đó đã làm việc này. Chị biết thế. Chị đang làm đúng như kịch bản chúng muốn đấy, chị Vicks ạ. Chúng đang bôi nhọ cả chị đang tiếp tay cho bọn chúng."

"Không đúng. Không đúng. Dừng lại đi." Vicks lắc đầu. "Tôi không chơi trò này nữa. Tôi không can dự vào." Chị ta đi về phía thùng đựng giấy rác, nhặt tờ thông cáo bị vò nhàu vuốt phẳng.

"Tôi có thể thay đổi một vài chỗ," chị ta nói. "Nhưng tôi đã nói chuyện với Bruce và chúng ta sẽ phải ra thông cáo này." Chị ta chìa bút ra. "Cậu có muốn sửa đổi tí chút chỗ nào không? Bởi vì Julian sắp sửa chuẩn y bản này đấy."

Sam không thèm để ý đến cái bút.

"Nếu chúng ta có thể tìm được văn bản gốc thì sao? Nếu chúng ta có thể chứng minh được đây là văn bản giả mạo thì sao?"

"Thì tuyệt vời!" Giọng chị ta bỗng nhiên có sinh khí mới. "Thế thì chúng ta sẽ công bố nó, thanh danh của chú Nick sẽ được vãn hồi, và chúng ta sẽ mở tiệc ăn mừng. Sam, cậu tin tôi đi, tôi chẳng cầu gì hơn thế. Nhưng chúng ta phải hành động với những gì chúng ta có. Ngay bây giờ, cái mà chúng ta có là một văn bản tai hại mà chúng ta không thể giải thích được." Vicks xoa mặt rồi lấy nắm tay dụi mắt. "Sáng nay tôi cố che giấu chỗ lúng túng này trước mặt gã bưu tá say rượu," chị ta gần như nói thầm với chính mình. "*Cái đó* làm tôi lo lắng."

Thực sự chị ta không nên làm thế. Chị ta đang tự tạo ra những quầng thâm dưới mắt.

"Bao giờ thì thông cáo này sẽ được phát ra?" cuối cùng Sam nói. Toàn bộ năng lượng dời non lấp bể của anh ta có vẻ như đã tiêu tan. Vai anh ta còng xuống, giọng anh ta yếu đến độ tôi suýt đã lao đến ôm anh ta vào lòng an ủi.

“Về điểm này thì sáng sủa.” Bây giờ giọng Vicks trở nên mềm mỏng hơn, như thể chị ta muốn xử sự dịu dàng với Sam trước thất bại của anh ta. “Họ giữ đến bản tin mười giờ, vì vậy chúng ta có khoảng sáu tiếng để lo vụ này.”

“Rất nhiều chuyện có thể xảy ra trong vòng sáu tiếng,” tôi rụt rè lên tiếng, và cả hai người bọn họ liền nhảy dựng lên như phải bỏng.

“*Cô ta* vẫn ở đây à?”

“Poppy.” Kể cả Sam cũng có vẻ giật mình. “Tôi xin lỗi. Tôi không biết là cô vẫn ở đây...”

“Cô ta đã *nghe thấy* hết à?” Trông Vicks như thể muốn tẩn ai đó một trận. “Sam, cậu có *quẫn trí* không đấy?”

“Em sẽ không nói gì cả!” tôi hấp tấp nói. “Em hứa đấy.”

“OK.” Sam thở hắt ra. “Là sai lầm của tôi. Poppy, đây không phải là lỗi của cô, tôi là người mời cô tới. Tôi sẽ cử người đưa cô ra.” Anh ta ngó đầu ra ngoài cửa văn phòng. “Stephanie? Phiền cô một giây được không?”

Một lát sau, một cô gái trông dễ chịu, tóc vàng dài xuất hiện trước văn phòng.

“Cô có thể dẫn vị khách này xuống dưới, làm thủ tục ra cửa, trả thẻ, vân vân, được không?” Sam nói. “Xin lỗi Poppy, lẽ ra tôi phải tiễn cô, nhưng...”

“Không sao, không sao!” tôi nói ngay lập tức. “Đương nhiên rồi. Anh đang bù đầu, tôi hiểu...”

“Cuộc họp!” Sam nói như thể đột nhiên nhớ ra. “Tất nhiên. Poppy, tôi xin lỗi. Cuộc họp bị hủy rồi. Nhưng nó sẽ được bố trí lại. Tôi sẽ liên lạc sau...”

“Tuyệt vời!” Tôi cười gượng. “Cảm ơn anh.”

Anh ta sẽ không làm thế. Nhưng tôi không trách anh ta.

“Tôi hy vọng mọi việc sẽ kết thúc tốt đẹp cho anh,” tôi nói thêm. “Và cho Ngài Nicholas.”

Cặp mắt Vicks điên cuồng đảo lên đảo xuống. Rõ ràng chị ta hốt hoảng lo sợ tôi sẽ làm lộ chuyện

Tôi không biết phải làm gì với vụ bố của Sam. Tôi không thể nói chuyện đó với Sam bây giờ - anh ta sẽ nổ tung vì căng thẳng mất. Tôi sẽ phải liên lạc với khách sạn và để lại lời nhắn ngay hoặc đại loại thế. Rồi chào rút lui.

Có lẽ đó là điều tôi nên làm ngay từ đầu.

"Ờ... cảm ơn anh lần nữa." Tôi bắt gặp ánh mắt Sam và đột nhiên có cảm giác đau nhói lạ lùng. Đây thực sự là câu chào tạm biệt lần cuối. "Gửi lại anh." Tôi giơ điện thoại ra.

"Có gì đâu." Anh ta cầm lấy nó từ tay tôi đặt xuống bàn. "Xin lỗi cô về tất cả vụ này..."

"Không! Tôi chỉ mong tất cả mọi chuyện..." Tôi gật đầu vài lần, không dám nói gì hơn trước mặt Stephanie.

Sẽ rất kỳ cục khi không còn là một phần trong cuộc đời Sam nữa. Tôi sẽ không bao giờ biết được mọi chuyện rốt cuộc sẽ thế nào. Có thể tôi sẽ đọc được trên báo tin tức về vụ văn bản này. Có thể tôi sẽ đọc được tin về Sam và Willow ở chuyên mục đám cưới.

"Thế thôi, chào anh nhé." Tôi quay người theo sau Stephanie đi dọc hành lang. Một vài người cũng đang đi, tay cầm túi ngủ, khi chúng tôi bước vào thang máy, họ đang nói chuyện khách sạn và những quầy phục vụ đồ uống mới tởm làm sao.

"Hôm nay là ngày hội thảo đấy nhỉ," tôi lịch sự nói khi chúng tôi xuống đến tầng trệt. "Sao em lại không có mặt ở đó?"

"Ồ, bọn em thay phiên nhau." Cô gái mở cửa dẫn tôi vào sảnh. "Cả một đống người đã có mặt ở đó rồi, chuyến xe thứ hai mấy phút nữa sẽ chuyển bánh. Em sẽ ở trong chuyến này. Mặc dù đúng ra thì ngày mai mới là sự kiện chính. Lúc đó mới có tiệc tối và diễn văn của Ông già Noel. Thông thường rất là vui."

"*Ông già Noel* ư?" Tôi không nhịn được cười.

"Đó là tên bọn em gọi Ngài Nicholas. Chị biết đấy, chỉ là biệt danh nội bộ vớ vẩn thôi. Ngài Nick... Già Nick... Ông già Noel... hơi vô duyên, em biết." Cô gái mỉm cười. "Chị có thể cho em xin thẻ vào cửa được không?"

Tôi trao lại tấm thẻ, cô gái đưa nó cho một nhân viên an ninh. Anh ta nói gì đó về "ảnh đẹp" nhưng tôi không để ý nghe. Một cảm giác kỳ cục đang xâm chiếm lấy tôi.

Ông già Noel. Chẳng phải cái gã đã gọi điện thoại cho Violet có nói gì đó về Ông già Noel sao? Đó có phải trùng hợp ngẫu nhiên không?

Trong khi Stephanie dẫn tôi qua sàn đá cẩm thạch ra phía cửa chính, tôi cố nhớ lại những gì gã kia nói. Toàn liên quan đến phẫu thuật. Cấy ghép. Cái gì đó "không dấu vết"...

Tôi đứng sững lại, tim đột nhiên đập thình thịch. Đó chính là từ Sam vừa dùng lúc nãy. *Không dấu vết*.

"Chị sao thế?" Stephanie nhận ra tôi đang đứng yên.

"Không sao cả! Xin lỗi." Tôi vội cười với cô gái và bước đi tiếp, nhưng đầu tôi quay cuồng. Gã đó còn nói gì nữa nhỉ? Cụ thể gã đã nói gì về Ông già Noel? Poppy, cố lên nào, *nghĩ đi*.

"Vậy, tạm biệt chị nhé! Cảm ơn chị đã ghé tới!" Stephanie cười lần nữa.

"Cảm ơn em!" Tôi giật thót mình ngay khi bước ra ngoài vỉa hè. Tôi nhớ ra rồi. *Vĩnh biệt nhé! Ông già Noel*.

Có nhiều người đang từ trong tòa nhà đi ra, tôi bước sang một bên, tới gần chỗ một người lau kính đang phun nước xà phòng lên khắp cửa kính. Tôi lục trong túi quờ tìm tờ chương trình *Vua Sư tử*. *Xin đừng* nói là tôi đã đánh mất nó rồi, *đừng nhé*...

Tôi lôi nó ra chăm chú nhìn nét chữ nguệch ngoạc của mình.

18 tháng Tư - Scottie có người quen, tiểu phẫu, không dấu vết, liều liệu.

20 tháng Tư - Scottie gọi điện. Xong rồi. Phẫu thuật thành công. Không tẹo dấu vết. Thiên tài. Vĩnh biệt nhé, Ông già Noel.

Cứ như thể những giọng nói đó đang vọng lại trong đầu tôi. Cứ như thể tôi đang nghe lại lời nhắn. Tôi đang nghe thấy cái giọng trẻ the thé và cái giọng già hơn lè nhè khó nghe.

Và đột nhiên tôi biết chắc như đinh đóng cột rằng ai là người để lời nhắn đầu tiên. Đó là Justin Cole.

Ôi. Chúa ơi.

Toàn thân tôi run lên. Tôi phải quay vào trong cho Sam xem những mẩu tin này. Chúng có ý nghĩa nào đó, tôi không biết là gì, nhưng nó là *một cái gì đó*. Tôi ẩn cánh cửa kính to bước vào, và cô gái trực cửa lập tức xuất hiện trước mặt tôi, Lúc nãy khi tôi vào với Sam, cô ấy vẫy cho chúng tôi qua, nhưng bây giờ cô ấy đang cười xa lạ với tôi như thể vừa rồi không hề nhìn thấy tôi đi cùng với Stephanie.

“Chào chị. Chị có hẹn không?”

“Không hẳn là vậy,” tôi thở hổn hển nói. “Tôi cần gặp Sam Roxton ở Tư vấn Bạch Cầu. Tôi tên là Poppy Wyatt.”

Tôi đợi trong khi cô ấy quay đi gọi di động. Tôi cố gắng đứng đó một cách bình tĩnh nhưng gần như không thể kiềm chế bản thân. Những mẩu tin đó có liên quan với toàn bộ vụ văn bản nội bộ này. Tôi *biết* là như thế.

“Xin lỗi chị.” Cô gái quay sang đối mặt tôi với cung cách rất nghiệp vụ. “Anh Roxton hiện không liên lạc được.”

“Cô có thể nói cho anh ta biết là việc khẩn cấp không?” tôi hỏi. “Xin cô giúp cho!”

Rõ ràng đang kiềm chế mong muốn bảo tôi biến xéo, cô gái bèn quay đi gọi một cú điện nữa, dài những ba chục giây.

“Xin lỗi chị.” Lại một nụ cười giá băng. “Anh Roxton bận đến hết ngày, và phần lớn các nhân viên khác đều đã đi dự hội thảo của công ty. Có lẽ chị nên gọi cho trợ lý của anh ấy để lấy hẹn. Bây giờ chị có thể nhường đường cho các vị khách khác được không?”

Cô gái mở cửa dẫn tôi ra ngoài. “ ‘Nhường đường’ rõ ràng có nghĩa là ‘cuốn xéo’.”

“Cô hiểu cho, tôi cần gặp anh ta.” Tôi lách qua cô gái hướng về phía thang máy. “Xin hãy để tôi lên đó. Sẽ không sao đâu.”

“Xin lỗi!” Cô gái nói, tóm lấy ống tay áo tôi. “Chị không thể nào bước vào trong đó được! Anh Thomas ơi!”

Ôi, cô ta không *đùa* rồi. Cô ta gọi nhân viên an ninh lại. Đồ láo xược.

“Nhưng thực sự là trường hợp khẩn cấp đấy.” Tôi van vỉ cả hai người bọn họ. “Anh ta sẽ *muốn* gặp tôi.”

“Thế thì chị gọi điện lấy hẹn đi!” cô ta đáp trả, trong khi nhân viên an ninh dẫn tôi ra cửa chính.

“Được thôi!” tôi trả miếng. “Tôi gọi là được chứ gì! Tôi sẽ gọi ngay bây giờ! Gặp lại cô sau hai phút nữa!” Tôi nện bước trên vỉa hè, thọc tay vào túi áo.

Và rồi đột nhiên tôi lạnh toát người. Tôi không có điện thoại.

Tôi không có điện thoại.

Tôi bất lực. Tôi không thể vào tòa nhà mà cũng không thể gọi điện cho Sam. Tôi không thể kể cho anh ta biết vụ này. Tại sao tôi lại không mua điện thoại mới từ trước chứ? Tại sao tôi không có sẵn một cái điện thoại dự phòng trong túi? Lẽ ra đó phải là *luật* mới đúng, giống như lốp xe dự phòng.

"Xin lỗi anh!" tôi hối hả đi về phía người lau cửa kính. "Anh có điện thoại không cho tôi mượn với?"

"Xin lỗi cô em." Anh ta nhăn răng cười. "Anh có, nhưng hết pin rồi."

"Không sao." Tôi mỉm cười, lo lắng đến nghẹn thở. "Dù sao cũng cảm ơn... ồ!"

Tôi dừng phắt lại, dán mắt qua cửa kính nhìn vào bên trong tòa nhà. Trời thương tôi! Sam kìa! Anh ta đang đứng cách khoảng hai chục mét trong sảnh, sôi nổi nói chuyện với một anh chàng nào đó mặc complet tay cầm cặp da.

Tôi ẩn cửa chính bước vào, nhưng anh chàng Thomas nhân viên an ninh đã đứng đó đợi tôi.

"Tôi không nghĩ chị lại làm thế," anh ta nói, đứng chắn đường tôi.

"Nhưng tôi cần vào."

"Đề nghị chị bước sang một bên..."

"Nhưng anh ta sẽ muốn gặp tôi mà! Anh Sam! Tôi đây! Poppy đây! Saaam!" Tôi hét tướng, nhưng có người đang dịch chuyển một chiếc sofa trong khu tiếp tân, và âm thanh cọ xát trên sàn đá cẩm thạch át hẳn tiếng tôi.

"Không, chị không vào được!" anh nhân viên an ninh nói dứt khoát. "Chị ra cho." Tay anh ta nắm lấy vai tôi và loáng cái tôi thấy mình đã quay trở lại vỉa hè, thở hồng hộc giận dữ.

Tôi không thể tin nổi điều vừa xảy ra. Anh ta tống cổ tôi ra ngoài! Cả đời tôi chưa bị ai tóm cổ đuổi ra ước đây tôi đâu có nghĩ họ được phép *làm* thế.

Một đám đông mới đến trước lối vào, tôi đứng sang bên nhường đường, suy nghĩ chạy tán loạn. Tôi có nên chạy ào xuống phố tìm chỗ gọi điện thoại không? Tôi có nên cố thử vào lần nữa không? Tôi có nên thử nhào vào trong sảnh để xem sẽ đi được bao xa trước khi bị cản và giúi xuống đất? Sam lúc này đang đứng trước chỗ thang máy, vẫn nói chuyện với anh chàng mang cặp da. Một lát nữa anh ta sẽ đi mất rồi. Thật như tra tấn. Giá mà tôi có thể thu hút được

sự chú ý của anh ta...

"Không được à?" anh chàng lau cửa sổ đứng từ trên thang nói với tôi, giọng thông cảm. Anh ta phun bọt xà phòng phủ kín cả một tấm kính lớn và đang chuẩn bị lấy chổi lau.

Và thế là một ý nghĩ nảy ra trong đầu tôi.

"Đợi đã!" tôi khẩn cấp gọi với lên. "Đừng lau! Xin anh đừng lau."

Cả đời tôi chưa bao giờ viết bằng bọt xà phòng, nhưng may thay tôi không mưu cầu cái gì to tát lắm. Chỉ ba chữ "M Á S" cao chừng hai mét. Hơi nghiêng ngả một tí, nhưng ai để ý?

"Làm tốt đấy," từ chỗ đang ngồi, anh chàng lau cửa sổ nói với vẻ hài lòng. "Cô em có thể nhập hội làm ăn với anh được đấy."

"Cảm ơn," tôi khiêm tốn nói và quệt lông mày, cánh tay đau nhức.

Nếu Sam không thấy nó; nếu *không ai* để ý thấy rồi chạm vai anh ta nói: "Này, nhìn kìa..."

"*Poppy?*"

Tôi xoay người lại, nhìn xuống từ trên chiếc thang của người lau cửa sổ. Sam đang đứng đó trên vỉa hè, ngước lên nhìn tôi vẻ không tin nổi.

"Cô viết cho tôi đấy à?"

Chúng tôi im lặng đi lên bằng cầu thang máy. Vicks đang đợi trong phòng làm việc của Sam, vừa trông thấy tôi chị ta liền đập tay vào trán.

"Gì nữa đây?" Đóng cánh cửa kính phía sau, Sam nói vắn tắt. "Tôi có năm phút thôi. Có chút chuyện khẩn cấp đang diễn ra..."

Tôi cảm thấy cơn giận trào lên. Anh ta nghĩ tôi không nhận ra điều đó chắc? Anh ta nghĩ tôi ngẫu hứng viết chữ "SAM" dài hai mét bằng bọt xà phòng chỉ để cho vui à?

"Tôi rất lấy làm vinh dự," tôi ăn miếng trả miếng cái giọng cộc lốc của anh ta. "Tôi chỉ nghĩ có thể anh sẽ quan tâm đến những mẩu tin trong điện thoại của Violet tuần trước. Cái điện thoại này này." Tôi với lấy chiếc điện thoại vẫn nằm trên bàn làm việc của anh ta.

"Điện thoại của ai thế?" Vicks nói, nhìn tôi với vẻ nghi kỵ.

“Của Violet.” Sam trả lời. “Thư ký riêng của tôi ấy. Con gái Clive. Con bé bỏ chạy đi làm người mẫu ấy.”

“À, của con bé đó à.” Vicks lại cau mày và trỏ một ngón tay về phía tôi. “Thế *cô này* làm gì với điện thoại của Violet?”

Sam và tôi liếc mắt nhìn nhau.

“Chuyện dài lắm,” cuối cùng Sam nói. “Violet quẳng điện thoại đi. Poppy... trông coi nó.”

“Em nhận được một vài lời nhắn, em có ghi lại đây.” Tôi đặt tờ chương trình *Vua Sư tử* giữa hai người và đọc họ nghe cho chắc ăn vì tôi biết chữ mình không dễ nhìn lắm. “Scottie có người quen, tiểu phẫu, không dấu vết, liều liệu.” Tôi chỉ tay vào tờ chương trình. “Lời nhắn thứ hai sau đó vài ngày, từ chính Scottie. ‘Xong rồi. Phẫu thuật thành công. Không tẹo dấu vết. Thiên tài. Vĩnh biệt nhé, Ông già Noel’.” Tôi ngừng một chút cho lắng xuống rồi nói thêm: “Lời nhắn đầu tiên là của Justin Cole.”

“*Justin* ư? trông cảnh giác.

“Lúc đầu tôi không biết đó là giọng anh ta, nhưng bây giờ thì tôi nhận ra rồi. Anh ta chính là người nói ‘phẫu thuật tinh vi’ và ‘không dấu vết’.”

“Vicks.” Sam nhìn chị ta. “Đi nào. Bây giờ chị phải thấy...”

“Tôi chẳng thấy gì cả! Có mấy từ linh tinh. Thậm chí chúng ta còn chẳng thể chắc chắn đó là Justin?”

Sam quay sang tôi. “Đây là tin nhắn thoại à? Liệu chúng ta có thể nghe lại không?”

“Không. Đó chỉ là... đàm thoại. Họ để lại lời nhắn và tôi chép lại.”

Trông Vicks có vẻ bối rối. “OK, tôi chẳng hiểu gì cả. Cô có giới thiệu mình là ai với họ không? Tại sao Justin lại để lại lời nhắn qua *cô*?” Chị ta thở hắt ra đầy tức giận. “Sam, tôi không có thời gian cho việc này...”

“Anh ta không nhận ra tôi là người thật,” tôi giải thích, mặt đỏ bừng. “Tôi giả giọng tổng đài trả lời tự động.”

“*Sao cơ?*” Chị ta trợn mắt nhìn tôi không hiểu gì.

“Chị biết mà.” Tôi lấy giọng nữ ở tổng đài trả lời tự động. ‘Xin lỗi quý khách, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách để lại lời nhắn.’ Sau đó thì anh ta để lại lời nhắn và em chép lại.”

Sam bụm miệng phì cười, nhưng Vicks thì có vẻ không nói nên lời. Chị ta nhặt tờ chương trình *Vua Sư tử* lên cau mày nhìn một hồi, rồi lật nhìn những trang bên trong, mặc dù thông tin duy nhất mà chị ta có thể tìm thấy ở đó là đời tư của các diễn viên. Cuối cùng chị ta đặt nó xuống bàn. "Sam, cái này vô nghĩa lý. Nó chẳng thay đổi gì hết."

"Nó *không* vô nghĩa lý." Anh ta lắc đầu cương quyết. "Nó đây rồi! Ngay đây." Anh ta ấn mạnh ngón tay cái vào tờ chương trình. "*Đây* chính là những gì đã xảy ra."

"Nhưng *cái gì* đã xảy ra mới được?" Giọng Vicks càng thêm cáu kỉnh. "Scottie là đứa quỷ tha ma bắt nào?"

"Anh ta gọi Ngài Nicholas là 'Ông già Noel'." Nét mặt Sam nhăn lại vẻ suy tư. "Như thế tức là rất có khả năng đó là người trong công ty. Nhưng ở đâu? Bộ phận tin học chăng?"

"Violet có liên quan gì đến chuyện này không?" tôi bạo dạn hỏi. "Xét đến cùng, đó là điện thoại của con bé mà."

Im lặng một lúc - rồi Sam lắc đầu, vẻ gần như hối hận.

"Con bé chỉ ở đây khoảng năm phút, bố nó là bạn tốt của Ngài Nicholas, tôi không tin nó lại dính líu đến chuyện này."

"Thế thì tại sao họ lại để lời nhắn cho con bé? Hay là họ nhầm số máy?"

"Khó có khả năng đó." Sam nhăn mũi. "Ý tôi là, tại sao lại là số máy *này*?

Tôi bất giác nhìn chiếc điện thoại nằm trên mặt bàn, nó đang nhấp nháy. Vô thức, tôi tự hỏi không biết có phải ai đó để lại tin nhắn thoại cho mình không. Nhưng không hiểu sao, vào đúng giây phút này, phần còn lại của cuộc đời tôi có vẻ như đã cách xa hàng vạn dặm. Thế giới đã thu hẹp lại nằm gọn trong căn phòng này. Cả Sam và Vicks đều ngồi phịch xuống ghế và tôi cũng làm theo.

"Trước Violet thì điện thoại này là của ai?" Đột nhiên Vicks nói. "Đây là điện thoại của công ty. Con bé chỉ ở đây có, bao nhiêu, ba tuần đúng không? Có thể đó là số điện thoại của người khác trước đó và những lời nhắn kia đã bị để nhầm?"

"Đúng vậy!" tôi kích động nhìn lên. "Người ta *vẫn* gọi nhầm số điện thoại mà. Và gửi thư sai địa chỉ. Chính em đôi khi cũng vậy. Ta quên không xóa số cũ, cứ ấn tên người cần liên lạc rồi số cũ hiện lên mà ta không để ý. Nhất là khi lại rơi vào tổng đài trả lời tự động."

Tôi có thể thấy đầu óc Sam đang làm việc hết tốc lực.

“Chỉ có một cách để tìm ra,” anh ta nói, tay với lấy điện thoại cố định trên bàn. Anh ta ấn mạnh ba chữ số của máy nội bộ rồi đợi.

“Chào Cynthia. Anh Sam đây,” anh ta nói giọng cởi mở. “Anh muốn hỏi em chút về cái di động được cấp cho Violet, thư ký riêng của anh ấy. Anh không biết trước đó nó là máy của ai? Có người nào đã dùng số máy đó không em nhỉ?”

Trong khi lắng nghe, nét mặt anh ta thay đổi. Anh ta lặng lẽ phác tay về phía Vicks vẻ mạnh mẽ, chị ta phản ứng bằng cái nhún vai dửng dưng.

“Tuyệt vời,” anh ta nói. “Cảm ơn em nhé, Cynthia...”

Qua dòng âm thanh ríu rít trong điện thoại, có thể thấy rõ là cái cô Cynthia này thích buôn chuyện.

“Anh phải đi bây giờ...” Sam tuyệt vọng ngước mắt nhìn lên. “Ừ, anh biết lẽ ra phải trả lại chiếc điện thoại. Không, bọn anh không làm mất đâu, đừng lo... ừ rồi, rất không chuyên nghiệp. Không báo cáo gì cả. Anh biết, tài sản của công ty... Anh sẽ trả lại... rồi... rồi...”

Cuối cùng anh ta cũng xoay sở thoát ra được. Anh ta đặt ống nghe xuống và im lặng trong vòng ba giây dài dằng dặc trước khi quay sang Vicks.

“Là Ed.”

“*Không thể nào*.” Vicks chậm chạp thở ra.

Sam nhặt điện thoại lên nhìn chằm chằm vẻ không tin nổi.

“Bốn tuần trước thì đây vẫn là điện thoại công ty phát cho Ed. Sau đó nó được phân cho Violet. Tôi không hề biết.” Sam quay sang tôi. “Ed Exton từng là...”

“Tôi nhớ.” Tôi gật đầu. “Giám đốc tài chính. Bị sa thải. Đang kiện công ty.”

“Lạy Chúa.” Vicks trông hệt như bị sét đánh. Chị ta lại ngồi phịch xuống ghế. “*Ed*.”

“Còn ai vào đây nữa?” Sam có vẻ hết sức kích động trước phát hiện này. “Vicks, đây không chỉ là một kế hoạch được dàn dựng trước, đây là một bản giao hưởng gồm ba chương. Chú Nick bị bôi nhọ. Bruce hất chú ấy đi vì anh ta là một gã chết nhát. Hội đồng quản trị cần gấp một vị tổng giám đốc điều hành mới. Ed tốt bụng cho biết anh ta sẽ thôi kiện và quay trở lại cứu công ty, cái ổ của Justin thế là được lót lông...”

“Bọn họ thực sự tốn công đến thế sao?” Vicks nói vẻ ngờ vực.

Sam nhếch mép cười nửa miệng. “Vicks, chị có biết Ed thù ghét chú Nick đến mức nào không? Một gã tin tặc nào đó đã được trả bộn tiền để thay đổi cái văn bản đó và làm mất dạng văn bản cũ trên hệ thống. Tôi đoán Ed sẵn sàng trả cả trăm ngàn để phá hoại danh tiếng của chú Nick. Thậm chí cả hai trăm.”

Gương mặt Vicks nhăn lại vẻ ghê tởm.

“Điều này đáng lẽ không bao giờ xảy ra nếu công ty do phụ nữ quản lý,” cuối cùng chị ta nói. “Không bao giờ. Bọn đàn ông toàn đồ... hiếu chiến.” Chị ta đứng dậy đi về phía cửa sổ, chăm chú nhìn dòng xe cộ, khoát tay.

“Câu hỏi là: ai làm ra chuyện này? Ai thực sự tiến hành nó?” Sam ngồi trên bàn làm việc, dồn dập gõ bút vào khớp đốt ngón tay như đánh trống, mặt căng thẳng vì tập trung. “ ‘Scottie.’ Đó là ai vậy? Một người Scotland à?”

“Nghe *giọng* anh ta không hẳn là người Scotland, tôi mạnh bạo nói. “Có thể đó chỉ là nickname gọi đùa của anh ta?

Đột nhiên Sam tập trung nhìn tôi, mặt sáng lên. “*Đúng* thế. Đương nhiên rồi. Poppy, nếu nghe lại lần nữa liệu cô có nhận ra giọng hắn không?”

“Sam!” Vicks gay gắt xen vào trước khi tôi kịp trả lời. “Không đời nào. Cậu không nghiêm túc gì cả.”

“Vicks, chị có thể bỏ ngay cái thái độ phủ nhận đó *một giây thôi* được không?” Sam đứng dậy, giận dữ nói. “Cái văn bản giả mạo không phải tai nạn. Việc rò rỉ thông tin ra ITN không phải là một tai nạn. Việc này *đang diễn ra*. Ai đó đã chơi chú Nick. Đây không chỉ là chuyện che đậy lấp liếm một tình huống tế nhị...” Anh ta dừng lại tìm từ. “Tôi không biết. Một thông tin trên mạng xã hội kiểu Facebook. Đây là một sự bôi nhọ. Một *trò bịp*!”

“Đấy là một *giả thiết*.” Chị ta đương đầu đáp trả Sam. “Không gì hơn, Sam ạ. Một vài từ trên tờ chương trình *Vua Sư tử* vớ vẩn.”

Tôi cảm thấy hơi tự ái. Đó không phải là lỗi của tôi, tất cả những gì tôi có lúc đó là tờ chương trình *Vua Sư tử*.

“Chúng ta cần xác định ra cái gã Scottie này là ai.” Sam lại quay sang phía tôi. “Nếu được nghe lần nữa liệu cô có nhận ra giọng hắn không?” Anh ta lặp lại.

“Có,” tôi nói, hơi hồi hộp trước giọng nói mãnh liệt của anh ta.

“Cô có chắc không?”

“Chắc!”

“Tốt lắm. Vậy chúng ta hãy làm thế. Chúng ta đi tìm hắn nào.”

“Sam, cậu dừng lại ngay đi!” Giọng Vicks nghe đầy phẫn nộ. “Cậu điên rồi! Cậu định làm gì, để cho cô ta nghe tất cả nhân viên nói chuyện cho đến khi nhận ra giọng nói đó à?”

“Sao không?” Sam chống trả.

“Bởi vì đó là ý tưởng ngớ ngẩn nhất mà tôi từng nghe!” Vicks nổi giận đùng đùng. “Thế nên mới không được!”

Sam bình thản nhìn chị ta một hồi, đoạn quay sang tôi. “Đi nào, Poppy. Chúng ta sẽ lượn cả tòa nhà.”

Vicks lắc đầu. “Và nếu cô ta không nhận ra giọng nói đó thì sao? Tiếp theo sẽ là gì? Chúng ta tự đi bắt người chắc?”

“Sau đó sẽ là một khởi đầu mới,” Sam nói. “Sẵn sàng chứ, Poppy?”

“Poppy.” Vicks bước tới đứng trước mặt tôi. Má chị ta đỏ ửng, chị ta đang thở khó nhọc. “Tôi không biết cô là ai. Nhưng cô không phải nghe lời Sam. Cô không phải làm việc này. Cô không nợ anh ta *cái gì cả*. Tất cả chuyện này *không liên quan* tới cô.”

“Cô ấy chẳng quan tâm đâu,” Sam nói. “Đúng thế không, Poppy?”

Vicks lờ Sam đi. “Poppy, tôi khuyên cô nên về đi. Ngay bây giờ.”

“Poppy không phải là loại người như thế,” Sam quắc mắt nói. “Cô ấy không bỏ rơi người khác. Đúng vậy không, Poppy?” Ánh mắt anh ta bắt gặp ánh mắt tôi và cái nhìn của anh ta ấm áp không ngờ, nó khiến tôi cảm thấy người nóng rực.

Tôi quay sang Vicks. “Chị nhầm rồi, em có nợ Sam một việc. Và *thực ra* Ngài Nicholas là khách hàng tiềm năng của trung tâm vật lý trị liệu nơi em làm. Thế nên việc của chú ấy cũng có đôi chút liên quan tới em.”

Tôi thích nhắc đến chuyện này, mặc dù tôi đoán là Ngài Nicholas sẽ chẳng bao giờ hạ cố xuống Balham đâu.

“Với cả,” tôi nói tiếp, hất cằm lên ra vẻ quý phái. “Dù đó là *ai đi nữa*, dù em có biết họ hay không, nếu có thể giúp được gì, em cũng sẽ làm. Ý em là, nếu có thể giúp được thì phải giúp chứ. Chị không nghĩ thế sao?”

Vicks nhìn tôi trừng trừng một lát, như thể muốn hiểu xem tôi là loại gì - rồi nở một cười gượng lạ lùng

“OK. Hừm, cô thắng tôi rồi. Tôi không lý luận lại nổi.”

“Đi nào.” Sam tiến về phía cửa.

Tôi vớ lấy chiếc túi và một lần nữa thầm ước giá như áo phông của mình không dính vết bẩn to tướng này.

“Này, các thám tử.” Vicks xen vào với vẻ mỉa mai. “Một chi tiết nhỏ. Nhắc cho cậu khỏi quên, mọi người hoặc là đã có mặt ở cuộc hội thảo, hoặc đang trên đường tới đó rồi.”

Lại im lặng, có điều Sam tức giận gõ bút lần nữa. Tôi không dám nói. Hiển nhiên tôi không dám nhìn Vicks.

“Poppy,” cuối cùng Sam nói. “Cô có vài giờ đồng hồ không? Liệu cô có thể đi xuống Hampshire không?”

Chương mười một

Chuyện này hoàn toàn siêu thực. Và ly kỳ. Và hơi đau khổ một tí. Tất cả cùng một lúc.

Chính xác ra không phải là bây giờ tôi đang *ân hận* về nghĩa cử của mình. Tức là những gì tôi nói lúc ở trong văn phòng ấy. Làm sao tôi có thể bỏ đi? Chí ít tôi cũng cố gắng thử giúp Sam chứ? Mặt khác, tôi cứ nghĩ sẽ chỉ mất nửa tiếng. Không phải đi cả chặng đường tới Hampshire, mà đó mới chỉ là khởi đầu.

Lẽ ra đúng lúc này tôi phải ở chỗ thợ làm đầu. Lẽ ra tôi đang nói chuyện về kiểu tóc cô dâu và đang thử vương miện. Thay vào đó, tôi lại đứng trong phòng đợi ở nhà ga Waterloo, mua một tách trà và nắm chặt chiếc điện thoại mà khỏi cần phải nói tôi đã vồ lấy trên bàn trước khi chúng tôi rời đi. Sam khó có thể phàn nàn gì. Tôi đã nhắn tin cho Sue nói cho cô ấy biết là tôi rất xin lỗi, tôi sẽ không đến như hẹn với Louis được nhưng tất nhiên tôi sẽ trả nguyên tiền và xin hãy chuyển lời hỏi thăm tới Louis giúp tôi.

Tôi xem lại thư sau khi gõ xong, và xóa một nửa số nụ hôn. Rồi tôi lại thêm vào. Rồi lại xóa đi. Có lẽ năm cái là đủ.

Bây giờ tôi đang đợi Magnus trả lời điện thoại. Chiều nay anh đi Bruges "đập phá" kết thúc đời trai độc thân, vì thế tôi khó có thể gặp được. Nhưng dù sao, tối thiểu cũng phải thử gọi cho anh, không thì tôi sẽ có cảm giác tội lỗi.

"Ồ, chào anh!"

"Pops!" Đường dây rất tệ, và tôi có thể nghe thấy tiếng loa phóng thanh xa xôi. "Bọn anh chuẩn bị lên máy bay đây. Em ổn cả chứ?"

"Vâng! Em chỉ muốn nói là..." Tôi dừng lại, không chắc mình muốn nói gì.

Chỉ muốn nói là em chuẩn bị đi Hampshire với một người đàn ông anh không hề biết, dính líu vào một tình huống anh không hề biết.

"Tối nay em sẽ... đi chơi," tôi nói cho xong chuyện. "Nói trước nhỡ anh có gọi."

Đấy. Như thế là chân thực rồi. Gần vậy.

“OK!” Anh cười phá lên. “Ờ, chúc em vui. Em yêu, anh phải đi đây...”

“OK! Tạm biệt! Anh đi chơi vui vẻ nhé!” Điện thoại tắt ngấm, tôi ngẩng lên thấy Sam đang quan sát mình. Vô thức, tôi chỉnh trang lại chiếc áo, thầm ước giá khi nãy mình chạy ào ra cửa hàng. Hóa ra Sam có một chiếc sơ mi dự phòng ở văn phòng, và chiếc áo phông của tôi trông khủng khiếp đến nỗi tôi đã mượn áo của anh ta. Nhưng mặc chiếc áo sọc vằn hiệu Turnbull & As sang trọng của anh ta thì tình trạng càng trở nên kỳ khôi.

“Vừa chào tạm biệt Magnus,” tôi giải thích một cách không cần thiết, bởi vì anh ta đứng đó từ nãy đến giờ thì chắc chắn đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện.

“Hết hai bảng tất cả.” Người phụ nữ ở quầy bánh mì đưa chén trà cho tôi.

“Cảm ơn! Được rồi... chúng ta đi thôi nhỉ?”

Khi tôi và Sam ra khỏi phòng đợi bước vào toa tàu, tôi cảm thấy không tự nhiên. Tôi cứng đờ vì lúng túng. Ai nhìn vào chắc cũng nghĩ chúng tôi là một đôi. Nhỡ Willow nhìn thấy thì sao?

Không. Đừng có hoảng loạn vô cớ như thế. Willow đã lên chuyến xe thứ hai đi tới cuộc hội thảo rồi. Cô ta đã gửi email báo với Sam như vậy. Với cả Sam và tôi có làm chuyện gì mờ ám đâu. Chúng tôi chỉ là... bạn bè.

Không, “bạn bè” thì không đúng. Cũng không phải là đồng nghiệp. Không hẳn là người quen.

OK. Hãy đối mặt với điều đó. Nó thật kỳ cục.

Tôi liếc nhìn Sam xem anh ta có nghĩ giống vậy không, nhưng anh ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ tàu với vẻ vô cảm như mọi khi. Tàu giật xóc lên, lăn vài bước trên đường ray, anh ta quay lại. Bất chợt bắt gặp ánh mắt Sam, tôi vội vã nhìn sang chỗ khác.

Tôi cố gắng tỏ ra thoải mái, nhưng trong lòng mỗi lúc một hãi. Tôi đã đồng ý làm gì vậy? Tất cả phụ thuộc vào trí nhớ của tôi. Phụ thuộc vào tôi, Poppy Wyatt, phải nhận ra một giọng nói tôi nghe qua điện thoại cách đây đã mấy ngày rồi, trong vòng có hai chục giây. Nếu tôi thất bại thì sao?

Tôi nhấp một ngụm trà để trấn tĩnh lại thì bỗng co rúm người. Đầu tiên bát xúp quá lạnh. Bây giờ chén trà lại quá nóng. Đoàn tàu bắt đầu chạy nhanh và một tia nước trà bắn ra khỏi nắp, làm bỏng tay tôi.

“Không sao chứ?” Sam nhận ra tôi đang co rúm người.

“Ổn mà.” Tôi mỉm cười.

“Tôi có thể nói thật không?” anh ta thẳng thừng. “Trông cô không ổn tí nào.”

“Tôi không sao!” Tôi phản đối. “Tôi chỉ... anh biết đấy. Có rất nhiều chuyện xảy ra lúc này.”

Sam gật đầu.

“Tôi xin lỗi, chúng ta chưa có dịp tìm hiểu những kỹ thuật đương đầu mà tôi đã hứa.”

“Ồ, chuyện đó ấy hả?” Tôi xua tay không nhận lời xin lỗi của anh ta. “Cái này quan trọng hơn.”

“Cô không nên nói: ‘Ồ, chuyện đó ấy hả’.” Sam lắc đầu, trông cáu kỉnh. “Đó chính là điều tôi muốn nói. Lúc nào cô cũng tự đặt mình sau người khác.”

“Tôi không thế! Ý tôi là... anh biết đấy.” Tôi nhún vai lúng túng. “Thế nào cũng được.”

Đoàn tàu đỗ lại ở ga đầu mối Clapham và một nhóm người ùa vào khoang tàu. Sam chú tâm vào việc nhắn tin một hồi lâu. Điện thoại của anh ta nháy sáng liên tục, và tôi chỉ có thể tưởng tượng bao nhiêu thư từ đang chuyển qua chuyển lại. Cuối cùng anh ta bỏ điện thoại vào túi nghiêng người về phía trước, tì khuỷu tay lên chiếc bàn nhỏ giữa hai chúng tôi.

“Mọi việc ổn cả chứ?” Tôi e dè nói và ngay lập tức nhận ra câu hỏi này ngớ ngẩn làm sao. Thật may Sam hoàn toàn bỏ qua, đúng với tính cách của anh ta.

“Tôi có một câu hỏi cho cô,” anh ta bình thản nói. “Nhà Tavish có cái gì mà khiến cô cảm thấy như thể họ thuộc đẳng cấp cao hơn? Có phải là danh vị không? Cái bằng tiến sĩ? Hay là đầu óc?”

Lại lôi chuyện này ra nữa.

“Mọi thứ! Quá hiển nhiên! Họ... ý tôi là, anh kính trọng Ngài Nicholas, đúng không?” Để tự vệ, tôi quay ngược vấn đề vào anh ta. “Hãy xem tất cả những nỗ lực mà anh đang làm vì chú ấy. Đó là bởi vì anh kính trọng chú ấy.”

“Đúng, tôi kính trọng chú ấy. Tất nhiên là như thế. Nhưng tôi không cảm thấy bẩm sinh thấp kém hơn chú ấy. Chú ấy không khiến tôi cảm thấy mình là thứ công dân hạng hai.”

“Tôi không cảm thấy mình là thứ công dân hạng hai. Anh thì biết gì... thế nên... anh thôi đi!”

“OK.” Sam giơ tay lên cao. “Nếu tôi sai, tôi xin lỗi. Đấy là tôi cảm thấy thế. Tôi chỉ muốn giúp, với tư cách...”

Tôi có cảm giác anh ta định dùng từ “bạn” nhưng rồi lại thôi, giống hệt như tôi lúc nãy. “Tôi chỉ muốn giúp.” Rốt cuộc anh ta kết thúc. “Nhưng đây là cuộc đời của cô. Tôi sẽ thôi không xen ngang nữa.”

Im lặng một lúc. Anh ta đã dừng lời. Anh ta đã bỏ cuộc. Tôi đã thắng.

Nhưng sao tôi lại không cảm thấy là mình thắng nhỉ?

“Xin lỗi.” Sam đưa điện thoại lên tai nghe. “Chị Vicks, có chuyện gì vậy?”

Sam vừa ra khỏi khoang tàu, tôi liền bật ra một tiếng thở dài không chủ định. Nỗi đau vẫn hằng gặm nhấm quay trở lại, ẩn dưới mạng sườn tôi. Nhưng ngay lúc này tôi không thể nói rằng đó là bởi nhà Tavish không muốn Magnus lấy tôi, hay vì tôi cố tình phủ nhận điều đó, hay do tôi hồi hộp trước toàn bộ chuyến công du này, hay tại tách trà quá nóng.

Tôi cứ ngồi thần ra như thế một lúc, mắt dán vào cốc trà bốc hơi nghi ngút, nhủ thầm giá mình không nghe thấy nhà Tavish đôi co với nhau trong nhà thờ. Giá mà tôi chưa biết gì cả. Giá mà tôi có thể xóa đám mây xám đó ra khỏi cuộc đời mình mà quay trở lại với ý nghĩ “mình thật may mắn hết ý, chẳng phải mọi việc đều hoàn hảo cả sao?”

Sam quay lại chỗ ngồi, hai chúng tôi đều im lặng. Đoàn tàu đã dừng lại giữa đồng không mông quạnh, không gian tĩnh lặng đến kỳ cục khi không có tiếng bánh xe trên đường ray.

“OK.” Tôi nói, mắt nhìn xuống mặt bàn mica. “*OK*.”

“OK gì cơ?”

“OK, anh không sai.”

Sam không nói gì cả, chỉ đợi. Đoàn tàu giật xóc lên, giống như một con ngựa đang quyết định có nên nghe lời không, rồi từ từ chuyển bánh đi tiếp.

“Nhưng không phải là tôi tự tưởng tượng ra trong đầu hay như anh nghĩ đâu,” tôi khổ sở co rúm vai. “Tôi đã nghe lỏm họ nói chuyện, anh hiểu không? Họ không muốn Magnus lấy tôi. Tôi đã làm tất cả những gì có thể. Tôi đã tham gia chơi xếp chữ và tôi đã cố bắt chuyện, và thậm chí tôi còn đọc quyển sách mới nhất của bác Antony [Tôi đã đọc bốn chương, nói cho chính xác.] Nhưng tôi sẽ không bao giờ giống được họ. Không bao giờ.”

“Tại sao cô lại phải giống họ?” Sam tỏ vẻ khó hiểu. “Tại sao cô lại *muốn* thế?”

“Vâng, đúng.” Tôi trợn mắt. “Tại sao lại có kẻ muốn làm người nổi tiếng thông minh lẫy lừng được lên ti vi ư?”

“Antony Tavish là một bộ óc lớn,” Sam điềm đạm nói. “Có một bộ óc lớn thì cũng giống như có một lá gan to hay một cái mũi nở mà thôi. Sao cô lại cảm thấy thiếu tự tin? Thế nếu ông ấy có tá tràng khổng lồ thì sao? Cô cũng sẽ cảm thấy mình không tương xứng à?”

Tôi không nén nổi cười khúc khích.

“Ông ta là kẻ dở người, nghiêm chỉnh mà nói là thế.” Sam công kích tiếp. “Cô sắp về làm dâu một gia đình toàn kẻ dở người. Khác biệt quá xa những người bình thường tức là dở người. Lần sau khi cô bị họ khiến cho mất tinh thần,tưởng tượng trước trán họ có cái bóng đèn nhấp nháy hai chữ: ‘DỞ NGƯỜI!’”

“Đó không phải là những gì anh thực sự nghĩ,” tôi cười vui nhưng lắc đầu.

“Đó chính xác là những gì tôi nghĩ.” Bây giờ trông anh ta nghiêm chỉnh chết luôn. “Những ông bà học giả này phải cảm thấy mình quan trọng. Họ viết báo và lên ti vi là để tỏ ra hữu ích và có giá trị. Nhưng hằng ngày cô cũng làm những việc hữu ích và có giá trị đấy thôi. Cô chẳng cần phải chứng minh gì cả. Cô đã điều trị cho bao nhiêu người rồi? Hàng trăm. Cô giúp họ giảm đau. Cô đã giúp hàng trăm người cảm thấy hạnh phúc hơn. Antony Tavish đã làm cho một ai hạnh phúc hơn chưa?”

Tôi chắc chắn có cái gì đó không ổn trong những điều Sam nói, nhưng ngay bây giờ tôi không nhận ra được. Tất cả những gì tôi có thể cảm nhận lúc này là một chút nồng ấm. Ý nghĩ rằng mình đã làm cho hàng trăm người hạnh phúc hơn chưa bao giờ xuất hiện trong đầu tôi trước đây.

“Thế còn anh thì sao? Anh đã làm cho ai hạnh phúc hơn chưa?” Tôi không kiềm chế nổi bèn nói ra điều đó, Sam nở một nụ cười gượng gạo.

“Tôi đang cố.”

Tàu chạy chậm lại khi đi xuyên qua thị trấn Woking và cả hai chúng tôi theo phản xạ đều ngó ra ngoài cửa sổ. Rồi Sam quay lại. “Vấn đề không phải là về họ. Mà về hai người. Cô và anh ta. Magnus.”

“Tôi biết,” cuối cùng tôi nói. “Tôi biết là thế.”

Thật lạ lùng khi nghe tên Magnus từ miệng Sam. Cảm giác rất không ổn.

Magnus và Sam thật khác nhau. Như thể hai người được làm từ chất liệu khác nhau. Magnus bóng lộn, hoạt bát, gây ấn tượng và đầy hấp dẫn. Nhưng chỉ hơi bị ám ảnh về bản thân tí tị tì ti. [Tôi có thể nói thế bởi vì anh là chồng chưa cưới của tôi và tôi yêu anh.] Trong khi đó Sam thì rất... thẳng thắn và mạnh mẽ. Và hào phóng. Và tốt bụng. Bạn biết là anh ta sẽ luôn có

mặt lúc bạn cần đến, dù thế nào chăng nữa

Bây giờ Sam đang mỉm cười nhìn tôi, như thể anh ta đọc được ý nghĩ của tôi, và tim tôi lại hơi xao xuyến, nó luôn như thế mỗi lần anh ta mỉm cười...

Willow thật may mắn.

Chợt sững sờ trước ý nghĩ của chính mình, tôi vội uống một ngụm trà để khỏa lấp đi sự lúng túng.

Cái ý nghĩ đó bật lên trong đầu tôi mà không hề báo trước. Và tôi không hề có ý đó. Hay nói đúng hơn là có, tôi có ý đó, nhưng chỉ theo nghĩa là tôi mong mọi việc giữa hai người bọn họ đều tốt đẹp, như một người bạn vô tư... không, không phải bạn...

Tôi đang đỏ mặt lên.

Tôi đang đỏ mặt lên trước quá trình suy nghĩ ngu xuẩn, vô nghĩa lý của chính mình, tuy rằng chẳng ai biết trừ tôi. Thế nên tôi có thể yên tâm. Tôi có thể dừng lại bây giờ, và từ bỏ cái ý nghĩ nhố nhăng rằng Sam có thể đọc được tâm trí tôi và biết là tôi khoái anh ta...

Không. Dừng lại đi. *Dừng lại*. Thật lố bịch.

Đây chỉ là...

Xóa từ "khoái" đi. Tôi không khoái. Tôi không khoái.

"Cô không sao chứ?" Sam nhìn tôi tò mò. "Poppy, xin lỗi, tôi không có ý làm cô khó chịu."

"Không!" tôi vội vã nói. "Anh không làm tôi khó chịu đâu! Tôi đánh giá cao nhận xét của anh. Thật đấy."

"Tốt. Bởi vì..." Anh ta dừng lại để trả lời điện thoại. "Chị Vicks. Có tin gì không?"

Trong khi Sam đi chỗ khác để nghe điện thoại, tôi lại nhấp ngụm trà, đăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm ra lệnh cho máu trong người mình nguội đi và đầu óc thôi nghĩ ngợi. Tôi cần phải lùi lại. Tôi cần phải khởi động lại toàn bộ. *Đừng lưu lại những sửa đổi*.

Để thiết lập một bầu không khí mang tác phong công việc hơn, tôi lục trong túi lấy điện thoại ra, kiểm tra tin tức rồi đặt lên bàn. Không có thư tập thể nào về vụ khủng hoảng văn bản, rõ ràng nó chỉ được truyền đi trong một nhóm nhỏ những thành viên cao cấp.

"Cô biết là cô phải mua một cái điện thoại khác ở chỗ nào đó, đúng không." Sam nói khi

quay lại, lông mày nhướng lên. “Hay là cô định từ nay trở đi chuyên xoáy điện thoại từ thùng rác?”

“Đó là nơi duy nhất mà.” Tôi nhún vai. “Thùng rác.”

Điện thoại nháy báo có thư mới, theo phản xạ tôi với tay lấy nhưng Sam nhanh hơn. Tay anh ta chạm nhẹ vào tay tôi, chúng tôi nhìn vào mắt nhau.

“Có thể đấy là thư cho tôi.”

“Đúng.” Tôi gật đầu. “Anh xem đi.”

Anh ta kiểm tra điện thoại rồi lắc đầu. “Thù lao cho người thổi kèn trumpet cho đám cưới. Của cô đấy.”

Với một nét cười đắc thắng, tôi lấy điện thoại từ tay anh ta. Tôi gửi vài dòng trả lời Lucinda, rồi đặt lại điện thoại lên bàn. Một lát sau nó nháy lần nữa, chúng tôi lại cùng với lấy và lần này thì tôi nhanh hơn Sam.

“Bán áo sơ mi.” Tôi đưa nó cho anh ta. “Không hẳn là dành cho tôi.” Sam xóa thư, rồi đặt lại chiếc điện thoại lên bàn.

“Phải để ở chính giữa chứ!” tôi dịch chuyển vài phân. “Ăn gian.”

“Cô rút tay về đi!”. “Ăn gian.”

Im lặng. Cả hai chúng tôi đều ngồi chầu chực, chờ điện thoại nháy. Trông Sam tập trung đến nỗi tôi cảm thấy muốn phá lên cười. Điện thoại của ai đó ở cuối khoang bỗng đổ chuông, Sam chưa kịp nhận ra, liền rướn người định vớ lấy chiếc điện thoại chung.

“Bi kịch thật,” tôi thì thầm. “Thậm chí không phân biệt được tiếng chuông.”

Chiếc điện thoại của chúng tôi bỗng nháy báo tin nhắn, sự chần chừ trong giây lát của Sam cũng đủ để tôi thó lấy nó khỏi tầm nắm của anh ta.

“Haha! Và tôi *cuộc* đó là tin nhắn của tôi...”

Tôi mở tin ra nhìn chăm chú. Tin nhắn từ một số không hiển thị và chỉ mới nhận được có một nửa, nhưng tôi có thể đoán được nội dung chính...

Tôi đọc lần nữa. Và lần nữa. Tôi ngẩng lên nhìn Sam và liếm đôi môi bỗng nhiên khô khốc. Cả triệu năm nay tôi cũng chưa từng chờ đợi điều này.

“Tin nhắn của cô à?” Sam nói.

“Không.” Tôi nuốt nước bọt. “Của anh.”

“Chị Vicks gửi à?” Anh ta lập tức đưa tay ra. “Chị ấy không nên dùng số máy đó...”

“Không, không phải chị Vicks. Không phải chuyên công việc. Đây là chuyện... chuyện... cá nhân.”

Tôi đọc lại lần nữa, không muốn từ bỏ chiếc điện thoại cho đến khi chắc chắn một trăm phần trăm về những gì nhìn thấy.

Tôi không chắc có đúng số không. Nhưng tôi phải cho bạn biết. Vợ chưa cưới của bạn đã phản bội bạn. Đó là một người bạn biết... (còn tiếp

Tôi đã biết mà, tôi *biết* cô ta là ả khốn nạn và điều này chứng tỏ cô ta thậm chí còn tệ hơn tôi nghĩ.

“Cái gì thế?” Sam mất bình tĩnh đập tay xuống mặt bàn. “Đưa đây tôi. Có liên quan tới cuộc hội thảo không?”

“Không!” Tay tôi nắm chặt lấy chiếc điện thoại. “Sam, tôi rất lấy làm tiếc. Giá mà tôi không phải là người thấy cái nhắn tin này đầu tiên. Nhưng nó nói...” Tôi ngập ngừng, khổ sở. “Nó nói Willow đang phản bội anh. Tôi xin lỗi.”

Sam trông rất sốc. Khi đưa điện thoại cho anh ta, tôi cảm thấy nhói lên niềm cảm thông. Quỷ sứ nào lại gửi một cái tin kiểu đó qua *điện thoại*?

Tôi cuộc là cô ta cặp với Justin Cole. Bọn họ rõ ngưu tầm ngưu mã tầm mã.

Tôi chăm chú quan sát gương mặt Sam tìm vẻ đau khổ, nhưng sau thoáng sốc ban đầu, nét mặt anh ta coi bộ cực kỳ bình thản. Anh ta cau mày, di chuyển xuống phía cuối tin nhắn rồi đặt lại điện thoại lên mặt bàn.

“Anh ổn chứ?” tôi không ngăn nổi bèn cất tiếng hỏi.

Anh ta nhún vai. “Chẳng có nghĩa lý gì cả.”

“Tôi biết chứ!” Tôi chộn rộn thay anh ta đến mức không thể không phát biểu ý kiến. “Sao cô ta lại làm như vậy? Còn hành hạ anh đến thế! Cô ta là một kẻ đạo đức giả! Cô ta thật đáng ghét!” Tôi dừng lại, tự hỏi không biết mình có đi quá đà không. Sam đang nhìn tôi vẻ kỳ cục.

“Không, cô không hiểu. Nó chẳng có nghĩa lý gì bởi vì tôi đã đính hôn đâu. Tôi không có vợ sắp cưới nào cả.”

“Nhưng mà anh đã đính hôn với Willow,” tôi ngờ ngh phát biểu.

“Đâu, làm gì có.”

“Nhưng...” Tôi đờ ra nhìn anh ta. Sao anh ta lại chưa đính hôn được? Tất nhiên là anh ta đã đính hôn.

“Chưa bao giờ đính hôn.” Anh ta nhún vai. “Ai nhét vào đầu cô ý nghĩ đó?”

“Chính anh kể với tôi thế! Tôi *biết* là chính anh!” Mặt tôi nhăn nhúm lại, cố gắng nhớ ra. “Ít nhất... đúng rồi! Ở trong một bức thư. Violet gửi thư đó. Trong đó nói: ‘Sam đính hôn rồi.’ Tôi biết chắc chắn thế.”

“À, ra thế.” Lông mày anh ta dãn ra. “Thỉnh thoảng tôi dùng nó như một cớ để tránh những người bám dai như đỉa.” Anh ta dừng lại, rồi bổ sung như thể cho rõ hơn. “Phụ nữ ấy.”

“Một cái *cớ* ư?” tôi lặp lại lời anh ta, không tin nổi. “Nếu thế thì Willow là ai?”

“Willow là bạn gái cũ của tôi,” anh ta nói sau một hồi im lặng. “Chúng tôi chia tay nhau cách đây hai tháng.”

Bạn gái *cũ* ư?

Tôi không thể nói gì trong một lúc. Đầu óc tôi như chiếc máy xay sinh tố, xoay tròn, cố gắng tìm sự kết hợp chuẩn xác. Tôi không thể đối mặt với điều này được. Anh ta đính hôn rồi. Lẽ ra anh ta *đính hôn* rồi.

“Nhưng anh... lẽ ra anh phải nói chứ!” Rốt cuộc sự kích động của tôi bật ra. “Bao lâu nay anh làm tôi nghĩ anh đã đính hôn rồi!”

“Không. Tôi có làm gì đâu. Tôi chưa bao giờ đề cập đến chuyện này.” Trông anh ta bối rối. “Sao cô phải giận dữ thế hả?”

“Tôi... tôi không biết! Tất cả đều sai lầm.

Tôi thở khó nhọc, cố gắng sắp xếp suy nghĩ. Sao anh ta lại không phải là bạn trai của Willow? Mọi cái bây giờ đã khác hẳn. Và tất cả đều là lỗi của anh ta. [Tôi không rõ lắm tại sao. Nhưng theo bản năng tôi cảm thấy như vậy.]

“Chúng ta đã nói chuyện với nhau rất nhiều về tất cả mọi thứ.” Tôi cố gắng nói bình tĩnh hơn. “Tôi đã nhắc tới Willow một vài lần và anh không bao giờ nói rõ cô ta là ai. Sao anh lại có thể kín tiếng đến thế?”

“Kín tiếng cái gì!” Anh ta cười phá lên. “Lẽ ra tôi đã giải thích cô ấy là ai nếu như chủ đề này được nêu lên. Chuyện qua rồi. Chẳng có gì quan trọng cả.”

“*Đương nhiên* là có quan trọng!”

“Tại sao?”

Tôi muốn hét lên vì tuyệt vọng. Sao anh ta lại có thể hỏi tại sao? Chẳng nhẽ nó không hiển nhiên sao?

“Bởi vì... bởi vì... cô ta xử sự như thể hai người vẫn là một đôi.” Và bất chợt tôi nhận ra đây chính là điều làm tôi bực mình nhất. “Cô ta xử sự như thể cô ta có quyền thao thao bất tuyệt về anh. Đó là lý do tại sao tôi không bao giờ nghi ngờ việc anh đã đính hôn. Thế tại sao cô ta lại *làm vậy*?”

Sam do dự, vẻ bực bội nhưng không nói gì.

“Cô ta viết thư gửi đồng thời cho thư ký riêng của anh! Cô ta tiết lộ hết trong thư gửi cho mọi người! Thật chẳng giống ai cả!”

“Willow từ trước nay vốn là người... phô trương. Cô ấy thích có khán giả.” Anh ta nghe có vẻ miễn cưỡng khi nhắc tới chuyện này. “Cô ấy không biết điểm dừng như người khác...”

“Quả đúng là cô ta không biết điểm dừng! Anh có biết cô ta khư khư giữ của đến thế nào không? Tôi nghe lỏm cô ta nói chuyện ở văn phòng rồi.” Có tiếng loa bắt đầu thông báo tên các ga sắp tới, nhưng tôi cao giọng át tiếngn. “Anh có biết cô ta nói xấu anh với tất cả các cô gái khác trong văn phòng không? Cô ta nói với họ là hai người chỉ đang trải qua một giai đoạn khó khăn, và anh cần phải thức tỉnh nếu không anh sẽ nhận ra những gì anh sắp mất, có nghĩa là cô ta ấy.”

“Chúng tôi không phải đang trải qua một giai đoạn khó khăn.” Tôi nghe thấy vẻ giận dữ thực sự phảng phất trong giọng anh ta. “Chúng tôi chia tay rồi.”

“*Cô ta* có biết thế không?”

“Cô ấy biết.”

“Anh có chắc không? Anh hoàn toàn tin rằng cô ta nhận thức được điều đó?”

“Tất nhiên.” Nghe giọng anh ta đã mất bình tĩnh.

“Không phải là ‘Tất nhiên’ đâu! Chính xác thì hai người chia tay nhau như thế nào? Anh có ngồi xuống nói chuyện thẳng thắn với cô ta không?”

Im lặng. Sam tránh ánh mắt tôi. Sam chắc không ngồi xuống nói chuyện thẳng thắn với cô ta. Tôi biết mà. Rất có thể anh ta đã gửi một cái tin ngắn ngủi nói: “*Chia tay đi. Sam*.”

“Hừm, anh nên bảo cô ta dừng hẳn cái trò gửi thư nhố nhăng này đi. Anh có nghĩ thế không?” Tôi cố gắng thu hút sự chú ý của anh ta. “Sam?”

Anh ta lại đang xem điện thoại. Đúng là. Anh ta không muốn biết, anh ta không muốn nói đến chuyện này, anh ta không muốn ràng buộc mình....

Một ý nghĩ bỗng nảy lên trong đầu tôi. Ôi Chúa ơi, *tất nhiên* rồi.

“Sam, thực ra đã bao giờ anh *trả lời* thư của Willow chưa?

Anh ta không trả lời, phải vậy không? Đột nhiên mọi cái trở nên rõ ràng. Đó là lý do tại sao cô ta luôn bắt đầu một thư mới. Giống như cô ta ghim những mẩu th một bức tường trống vậy.

“Thế nếu anh chưa bao giờ trả lời thì làm sao cô ta biết được anh thực sự nghĩ gì?” tôi cao giọng hơn nữa át tiếng loa. “Ôi, xem nào, cô ta không biết! Thảo nào cô ta tự lừa dối mình hết thảy! Thảo nào cô ta nghĩ bằng cách nào đó anh vẫn thuộc về cô ta!”

Sam thậm chí không buồn nhìn tôi.

“Trời, anh *đúng* là đồ thối thây ương ngạnh!” tôi tức quá hét lên, đúng lúc tiếng loa dừng lại.

OK. *Rõ ràng* là tôi đã không nói to thế nếu như tôi nhận ra tiếng loa sắp ngừng. *Rõ ràng* là nếu biết thế tôi đã không dùng từ “thối”. Để người phụ nữ với mấy đứa con ngồi cách ba hàng ghế không ném cho tôi những cái nhìn độc địa như thể chính tôi đang đầu độc mấy đứa bé không bằng.

“Anh đúng là như vậy!” tôi tiếp tục với giọng giận dữ nhưng nhỏ tiếng hơn. “Anh không

thể chỉ lờ Willow đi và nghĩ cô ta sẽ biến mất. Anh không thể chỉ nhấn phím Bỏ qua mãi được. Cô ta sẽ không biến mất đâu, Sam ạ. Tin tôi đi. Anh cần nói chuyện với cô ta, giải thích cụ thể tình hình, nói cho cô ta hiểu những gì cô ta làm là sai, và...”

“Cô nghe này, bỏ qua đi.” Giọng Sam nghe bực dọc. “Nếu cô ấy muốn gửi những bức thư vô nghĩa thì cứ việc. Tôi chẳng bận tâm.”

“Nhưng như thế rất độc hại! Rất xấu! Lẽ ra chuyện này không nên xảy ra!”

“Cô thì biết gì,” anh ta cáu kỉnh nói. Tôi nghĩ tôi đã chạm đúng tổ kiến lửa.

Với cả anh ta nói đùa đấy à. Tôi thì biết gì ư?

“Tôi biết tất cả là đằng khác!” tôi phản pháo. “Tôi đã quản lý hộp thư của anh, anh còn nhớ không? Quý Ngài Rỗng Không, Không Trả Lời, Bỏ Qua Mọi Thứ Và Mọi Người.”

Sam quắc mắt nhìn tôi. “Chỉ bởi vì tôi không trả lời tất t thư từ với sáu mươi lăm cái mặt cười toe toét chết tiệt...”

Anh ta đừng có mà bẻ lại tôi. Cái gì tốt hơn, mặt cười hay bỏ qua?

“Hừm, anh không trả lời thư *một ai*?” tôi gay gắt đáp trả. “Thậm chí ngay cả bố đẻ của anh!”

“*Sao cơ?*” Sam nghe như bị xúc phạm. “Cô đang nói cái quái quỷ gì vậy?

“Tôi đã đọc thư của bố anh.” Tôi nói đầy thách thức. “Về việc bố anh muốn nói chuyện với anh và mong muốn anh tới Hampshire thăm bác ấy, rằng bác có chuyện muốn nói với anh. Bố anh nói anh và bác ấy không nói chuyện với nhau từ lâu lắm rồi và bác ấy nhớ chuyện ngày xưa. Thế mà anh thậm chí không *trả lời* thư. Anh là kẻ vô tâm.”

Sam ngả đầu ra phía sau cười ầm lên.

“Ôi, Poppy. Cô thực sự không biết cô đang nói chuyện gì đâu.”

“Tôi nghĩ là tôi có biết.”

“Tôi nghĩ là cô không biết.”

“Tôi nghĩ anh sẽ phát hiện ra tôi biết nhiều về đời tư của anh hơn chính bản thân anh đấy.”

Tôi quắc mắt nhìn anh ta giận dữ. Bây giờ thì tôi lại hy vọng bố Sam *đã* nhận được thư của tôi. Hãy đợi đến lúc Sam tới khách sạn Chiddingford nhìn thấy bố mình *ở* đó, ăn mặc chỉnh tề tràn trề hy vọng với một bông hồng trên khuy áo. Lúc đó có lẽ anh ta sẽ không dám hỗn xược thế nữa.

Sam cầm điện thoại của chúng tôi lên đọc lại tin nhắn lần nữa.

"Tôi chưa đính hôn," anh ta nói, lông mày nhíu lại. "Tôi không có hôn thê nào sất."

"Vâng, tôi hiểu rồi, c" tôi nói giọng mỉa mai. "Anh chỉ có một cô bạn gái cũ loạn thần kinh vẫn nghĩ rằng anh thuộc về cô ta mặc dù hai người đã chia tay cách đây hai tháng..."

"Không, không." Anh ta lắc đầu. "Cô không hiểu ý tôi. Hai chúng ta thực tế hiện đang dùng chung cái điện thoại này, đúng không?"

"Đúng." Anh ta định đi đến đâu vậy?

"Vậy cái tin nhắn này có thể là cho một trong hai chúng ta. Tôi không có hôn thê, Poppy." Anh ta ngẩng đầu lên, trông hơi dữ tợn. "Nhưng cô có."

Tôi nhìn anh ta chằm chằm một lát, không hiểu gì, rồi bỗng dưng lạnh toát như thể nước đá bắt đầu chảy dọc xương sống tôi.

"Không. Ý anh là... không. *Không*. Đừng ngớ ngẩn thế." Tôi giật lấy điện thoại từ tay anh ta. "Nó viết *vợ* chưa cưới cơ mà." Tôi tìm ra chữ đó và chỉ mạnh tay vào để chứng minh điều định nói. "Anh thấy chưa? Rõ như ban ngày. Vợ chưa cưới."

"Tôi đồng ý." Anh ta gật đầu. "Nhưng *không có* vợ chưa cưới nào cả. Cô ta không tồn tại. Vậy nên..."

Tôi lại nhìn anh ta chằm chằm, cảm thấy hơi chóng mặt, dòng tin nhắn tái hiện lại trong đầu với một từ thay đổi. *Chồng chưa cưới của bạn đã phản bội bạn*.

Không. *Không thể* nào...

Magnus không *bao giờ*...

Có tiếng bíp bíp, cả hai chúng tôi đều giật mình. Phần còn lại của tin nhắn hiện ra. Tôi lặng lẽ đọc toàn bộ nội dung:

Tôi không chắc có đúng số không. Nhưng tôi phải cho bạn biết. Vợ chưa cưới của bạn đã phản bội bạn. Đó là một người bạn biết. Tôi xin lỗi vì nói với bạn việc này ngay trước lễ cưới của bạn, Poppy. Nhưng bạn cần biết sự thật. Bạn của bạn.

Tôi thả điện thoại rơi xuống bàn, đầu óc quay cuồng.

Điều này không thể xảy ra. Không thể.

Tôi lờ mờ nhận ra Sam nhặt điện thoại lên đọc tin nhắn.

"Một người bạn nào đó," cuối cùng anh ta nói, giọng nghiêm trọng. "Dù là ai đi nữa, có khi chỉ là kẻ quấy nhiễu. Biết đâu chẳng có gì là thật."

"Đúng vậy." Tôi gật đầu lia lịa. "Chính xác. Tôi tin đây chỉ là bịa đặt. Ai đó ác ý cố làm tôi lo phát ốm lên."

Tôi cố gắng tỏ ra tự tin, nhưng giọng nói run rẩy phản bội lại tôi.

"Bao giờ đến lễ cưới?"

"Thứ Bảy."

Thứ Bảy. Còn bốn ngày nữa và tôi nhận được một tin nhắn như vậy.

"Cô không..." Sam ngập ngừng. "Cô không... thấy nghi ngờ ai à?"

Annalise.

Cái tên ấy ở trong đầu thậm chí trước khi tôi nghĩ tới nó. Annalise và Magnus.

"Không. Ý tôi là... tôi không biết." Tôi quay mặt đi, áp má vào cửa sổ tàu.

Tôi không muốn nói về chuyện này. Tôi không muốn nghĩ về chuyện này... Annalise là bạn tôi. Tôi biết cô ấy nghĩ Magnus lẽ ra là của cô ấy, nhưng chắc chắn...

Annalise trong bộ đồng phục, tay mân mê trên vai Magnus và mắt chấp chới nhìn anh.

Không. Dừng lại đi. *Dừng lại đi*, Poppy.

Tôi đưa hai tay lên ôm mặt, dụi nắm tay vào hốc mắt, muốn vứt bỏ những suy nghĩ của chính mình. Chẳng biết vì sao ai đó lại gửi cái tin này? Sao tôi lại phải đọc nó?

Đó không thể là sự thật. Không thể. Thật thô bỉ, làm tổn thương người khác, khốn nạn, kinh tởm...

Một giọt nước mắt lọt qua nắm tay tôi lăn xuống dưới cằm. Tôi không biết phải làm gì. Tôi không biết phải xử lý việc này thế nào. Gọi cho Magnus đang ở Bruges à? Làm gián đoạn chuyến đi chơi kết thúc đời trai độc thân của anh à? Nhưng nếu anh vô tội, anh sẽ tức giận và niềm tin giữa hai chúng tôi sẽ bị đổ vỡ?

"Vài phút nữa chúng ta sẽ đến nơi." Giọng Sam thấp xuống, thận trọng. "Poppy, nếu cô cảm thấy chưa sẵn sàng, tôi hoàn toàn hiểu..."

"Không. Tôi sẵn sàng rồi." Tôi hạ nắm tay xuống, với lấy khăn giấy chùi mũi. "Tôi không sao cả."

"Cô không ổn đâu."

"Vâng. Tôi không ổn. Nhưng... tôi có thể làm gì được?"

"Viết lại cho kẻ khốn ấy. Bảo nó: 'Nêu tên ra xem nào'."

Tôi nhìn anh ta có phần ngưỡng mộ. Tự tôi sẽ không bao giờ nghĩ ra điều đó.

"OK." Tôi khó khăn nuốt nước bọt, lấy hết can đảm. "OK. Tôi sẽ làm thế." Tôi với lấy điện thoại, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Ít nhất tôi cũng động chân động tay. Ít nhất tôi không ngồi thừ ra, tự vấn mình một cách khổ sở vô ích. Tôi bấm xong, ấn Gửi, có chút hưng phấn trào lên, tôi bèn uống vội n chỗ trà lạnh ngắt còn lại. Nào, Số Vô Danh. Nói cho ta biết những gì nhà ngươi biết xem nào.

"Gửi chưa?" Sam theo dõi tôi từ nãy đến giờ.

"Rồi. Bây giờ tôi sẽ phải đợi xem họ nói gì."

Đoàn tàu tiến vào Basingstoke, hành khách kéo nhau ra phía cửa. Tôi vứt cốc trà vào thùng rác, vớ lấy túi xách đứng lên theo.

"Những vấn đề ngu ngốc của tôi thế là quá đủ rồi." Tôi gượng cười với Sam. "Đi nào. Chúng ta hãy đi xử lý vấn đề của anh."

Chương mười hai

Khách sạn Chiddingford rộng lớn, đường bệ, bao gồm một tòa nhà chính đẹp lộng lẫy theo phong cách thế kỷ XVIII, nằm ở cuối đường chạy xe dài, vài tòa nhà kính ít đẹp hơn, thấp thoáng sau hàng rào lớn. Nhưng có vẻ như tôi là người duy nhất tán thưởng nó khi chúng tôi đến nơi. Sam không vui vẻ gì mấy. Khó khăn lắm chúng tôi mới gọi được taxi, rồi lại bị mấy con cừu cản đằng trước, tiếp đến là tài xế taxi lạc đường. Sam liên tục cáu kỉnh gửi tin nhắn kể từ lúc lên taxi, và khi đến nơi, hai người đàn ông mặc complet đang đợi chúng tôi ở trước bậc thềm, tôi không nhận ra họ là ai.

Sam nhét vội mấy tờ bạc cho tài xế và mở cửa xe gần như trước khi xe kịp phanh lại. “Poppy, thứ lỗi cho tôi một lát. Chào các cậu...”

Ba người bọn họ túm tụm đứng trên đường rải sỏi trong khi tôi chậm rãi bước xuống. Chiếc taxi đi xa dần, tôi nhìn quanh khu vườn được xén tỉa kỳ công. Có thảm cỏ để chơi bóng vồ, cây cảnh tạo hình vànhà thờ nhỏ, tôi đoán là rất thích hợp cho các lễ cưới. Không gian dường như vắng vẻ, không khí mát mẻ đến độ làm tôi rùng mình. Có thể do tôi bồn chồn. Có lẽ do cú sốc dồn nén từ lúc nãy giờ mới bộc lộ.

Hoặc có lẽ do đứng chơ vơ giữa một nơi mà tôi chẳng biết mình tới để làm quái quỷ gì, trong khi cuộc sống riêng tư có nguy cơ tan vỡ.

Tôi lôi điện thoại ra cho có bạn. Chỉ riêng cảm giác có nó trong lòng bàn tay đã giúp tôi thư thái hơn một chút, nhưng không đủ. Tôi đọc lại tin nhắn của Số Vô Danh vài lần nữa, chỉ để hành hạ bản thân, rồi nhắn tin cho Magnus. Sau khúc mào đầu không thật lòng, cuối cùng tôi có một dòng tin thích hợp.

Chào anh. Anh thế nào? P

Không có hôn hít gì hết.

Tôi bấm gửi đi, mắt bắt đầu cay xè. Đó chỉ là một tin nhắn bình thường, nhưng tôi cảm giác như thể mỗi từ trong đó nặng trĩu một, hai thậm chí ba nghĩa khác; một bức thông điệp

ngầm làm đau lòng mà anh có thể hiểu ra hoặc không [OK, anh sẽ không hiểu ra. Tôi biết.]

Chào anh có nghĩa: Chào anh, có phải anh đã phản bội em không? Có đúng thế không? Xin anh, XIN ANH đừng để điều đó là sự thật.

Anh có nghĩa: Em thực sự mong giá mà anh gọi cho em. Em biết anh đang đi chơi với hội chiến hữu để kết thúc cuộc đời độc thân, nhưng em sẽ yên tâm hơn rất nhiều nếu có thể nghe thấy giọng nói của anh và biết là anh yêu em thế mà anh không thể làm một việc như vậy.

Thế nào có nghĩa: Ôi trời, em không thể chịu đựng nổi. Nếu điều này là sự thật thì sao? Em sẽ làm gì đây? Em sẽ nói gì đây? Nhưng, nếu như đây KHÔNG phải là sự thật và em đã nghi ngờ anh vô cớ...

"Poppy." Sam quay sang phía tôi, tôi giật mình.

"Vâng! Tôi đây." Tôi gật đầu, nhét vội điện thoại vào túi. Bây giờ tôi phải tập trung. Tôi phải bỏ Magnus ra khỏi đầu. Tôi phải làm người hữu ích.

"Đây là Mark và Robbie. Hai người làm việc ở bộ phận của chị Vicks."

"Chị ấy đang trên đường tới đây." Mark xem điện thoại trong khi tất cả chúng tôi đi lên bậc thềm. "Hiện tại Ngài Nicholas vẫn ở nguyên chỗ cũ. Chúng tôi nghĩ Berkshire là nơi tốt nhất để tránh trường hợp Ngài Nicholas bị cánh báo chí hỏi thăm."

"Chú Nick không nên *lẩn trốn*." Sam cau mày nói.

"Không phải lẩn trốn mà là bình tĩnh yên vị. Chúng tôi không muốn Ngài Nicholas chạy vội vào London với vẻ như thể một vụ khủng hoảng đang diễn ra. Ngài Nicholas sẽ phát biểu ở bữa tiệc tối nay, chúng ta sẽ họp bàn sáng mai, để xem tình thế diễn ra như thế nào. Về cuộc hội thảo thì lúc này chúng tôi vẫn theo đúng chương trình. Rõ ràng theo kế hoạch sáng mai Ngài Nicholas sẽ đến đây, nhưng chúng ta phải đợi xem...," anh ta ngập ngừng, hơi co người, "... chuyện gì xảy ra."

"Thế còn lệnh của tòa án thì sao?" Sam nói. "Lúc nãy tôi nói chuyện với Julian, cậu ấy đang cố bằng mọi giá..."

Robbie thở dài.

"Sam, chúng tôi đã biết trước là như thế sẽ chẳng để làm gì. Ý tôi là, chúng ta sẽ *không* xin lệnh tòa án, nhưng..."

Anh ta dừng lại giữa chừng khi chúng tôi bước vào giữa gian sảnh rộng lớn. Chà chà. Cuộc hội thảo này có nhiều thiết bị công nghệ cao hơn hẳn so với cuộc hội thảo vật lý trị liệu hằng năm của chúng tôi. Logo Tư vấn Bạch Cầu được chăng khắp nơi, những màn hình lớn được treo

khắp sảnh. Ai đó rõ ràng đang sử dụng ti vi có camera bên trong hội trường, bởi vì hình ảnh thính giả ngồi thành dãy đang được chiếu lên. Thẳng trước mặt chúng tôi là hai cánh cửa khép kín, đột nhiên có tiếng cười của thính giả phát ra từ bên trong, tiếp theo đó, mười giây sau, là tiếng cười từ trên màn hình.

Toàn bộ sảnh đều trống không, ngoại trừ một chiếc bàn trên lỏng chỏng vài bảng tên, phía sau là một cô gái điệu bộ chán chường đang ngồi uể oải. Cô ấy ngồi thẳng thớm hơn khi nhìn thấy chúng tôi, và mỉm cười e dè với tôi.

"Mọi người đang vui vẻ quá nhỉ," Sam nói, liếc nhìn một trong những màn hình ti vi.

"Malcolm đang phát biểu," Mark nói. "Anh ấy cừ lắm. Chúng ta vào đây đi." Anh ta mở cánh cửa một phòng nhỏ bên cánh dẫn chúng tôi vào rồi đóng kín lại.

"Vậy là, Poppy." Robbie quay sang tôi một cách lịch sự. "Sam đã nói cho chúng tôi biết chi tiết về... giả thiết của chị."

"Đó không phải là giả thiết *của tôi*," tôi hốt hoảng nói. "Tôi không biết tí gì về chuyện này cả! Tôi chỉ nhận được những lời nhắn đó, và tôi tự hỏi không biết chúng có liên quan không, rồi Sam liên kết chúng lại với nhau..."

"Tôi nghĩ cô ấy có một vài thông tin." Sam đối mặt Mark và Robbie như thể thách thức họ dám bất đồng ý kiến với anh ta. "Văn bản đó giả mạo hoàn toàn. Tất cả chúng ta đều nhất trí như vậy."

"Văn bản đó... không có tính đặc thù," Robbie sửa lại.

"Không có tính đặc thù ấy à?" Sam trông như thể sắp nổ tung đến nơi. "Chú ấy không hề viết cái quái quỷ đó! Kẻ nào đó đã viết và nhét vào trong hệ thống tin học. Chúng ta sẽ tìm ra kẻ đó là ai. Poppy đã nghe thấy giọng nói. Poppy sẽ nhận ra được."

"OK." Robbie cảnh giác liếc mắt nhìn Mark. "Và tất cả những gì tôi sẽ nói là, Sam, chúng ta phải hết sức, hết sức cẩn thận. Chúng tôi vẫn đang tính xem làm cách nào để đưa thông tin này ra trước công ty. Nếu anh đùng đùng đi buộc tội..."

"Tôi sẽ không đùng đùng cái gì cả." Sam quắc mắt nhìn anh ta. "Tin tưởng chút đi. Chúa ạ."

"Thế anh có kế hoạch gì rồi?" Mark trông thật lòng quan tâm.

"Đi lòng vòng. Lắng nghe. Mò kim đáy biển." Sam quay sang tôi. "Cô sẵn sàng rồi chứ, Poppy?"

"Hoàn toàn sẵn sàng." Tôi gật đầu, cố gắng che giấu cảm giác hoảng sợ. Bây giờ tôi đang

có phần thầm ước giá mà mình đừng ghi lại những lời nhắn đó.

"Và rồi..." Robbie trông vẫn không thỏa mãn.

"Đến đó hẵng hay..."

Cả phòng im lặng.

"OK." Cuối cùng Robbie nói. "Vậy hãy làm như thế. Đi nào. Chắc cũng chẳng hại gì đâu. Thế anh định giải thích sự có mặt của Poppy thế nào?"

"Thư ký mới?" Mark gợi ý.

Sam lắc đầu. "Tôi tuyển thư ký mới rồi, nửa văn phòng đã gặp cô ấy sáng nay. Chúng ta cứ làm đơn giản thôi. Poppy đang tính đến việc gia nhập công ty. Tôi định giới thiệu cô ấy với mọi người. Cô có đồng ý thế không, Poppy?"

"Vâng! Được lắm."

"Cậu có danh sách nhân viên không?"

"Đây." Robbie đưa cho Sam. "Nhưng phải kín đáo nhé, anh Sam."

Mark mở hé cửa nhìn ra ngoài hành lang.

"Mọi người đang ra khỏi hội trường." Anh ta nói. "Xin mời quý vị."

Chúng tôi bước ra khỏi phòng đi vào hành lang. Cả hai bên cửa đều mở toang, mọi người lượt đi ra, tất cả đều đeo bảng tên, tán chuyện xôn xao, một vài người cười to. Trông mọi người đều khá tươi tỉnh, tuy bây giờ đã sáu rưỡi tối và họ đã ngồi nghe phát biểu suốt cả buổi chiều.

"Nhiều người *quá*." Tôi nhìn chăm chú vào từng nhóm người, cảm giác mất bình tĩnh toàn tập.

"Không sao đâu," Sam quả quyết nói. "Cô biết đó là giọng đàn ông. Như thế là loại trừ được một nửa rồi. Chúng ta sẽ đi xung quanh phòng và loại ra, từng người từng người một. Tôi có một vài kẻ khả nghi nhưng... tôi sẽ không để cô bị ảnh hưởng."

Tôi chậm chạp đi theo anh ta vào đám hỗn loạn. Mọi người đang lấy đồ uống từ người phục vụ và chào nhau, í ới nói đùa với qua kẻ khác. Lạo nhạo hết chỗ nói. Tai tôi như kiểu máy cảm ứng sóng ra đa, dỏng hết về phía nọ phía kia để bắt tín hiệu âm thanh từ các giọng nói.

“Cô đã nghe thấy giọng anh chàng của chúng ta chưa?” Sam nói khi đưa cho tôi một ly nước cam. Tôi có thể thấy anh ta nửa đùa, nửa hy vọng.

Tôi lắc đầu. Tôi có cảm giác bị choáng ngợp. Âm thanh trong phòng giống như tiếng rống loạn xị trong đầu tôi. Tôi khó có thể phân biệt một âm sắc cá nhân nào, đừng nói đến chuyện nhận ra chính xác âm điệu của cái giọng tôi nghe trong vòng hai mươi giây qua điện thoại, cách đây mấy ngày rồi.

“OK, hãy làm việc một cách khoa học.” Sam gần như nói với chính mình. “Chúng ta sẽ đi quanh phòng theo vòng tròn đồng tâm. Như thế nghe có ra dáng một kế hoạch không?”

Tôi mỉm cười với anh ta nhưng trong đời chưa bao giờ tôi cảm thấy áp lực đến vậy. Không ai khác có thể làm việc này. Chưa ai nghe giọng nói đó bao giờ. Tất cả đè lên vai tôi. Bây giờ tôi biết bọn khuyển đánh hơi ở sân bay cảm thấy như thế nào rồi.

Chúng tôi đi về phía một nhóm phụ nữ đang đứng cùng với hai người đàn ông trung niên.

“Xin chào!” Sam vui vẻ cất tiếng chào bọn họ. “Mọi người có khỏe không? Cho phép tôi giới thiệu Poppy, cô ấy đang muốn gia nhập công ty chúng ta - Poppy, Jeremy... và Peter... Jeremy, anh đã làm việc cùng chúng tôi bao lâu rồi nhỉ? Còn Peter? Có phải ba năm không?”

OK. Bây giờ tôi được lắng nghe gần kề, mọi việc trở nên dễ hơn. Một người đàn ông có giọng trầm, người kia nói giọng Bắc Âu. Sau khoảng mười giây tôi lắc đầu với Sam và anh ta nhanh chóng kéo tôi sang một nhóm khác, vừa đi vừa kín đáo đánh dấu vào tờ danh sách.

“Xin chào! Mọi người có khỏe không? Cho phép tôi giới thiệu Poppy, cô ấy muốn gia nhập công ty chúng ta. Poppy, cô đã gặp Nihal rồi. Colin, dạo này cậu thế nào?”

Thật đáng ngạc nhiên, khi bắt đầu để ý, người ta mới thấy các giọng nói khác nhau làm sao. Không chỉ cường độ, mà còn ngữ điệu, âm sắc, những từ nói nhịu, ngắc ngứ trong lúc nói.

“Thế còn anh thì sao?” tôi tham gia vào, mỉm cười với một anh chàng để râu chưa thốt ra một từ nào.

“Ơ, năm rồi khá là *hóc*…” anh ta vào đề chậm rãi.

Không. Hừm. Không giống gì cả. Tôi liếc nhìn Sam lắc đầu, và anh ta lập tức nắm lấy cánh tay tôi.

“Xin lỗi, Dudley, chúng tôi phải đi...” Sam hướng sang nhóm tiếp theo và lao thẳng vào, làm gián đoạn câu chuyện. “Poppy, đây là Simon... Stephanie cô đã gặp rồi, tôi nghĩ vậy... Simon, Poppy rất thích chiếc áo khoác của cậu đấy. Mua ở chỗ nào thế?”

Tôi không tưởng tượng nổi Sam có thể trắng trợn đến thế. Thực tế anh ta lờ hẳn cánh phụ

nữ, và thô thiển buộc cánh đàn ông phải nói chuyện. Nhưng tôi đoán đó là cách duy nhất.

Càng nghe nhiều giọng nói thì tôi càng cảm thấy tự tin hơn. Công việc dễ hơn tôi tưởng lúc đầu, bởi vì tất cả khác xa với giọng nói trên điện thoại. Có điều là chúng tôi đã tới nhóm thứ tư và đã loại hết. Tôi lo lắng quan sát căn phòng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như tôi đi vòng hết cả căn phòng mà vẫn không nghe thấy giọng người đã để lại lời nhắn?

"Xin chào người? Khỏe cả chứ?" Sam vẫn đang thao thao nói khi chúng tôi tiến lại nhóm kế tiếp. "Để tôi giới thiệu Poppy, cô ấy đang muốn gia nhập công ty - Poppy, đây là Tony. Tony, sao cậu không kể cho Poppy về bộ phận của cậu? Còn đây là Daniel, và... đây là... à, Willow."

Lúc chúng tôi tiến lại gần, cô ta vẫn đang quay người đi, vì thế tôi không thấy gương mặt cô ta, còn bây giờ cô ta đang nhìn thẳng chúng tôi.

Eo ôi.

"Sam!" sau một hồi lâu cô ta mới cất lời, khiến tôi bắt đầu cảm thấy ngượng thay cho tất cả mọi người. "Ai... đây?"

OK. Nếu như tin nhắn tôi gửi cho Magnus chứa hàng mấy tầng nghĩa thì cái câu ngắn ngủi gồm có hai từ đó của Willow cũng trĩu nặng thâm ý đến mức đổ uỳnh. Người ta không cần phải là nhà ngôn ngữ học của Willow cũng có thể hiểu những gì cô ta *thực sự* muốn nói là: "Cái con ranh quái quỷ nào đây, ả đang làm GÌ ở đây với ANH vậy? Chúa ơi, Sam, có phải anh đang CỐ TÌNH LÃNG NHÃNG SAU LƯNG EM KHÔNG? Bởi vì tin em đi, anh sẽ VÔ CÙNG hối tiếc đấy."

Bạn biết đấy. Diễn dịch ra là thế.

Trong đời mình tôi chưa bao giờ cảm nhận một sự thù địch công khai như thế từ bất kỳ ai. Như thể có một dòng điện giữa hai chúng tôi. Lỗ mũi Willow trắng bệch và nở ra. Mắt cô ta long sòng sọc. Tay cô ta nắm chặt chiếc ly đến độ những sợi gân xanh nổi rõ dưới làn da nhợt nhạt. Nhưng nụ cười của cô ta vẫn mềm mại dễ thương, và giọng nói cô ta vẫn dịu dàng. Đó gần như là điều làm người ta sởn gai ốc nhất.

"Poppy đang nghĩ đến chuyện gia nhập công ty," Sam nói.

"Ồ." Willow vẫn giữ nụ cười. "Hay quá. Hoan nghênh chị Poppy."

Cô ta làm tôi khó chịu. Cô ta giống như một sinh vật lạ. Ẩn sau nụ cười mềm mại và giọng nói êm ái kia là một con thằn lằn.

"Cảm ơn."

"Tạm vậy, chúng tôi phải đi tiếp đây... Hẹn gặp lại sau nhé, Willow." Sam nắm cánh tay tôi dẫn đi chỗ khác.

Ố ồ. Ý kiến tồi đấy. Tôi có thể cảm thấy cặp mắt như tia la de của cô ta sau lưng. Sam không cảm thấy như vậy sao?

Chúng tôi đi tới một nhóm mới, Sam lại bật bài diễn văn, và tôi cần mẫn nghển cổ lắng nghe, nhưng không ai nghe giống cái gã trong điện thoại một tẹo nào. Trong khi chúng tôi lại đi vòng nữa, tôi có thể thấy Sam mất dần nhuệ khí, mặc dù anh ta cố gắng che giấu điều đó. Sau khi chúng tôi rời một nhóm các cậu dân tin học trẻ tuổi đang uống bia, Sam nói: "Thật vậy sao? *Không ai* trong số những gã đó à?"

"Không." Tôi nhún vai xin lỗi. "Rất tiếc."

"Có sao đâu mà tiếc!" Anh ta bật ra một tiếng cười gượng ép. "Cô nghe thấy những gì cô nghe thấy. Cô không thể... nếu không phải là một trong số họ..." Anh ta dừng lại một lát. "Chắc chắn không phải là gã tóc vàng à? Cái gã nói chuyện về chiếc xe hơi của mình ấy? Cô nghe giọng gã không quen tẹo nào à?"

Và bây giờ sự thất vọng trong giọng Sam lộ ra rõ rệt.

"Đó là người anh nghi ngờ à?"

"Tôi... không biết." Anh ta xòe tay ra, thở hắt. "Có thể. Đúng vậy. Gã có nhiều mối quan hệ với dân tin học, lại mới vào công ty, Justin và Ed có thể đã dễ dàng mua chuộc gã..."

Tôi không biết phải trả lời thế nào. Đúng như anh ta nói, tôi nghe thấy những gì tôi đã nghe thấy.

"Tôi nghĩ một số người chắc đã đi ra ngoài sân," tôi nói, cố gắng tìm cách.

"Chúng ta sẽ thử ở ngoài đó. Anh ta gật đầu. "Trước tiên xong trong này đã."

Thậm chí tôi có thể nói ngay không có ai trong số bốn người tóc muối tiêu đứng cạnh quầy rượu là cái gã trong điện thoại - và tôi đã đúng. Trong lúc Sam bị dụ dỗ vào câu chuyện về bài phát biểu của Malcolm, tôi tận dụng cơ hội chuồn sang một bên xem Magnus đã trả lời chưa. Tất nhiên là chưa. Nhưng nhấp nháy trên đầu hộp thư là một bức thư gửi tới samroxton@tuvanbachcau.com, và đồng thời gửi cho thukyriengsamroxton@tuvanbachcau.com, nó làm tôi lập bập.

Sam

Được lắm. Em biết CHÍNH XÁC anh đang giở trò gì và anh thật là THẢM HẠI. Anh kiếm ra

cô ả ở đâu vậy, đại lý gái gọi à? Em cứ tưởng là anh có thể làm khá hơn thế.

Willow.

Tôi còn đang tròn mắt nhìn màn hình không tin nổi thì bức thư thứ hai xuất hiện.

Ý em là, lạy Chúa, Sam. Cô ả thậm chí không biết ĂN MẶC cho thích hợp. Hay là váy bò cũn cỡn đột nhiên trở thành trang phục thích hợp cho hội thảo vậy???

Váy của tôi ngắn cũn cỡn bao giờ! Và chính xác ra sáng nay lúc mặc đồ tôi đâu có tính đi dự hội thảo, đúng không?

Nóng mặt vì bị xúc phạm, tôi ấn Trả lời và gõ một bức thư.

Thực sự thì anh nghĩ là cô ấy đẹp mê hồn. chiếc váy bò của cô ấy đâu có ngắn cũn cỡn. Thế nhé, Willow Phù Thủy.

Sam.

Rồi tôi xóa nó đi. Lẽ tự nhiên. Tôi chuẩn bị cất điện thoại thì xuất hiện bức thư *thứ ba* của Willow. Thật là. Cô ta không để cho người ta nghỉ một tí được hay sao?

Sam, anh muốn em phải ghen tức chứ gì. Được lắm. Em tôn trọng điều đó. Em thậm chí còn thích thế nữa. Chúng ta cần xúc tác cho chuyện tình cảm giữa hai ta. Nhưng HÃY CỐ TÌM CHO EM CÁI GÌ ĐÁNG ĐỂ GHEN TỨC CHỨ!!!

Bởi vì hãy tin em, chẳng ai ở đây bị gây ấn tượng bởi vở diễn của anh đâu. Ý em là, diễu vòng quanh với một cô ả chẳng có gì đáng nói, người rõ ràng KHÔNG BIẾT SẤY TÓC CHO RA HỒN... Hừm. Thật bi thảm, Sam ạ. BI THẢM.

Em sẽ nói chuyện với anh khi nào anh là người lớn.

Willow

Tôi chạm tay vào tóc một cách tự vệ. Sáng nay tôi có sấy tóc. Chỉ có điều khó sấy phía sau lưng. Ý tôi là, tôi chẳng thèm đếm xỉa đến những gì cô ta nghĩ, nhưng tôi không thể không cảm thấy hơi tự ái...

Dòng suy nghĩ của tôi bị gián đoạn giữa chừng, tôi nhìn chăm chú vào màn hình. Không thể tin nổi. Vừa mới xuất hiện một bức thư của Sam. Anh ta phản hồi lại thư của Willow. Đúng là anh ta trả lời cô ta! Chỉ có điều anh ta ấn Trả lời Tất cả, vì thế nên tôi cũng nhận được thư.

Tôi ngạc nhiên ngước lên thì thấy anh ta vẫn đang nói chuyện với mấy người đàn ông tóc muối tiêu, trông có vẻ rất say sưa. Chắc anh ta đã gõ quýt. Tôi mở thư thấy duy nhất một dòng.

Nghỉ đi, Willow. Em chẳng gây ấn tượng với ai đâu.

Tôi chớp mắt nhìn màn hình. Cô ta sẽ không thích đâu.

Tôi đợi xem cô ta tiếp tục tấn công gay gắt hơn nữa - nhưng không xuất hiện thêm bức thư nào. Có thể là cô ta cũng sửng sốt như chính tôi.

“Hay lắm. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.” Giọng Sam át tiếng ồn ào huyên náo. “Poppy, còn một vài người nữa tôi muốn cô làm quen.

“OK.” Tôi lập tức tuân theo, cất vội điện thoại. “Chúng ta đi nào.”

Chúng tôi đi vòng quanh phần còn lại của phòng. Danh sách của Sam lúc này được đánh dấu chi chít. Tôi chắc đã lắng nghe gần hết giọng đàn ông trong công ty mà vẫn chưa nghe ra giọng ai giống với giọng gã trên điện thoại, dù chỉ tí chút. Tôi thậm chí bắt đầu tự hỏi mình có nhớ đúng không. Hay là tôi đã hoang tưởng toàn bộ sự việc.

Trong khi đi dọc hành lang trải thảm tiến về phía cửa ra sân, tôi có thể thấy Sam đang chán nản. Chính tôi cũng khá chán nản.

“Xin lỗi,” tôi lẩm bẩm.

“Đâu phải lỗi của cô.” Anh ta nhìn lên và có vẻ như nhận ra tâm trạng của tôi. “Poppy, tôi nói nghiêm chỉnh đấy. Tôi biết cô đã cố hết sức.” Nét mặt anh ta nhăn lại một lúc. “A, với cả tôi xin lỗi về vụ Willow.”

“Ồ.” Tôi gạt đi. “Anh bận tâm chuyện đó làm gì.”

Chúng tôi im lặng đi tiếp. Tôi muốn nói điều gì đó như kiểu: “Cảm ơn anh đã lên tiếngì tôi,” nhưng tôi quá lúng túng. Tôi cảm thấy đáng lẽ mình không nên biết đến những bức thư đó.

Ngoài sân treo nhiều đèn lồng và có mấy nhóm người đứng rải rác, nhưng không nhiều như ở bên trong. Tôi đoán chắc vì quá lạnh. Nhưng thật đáng tiếc, bởi vì thực tế là ngoài này có bầu không khí giống như tiệc tùng khá dễ chịu. Có một quầy rượu và vài người thậm chí đang nhảy. Ở góc sân, một cậu chàng cầm máy quay phim có vẻ đang phỏng vấn hai cô gái cười khúc khích.

“Thế đấy, có khi chúng ta sẽ gặp may.” Tôi cố gắng tỏ ra lạc quan.

“Có khi thế.” Sam gật đầu, nhưng tôi thấy là anh ta đã từ bỏ hy vọng.

“Nhỡ chúng ta không tìm thấy người đó ở ngoài này thì sao?”

“Thế thì... chúng ta đã cố mọi cách rồi.” Nét mặt Sam căng thẳng, nhưng trong một giây cực kỳ ngắn ngủi thấp thoáng một nụ cười. “Chúng ta đã cố mọi cách.”

“OK. Ờ, chúng ta hãy vào việc nào.” Tôi lấy giọng tích cực nhất như khi cổ vũ bệnh nhân “Cố lên, anh *có thể* cử động cái khớp xương hông đó được mà”. “Chúng ta hãy cố nào.”

Chúng tôi tiến tới và Sam lại mở màn như cũ.

“Xin chào các bạn! Khỏe cả chứ? Để tôi giới thiệu Poppy, cô ấy đang muốn gia nhập công ty - Poppy, đây là James. James, sao cậu không kể cho Poppy về chuyên ngành của cậu? Còn đây là Brian, và đây là Rhys.”

Không phải là James hay Brian hay Rhys. Cũng không phải là Martin hay Nigel.

Mọi cái tên trên danh sách của Sam đều đã được đánh dấu. Tôi gần như muốn khóc khi nhìn nét mặt Sam. Cuối cùng, chúng tôi rời khỏi nhóm thực tập sinh, họ thậm chí không nằm trong danh sách của Sam và không thể nào là Scottie.

Thôi xong.

“Tôi sẽ gọi cho chị Vicks,” Sam nói, giọng hơi nặng nề. “Poppy, cảm ơn cô đã bỏ thời gian giúp. Kế hoạch này thật ngu ngốc.”

“Không hề.” Tôi đặt một tay lên cánh tay Sam. “Nó... đã suýt thành công.”

Sam nhìn lên và chúng tôi cứ đứng đó một hồi.

“Cô thật tốt,” cuối cùng anh ta nói.

“Chào anh Sam! Chào mọi người!” Giọng nói lanh lảnh của một cô gái làm tôi co rúm người. Có thể tôi nhạy cảm vì đã lắng nghe cẩn thận hơn cách mọi người nói - nhưng cái giọng này làm tôi thấy khó chịu. Tôi quay sang thấy một cô gái trông bầu bĩnh với chiếc khăn hồng cài trên tóc đang tiến gần đến chỗ chúng tôi cùng với cậu quay phim truyền hình, cậu ta mặc quần jean, tóc húi cua sẫm màu.

Ố ồ.

“Chào Amanda.” Sam gật đầu. “Có chuyện gì thế?”

“Chúng em đang ghi hình tất cả khách mời của hội thảo, cô ta vui vẻ nói. “Chỉ là vài câu chào hỏi cảm ơn tí xíu, chúng em sẽ trình chiếu vào buổi tiệc tối...”

Chiếc máy quay đang chĩa thẳng vào mặt tôi, tôi lùi lại. Lẽ ra tôi đâu có mặt ở đây. Tôi không thể nào diễn màn “chào hỏi cảm ơn tí xíu” được.

“Bất cứ cái gì chị thích,” Amanda gợi ý cho tôi. “Một bức thông điệp cá nhân, một câu nói đùa...” Cô ta nhìn danh sách, vẻ không hiểu. “Em xin lỗi, em không biết chị làm việc ở bộ phận nào...”

“Poppy là khách mời,” Sam nói.

“Ồ.” Lông mày cô gái dãn ra. “Hay quá! Em nói này, nếu đã là khách mời đặc biệt, sao chị không làm buổi phỏng vấn Hỏi đáp của bọn em? Ryan, cậu thấy thế nào? Anh có biết Ryan không ạ?” Cô ta quay sang nói với Sam. “Cậu ấy là sinh viên trườnginh tế London, làm thực tập sáu tháng. Cậu ấy phụ trách tất cả phim quảng cáo của công ty. Này Ryan, quay cận cảnh đi. Chị Poppy là khách mời đặc biệt đấy!”

Cái gì? Tôi không phải là “khách mời đặc biệt.” Tôi muốn lủi đi, nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy bị cái máy quay phim đóng đinh tại chỗ.

“Chỉ cần giới thiệu bản thân rồi Ryan sẽ đặt câu hỏi ạ!” cô gái tươi cười nói. “Nào, xin cho chúng tôi biết tên chị...”

“Xin chào,” tôi miễn cưỡng nói trước máy quay. “Tôi là... Poppy.” Như thế này thật ngu ngốc. Tôi sẽ nói gì trước một hội thảo toàn người lạ hoắc đây?

Có lẽ tôi sẽ dành màn chào hỏi cho Willow.

Này, Willow Phù Thủy. Cô nghĩ thế nào khi tôi diễu vòng quanh với bạn trai của cô? Hừm, tin chớp nhoáng đây. Anh ấy không còn là bạn trai của cô nữa.

Ý nghĩ đó làm tôi bật cười hô hố, Amanda liền mỉm cười khích lệ với tôi.

“Đúng thế! Chị cứ thoải mái tự nhiên vào. Ryan, cậu có muốn bắt đầu mục Hỏi đáp không?”

“Được thôi. Chị Poppy ơi, cho đến lúc này thì chị nghĩ gì về cuộc hội thảo?”

Cái giọng cao the thé cất lên từ sau máy quay phim đập vào tai tôi như một cú sốc nghìn vôn.

Chính hắn.

Chính là giọng nói tôi đã nghe thấy trên điện thoại. Cái người hiện đang nói chuyện với tôi. Cái gã này, với mái tóc húi cua và chiếc máy quay trên vai. *Chính là hắn*.

“Có vui không?” Cậu ta nhắc vở cho tôi, và đầu tôi muốn vỡ tung vì nhận ra lần nữa. Ký ức giọng nói của hắn trên điện thoại đang hiện lại trong đầu tôi giống như buổi chiếu lại một chương trình thể thao trên ti vi.

Scottie đây. Xong rồi. Như đã nói. Phẫu thuật thành công.

“Chị thích nhất bài phát biểu nào trong cuộc hội thảo?”

“Cô ấy không có mặt ở phần phát biểu,” Sam xen vào.

“Ồ. OK?”

Không tẹo dấu vết. Thiên tài, tuy đó chỉ là ý kiến của tôi. Vĩnh biệt nhé, Ông già Noel.

“Theo thang điểm từ một đến mười, chị sẽ đánh giá bữa tiệc rượu thế nào?”

Scottie đây.

Đây chính là Scottie. Không sai vào đâu được.

"Chị không sao chứ?" Cậu ta nghiêng đầu qua máy quay, trông sốt ruột. "Chị cứ nói. Chúng ta thay phiên nhau mà."

Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ khôn ngoan của cậu ta, tim tôi đập thình thịch, tôi thầm mong mình không để lộ ra điều gì. Tôi có cảm giác như mình là chú thỏ đang bị con rắn thôi miên.

"Không sao đâu, Poppy." Sam bước lên, trông rất thông cảm. "Đừng lo. Rất nhiều người sợ lên hình."

"Không!" tôi thốt lên. "Không phải... Đó là..."

Tôi ngước mắt nhìn Sam cầu cứu. Cổ họng tôi nghẹn ứ. Tôi cảm giác như đang ở trong một giấc mơ mà người ta không hét lên được là mình đang bị ám sát.

"Các bạn, tôi không nghĩ là cô ấy quen với việc này," Sam nói. "Liệu có thể..." Anh ta ra hiệu bằng tay.

"Em xin lỗi!" Amanda đưa tay lên che miệng. "Em không có ý làm chị hoảng! Chúc chị buổi tối vui vẻ!" Họ rời đi tiếp cận một nhóm người khác, còn tôi thì nhìn theo sau họ, sững sờ.

"Tội nghiệp cô, Poppy." Sam cười buồn bã. "Đúng là tự nhiên mang vạ vào thân. Xin lỗi nhé, đây là trò mới mà họ hay làm ở các buổi hội thảo, mặc dù tôi chẳng thấy nó đem lại thêm cái gì..."

"Im đi." Không hiểu sao tôi cắt được lời anh ta, mặc dù tôi vẫn gần như không thốt nên lời. "Im đi, im đi."

Sam trông sửng sốt. Tôi tiến lại gần anh ta hơn nữa, kiễng gót chân lên cho đến khi miệng tôi chạm tai anh ta, tóc anh ta lướt qua da tôi. Tôi hít vào hơi ấm và mùi hương của anh ta, rồi thì thầm, nhẹ như hơi thở: "Chính hắn."

Chúng tôi đứng ngoài thêm hai mươi phút nữa. Sam có một cuộc nói chuyện điện thoại rất lâu với Ngài Nicholas - tôi chẳng nghe thấy một lời nào - rồi một cuộc nói chuyện ngắn gọn, cộc cằn với Mark, tôi nghe lõm bõm đôi từ trong lúc anh ta sải bước vòng quanh, tay để lên đầu... *Hừm, vứt mẹ chính sách công ty đi... Ngay lúc chị Vicks đến đây...*

Rõ ràng là căng thẳng đang leo thang. Tôi cứ nghĩ Sam sẽ vui vì tôi đã giúp được anh ta, nhưng trông anh ta thậm chí còn nhăn nhó hơn lúc trước. Anh ta kết thúc cuộc nói chuyện bằng một câu cấm cảu: "Thế tóm lại cậu về phía nào? *Lạy Chúa*, Mark."

“Thế... anh định sẽ làm gì?” tôi rụt rè hỏi khi anh ta tắt máy.

“Hộp thư công ty của Ryan đang bị lục soát. Nhưng nó rất tinh ranh. Chắc nó không dùng hộp thư công ty. Chắc nó đã dùng điện thoại hoặc hộp thư cá nhân nào đó để là.”

“Vậy tiếp theo như thế nào?”

“Đây là vấn đề tranh cãi.” Sam ôm mặt đầy thất vọng. “Phiền toái là, chúng ta không có *thời gian* để bàn luận về thể thức. Chúng ta không có *thời gian* để tham khảo ý kiến luật sư. Nếu là tôi...”

“Anh đã cho bắt cậu ta, tịch thu tất cả tài sản cá nhân và dùng vũ lực tiến hành kiểm tra bằng máy phát hiện nói dối,” tôi không ngăn nổi nói. “Đâu đó trong một hầm tối.”

Một nụ cười miễn cưỡng thoáng lướt qua gương mặt Sam. “Đại loại như thế.”

“Ngài Nicholas thế nào rồi?” tôi bạo dạn hỏi.

“Làm bộ vui vẻ. Cô có thể hình dung được mà. Chú ấy giữ thái độ lạc quan. Nhưng chú ấy sốc hơn rất nhiều những gì chú ấy bộc lộ ra.” Gương mặt Sam thoáng méo mó, anh ta khoanh tay trước ngực.

“Anh cũng thế,” tôi nhẹ nhàng nói, Sam liền nhìn lên với vẻ giật mình, như thể bị tôi bắt quả tang.

“Tôi chắc là vậy,” một lúc sau, Sam nói. “Chú Nick và tôi quen nhau đã lâu. Chú ấy là người tốt. Chú ấy đã làm được nhiều việc rất đáng kể. Nhưng nếu vụ bôi nhọ này không được vạch trần, nó sẽ là cái duy nhất thế gian nhớ về chú ấy. Nó sẽ là tít báo lặp đi lặp lại cho đến khi chú ấy qua đời. ‘Ngài Nicholas bị nghi ngờ tham nhũng’. Chú ấy không đáng bị như thế. Nhất là chú ấy không đáng bị chính công ty của mình ném đá.”

Sau một hồi u ám, có thể thấy là Sam đã lấy lại tinh thần. “Mà thôi, đi nào. Họ đang đợi chúng ta. Vicks sắp đến đây rồi.”

Chúng tôi quay vào, đi qua một nhóm các cô gái tụ tập xung quanh bàn, qua một khu vườn cảnh, về phía cánh cửa kép to đùng dẫn vào khách sạn. Điện thoại của tôi kêu ù ù, tôi khe khẽ lấy nó ra xem Magnus đã trả lời chưa.

Tôi chớp mắt màn hình. Không thể tin nổi. Tôi bất giác bật ra tiếng than thở khe khẽ, Sam liền ném cho tôi một cái nhìn kỳ cục.

Có một bức thư mới khự ngay trên đầu hộp thư của tôi, tôi mở ra, cháy lòng hy vọng nó

không nói những gì tôi đang lo sợ...

Chết tiệt. *Chết tiệt*.

Tôi nhìn nó chằm chằm vẻ chán nản. Tôi sẽ làm gì đây? Chúng tôi đã gần đến khách sạn. Tôi phải nói. Tôi phải cho anh ta biết.

"Ờ, Sam." Giọng tôi hơi nghẹn lại. "Ờ, dừng lại một phút đi."

"Sao cơ?" Anh ta đứng lại, cau mày phiền muộn, và dạ dày tôi nôn nao vì căng thẳng.

OK. Chuyện là thế này. Để biện hộ cho mình, có thể nói là nếu *biết* trước Sam sẽ bị sa lầy vào một vụ khủng hoảng lớn cấp bách liên quan tới việc rò rỉ thông tin rồi cố vấn cấp cao của chính phủ bản tin ITN, tôi đã không gửi bức thư đó cho bố anh ta. Tất nhiên là tôi đã không làm thế.

Nhưng mà tôi không biết trước. Nên tôi đã gửi bức thư đó. Và bây giờ...

"Có chuyện gì thế?" Sam trông sốt ruột.

Tôi bắt đầu từ đâu bây giờ hả trời? Làm thế nào để xoa dịu anh ta đây?

"Anh không được nổi nóng cơ," tôi tung ra câu đỡ đòn đầu tiên, mặc dù nó cũng giống như ném một cục đá tí xíu vào dập đám cháy trong rừng.

"Về chuyện gì?" Giọng Sam nghe bộ không báo hiệu điều gì tốt lành.

"Chuyện là..." tôi hắng giọng. "Tôi cứ nghĩ tôi đã làm việc nên làm. Nhưng bây giờ tôi có thể thấy là có lẽ anh không nhìn nhận sự việc *y hệt* như thế..."

"Cô đang nói cái quái quỷ gì thế..." Anh ta dừng lại, nét mặt bỗng thất kinh như thể hiểu ra điều gì khủng khiếp. "Ôi lạy Chúa. Không. Xin *đừng* nói là cô đã kể cho bạn bè cô về chuyện này..."

"Không đâu!" tôi hốt hoảng nói. "Tất nhiên là không!"

"Thế thì chuyện gì?"

Tôi cảm thấy mạnh dạn hơn đôi chút vì anh ta nghi ngờ sai. Ít nhất tôi chưa lèm bèm mọi chuyện cho bạn bè. Ít nhất tôi chưa bán tin cho tờ *The Sun*.

“Đây là chuyện gia đình. Liên quan tới bố anh.”

Mắt Sam mở to ra, nhưng anh ta không nói gì.

“Tôi chỉ cảm thấy rất khó chịu vì anh và ông cụ không liên lạc với nhau. Thành thử tôi đã trả lời thư cụ. Bố anh nóng lòng muốn gặp anh, Sam ạ. Ông cụ muốn có người nói chuyện! Anh chẳng bao giờ xuống Hampshire cả, anh chẳng bao giờ thăm ông cụ...”

“Lạy Chúa,” anh ta làu bàu, gần như với chính bản thân mình. “Tôi *thực sự* không có thời gian cho việc này.”

Những lời của anh ta chọc giận tôi. “Anh không có thời gian cho chính cha đẻ của mình ư? Anh biết không, Quý Ngài Quan Trọng, có thể những ưu tiên của anh hơi bị có vấn đề đấy. Tôi *biết* anh bận rộn, tôi *biết* cuộc khủng hoảng này nghiêm trọng, nhưng...”

“Poppy, dừng lại ngay đi. Cô đang nhầm lẫn to đấy.”

Trông anh ta thản nhiên đến nỗi tôi cảm thấy cơn giận trào lên. Sao anh ta dám lúc nào cũng tự tin đến thế?

“Có khi anh mới là người đang nhầm lẫn to đấy!” Lời nói bật ra trước khi tôi kịp ngăn lại. “Có khi anh là người chỉ thích để cuộc sống trôi qua mà không muốn có ràng buộc trách nhiệm gì! Có khWillow nói đúng đấy!”

“*Xin lỗi* cô?” Sam nhìn có vẻ nổi trận lôi đình khi nghe thấy tên Willow.

“Anh sẽ bỏ lỡ cơ hội! Anh sẽ bỏ lỡ những mối quan hệ đáng lẽ có thể đem lại cho anh rất nhiều thứ, bởi vì anh không muốn nói chuyện, anh không muốn lắng nghe...”

Sam liếc nhìn quanh, trông ngượng ngập. “Poppy, hạ nhiệt đi nào,” anh ta thì thầm. “Cô đang để cảm xúc cuốn đi đấy!”

“Hừm, còn anh thì quá bình tĩnh đấy!” Tôi cảm thấy như sắp nổ tung. “Anh quá khắc kỷ!” Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên hình ảnh tất cả các nghị sĩ thành Roma ngồi đợi trong đấu trường chờ bị tàn sát. “Anh có biết không, Sam? Anh đang hóa đá đấy.”

“*Đá* á?” Anh ta cười phá lên.

“Đúng thế, đá chứ gì nữa. Một ngày nào đấy anh sẽ thức dậy và biến thành tượng đá mà không nhận ra. Anh sẽ bị mắc kẹt trong chính bản thân mình.” Giọng tôi run run, tôi không biết tại sao. Anh ta có biến thành tượng đá hay không thì ảnh hưởng gì đến tôi chứ.

Sam thận trọng nhìn tôi.

“Poppy, tôi không hiểu cô đang nói chuyện gì. Nhưng chúng ta phải tạm gác nó lại đã. Tôi có việc cần làm.” Điện thoại kêu ù ù, anh ta liền đưa lên tai nghe. “Chào chị Vicks. OK, tôi tới đây.”

“Tôi biết anh đang phải xử lý một cuộc khủng hoảng.” Tôi dữ tợn tóm lấy cánh tay anh ta. “Nhưng có một người đàn ông già cả đang đợi tin anh, Sam. Khao khát đợi tin anh. Chỉ năm phút thôi. Và anh biết không? Tôi ghen tị với anh.”

Sam thở hắt ra. “*Con bà nó*. Poppy, cô hiểu sai hết cả rồi.”

“Vậy ư?” Tôi trợn mắt nhìn anh ta, cảm thấy mọi nỗi niềm thầm kín bắt đầu trào lên sôi s. “Tôi chỉ mong có được cơ may của anh. Được gặp bố tôi. Anh không biết anh may mắn đến thế nào đâu. Thế thôi.”

Một giọt nước mắt lăn xuống má tôi, tôi sống sượng lau đi.

Sam nín lặng. Anh ta cất điện thoại đi và nhìn thẳng vào mặt tôi. Đoạn anh ta mở miệng nói, giọng nhẹ nhàng.

“Nghe này, Poppy. Tôi có thể hiểu cô cảm thấy như thế nào. Tôi không có ý coi nhẹ quan hệ gia đình. Tôi có quan hệ rất tốt với bố tôi và tôi tới thăm cụ bất cứ lúc nào có thể. Nhưng không đơn giản vậy, nên nhớ là bố tôi sống ở Hồng Kông.”

Tôi há hốc miệng hoảng sợ. Họ đoạn tuyệt liên lạc đến *thế này* ư? Anh ta thậm chí không *biết* là bố mình đã hồi hương rồi sao?

“Sam!” Lời nói của tôi cứ thế tuôn ra xối xả. “Anh không hiểu gì cả! Bố anh về nước rồi. Ông cụ đang sống ở Hampshire! Bố anh gửi email cho anh. Ông cụ muốn gặp anh. Anh không đọc *gì* à?”

Sam ngửa đầu ra sau cười rống lên, tôi nhìn anh ta trừng trừng, cảm thấy bị xúc phạm.

“OK,” cuối cùng anh ta lau mắt nói. “Lại từ đầu nhé. Làm rõ chuyện này nào. Cô đang nói về thư của David Robinson, đúng không?”

“Không, không phải thế! Tôi đang nói về thư của...”

Tôi dừng lại giữa chừng, tự nhiên không cảm thấy chắc chắn. Robinson à? Robinson ư? Tôi vớ lấy điện thoại kiểm tra địa chỉ. Davidr452@hotmail.com.

Tôi đã chắc đó là David Roxton. Chừng như *hiển nhiên* đó là David Roxton.

“Trái ngược với giả thiết của cô, tôi *có* đọc cái thư đó,” Sam nói. “Và tôi quyết định lờ nó đi. Hãy tin tôi, David Robinson *không* phải là bố tôi đâu.”

“Nhưng bác ấy xưng là ‘bố’.” Tôi hoàn toàn bối rối. “Bác ấy viết vậy mà. ‘Bố’. Có phải bác ấy là... dượng của anh? Hay bố nuôi của anh?”

“Cậu ta chẳng phải là bố của tôi gì sất,” Sam kiên nhẫn nói. “Nếu cô muốn biết thì thế này, hồi đại học, tôi chơi với một nhóm mấy cậu con trai. Một trong số đó là cậu này. David Andrew Daniel Robinson. D.A.D. Robinson. Chúng tôi gọi cậu ta là ‘Bố’. OK? Rốt cuộc cô hiểu rồi chứ?”

Sam bắt đầu đi về phía khách sạn như thể chủ đề đã khép lại, nhưng tôi vẫn đứng mọc rễ, đầu óc quay cuồng vì sốc. Tôi không thể bỏ qua nổi. “Bố” không phải là bố của Sam à? “Bố” là một cậu *bạn* ư? Làm sao tôi có thể biết được điều này? Người ta lẽ ra không được phép ký tên “Bố” trừ phi là bố thật. Nên có *luật* như thế.

Cả đời tôi chưa bao giờ cảm thấy mình ngu ngốc đến thế.

Trừ một điều... Trừ một điều. Trong lúc đứng đây, tôi không thể không nhớ lại tất cả thư từ của David Robinson trong đầu.

Đã rất lâu rồi. Thường nhớ đến Sam... Sam có nhận được lời nhắn điện thoại của Bố không? Đừng lo, Bố biết Sam rất bận... Như Bố đã nói, có chuyện này muốn trao đổi với Sam. Có bao giờ Sam đi xuống Hampshire không?

OK. Vậy có thể tôi đã hiểu lầm về bố của Sam và căn nhà ở nông thôn và chú chó trung thành. Nhưng những lời lẽ này vẫn khiến tôi rung động. Nghe sao mà khiêm nhường. Rất nhún mình. Rõ ràng anh chàng David này là một người bạn cũ nay muốn nối lại liên lạc. Có thể đây là mối quan hệ nữa mà Sam đang để mặc cho khô héo. Có thể khi họ gặp lại nhau, năm tháng sẽ lùi xa và sau đó Sam sẽ cảm ơn tôi, sẽ nói với tôi là anh ta hiểu mình cần biết giá trị của tình bạn hơn nữa, chẳng qua lúc ấy anh ta không nhận ra, và tôi đã thay đổi cuộc đời anh ta...

Tôi lật đật chạy theo Sam đuổi kịp anh ta.

“Thế anh ta có phải là một người bạn tốt không?” tôi bắt đầu. “David Robinson ấy? Anh ta có phải một người bạn cũ thân thiết không?”

“Không.” Sam không hề dừng bước.

“Nhưng chắc chắn ngày trước hai người từng là bạn bè.”

“Tôi đoán vậy.”

Thờ ơ đến thế là cùng. Anh ta có nhận ra cuộc sống sẽ trống rỗng đến nhường nào nếu không giữ liên lạc với những người từng quan trọng với mình không?

“Nhưng chắc chắn anh vẫn còn quan tâm tới anh ta! Nếu gặp lại nhau, có thể hai người sẽ sưởi ấm lại mối quan hệ! Anh sẽ đem tới cho cuộc sống của mình một điều tích cực đấy!”

Sam đứng sững lại, nhìn tôi chằm chằm. “Dù thế nào đi nữa, việc này liên can gì tới cô?”

“Không liên can gì cả,” tôi tự bào chữa. “Tôi chẳng qua... tôi cứ nghĩ có thể anh thích liên lạc với anh ta.”

“Tôi *có giữ* liên lạc với cậu ta.” Giọng Sam nghe bực bội hết chỗ nói. “Mỗi năm một lần đại loại thế, bọn tôi gặp nhau uống nước, và lúc nào cũng chỉ có một chuyện. Cậu ta có một dự án kinh doanh mới nào đó, cần tìm nhà đầu tư, thông thường là cho một sản phẩm hay một kế hoạch rối rắm nhố nhăng nào đó. Nếu không phải là thiết bị thể dục thẩm mỹ thì là kính hai lớp hay hợp doanh buôn bán ở Thổ Nhĩ Kỳ... Dù chẳng tin tưởng gì, lúc nào tôi cũng đưa cậu ta ít tiền. Thế rồi việc kinh doanh đổ bể, tôi chẳng có tin tức gì của cậu ta cho đến một năm sau. Đó là một chu kỳ nhố nhăng cần phá bỏ. Đó là lý do tại sao tôi phớt lờ thư của cậu ta. Có thể một hai tháng nữa tôi sẽ gọi điện cho cậu ta, nhưng ngay bây giờ, thẳng thắn mà nói, cái gã David Robinson khỉ gió này không bao giờ là người tôi muốn...” Anh ta dừng lại nhìn tôi chăm chú. “Sao đấy?”

Tôi há hốc miệng. Không có cách nào chữa cháy. Không hề. “Anh ta đang đợi anh ở chỗ quầy rượu.”

Có thể Sam chưa h tượng đá. Bởi vì trong lúc chúng tôi đi vào khách sạn, anh ta không nói gì, nhưng tôi có thể dễ dàng đọc thấy cảm xúc trên nét mặt anh ta, toàn bộ cung bậc tâm trạng: từ cáu kỉnh, tới tức tối, tới thất vọng, tới...

Ờ. Lại quay trở lại cáu kỉnh. [Thế thì không phải là một cung bậc lớn lắm.]

“Xin lỗi anh,” tôi nhắc lại lần nữa. “Tôi cứ nghĩ...”

Giọng tôi đuối dần. Tôi đã giải thích những gì tôi nghĩ. Như thế cũng không giúp được gì, thực lòng mà nói.

Chúng tôi ẩn cánh cửa kép nặng trịch bước vào, thấy Vicks đang hối hả đi dọc hàng lang về phía chúng tôi, điện thoại áp vào tai, chật vật với một đống thứ, trông có vẻ đang căng thẳng.

“Chắc chắn rồi,” chị ta nói khi đến gần chúng tôi. “Mark này, đợi một lát nhé. Vừa mới gặp Sam. Tôi sẽ gọi lại cho cậu.” Chị ta ngẩng lên nói ngay không khách sáo. “Sam này, tôi xin lỗi. Chúng ta sẽ ra thông cáo ban đầu.”

"*Sao cơ?*" Giọng Sam nghe như tiếng sấm khiến tôi giật mình. "Chắc chị nói đùa đấy chứ."

"Chúng ta chẳng làm gì được Ryan. Cho tới giờ phút này vẫn chưa có chứng cứ gì cả. Không còn thời gian nữa. Tôi xin lỗi, Sam ạ. Tôi biết cậu đã cố hết sức, nhưng..."

Im lặng căng thẳng. Sam và Vicks thậm chí không nhìn nhau, nhưng ngôn ngữ cơ thể thì rõ ràng. Cánh tay Vicks ôm khư khư chiếc máy tính và một đống giấy. Sam đang đập cả hai nắm tay lên trán. Còn tôi thì đang cố hòa mình vào giấy trang trí tường.

"Chị Vicks, chị biết như thế này thật vớ vẩn đúng không." Giọng Sam như thể anh ta đang vật lộn kiểm soát sự nóng nảy của mình. "Chúng ta *biết* chuyện gì đã xảy ra. Vậy mà chúng ta lại bỏ qua tất cả những thông tin mới này sao?"

"Đấy không phải là thông tin, đấy là giả thiết! Chúng ta không biết chuyện gì đã xảy ra!" Vicks nhìn quanh quất hành lang vắng vẻ và hạ thấp giọng xuống nếu chúng ta không nhanh chóng đưa ra thông cáo của mình trước ITN, chúng ta sẽ *rước vạ* vào thân đấy, Sam ạ."

"Chúng ta có thời gian," Sam cáu kỉnh nói. "Chúng ta có thể nói chuyện với cái thằng Ryan này. Hỏi cung hắn."

"Chuyện đó sẽ mất bao nhiêu thời gian? Và sẽ đạt được gì?" Vicks nắm chặt chiếc máy tính hơn nữa. "Sam, đây là những lời cáo buộc nghiêm trọng vô căn cứ. Trừ phi chúng ta tìm được một bằng chứng vững chắc, sát thực nào đó..."

"Thế nghĩa là chúng ta chùn bước. Chúng ta phủi tay để bọn chúng thắng." Giọng Sam bình thản nhưng tôi có thể thấy là cơn thịnh nộ đang ầm ĩ bên trong anh ta.

"Cánh kỹ thuật vẫn đang điều tra ở London." Giọng Vicks nghe mệt mỏi. "Nhưng trừ phi họ tìm ra *bằng chứng*..." Chị ta liếc nhìn chiếc đồng hồ gần đó. "Sắp sửa đến chín giờ rồi. Lạy Chúa. Chúng ta *hết* thời gian rồi, Sam ạ."

"Để tôi nói chuyện với họ."

"OK." Chị ta thở dài. "Không phải ở đây. Chúng tôi đã chuyển vào trong một phòng rộng hơn có màn hình Skype."

"Được thôi. Đi nào."

Hai người bọn họ liền rảo bước, tôi đi theo, không rõ mình có nên làm thế hay không. Trông Sam lo âu đến mức tôi không dám hé nửa lời. Vicks dẫn chúng tôi đi qua một phòng vũ hội đầy bàn tiệc, qua một hành lang nữa, về phía quầy rượu...

Anh ta đã quên vụ David Robinson chưa nhỉ?

“Anh Sam,” tôi vội vã thì thầm. “Đợi đã! Đừng tới gần quầy rượu, chúng ta nên đi đường khác...”

“Sam!” Một giọng khàn khàn cất lên chào chúng tôi. “Cậu *đây* rồi!”

Tim tôi thót lại vì hoảng sợ. Đó chắc hẳn là anh ta. Cái người tên là David Robinson. Anh chàng tóc đen xoăn cắt tỉa, mặc bộ complet màu xám kim loại nhạt với sơ mi đen và cà vạt da màu trắng. Anh ta bước nhanh về phía chúng tôi với nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt phì nộn và một chai whisky trên tay.

“Lâu lắm, lâu lắm rồi!” Anh ta quàng tay ôm chầm lấy Sam. “Cậu uống gì để mình gọi, ông bạn cũ? Hay là tất cả đều do công ty trả tiền? Trong trường hợp đó mình sẽ gọi một ly đúp!” Anh ta bật ra một tiếng cười chói tai khiến tôi co rúm người lại.

Tôi tuyệt vọng liếc nhìn nét mặt hầm hầm của Sam.

“Ai đây?” Vicks nói, trông vẻ rất ngạc nhiên.

“Chuyện dài lắm. Bạn thời đại học.”

“Tôi biết tất cả các bí mật của Sam nhé!” David Robinson đập vào vai Sam. “Cậu muốn tớ tiết lộ hết bí mật không, lót tay cho tớ năm xịch đi. Nói đùa đấy! Tớ lấy hai xịch thôi!” Anh ta lại rống lên cười lần nữa.

Quả là khó đỡ.

“Sam.” Vicks gần như không thể che đậy sự sốt ruột. “Chúng ta phải đi thôi.”

“Đi ư?” David Robinson giả bộ lảo đảo ngã ra phía sau. “*Đi* ư? Khi mà tớ vừa mới đến?”

“David.” Vẻ lịch sự của Sam lạnh nhạt đến nỗi tôi muốn rùng mình. “Rất xin lỗi. Kế hoạch thay đổi. Tôi sẽ cố liên lạc với cậu sau.”

“Sau khi tớ lái xe bốn chục phút ư?” David lắc đầu làm điệu bộ thất vọng như đóng kịch câm. “Thậm chí không thể dành mười phút cho bạn cũ của mình sao. Tớ phải làm gì bây giờ, ngồi đây uống một mình như một thằng tự kỷ sao?”

Tôi cảm thấy mỗi lúc một tệ hơn. hoàn toàn nên Sam mới lâm vào tình huống này. Tôi phải làm gì đó.

“Tôi sẽ uống cùng anh!” tôi vội vã xen vào. “Sam, anh cứ đi đi. Tôi sẽ tiếp đãi David. Tôi tên là Poppy Wyatt, chào anh!” Tôi giơ tay ra và cố không co người khi chạm vào bàn tay nhơm nhớp của anh ta. “Đi đi.” Tôi nhìn vào mắt Sam. “Đi nào.”

“OK.” Sam thoáng lưỡng lự rồi gật đầu. “Cảm ơn. Cứ tính vào chi phí của công ty nhé.” Anh ta và Vicks vội vã đi luôn.

“Hừm!” David có vẻ không biết phải phản ứng thế nào. “Hay ho thế đấy! Một số người trở nên quá tự kiêu, nếu cô em muốn biết ý kiến của tôi.”

“Lúc này anh ấy thực sự rất bận,” tôi biện hộ. “Ý tôi là... *cực kỳ* bận.”

“Thế cô em thuộc bộ phận nào? Thư ký riêng của Sam à?”

“Không hẳn thế. Đại loại tôi giúp Sam một số việc. Không chính thức.”

“Không chính thức.” David nháy mắt lia lịa. “Không phải nói thêm gì nữa. Tất cả đều do công ty trả tiền. Phải trông hợp lý mới được.”

OK, bây giờ tôi hiểu rồi: anh chàng này là một cơn ác mộng. Thảo nào mà Sam dành cả đời mình lẩn tránh anh ta.

“Anh có muốn uống một ly nữa không?” tôi nói với vẻ duyên dáng nhất có thể. “Và rồi có lẽ anh có thể kể cho tôi biết anh đang làm gì. Sam có nói rằng anh từng là nhà đầu tư? Ngành... thiết bị thể dục thẩm mỹ thì phải?”

David cau mày, uống cạn ly rượu. “Tôi kinh doanh ngành đó một thời gian. Nào thì sức khỏe nào thì an toàn, đấy là vấn đề với cái trò *đó*. Nào thì thanh tra. Rồi thì luật lệ này nọ. Cho tôi một ly whisky đúp nữa, nếu cô em là người trả tiền.”

Xấu hổ đến chín cả người, tôi gọi ly whisky và một ly rượu lớn cho bản thân. Tôi vẫn không thể tin nổi mình lại sai lầm đến thế nàyôi sẽ không bao giờ can thiệp vào thư từ của người khác nữa, không bao giờ.

“Thế sau vụ thiết bị thể dục thẩm mỹ thì sao?” tôi mớm lời cho anh ta. “Anh làm gì sau đó?”

“Ờ.” David Robinson ngả người ra phía sau và bóp đốt ngón tay. Sau đó thì tôi kinh doanh mỹ phẩm để có làn da rám nắng...”

Nửa tiếng đồng hồ sau đầu tôi đã mụ mị. Có ngành nghề nào anh chàng này chưa từng làm không nhỉ? Câu chuyện nào có vẻ cũng tuân theo một mô típ. Mỗi lần lại lặp đi lặp lại cùng một câu. *Cơ hội duy nhất, ý tôi là, duy nhất, Poppy... đầu tư nghiêm túc... sắp sửa... tiền tỷ, ý tôi là, tiền tỷ, Poppy... những sự kiện ngoài tầm kiểm soát của tôi... ngân hàng ngu xuẩn chết tiệt... nhà đầu tư thiển cận... quy định khốn kiếp...*

Không có dấu hiệu nào của Sam. Không dấu hiệu của Vicks. Không có gì trên điện thoại của tôi. Tôi gần như phát điên lên vì căng thẳng, tự hỏi điều gì đang diễn ra. Trong khi đó, David đã nốc hai ly whisky, xực ba gói khoai tây rán giòn và bây giờ đang chén một đĩa đồ ăn nhẹ kiểu Mexico.

"Cô em có quan tâm đến đồ chơi trẻ con không, Poppy?" bỗng dưng anh ta nói.

Tại sao tôi lại quan tâm đến đồ chơi trẻ con cơ chứ?

"Thường thôi," tôi lịch sự nói, nhưng anh ta phớt lờ. Anh ta lấy từ trong cặp ra một chiếc găng tay hình con rối bằng lông thật màu nâu và cho nó nhảy vòng quanh bàn.

"Đây là Ông Gấu Béo. Rất được các bạn nhỏ ưa thích. Có muốn thử không?"

Không, tôi không muốn thử gì cả. Nhưng, để cho cuộc nói chuyện tiếp tục, tôi nhún vai. "Cũng được."

Tôi không biết phải làm gì với một cái găng tay rối, nhưng David có vẻ phấn khích ngay khi tôi đeo nó vào tay.

"Cô em rất tự nhiên! Cô em mà đeo cái này đến sân chơi hay một bữa liên hoan của bọn trẻ con, đại loại thế, chúng nó sẽ *nhảy cỡn* lên cho mà xem. Và hễ đẹp là có lãi. Poppy, cô em không tin nổi đâu." Anh ta đập mạnh xuống bàn. "Hơn nữa lại linh hoạt. Cô em có thể bán trong giờ làm việc. Anh sẽ cho cô em xem cả bộ sản phẩm..." Anh ta thọc tay vào cặp lần nữa lấy ra một tập hồ sơ bằng nhựa.

Tôi tròn mắt nhìn anh ta bối rối. Anh ta muốn nói gì cơ, *bán* chúng á? Chắc anh ta không định bảo...

"Anh viết tên cô em có đúng không?" Anh ta ngẩng lên, tôi há hốc miệng nhìn tập hồ sơ anh ta vừa viết. Sao anh ta lại viết tên tôi lên trên một tập hồ sơ có in chữ: "Thỏa thuận làm đại lý chính thức sản phẩm Ông Gấu Béo"?

"Cái cô em làm ban đầu là nhận ít hàng ký gửi. Ví dụ… một trăm cái." Anh ta phẩy tay vẻ thoải mái. "Cô em sẽ bán hết số đó trong vòng một ngày, dễ ợt. Đặc biệt đi kèm với quà tặng miễn phí mới của bọn anh, Ông Phù Thủy." Anh ta đặt lên mặt bàn một hình phù thủy bằng nhựa và nháy mắt với tôi. "Bước tiếp theo mới lý thú. Tuyển dụng chính thức!"

"Anh dừng lại đi!" Tôi tháo tuột chiếc găng tay rối ra. "Tôi không muốn bán găng tay rối đâu! Tôi không làm việc này đâu!"

David hình như còn không thèm nghe tôi nói. "Như anh nói, việc này hoàn toàn linh hoạt. Rất có lãi, cô em bỏ túi luôn..."

“Tôi không muốn bỏ túi đồng lãi nào cả!” Tôi nghiêng người qua bàn. “Tôi không muốn tham gia đâu! Dù sao cũng cảm ơn anh!” Để chắc ăn, tôi lấy bút của anh ta gạch ngang hai từ “Poppy Wyatt” trên tập hồ sơ, David rùng mình như thể tôi vừa làm anh ta bị thương.

“Hừm! Không cần phải làm thế! Anh đây chỉ định giúp cô em thôi.”

“Cảm ơn anh.” Tôi cố gắng tỏ ra lịch sự. “Nhưng tôi không có thời gian đi bán Ông Gấu Béo. Hay là...” Tôi nhặt ông phù thủy lên. “Đây là ai vậy? Dumbledore à?”

Thật bát nháo. Một ông phù thủy thì liên can gì với ông gấu béo?

“Không phải!” David có vẻ bị xúc phạm ghê gớm. “Đây không phải là Dumbledore. Đây là Ông Phù Thủy. Một chương trình truyền hình mới. Nhân vật chính tiếp theo. Lẽ ra đã được dàn dựng như thế.”

“*Đã* ư? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đã bị hoãn tạm thời,” anh ta nói ráo hoảnh. “Nhưng nó vẫn là một sản phẩm rất lý thú. Đa chức năng, không bị vỡ, thích hợp với các bé gái cũng như bé trai... Anh có thể nhượng lại cho cô em năm trăm cái với giá... hai trăm bảng nhé?”

Anh ta có bị khùng không?

“Tôi không muốn một ông phù thủy nhựa nào cả,” tôi nói lịch sự nhất có thể. “Dù sao cũng cảm ơn anh.” Đột nhiên một ý nghĩ vụt qua đầu tôi. “Thế anh có bao nhiêu Ông Phù Thủy như thế này?”

David trông như thể không muốn trả lời câu hỏi. Cuối cùng anh ta nói, “Anh nghĩ hiện tồn kho mười nghìn cái,” đoạn nốc một ngụm whisky.

Mười nghìn ư? Ôi Chúa ơi. Tội nghiệp David Robinson. Bây giờ tôi cảm thấy rất thương hại anh ta. Anh ta sẽ làm gì với mười nghìn ông phù thủy nhựa đây? Tôi sợ không dám hỏi anh ta có bao nhiêu ông gấu béo.

“Có khi Sam biết ai đó muốn bán chúng,” tôi động viên. “Nhà nào có trẻ con ấy.”

“Có khi.” David sầu thảm ngước mắt lên khỏi chén rượu. “Hãy cho anh biết một chuyện. Sam có còn trách anh về chuyện làm ngập nhà cậu ấy không?”

“Anh ấy không hề nhắc đến việc này,” tôi thành thực nói.

“Ờ, có lẽ thiệt hại không đến nỗi ghê gớm như vẻ bề ngoài. Bể cá Albany khốn nạn.” David trông thiểu não. “Rất chán. Và lũ cá cũng chẳng khá gì hơn. Lời khuyên đấy, Poppy. Tránh xa

bọn cá ra em ạ."

Tôi cắn môi thật chặt để không bật cười khúc khích.

"OK," tôi gật đầu với vẻ nghiêm túc nhất có thể. "Tôi sẽ ghi nhớ điều này."

Anh ta vét sạch miếng bánh cuối cùng, thở phì phò nhìn quanh quầy rượu. Ố ồ. Anh ta có vẻ ngồi không yên. Tôi không thể để anh ta đi linh tinh được.

"Thế hồi đại học Sam là người như thế nào?" tôi hỏi, để kéo dài câu chuyện thêm chút nữa.

"Đầy tham vọng." David trông có vẻ hơi dỗi. "Cô em biết kiểu người đấy rồi còn gì. Trong đội chèo thuyền của trường. Biết là cậu ta rồi sẽ thành công mà. Hơi chuệch choạng một chút vào năm thứ hai. Gặp phiền toái một chút. Nhưng cũng dễ hiểu."

"Sao thế?" tôi nhăn trán, không hiểu gì.

"Ờ, cô em biết đấy." David nhún vai. "Sau khi mẹ cậu ta qua đời."

Tôi cóng người, ly rượu giơ lưng chừng lên miệng. Anh ta vừa nói *gì* vậy?

"Tôi xin lỗi," tôi lúng túng che giấu cú sốc. "Anh vừa mới nói là mẹ Sam mất rồi à?"

"Cô em không biết à?" David có vẻ ngạc nhiên. "Vào đầu năm thứ hai. Bệnh tim, anh nghĩ thế. Bác ấy không được khỏe, nhưng không ai nghĩ bác ấy sẽ qua đời sớm thế. Sam rất đau đớn, khổ thân thằng bé. Mặc dù anh luôn nói với cậu ta là mẹ tớ cũng như mẹ cậu, bất cứ lúc nào cậu muốn..."

Tôi không nghe nữa. Đầu tôi đang ù lên lẫn lộn. Sam nói đó là bạn mình. Tôi biết anh ta đã nói thế. Tôi có thể nghe lại tiếng anh ta: *Mẹ bạn tôi qua đời khi chúng tôi vào đại học. Nhiều đêm tôi nói chuyện với cậu ấy. Rất nhiều đêm... Điều đó không bao giờ có thể chìm vào quên lãng cả*...

"Poppy?" David đang vay trước mặt tôi. "Cô em không sao chứ?"

"Không sao!" Tôi cố mỉm cười. "Xin lỗi. Tôi... tôi cứ nghĩ đó là mẹ một người bạn của anh ta. Không phải chính là mẹ Sam. Chắc là tôi nhầm. Tôi thật ngớ ngẩn, ơ, anh có muốn một ly whisky nữa không?"

David không nói gì trước lời mời của tôi. Anh ta im lặng một lát, rồi ném cho tôi cái nhìn dò xét, xoay xoay ly rượu cạn trong tay. Hai ngón tay cái to đùng của anh ta vẽ thành một đường trên chiếc ly, và tôi nhìn vào đó như bị thôi miên.

“Cô em không nhầm lẫn,” cuối cùng anh ta nói. “Sam không kể với cô em, phải vậy không? Cậu ta nói đó là mẹ của một người bạn.”

Tôi tròn mắt nhìn anh ta, sửng sốt. Tôi tưởng anh chàng này là kẻ đần độn quê mùa. Nhưng anh ta đã rất tinh ý.

“Đúng vậy,” cuối cùng tôi thừa nhận. “Anh ấy kể thế. Sao anh biết?”

“Tính Sam kín đáo như vậy đấy.” David gật gù. “Khi chuyện xảy ra... khi mẹ cậu ta mất... Mấy ngày liền cậu ta chẳng kể cho bất kỳ ai ở trường biết. Ngoài hai người bạn thân nhất.”

“Ra thế.” Tôi ngập ngừng hồ nghi. “Đó là... anh à?”

“Anh ư?” David bật ra một tiếng cười ngắn buồn bã. “Không, không phải anh. Anh không nằm trong diện đó. Đó là Tim và Andrew. Hai người ấy là cánh tay phải của cậu ta. Cùng hội cùng thuyền. Cô em biết họ chứ?”

Tôi lắc đầu.

“Mấy người này dính với nhau như hình với bóng, kể cả bây giờ. Tim làm ở Merrill Lynch, Andrew là luật sư ở phòng luật nào đó. Và tất nhiên Sam rất thân với Josh, anh trai mình.” David bổ sung. “Anh ta lớn hơn cậu ấy hai tuổi. Thường đến thăm. Giúp Sam giải quyết vấn đề khi gặp khó khăn. Nói chuyện với người phụ trách của Sam. Một ông anh tốt.”

Tôi cũng không biết là Sam có anh trai. Trong khi ngồi đó, thẩm thấu tất cả những điều này, tôi thoáng có cảm giác như bị trừng phạt. Thậm chí tôi chưa bao giờ nghe nói tới Tim hay Andrew hay Josh. Nhưng *làm sao* tôi có thể biết về họ? Chắc họ nhắn tin trực tiếp cho Sam. Chắc họ liên lạc với nhau như những người bình thường. Riêng tư. Không như Willow Phù Thủy hay những tay bạn cũ cố tìm cách xoay ít tiền.

Bao lâu nay tôi cứ tưởng mình có thể thấy toàn bộ cuộc sống của Sam. Nhưng đó không phải là toàn bộ, phải vậy không? Đó chỉ là một hộp thư. Và tôi đã đánh giá anh ta dựa vào đó.

Anh ta có bạn bè. Anh ta có cuộc sống. Anh ta có quan hệ với gia đình mình. Anh ta có một đống thứ mà tôi không hề hay biết, tôi thật dốt nát khi nghĩ rằng mình có thể biết toàn bộ câu chuyện, tôi biết mỗi một chương. Và đó là tất cả.

Tôi nhấp một ngụm rượu, làm tê liệt cái cảm giác khao khát kỳ lạ bỗng xâm chiếm lấy mình. Tôi sẽ không bao giờ biết được tất cả những chương khác của cuộc đời Sam. Anh ta sẽ không bao giờ kể với tôi mà tôi cũng chẳng bao giờ hỏi. Chúng tôi sẽ đi mỗi người mỗi ngả và tôi sẽ chỉ có ấn tượng mà tôi đã có. Cái phiên bản về Sam như trong hộp thư của thư ký riêng.

Tôi tự hỏi anh ta sẽ có ấn tượng gì về tôi. Ôi Chúa. Tốt nhất là không nghĩ đến.

Ý nghĩ này làm tôi bật cười, David nhìn tôi tò mò.

"Cô em cũng thú vị đấy nhỉ?"

"Thật vậy ư? Điện thoại của tôi kêu ù ù, tôi kéo về phía mình, không quan tâm có thô lỗ không. Nó báo Magnus để lại tin nhắn thoại.

Magnus ư?

Tôi đã lỡ một cuộc gọi của Magnus sao?

Dòng suy nghĩ của tôi đột ngột rời xa Sam, rời xa David và chỗ này, để sang phần còn lại của cuộc đời tôi. Magnus. Đám cưới. Tin nhắn từ Số Vô Danh. *Vợ chưa cưới của bạn đã phản bội bạn*... Một đống suy nghĩ dồn toa trong đầu tôi, tất cả cùng một lúc, như thể chúng đang xếp hàng ở cửa. Tôi vội đứng lên, ấn Lời nhắn, bập mạnh vào các phím; vừa sốt ruột lo lắng. Mà, tôi đang chờ đợi điều gì nhỉ? Một lời thú tội? Một lời phản bác? Làm sao Magnus biết tôi đã nhận được một tin nhắn vô danh?

"Chào em, Pops!" Giọng nói dễ nhận ra của Magnus bị lẫn trong tiếng nhạc thình thình. "Em giúp anh gọi cho Giáo sư Wilson nhắc bà ấy là anh đi vắng nhé. Cảm ơn em yêu. Số điện thoại ở trên bàn anh. Tạm biệt! Chúc em vui vẻ!"

Tôi nghe lại lần nữa để tìm manh mối, mặc dù chẳng biết mình đang hy vọng lượm lặt được manh mối gì. [Magnus léng phéng với Giáo sư Wilson ư? Không, chắc chắn không phải. Bà ấy có râu.] Vừa tắt máy, ruột gan tôi đã cồn cào. Tôi không thể chịu nổi. Tôi không *muốn* thế này. Nếu chưa từng nhận được tin nhắn đó thì bây giờ tôi đã hạnh phúc. Tôi đã mong ngóng đến đám cưới và nghĩ về tuần trăng mật và tập ký chữ ký mới. Tôi đã *hạnh phúc*.

Tôi chẳng nghĩ ra chuyện gì để nói nữa, thế nên tôi tháo giày ra, kéo chân để lên chiếc ghế dài ngồi bó gối vẻ buồn nản. Xung quanh chúng tôi, trong quầy rượu, tôi nhận thấy các nhân viên của Tư vấn Bạch Cầu đã bắt đầu tụ tập. Tôi nghe thấy rời rạc những lời trao đổi nhỏ to bồn chồn, nghe thấy từ "văn bản" một vài lần. Thông tin chắc chắn đã rò rỉ. Tôi liếc nhìn đồng hồ và cảm giác như có báo động. Bây giờ là 9 giờ 40 phút tối. Chỉ còn hai mươi phút nữa là đến bản tin ITN.

Lần thứ một triệu tôi tự hỏi Vicks và Sam đang làm gì. Giá mà tôi có thể giúp. Giá mà tôi có thể làm gì. Cứ ngồi không thế này, tôi cảm thấy bất lực...

"OK!" Một giọng nữ the thé cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, tôi ngẩng lên thấy Willow đang đứng trước mặt, mắt nảy lửa. Cô ta đã đổi sang mặc chiếc váy dạ hội buộc dây qua cổ, thậm chí vai cô ta đang co giật. "Tôi sẽ thẳng thắn hỏi chị điều này, và hy vọng chị sẽ trả lời thẳng thắn. Không chơi đùa. Không vòng vo. Không thủ đoạn."

Cô ta gần như khạc ra từng chữ. Thật là. Cô ta cho rằng tôi đã dùng thủ đoạn gì vậy?

“Chào cô,” tôi lịch sự nói.

Điều phiền toái là, tôi không thể nhìn người phụ nữ này mà không nhớ tới những bức thư viết chữ hoa điên khùng của cô ta. Như thể chúng được viết rõ nét trên mặt cô ta vậy.

“Chị *là* ai?” cô ta sửng cồ với tôi. “Hãy nói cho tôi biết. Chị là ai? Và nếu chị không chịu cho tôi biết thì hãy tin tôi...”

“Tôi là Poppy,” tôi ngắt lời cô ta.

“ ‘Poppy’.” Giọng cô ta cực kỳ ngờ vực, như thể “Poppy” là cái tên tôi tự bịa ra ở cơ sở dịch vụ gái tháp tùng.

“Cô đã gặp David chưa?” tôi lịch sự nói thêm. “Anh ta là bạn đại học của Sam đấy.”

“Ồ.” Tôi có thể thấy nét mặt cô ta sáng lên quan tâm khi nghe thấy những từ này. “Chào anh, David. Tôi là Willow.” Ánh mắt cô ta chuyển sang tập trung vào David, và tôi thề là tôi cảm thấy mặt mình mát hẳn.

“Rất hân hạnh, Willow. Cô là bạn của Sam, phải vậy không?”

“Tôi là Willow.” Cô ta nhắc lại, hơi nhấn mạnh hơn một chút.

“Tên đẹp đấy.” Anh ta gật gù.

“Tôi là Willow. *Willow*.” Bây giờ giọng cô ta trở nên gay gắt. “Sam chắc phải nhắc đến tôi rồi. Wil-low.”

David nhíu mày suy tư. “Tôi không nghĩ thế.”

“Nhưng...” Cô ta trông như thể sắp ngất xỉu vì tức giận. “Tôi cặp với anh ấy.”

“Ngay lúc này thì không phải thế, đúng không?” David vui vẻ nói - rồi khẽ nháy mắt với tôi một cái.

Thực sự là càng lúc tôi càng thấy quý anh chàng David này hơn. Bỏ qua cái áo sơ mi xấu xí và những hạng mục đầu tư mờ ám thì anh ta được phết chứ.

Trông Willow như sắp phát hỏa. “Như thế này thật... Thời thế đảo điên hết cả rồi,” cô ta nói, gần như với chính mình. “Anh không biết tôi, nhưng anh biết *chị ta* à?” Willow chỉ tay vào tôi.

“Tôi cho rằng cô ấy là người phụ nữ đặc biệt của Sam,” David nói vẻ hồn nhiên vô số tội.

“Chị ta? *Anh ấy*?”

Willow săm soi tôi từ A đến Z với vẻ không tin và khinh khỉnh khiến tôi gai hết cả người.

“Tôi thì làm sao nào?” tôi mạnh mẽ nói. “Anh ấy cặp với tôi thì đã làm sao?”

Mãi Willow không nói gì, chỉ chớp mắt liên tục. “Ra vậy. Anh ta bắt cá hai tay,” cuối cùng cô ta lầm bầm, giọng sắc nhọn. “Sự thật cuối cùng đã lộ ra. Lẽ ra tôi phải biết điều này rồi. Nó giải thích... rất nhiều thứ.” Cô ta thở hắt ra, lùa tay vào tóc. “Thế chúng ta đi đâu bây giờ?” Cô ta nói với một khán giả vô danh nào đó. “Chúng ta đi chỗ *quỷ tha ma bắt* nào bây giờ?”

Cô ta hoàn toàn thần kinh rồi. Tôi muốn phá lên cười. Cô ta nghĩ đang ở đâu vậy, đang diễn cho chính mình xem sao? Cô ta nghĩ vai diễn của mình gây ấn tượng cho ai vậy?

Và cô ta bỏ qua một sự thật then chốt. Làm sao Sam có thể lừa dối cô ta nếu như *cô ả không phải là bạn gái của anh ta*?

Mặt khác, tuy rất thích thú vì đã làm cô ta phải ngậm miệng, tôi cũng đồng thời không muốn phát tán tin đồn thất thiệt.

“Tôi không nói là tôi *cặp* với anh ấy,” tôi chỉnh sửa lại. “Tôi nói là: ‘Anh ấy cặp với tôi thì đã làm sao?’ Thế chắc cô là bạn gái của Sam?”

Willow nao núng, nhưng *không* trả lời, tôi nhận thấy thế.

“Thế thì chị *là* ai hả?” Cô ta lại quây lấy tôi. “Chị xuất hiện trong đời tôi, tôi không hề biết chị là ai hay từ đâu tới...”

Cô ta lại diễn tuồng nữa rồi. Tôi tự hỏi không biết có phải cô ta từng theo học trường kịch rồi bị đuổi ra ngoài vì diễn quá màu mè không. [Với cả chẳng hiểu tôi đã xuất hiện trong cuộc đời cô ta theo nghĩa nào?]

“Câu chuyện khá là... phức tạp.”

Từ “phức tạp” có vẻ làm Willow càng thêm sôi máu.

“Ồ, ‘phức tạp’ à.” Cô ta lấy ngón tay làm điệu bộ mở ngoặc. “ ‘Phức tạp’ cơ đấy. Đợi đã.” Mắt cô ta đột nhiên nheo lại vẻ không tin nổi trong khi cô ta rà soát bộ đồ của tôi. “Đó có phải là áo sơ mi của Sam không?”

A ha ha. Cô ta *tuyệt đối* sẽ không thích đâu. Có lẽ tôi không trả lời thì hơn.

"Đó có phải là áo sơ mi của Sam không? Hãy nói cho tôi biết ngay bây giờ!" Cái giọng phách lối như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của cô ta khiến tôi lùi lại. "Có phải chị đang mặc áo của Sam không? Hãy nói cho tôi biết! Có phải áo của anh ta không? Trả lời tôi đi!"

"Cô hãy cứ lo cho cái mặt mẹt của cô đi đã!" Từ ngữ buột khỏi miệng tôi trước khi tôi kịp chặn chúng lại. Ối.

OK. Khi bạn lỡ miệng nói ra điều gì đáng xấu hổ thì tốt nhất là không nên bồi thêm nữa. Thay vào đó, tiếp tục vui vẻ và lờ đi coi như không có chuyện gì xảy ra. Có thể là Willow thậm chíhe ra những gì tôi vừa nói. Tôi chắc cô ta không để ý. Tất nhiên là cô ta không để ý.

Tôi lén đưa mắt nhìn cô ta, cặp mắt cô ta trợn tròn đến mức tôi nghĩ tròng mắt sắp sửa bật ra ngoài. Được rồi, vậy là cô ta *có* để ý. Và xét vẻ mặt hân hoan của David thì rõ ràng anh ta cũng đã nghe thấy.

"Ý tôi là... công việc," tôi hắng giọng, sửa sai. "Công việc."

Đột nhiên tôi nhìn thấy Vicks phía sau lưng David. Chị ta đang sải bước qua những nhóm nhân viên Tư vấn Bạch Cầu, và nét mặt cau có của chị ta làm dạ dày tôi nhộn nhạo. Tôi liếc nhìn đồng hồ. 10 giờ kém 15 rồi.

"Chị Vicks ơi!" Willow cũng nhận ra chị ta. Cô ta chặn đường Vicks, cánh tay khoanh lại như bà lớn. "Sam đâu? Có người nói anh ấy đi với chị."

"Xin lỗi, Willow." Vicks cố gắng bước sang một bên.

"Hãy nói cho em biết Sam ở đâu đã!"

"Chị không biết, Willow!" Vicks cáu kỉnh nói. "Em tránh đường cho chị nhờ được không? Chị cần nói chuyện với Poppy."

"*Poppy?* Chị cần nói chuyện với *Poppy* à?" Willow nhìn như thể cô ta sắp sửa nổ tung vì phẫn uất. "Cái cô Poppy này *là* ai thế, mẹ kiếp?"

Tôi gần như cảm thấy thương hại cho Willow. Mặc xác cô ta, Vicks đi vòng lại gần chỗ tôi ngồi, cúi thấp xuống thì thầm: "Cô có biết Sam đang ở đâu không?"

"Không ạ." Tôi hốt hoảng nhìn chị ta. "Có chuyện gì vậy ạ?"

"Cậu ấy có nhắn tin cho cô không? Có liên lạc gì không?"

“Không ” Tôi kiểm tra điện thoại. “Không có gì cả. Em cứ nghĩ anh ấy đi với chị.”

“Lúc nãy thôi.” Vicks lại dụi mắt bằng mu bàn tay, và tôi cố gắng cưỡng lại ý muốn tóm lấy cổ tay chị ta.

“Có chuyện gì thế ạ?” tôi hạ thấp giọng hơn nữa. “Chị kể đi, chị Vicks ơi. Em thề sẽ giữ kín miệng.”

Im lặng một giây, rồi Vicks gật đầu. “OK. Chúng ta hết thời gian rồi. Tôi cho rằng gần như Sam đã thua cuộc.”

Tôi cảm thấy ngao ngán thất vọng. Bao nhiêu công sức như thế. “Anh Sam nói gì ạ?”

“Chẳng gì nhiều. Cậu ấy tức giận bỏ đi.”

“Chuyện gì sẽ xảy đến với Ngài Nicholas ạ?” tôi khẽ hỏi, giọng nhỏ nhất có thể.

Vicks không trả lời, nhưng quay đầu đi như thể chị ta muốn tránh nghĩ về chuyện đó.

“Tôi phải đi đây,” chị ta đột ngột nói. “Nếu có tin gì của Sam thì cho tôi biết nhé.”

“Vâng ạ.”

Tôi đợi Vicks đi xa rồi bình thản ngẩng đầu lên. Đương nhiên, Willow đang dán mắt vào tôi, giống như rắn hổ mang.

“Thế đấy,” cô ta nói.

“Thế đấy.” Tôi cười lại vui vẻ, đúng lúc ánh mắt của Willow dừng lại trên tay trái tôi. Miệng cô ta há hốc. Trong thoáng chốc cô ta có vẻ không nói nên lời.

“Ai cho chị cái nhẫn đó?” cuối cùng cô ta thốt lên.

Chuyện đó thì liên quan quái gì đến cô ta cơ chứ?

“Một chị tên là Lucinda,” tôi nói cho xong chuyện với cô ta. “Cô biết không, tôi đánh mất nó. Chị ấy trả lại cho tôi.”

Willow hít vào và tôi thề là đúng lúc cô ta chuẩn bị phun nọc vào tôi thì giọng Vicks phát ra hết cỡ qua hệ thống loa.

“Tôi xin lỗi làm gián đoạn buổi liên hoan, nhưng tôi có thông báo quan trọng. Xin mời tất cả các nhân viên của Tư vấn Bạch Cầu quay trở vào phòng hội thảo chính ngay lập tức. Xin hãy quay trở vào phòng hội thảo chính, *ngay lập tức*. Cảm ơn.”

Những tiếng xì xào bất chợt phát ra xung quanh chúng tôi, và tất cả các nhóm người bắt đầu di chuyển về phía cánh cửa kép, một số nhanh chóng đổ thêm cho đầy ly.

“Xem ra anh có cớ rút lui rồi,” David đứng dậy nói. “Cô em cần phải đi rồi. Cho anh gửi lời hỏi thăm Sam.”

“Thực ra tôi không phải là nhân viên,” tôi nói vì tôn trọng sự thật. “Nhưng đúng thế, tôi cần phải đi. Xin lỗi anh.”

“Thật vậy sao?” David lắc đầu, trông không hiểu gì. “Thế thì cô gái kia nói có điểm đúng.” Anh ta hất cằm về phía Willow. “Cô em không phải là bạn gái của Sam và không làm việc cho công ty này. Thế thì cô em là ai mới được và có liên quan gì tới Sam?”

“Giống như tôi đã nói.” Tôi không thể không mỉm cười trước vẻ mặt lố bịch của anh ta. “Chuyện khá là... phức tạp.”

“Anh tin điều đó.” Anh ta nhướng mày, rồi chìa một tấm danh thiếp ra ấn vào tay tôi. “Hãy nói với Sam. Vật nuôi tí hon rất đặc biệt. Anh có một cơ hội tuyệt vời cho cậu ta.”

“Tôi sẽ nói lại.” Tôi nghiêm túc gật đầu. “Cảm ơn anh.” Tôi nhìn anh ta mất hút về phía lối ra, rồi cẩn thận cất danh thiếp của anh ta cho Sam.

“Thế đấy.” Willow lại lù lù xuất hiện trước mặt tôi, cánh tay khoanh trước ngực. “Sao chị không kể lại từ đầu?”

“Cô nói *thật* đấy à?” Tôi không giấu nổi sự cáu kỉnh. “Cô không còn chuyện gì *khác* cần làm ngay bây giờ sao?” Tôi chỉ tay về phía đám đông đang ùn ùn vào phòng hội thảo.

“Ồ, nói hay lắm.” Cô ta thậm chí không nhúc nhích một li. “Tôi việc gì phải đặt một thông báo tẻ nhạt nào đó của công ty lên ưu tiên hàng đầu.”

“Hãy tin tôi, cái thông báo tẻ nhạt này của công ty là một trong những cái cô sẽ muốn nghe đấy.”

“Tôi đoán chị biết mọi chuyện ấy nhỉ,” Willow đáp trả với giọng châm biếm.

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu, đột nhiên cảm thấy chán nản. “Tôi biết tất cả chuyện đó. Và... tôi nghĩ là tôi sẽ lấy một ly nước.”

Tôi ưỡn người đi về phía quầy rượu. Tôi có thể nhìn thấy Willow trong gương, và sau vài giây cô ta đi về phía phòng hội thảo, mặt đằng đằng sát khí. Tôi cảm thấy kiệt sức sau khi phải tiếp chuyện cô ta.

Không, tôi cảm thấy kiệt sức vì cả ngày dài. Tôi gọi một ly rượu vang lớn nữa, rồi chậm rãi đi về phía phòng hội thảo. Vicks đang đứng trên bục sân khấu, diễn thuyết trước một đám thính giả ngẩn ra vì sau lưng chị ta, màn hình khổng lồ được đặt ở chế độ không tiếng.

"… như tôi nói, chúng ta không biết chính xác hình thức của bản tin sẽ như thế nào, nhưng chúng ta đã đưa ra câu trả lời của mình, và đó là cái duy nhất chúng ta có thể làm ở thời điểm này. Ai có câu hỏi nào không? Nihal?"

"Ngài Nicholas đang ở đâu vậy?" giọng Nihal cất lên từ giữa đám đông.

"Ở Berkshire. Chúng ta phải xem phần tiếp theo của hội thảo sẽ diễn ra như thế nào. Ngay khi quyết định được đưa ra, hiển nhiên tất cả các bạn sẽ được thông báo."

Tôi nhìn các khuôn mặt xung quanh. Justin chỉ cách tôi vài bước, anh ta ngước lên nhìn Vicks với vẻ choáng váng và lo lắng giả vờ. Bây giờ anh ta đang giơ tay lên.

"Sao đấy Justin?" Vicks miễn cưỡng nói.

"Hoan hô chị Vicks." Giọng điệu ẻo lả của anh ta vang khắp phòng. "Tôi có thể hình dung những giờ đồng hồ này khó khăn đến thế nào với chị. Với tư cách là thành viên của đội ngũ lãnh đạo, tôi chỉ muốn cảm ơn những nỗ lực đáng quý của chị. Dù Ngài Nicholas có thể nói hoặc không nói gì, dù sự thật của vấn đề là gì đi chăng nữa, và tất nhiên không một ai trong chúng ta *thực sự* biết điều đó... sự trung thành của chị đối với công ty là cái chúng tôi coi trọng. Giỏi lắm, chị Vicks!" Anh ta mở đầu một tràng pháo tay.

Ui. Đồ rắn độc. Hiển nhiên tôi không phải là người duy nhất nghĩ thế, vì một cánh tay khác lập tức giơ lên.

"Malcolm!" Vicks nói như trút được gánh nặng.

"Tôi chỉ muốn tất cả nhân viên biết rõ rằng Ngài Nicholas *không hề* đưa ra những nhận xét này." Không may, giọng Malcolm hơi ồm ồm, tôi không chắc mọi người đều nghe thấy. "Tôi đã nhận được văn bản nguyên gốc chú ấy gửi, và nó *hoàn toàn* khác hẳn..."

"Tôi e rằng bây giờ tôi phải ngắt lời cậu," Vicks nói xen vào. "Bản tin đang bắt đầu. Xin hãy bật tiếng lên."

Sam đang ở đâu nhỉ? Đáng ra anh ta phải ở đây. Đáng ra anh ta phải đập trả Justin ra trò. Anh ta nên theo dõi bản tin. Tôi thật không hiểu nổi.

Tiếng nhạc quen thuộc của *Bản tin 10 giờ* của ITN nổi lên, và những khối hình xoáy tròn lấp đầy màn hình rộng lớn. Tôi cảm thấy mình hồi hộp một cách lố bịch, mặc dù chuyện này chẳng có gì liên quan tới tôi. Có thể họ sẽ không đưa tin này, tôi nuôi ý nghĩ như vậy. Người ta suốt ngày thấy những mục tin tức bị xáo trộn...

Chuông đồng hồ Big Ben đã bắt đầu điểm. Bất cứ giây nào họ cũng có thể phát mục điểm tin chính. Dạ dày tôi thót lại vì căng thẳng, tôi nhấp một ngụm rượu. Theo dõi tin tức là một trải nghiệm hoàn toàn khác khi nó liên quan đến bạn. Đây là cảm giác mà chắc hẳn các vị thủ tướng lúc nào cũng phải trải qua. Trời, các vàng tôi cũng chẳng muốn ở vào địa vị của họ. Chắc tối nào họ cũng phải ngồi trốn sau ghế, ti hí qua kẽ tay để xem tin tức.

Boong! "Những vụ tấn công mới đây ở Trung Đông đem lại mối lo bất ổn." *Boong!* "Giá nhà có thể hồi phục một cách đáng ngạc nhiên - nhưng liệu sẽ kéo dài được bao lâu?" *Boong!* "Một văn bản nội bộ bị rò rỉ gây nghi ngờ về tính liêm chính của một cố vấn chính phủ cao cấp."

Nó đây rồi. Họ đang đưa tin này.

Sự im lặng kỳ lạ bao trùm căn phòng. Không ai thở hổn hển hay thậm chí có phản ứng gì. Tôi nghĩ mọi người đều nín thở, đợi phần tin chi tiết. Phóng sự về Trung Đông đã bắt đầu, có những hình ảnh bắn súng trên phố bụi mù, nhưng tôi gần như chẳng thấy gì. Tôi lôi điện thoại ra nhắn tin cho Sam.

Anh có đang theo dõi bản tin không? Mọi người đang ở trong phòng hội thảo. P

Điện thoại của tôi vẫn không có hồi âm. Anh ta đang làm gì thế? Tại sao anh ta không ở đây với mọi người nhỉ?

Tôi dán mắt vào màn hình, hình ảnh đã chuyển sang biểu đồ giá nhà và cảnh phỏng vấn một gia đình đang cố dọn đến vùng Thaxted, chẳng biết đó là góc bờ xó bụi nào. Tôi thầm mong người dẫn chương trình nói nhanh hơn để cho xong sớm. Chưa bao giờ trong đời mình tôi lại ít quan tâm tới giá nhà như vậy. [Và không hẳn là chúng tôi bắt đầu từ một nấc cao.]

Và rồi đột nhiên hai mục tin đầu kết thúc, trở lại trường quay, với nét mặt nghiêm trang, người dẫn chương trình đang nói: "Tối nay, xuất hiện nghi ngờ về tính liêm chính của Ngài Nicholas Murray, người sáng lập Tư vấn Bạch Cầu và là cố vấn chính phủ. Trong một văn bản nội bộ bí mật mà ITN độc quyền có được, Ngài Nicholas Murray nói về hiện tượng tham nhũng và đòi hối lộ, vẻ như tán thành những chuyện này."

Bây giờ đã có những tiếng thở hổn hển và rì rầm xung quanh phòng. Tôi liếc nhìn Vicks. Gương mặt chị ta bình thản một cách đáng ngạc nhiên trong khi chị ta theo dõi màn hình. Tôi đoán là chị ta đã biết chuyện gì sẽ đến.

"Nhưng trong một bước ngoặt mới mẻ, trong vòng vài phút gần đây, ITN đã phát hiện ra rằng trên thực tế có thể một nhân viên khác của Tư vấn Bạch Cầu đã viết những lời được cho là của Ngài Nicholas, một điều mà nguồn tin chính thức của công ty phủ nhận không biết gì. Damian Standforth, phóng viên của chúng tôi, đặt câu hỏi: Ngài Nicholas là kẻ xấu... hay là nạn nhân của một âm mưu bôi nhọ?"

"*Sao cơ?*" Giọng Vicks vang rền khắp phòng. "Cái *con tiều* gì..."

Những tiếng xì xào bật ra, hết "Suyt" lại "Nghe đi!" và "Im nào!" Ai đó đã vặn to tiếng lên. Tôi dán mắt vào màn hình, hoàn toàn rối tung.

Sam đã tìm thấy chứng cứ gì rồi ư? Anh ta đột nhiên thành công à? Điện thoại của tôi bỗng kêu bíp bíp, tôi vội lôi ra. Đó là tin nhắn của Sam.

Vicks phản ứng thế nào?

Tôi nhìn Vicks thì liền co rúm người.

Trông như thể chị ta muốn ăn sống nuốt tươi ai đó.

"Ba thập kỷ vừa qua, Tư vấn Bạch Cầu là một tập đoàn có ảnh hưởng quan trọng trên thương trường..." Một giọng thuyết minh vang lên, hình ảnh minh họa là trụ sở Tập đoàn Tư vấn Bạch Cầu chụp từ xa.

Ngón tay tôi đầy adrenalin đến mức những con chữ gần như tự nhảy ra.

Anh làm việc này à?

Tôi làm đấy.

Chính anh liên lạc với ITN à?

Đúng vậy.

Tôi cứ nghĩ cánh kỹ thuật không tìm ra bằng chứng gì. Chuyện gì đã xảy ra thế?!

Họ không tìm thấy gì.

Tôi khó nhọc nuốt nước bọt, cố gắng chẻ óc ra để hiểu chuyện này. Tôi chả biết gì về quan hệ đối ngoại. Tôi là chuyên viên vật lý trị liệu cơ, vì Chúa. Nhưng ngay cả tôi cũng biết rằng người ta không gọi điện o ITN kể lể về chuyện bôi nhọ mà không có gì đảm bảo.

Như thế nào

Trong lúc bấm, tôi nhận ra thậm chí mình không biết đặt câu hỏi như thế nào, nên cứ để thế gửi. Im lặng một hồi - rồi một tin nhắn rất dài xuất hiện trên điện thoại.

Tôi chớp mắt kinh ngạc. Đây là tin nhắn dài nhất mà Sam từng gửi cho tôi, chắc chắn hai nghìn phần trăm luôn.

Tôi đến chỗ thu hình. Nói những gì tôi cho là đúng. Ngày mai tôi sẽ dành cho họ một buổi phỏng vấn độc quyền về văn bản nội bộ gốc, việc các giám đốc quay lưng lại với chú Nick tất tật. Đây là một vụ vu cáo. Những con rối ở doanh nghiệp đã đi quá xa. Câu chuyện thật cần phải được biết. Tôi muốn Malcolm tham gia cùng nhưng anh ta không dám. Anh ta có ba con. Không thể mạo hiểm. Cho nên chỉ có mỗi tôi.

Đầu tôi ong ong. Sam tự đặt mình trước lỗ châu mai. Anh ta đã biến thành người thổi còi báo động. Tôi không thể tưởng tượng nổi Sam lại làm một việc liều mạng đến thế. Nhưng đồng thời... tôi có thể tưởng tượng nổi.

Như thế tương đối to chuyện đấy.

Tôi chẳng biết nên nhắn gì nữa. Tôi đang sốc.

Phải có người đủ g để bênh vực chú Nick chứ.

Tôi nhìn chằm chằm vào những từ Sam viết, lông mày nhíu lại, suy nghĩ mông lung.

Nhưng chẳng chứng minh được điều gì, đúng không? Chỉ là lời nói suông của anh.

Một lát sau Sam trả lời:

Đặt dấu chấm hỏi trước sự việc. Như thế là đủ. Cô đang ở đâu?

Trong phòng hội thảo.

Có ai biết cô đang nhắn tin cho tôi không?

Tôi liếc lên nhìn Vicks, chị ta đang hăng say nói chuyện với một anh chàng nào đó, tay chị ta cũng đang áp điện thoại vào tai. Đúng lúc chị ta liếc về phía tôi và tôi không biết có phải do nét mặt của mình không, nhưng mắt chị ta nheo lại. Chị ta liếc điện thoại của tôi, rồi lại nhìn mặt tôi. Tôi cảm thấy nhói lên lo sợ.

Tôi không nghĩ thế. Chưa ai biết.

Cô có thể ra ngoài đừng để ai thấy không?

Tôi đếm đến ba, rồi bình thản nhìn quanh phòng như thể quan tâm tới hệ thống chiếu sáng. Vicks ở trong tầm nhìn ngoại biên của tôi. Bây giờ chị ta đang chăm chú nhìn thẳng vào tôi. Tôi hạ thấp điện thoại để không ai thấy và bấm:

Chính xác anh đang ở đâu?

Bên ngoài.

Chẳng rõ gì cả.

Tôi chỉ nói được thế thôi. Tôi cũng không biết mình đang ở đâu.

Lát sau lại có một tin nhắn nữa:

Chỗ này tối, nếu đó có thể là manh mối giúp cô. Dưới chân có cỏ.

Anh gặp phiền toái lớn à?

Không có hâm. Tôi đoán chắc là thế rồi.

OK. Tôi sẽ không nhìn Vicks. Tôi sẽ chỉ ngáp, gãi mũi - đúng thế, tốt, vẻ lơ đễnh - xoay gót đi sau nhóm người này. Rồi thì tôi sẽ nấp đằng sau cái cột to bự kia.

Bây giờ tôi sẽ lén nhìn xem.

Vicks đang nhìn xung quanh với nét mặt thất vọng. Nhiều người đang cố gắng thu hút sự chú ý của chị ta nhưng chị ta gạt họ ra. Tôi gần như có thể đọc thấy vẻ đắn đo trong mắt chị ta - chị ta hao tổn bao nhiêu tâm trí với cô gái xa lạ này đây, kẻ họa chăng biết điều gì đó nhưng có khi chỉ gây nhiễu sóng không chừng?

Trong vòng năm giây tôi đã ở ngoài hành lang. Mười giây sau, tôi đi qua sảnh vắng vẻ, tránh ánh mắt phiền muộn của người giữ quầy rượu. Chỉ một phút nữa thôi anh ta sẽ có đủ việc để làm. Mười lăm giây sau, tôi đã ở bên ngoài, phớt lờ người giữ cửa, chạy trên con đường rải sỏi, vòng qua góc nhà, cho đến khi dưới chân có cỏ và cảm giác như thể mình đã chạy thoát.

Tôi bước chậm chạp cho bớt hổn hển. Tôi vẫn bị sốc trước những gì vừa xảy ra.

Liệu anh có mất việc vì vụ này không?

Lại im lặng nữa. Tôi bước thêm một chút, thích nghi với bầu trời đêm, không khí lạnh với làn gió nhẹ và thảm cỏ mềm. Bây giờ đã cách khách sạn khoảng bốn trăm mét, tôi bắt đầu bình tâm.

Có lẽ.

Anh ta nghe bộ khá thoải mái trước sự việc. Nếu một mẩu tin chỉ bao gồm hai từ nghe có vẻ thoải mái. [Tôi nghĩ là có thể. Tất cả đều nằm ở thời điểm.]

Tôi ra ngoài rồi. Tôi phải đi về phía nào?

Trời mới biết được. Lúc nãy tôi đi ra sau lưng khách sạn và bước vào trong bóng tối.

Thì giờ tôi đang làm thế đây.

Thế thì chúng ta sẽ gặp nhau.

Anh không hề nói mẹ anh đã qua đời.

Tôi không kìm được đã gõ rồi ấn gửi đi. Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình, co rúm người trước sự thô lỗ của mình. Tôi không thể tin nổi mình vừa nói vậy. Vào đúng lúc này. Cứ như thể đây sẽ là ưu tiên hàng đầu của anh ta ngay lúc này ấy.

Không. Tôi chưa bao giờ nói.

Tôi đã điếp bãi cỏ chơi bóng vồ thì phải. Phía trước cây cối rậm rạp. Có phải đó là nơi anh ta đang đứng không? Tôi chuẩn bị hỏi thì một tin nhắn nháy hiện trên điện thoại.

Chẳng qua tôi mệt mỏi vì phải kể với mọi người thôi. Im lặng lúng túng. Cô biết chứ?

Tôi chớp mắt nhìn màn hình. Tôi không tin nổi có người khác biết về những phút im lặng lúng túng ấy.

Tôi hiểu.

Lẽ ra tôi nên nói cho cô biết.

Làm gì có chuyện tôi trách anh ta về việc này. Tôi đâu có ý đó. Tôi đâu muốn anh ta phải cảm nhận như vậy. Tôi bấm trả lời nhanh nhất có thể:

Không. Không có chuyện nên hay không nên. Không bao giờ có chuyện nên hay không nên. Đó là nguyên tắc của tôi.

Đó là nguyên tắc sống của cô à?

Nguyên tắc sống ư? Đó không hẳn là ý tôi định nói. Nhưng tôi thích cái ý tưởng rằng anh ta nghĩ tôi có nguyên tắc sống

Không, nguyên tắc sống của tôi là...

Tôi dừng lại, cố gắng nghĩ. Nguyên tắc sống. Nó khá to tát. Tôi có thể nghĩ tới khá nhiều nguyên tắc hay ho, nhưng nguyên tắc *sống*...

Đang sốt ruột đợi đây.

Thôi nào, tôi đang nghĩ.

Rồi đột nhiên, cảm hứng trào lên. Tràn đầy tự tin, tôi gõ:

Nếu cái gì nằm trong thùng rác thì là của chung.

Im lặng một lúc, rồi điện thoại lại nháy hiện phản hồi:

J

Tôi nhìn chằm chằm không tin nổi. Một cái mặt cười. Sam Roxton nhắn một cái mặt cười! Lát sau anh ta gửi tiếp tin nữa.

Tôi biết. Tôi cũng không tin nổi.

Tôi bật cười thành tiếng, rồi run rẩy vì gió sượt qua vai. Tất cả chuyện này thật lý thú. Nhưng tôi đang đứng giữa một cánh đồng ở Hampshire mà không có áo khoác và không hề biết mình đang đi đâu hay làm gì. Thôi nào, Poppy. Hãy tập trung. Không có ánh trăng và sao chắc hẳn đều bị che khuất sau những đám mây. Tôi gần như không nhìn thấy gì để bấm phím điện thoại.

Anh ĐANG ở đâu vậy? Trong rừng à? Tôi không thấy gì cả.

Băng qua rừng đi. Phía bên kia. Tôi sẽ gặp cô.

Thật thận trọng, tôi bắt đầu lần đường giữa những hàng cây, làu bàu nguyền rủa vì một bụi gai móc vào chân. Rất có thể có những ổ rắn và cây tầm ma đốt ngứa. Có khi cả bẫy người. Tôi với lấy điện thoại, cố gắng vừa nhắn tin vừa tránh những bụi gai.

Nguyên tắc sống mới của tôi: đừng đơn độc đi vào rừng tối có ma quỷ.

Im lặng nữa - rồi điện thoại của tôi kêu bíp bíp.

Cô đâu có đơn độc.

Tôi nắm chặt điện thoại hơn. Đúng thật, có anh ta ở phía đầu kia, tôi cũng cảm thấy an lòng. Tôi đi thêm một chút, suýt nữa vấp phải một cái rễ cây, tự hỏi không biết mặt trăng đâu rồi. Trăng khuyết, tôi đoán thế. Hoặc trăng tàn. Kiểu gì cũng thế.

Hãy chú ý nhé. Tôi đến đây.

Tôi nhìn chằm chằm vào tin nhắn của Sam, không tin nổi. Chú ý để nhìn ra anh ta ư? Làm sao tôi có thể chú ý để nhìn ra anh ta được?

Tối đen như mực, anh không nhận thấy à?

Điện thoại của tôi. Chú ý nhìn ánh sáng. Đừng gọi thành tiếng. Nhỡ có người nghe thấy.

Tôi căng mắt nhìn vào bóng tối. Chỉ thấy mỗi bóng cây tối thẫm và những bụi gai lờ mờ mấp mô. Nhưng tôi đoán điều tệ hại nhất có thể xảy ra là tôi đột nhiên bị ngã xuống vực gãy hết chân cẳng. Tôi tiến thêm vài bước nữa, lắng nghe tiếng bước chân của chính mình, hít thở không khí ẩm ướt thơm mùi xạ hương.

Ổn không đấy?

Vẫn ở đây.

Đã tới một khoảng rừng trống bé xíu, tôi cắn môi, lưỡng lự một chút. Trước khi đi tiếp, tôi muốn nói những điều tôi sẽ không thể nói khi gặp Sam. Tôi sẽ quá ngượng ngập. Nhắn tin thì khác.

Tôi chỉ muốn nói rằng tôi nghĩ anh đã làm một việc đáng ngạc nhiên. Tự đưa mình vào tình thế rủi ro như thế này. Đó là việc cần phải làm.

Đúng kiểu anh ta, lúc nào cũng gạt phắt đi.

Không. Không cần phải thế. Nhưng anh đã làm.

Tôi đợi một lúc, cảm nhận gió mơn man trên mặt và lắng nghe tiếng cú mèo kêu đâu đó phía trên đầu - nhưng anh ta không trả lời. Tôi không quan tâm, tôi sẽ dồn ép tiếp. Tôi phải nói những điều này, bởi vì tôi có cảm giác là sẽ không còn ai nói.

Anh có thể chọn một lối đi dễ dàng hơn.

Tất nhiên.

Nhưng anh đã không làm thế.

Đó là nguyên tắc sống của tôi.

Và đột nhiên, không hề dự báo trước, tôi cảm thấy hai mắt cay xè. Tôi chẳng hiểu tại sao nữa. Tôi không biết tại sao tự dưng tôi cảm thấy xúc động. Tôi muốn viết "Tôi ngưỡng mộ anh," nhưng không làm nổi. Kể cả qua tin nhắn. Thay vào đó, sau một lát lưỡng lự, tôi gõ:

Tôi hiểu anh.

Tất nhiên là cô hiểu. Cô cũng sẽ làm tương tự.

Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình, bối rối. Tôi ư? Tôi thì liên can gì đến chuyện này?

Tôi sẽ không làm vậy.

Tôi hiểu cô tương đối nhiều rồi, Poppy Wyatt. Cô sẽ làm.

Tôi không biết phải nói gì, vì thế tôi lại đi tiếp qua rừng, vào nơi có vẻ như đen hơn cả mực. Tay tôi nắm chiếc điện thoại chặt đến nỗi tôi sắp bị chuột rút. Nhưng không hiểu sao tôi không thể nới lỏng ngón tay ra. Tôi cảm giác như thế càng bám chặt thì tôi càng gần với Sam hơn. Tôi cảm giác như tôi đang nắm tay anh.

Và tôi không muốn rời ra. Tôi không muốn chuyện này chấm dứt. Mđang vấp lên vấp xuống và lạnh cóng giữa chốn đồng không mông quạnh. Chúng tôi đang ở một nơi mà chúng tôi sẽ không bao giờ đến lần nữa.

Tôi ngẫu hứng gõ:

Rất vui vì điện thoại tôi nhặt được là của anh.

Một lát sau xuất hiện tin trả lời của anh:

Tôi cũng thế.

Tôi cảm thấy lòng ấm áp. Có thể anh chỉ muốn tỏ ra lịch sự. Nhưng tôi không cho là như vậy.

Rất dễ chịu. Lạ lùng nhưng dễ chịu.

Lạ lùng nhưng dễ chịu đúng là lời tổng kết đấy. J

Anh lại gửi một cái mặt cười nữa! Tôi không thể tin nổi!

Chuyện gì đã xảy đến với người đàn ông trước đây được biết đến dưới tên Sam Roxton vậy?

Anh ta đang mở rộng tầm nhìn. Điều này nhắc tôi nhớ, những nụ hôn của cô đi đâu mất rồi?

Tôi nhìn điện thoại của mình, ngạc nhiên với chính bản thân.

Không biết. Anh đã chữa khỏi bệnh cho tôi rồi.

Chợt tôi nhận ra, tôi chưa bao giờ gửi những nụ hôn cho Sam. Chưa một lần. Thật lạ. Hừm, ngay bây giờ tôi có thể bù đắp lại. Tôi suýt bật cười khúc khích lúc ấn chặt xuống phím "X."

Xxxxxxxx

Một lát sau có trả lời của anh:

Xxxxxxxxxx

Ha! Vừa bụm miệng cười, tôi vừa gõ một dòng nụ hôn thậm chí còn dài hơn.

Xxxxxxxxxxxx

Xxxxxxxxxxxxx

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxo

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxox

JXXXJ XXXJ XXX

Tôi thấy cô rồi.

Tôi lại căng mắt nhìn vào bóng đêm lần nữa, nhưng chắc anh ấy phải có thị lực tốt hơn tôi bởi vì tôi chẳng thấy gì cả.

Thật vậy sao?

Tới liền.

Tôi nghiêng người về phía trước, nghển cổ, nheo mắt tìm xem có vệt ánh sáng nào không, nhưng chẳng có gì cả. Chắc anh nhìn thấy ánh đèn nào khác.

Tôi không thấy anh.

Tôi tới liền.

Chẳng thấy anh đâu cả.

Tôi đây rồi. Đến ngay.

Và đột nhiên tôi nghe tiếng bước chân anh lại gần. Anh ở phía sau tôi, cách khoảng chục mét, đoán vậy. Thảo nào tôi không nhìn thấy anh.

Lẽ ra tôi nên quay người lại. Ngay bây giờ, tôi nên quay người lại. Quay lại chào hỏi anh cũng là việc tự nhiên thôi. Nói một tiếng chào; vẫy vẫy điện thoại trong không khí.

Nhưng chân tôi mọc rễ tại chỗ. Tôi không nhúc nhích nổi. Bởi vì ngay khi tôi làm thế, sẽ đến lúc phải lịch sự và thực tế mà quay trở lại bình thường. Và tôi không thể chịu nổi điều đó. Tôi muốn dừng lại ở ngay đây. Ở nơi chúng tôi có thể không nói gì với nhau. Chìm trong bùa mê.

Sam dừng lại, ngay phía sau tôi. Có một giây mong manh không chịu đựng nổi khi tôi đợi anh phá tan im lặng. Nhưng như thể Sam cũng có chung cảm giác. Anh không nói gì cả. Và tất cả những gì tôi nghe thấy là hơi thở nhịp nhàng của anh. Chậm rãi, cánh tay Sam vòng quanh người tôi từ phía sau. Tôi nhắm mắt lại, tựa người vào ngực anh, cảm giác như trong mơ.

Tôi đang đứng giữa rừng với Sam và anh vòng tay ôm tôi, thực sự không nên như thế. Tôi không biết mình đang làm gì nữa. Tôi không biết như thế này mình sẽ đi đến đâu đây.

Có điều... tôi biết. Dĩ nhiên là tôi biết. Bởi vì khi cánh tay anh nhẹ nhàng ôm lấy eo tôi, tôi không buột ra một tiếng. Khi anh xoay người tôi lại đối diện với anh, tôi không buột ra một tiếng. Và khi tóc anh xòa lên mặt, tôi không buột ra một tiếng. Tôi không cần làm thế. Chúng tôi vẫn đang nói chuyện. Từng cái đụng chạm của Sam, từng dấu ấn của da thịt anh cũng giống như một từ khác, một ý nghĩ khác, một sự tiếp nối của cuộc chuyện trò giữa hai chúng tôi. Và chúng tôi vẫn chưa chấm dứt. Vẫn chưa.

Tôi không biết chúng tôi đã ở đây bao lâu rồi. Năm phút chăng. Hay mười phút.

Nhưng khoảnh khắc này không thể kéo dài mãi mãi, và nó chẳng kéo dài. Bong bóng không hẳn vỡ tung mà bay hơi dần, đưa chúng tôi trở lại thế giới thực. Nhận ra mình đang ôm nhau, chúng tôi ngượng ngùng tách ra, cảm nhận luồng khí đêm buốt giá xuyên qua người mình. Tôi nhìn đi chỗ khác, hắng giọng, xoa xoa da để xóa dấu vết của anh.

“Vậy chúng ta...”

“Vâng.”

Trong khi chúng tôi rảo bước xuyên qua rừng, không ai nói gì cả. Tôi không thể tin nổi những gì vừa diễn ra. Chưa gì đã giống mơ rồi. Một điều bất khả.

Ở trong rừng. Không ai nhìn thấy hay nghe thấy. Vậy có đúng là chuyện đó đã xảy ra không? [Một câu hỏi nữa cho bác Antony Tavish. Đùa đấy.] Điện thoại của Sam kêu u u, lần này anh áp lên tai nghe.

"Chào chị Vicks."

Và như thế, chuyện đã chấm dứt. Tới bìa rừng, tôi thấy một nhóm người đang sải bước về phía chúng tôi. Màn tiếp theo bắt đầu. Chắc chắn tôi hơi bàng hoàng với những gì vừa diễn ra giữa tôi và Sam nên không thể tập trung vào hiện tại. Tôi ý thức được là Vicks, Robbie và Mark thảy đều cao giọng, còn Sam vẫn bình tĩnh, Vicks gần như bật khóc, một phản ứng có vẻ không thể nào xảy ra đối với chị ta, và nói chuyện về tàu xe với họp báo khẩn cấp, thế rồi Mark nói: "Ngài Nicholas gọi cho anh, Sam," rồi mọi người lùi lại một bước, gần như kính cẩn khi Sam bắt máy.

Rồi đột nhiên ô tô đến đưa tất cả mọi người về lại London, chúng tôi đi về phía đường xe chạy, Vicks đang nhặng xị chỉ huy mọi người, tất cả sẽ họp mặt tại văn phòng lúc bảy giờ sáng.

Tôi được chỉ định ngồi cùng xe với Sam. Khi tôi bước lên xe, Vicks ghé người vào nói: "Cảm ơn, Poppy." Tôi không thể xác định nổi chị ta có nói giọng châm biếm hay không.

"Không có gì," tôi nói, cứ xem như chị ta không có ý châm biếm. "Với cả... em xin lỗi. Về.."

"Ừ," chị ta nhăn nhó nói.

Rồi thì xe lăn bánh. Sam đang chú mục nhắn tin, một nếp nhăn sâu hiện trên gương mặt anh. Tôi không dám ho he một tiếng. Tôi kiểm tra điện thoại xem có thư của Magnus không, nhưng không có gì cả. Tôi bèn bỏ nó xuống ghế và đưa mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn những ngọn đèn đường nhòe đi thành một vệt sáng, tự hỏi thiên địa quỷ thần ơi, tôi đang đi đâu thế này.

Tôi thậm chí không biết là mình đã ngủ thiếp đi.

Nhưng chẳng hiểu thế nào, đầu tôi gối lên ngực Sam, anh đang gọi "Poppy? Poppy?" và đột nhiên tôi tỉnh hẳn dậy, cổ vẹo sang một bên, tôi đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe từ một góc độ đáng buồn cười.

"Ồ." Tôi lồm cồm ngồi dậy, co rúm người, đầu ong ong. "Xin lỗi. Trời. Lẽ ra anh nên..."

“Không sao cả. Đây có phải là địa chỉ của cô không?”

Tôi đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Chúng tôi đang ở Balham. Chúng tôi ở bên ngoài khu chung cư tôi sống. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Đã quá nửa đêm.

“Đúng vậy.” Tôi nói, không thể tin nổi. “Đây là nơi tôi ở. Làm sao anh

Sam chỉ hất cằm về phía điện thoại của tôi, vẫn nằm trên ghế. “Địa chỉ của cô ở trong đó.”

“Ồ. Đúng vậy.” Tôi khó có thể phàn nàn anh xâm phạm đời tư của mình.

“Tôi không muốn đánh thức cô.”

“Không. Đương nhiên rồi. Tốt lắm.” Tôi gật đầu. “Cảm ơn anh.”

Sam nhặt điện thoại lên có vẻ định đưa cho tôi - rồi anh lại lưỡng lự.

“Tôi đã đọc thư từ của cô, Poppy ạ. Tất cả.”

“Ồ.” Tôi hắng giọng, không biết nên phản ứng lại thế nào. “Chà. Hừm. Như thế... Như thế hơi quá, anh có nghĩ vậy không? Ý tôi là, tôi biết tôi đọc thư của anh, nhưng anh không cần phải...”

“Đó là Lucinda.”

“Sao cơ?” Tôi thần người ra nhìn anh.

“Tôi cược tiền đấy. Lucinda là cô ả đó.”

Lucinda ư?

“Nhưng cái... Tại sao?”

“Cô ta nói dối cô. Thường xuyên. Làm sao cô ta có mặt ở tất cả những chỗ ấy vào thời điểm cô ta nói được. Không thể nào.”

“Thực ra thì... tôi cũng thấy thế.” Tôi thú nhận. “Tôi cứ nghĩ chị ta cố tìm cách tính tiền tôi nhiều hơn, hay đại loại thế...”

“Cô ta nhận tiền theo giờ à?”

Tôi xoa mũi, cảm thấy mình thật ngu ngốc. Trên thực tế, không phải vậy. Phí tính trọn gói.

"Cô đã bao giờ nhận thấy Magnus và Lucinda lúc nào cũng nhắn tin cho cô người này sau người kia trong vòng mười phút không?"

Tôi chậm chạp lắc đầu. Sao tôi có thể nhận ra điều đó? Tôi có hàng tỷ tin nhắn mỗi ngày, từ đủ loại người. Với cả, làm sao *anh ấy* lại nhận ra điều đó?

"Lúc mới đi làm, tôi là nhà phân tích." Trông anh hơi xấu hổ. "Đây là nghề của tôi."

"Cái gì là nghề của anh cơ?" tôi bối rối nói.

Sam chìa ra một mẩu giấy, tôi liền đưa tay lên che miệng. Không thể tin nổi. Anh đã vẽ một biểu đồ. Thời gian và ngày tháng. Cuộc gọi. Tin nhắn. Email. Anh ấy ngồi làm việc này trong khi tôi ngủ thiếp đi ư?

"Tôi đã phân tích thư từ của cô. Cô sẽ thấy chuyện gì đang diễn ra."

Anh đã phân tích thư từ của tôi. Người ta phân tích thư từ như thế nào?

Anh đưa cho tôi mẩu giấy, tôi chớp mắt nhìn nó.

"Cái..."

"Cô có thấy mối tương quan không?"

Mối tương quan. Tôi chẳng hiểu anh đang nói chuyện gì. Nghe cứ như trong giờ kiểm tra toán.

"Ừm..."

"Xem ngày này chẳng hạn." Anh chỉ vào tờ giấy. "Cả hai người đều gửi thư khoảng lúc sáu giờ chiều hỏi cô thế nào, ba hoa chích chòe. Rồi đến tám giờ tối, Magnus bảo cô là anh ta ngồi nán lại làm việc thêm ở Thư viện London và một vài phút sau Lucinda bảo cô là cô ta đang xem mẫu nịt tất của phù dâu ở một xưởng quần áo thời trang tại Shoreditch. Vào lúc tám giờ tối á? Cho tôi xin."

Tôi im lặng một lát. Bây giờ tôi nhớ bức thư về vụ nịt tất rồi. Nó có vẻ hơi kỳ cục, lúc đó tôi đã thấy thế. Nhưng người ta không thể nhảy ngay đến kết luận sau một bức thư kỳ cục, đúng không?

“Nhưng mà ai bảo anh phân tích thư từ của tôi?” Tôi biết nghe giọng mình rất cáu kỉnh, nhưng tôi không nhịn được. “Ai nói đó là việc của anh?”

“Không ai cả. Lúc đó cô đang ngủ.” Anh chìa tay ra. “Tôi xin lỗi. Tôi chỉ rỗi việc và rồi một mô hình hiện ra.”

“Hai bức thư *không phải* mô hình.”

“Không chỉ hai đâu.” Anh chỉ vào tờ giấy. “Ngày hôm sau, Magnus có một hội thảo buổi tối đặc biệt mà anh ta ‘quên’ không nhắc tới. Năm phút sau, Lucinda nói với cô về một cửa hàng đăng ten ở Nottinghamshire. Nhưng hai giờ trước đó cô ta ở Fulham. Từ Fulham tới Nottinghamshire? Vào giờ cao điểm? Như thế không thật. Tôi đoán đó là chứng cứ ngoại phạm.”

Mấy từ “chứng cứ ngoại phạm” khiến tôi cảm thấy hơi ớn lạnh.

“Hai ngày sau, Magnus nhắn tin cho cô, hủy buổi hẹn ăn trưa. Một lát sau, Lucinda viết thư, bảo rằng cô ta bận kinh khủng đến tận hai giờ chiều. Cô ta không nói lý do tại sao phải viết thư cho cô. Tại sao cô ta lại cần báo cáo rằng cô ta bận kinh khủng vào giờ ăn trưa?”

Anh ngẩng lên nhìn, chờ đợi câu trả lời. Cứ như thể tôi có câu trả lời không bằng.

“Tôi... tôi không biết.” Cuối cùng tôi nói. “Tôi không biết.”

Trong khi Sam tiếp tục, tôi dùng nắm tay day day mắt. Bây giờ tôi hiểu tại sao Vicks làm thế này. Đó là để chặn thế giới bên ngoài lại, chỉ trong một giây. Tại sao tôi lại không nhận ra điều này? Tại sao tôi lại không nhận ra một tí gì?

Magnus và Lucinda. Giống như một trò đùa tồi tệ. Một người lẽ ra phải tổ chức đám cưới của tôi. Một người lẽ ra phải *ở trong* đám cưới của tôi. Với *tôi*.

Nhưng đợi đã. Đầu tôi nảy ra một ý. Ai đã gửi cho tôi tin nhắn vô danh? Lý thuyết của Sam không thể đúng, bởi vì ai đó đã gửi nó. Không thể nào là bạn của Magnus gửi, và tôi không biết người bạn nào của Lucinda, thế thì người quái quỷ nào...

“Cô nhớ lần Magnus nói anh ta phải chỉ dẫn cho một cậu sinh viên làm luận án tiến sĩ nào đó không? Và Lucinda đột ngột rút lui khỏi cuộc hẹn uống nước với cô? Cô ta cử Clemency đi thay. Nếu cô nhìn vào thời điểm...”

Sam vẫn đang nói nhưng tôi hầu như không nghe thấy tiếng anh. Tim tôi thắt lại. Dĩ nhiên rồi. Clemency.

Clemency.

Clemency mắc chứng khó đọc. Chắc con bé đã viết nhầm "chồng chưa cưới" thành "vợ chưa cưới." Chắc vì quá sợ Lucinda nên nó không dám để tên. Nhưng nó muốn báo tôi biết. Nếu như có điều gì cần phải biết.

Ngón tay tôi run run khi tôi vồ lấy chiếc điện thoại tìm lại mẩu tin nhắn. Bây giờ đọc lại nó, tôi như nghe thấy giọng nói dịu dàng, lo âu của Clemency. Cảm giác đúng là con bé. Nghe giống con bé.

Clemency chắc chắn không bịa đặt ra một việc thế này. Ắt hẳn nó đã tin đó là sự thật. Ắt hẳn nó đã nhìn thấy cái gì... nghe thấy điều gì...

Tôi ngả người ra sau ghế. Chân cẳng tôi đau nhức. Tôi cảm thấy khô ran, rã rời và gần như muốn khóc.

"Mà thôi." Sam có vẻ nhận ra tôi không nghe nữa. "Ý tôi là, đây chỉ là một giả thiết, vậy thôi." Anh gấp tờ giấy lại, tôi liền cầm lấy nó.

"Cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã làm việc này."

"Tôi..." Anh nhún vai, hơi lúng túng. "Như tôi đã nói. Đó là nghề của tôi."

Cả hai chúng tôi đều im lặng một hồi, mặc dù có cảm giác như thể chúng tôi vẫn đang trao đổi. Chừng như suy nghĩ của chúng tôi đang xoay tròn trên đầu, cuộn vào nhau, đan xen, gặp nhau một lát rồi lại tách rời ra. Anh đi đường anh, tôi đi đường tôi.

"Thế đấy." Cuối cùng tôi thở hắt ra. "Tôi nên để anh đi về. Muộn rồi. Cảm ơn anh đã..."

"Không," anh cắt lời tôi. "Đừng buồn cười thế. Tôi phải cảm ơn cô mới đúng."

Tôi chỉ gật đầu. Tôi nghĩ cả hai chúng tôi có lẽ đều không đủ sức cho những bài diễn văn dài dòng nữa.

"Rất..."

"Vâng."

Tôi nhìn lên và mắc sai lầm là bắt gặp ánh mắt anh, lấp lánh dưới ánh đèn đường. Và trong một thoáng tôi được đưa trở lại...

Không. *Đừng thế*, Poppy. Chưa bao giờ diễn ra. Đừng nghĩ đến. Xóa đi.

"Thế, ừm." Tôi với tay nắm cửa, cố gắng buộc mình quay trở lại với thực tế, với lý trí. "Tôi

vẫn phải đưa lại cho anh chiếc điện thoại này...”

“Cô biết gì không? Hãy giữ nó, Poppy. Nó là của cô.” Anh khum tay tôi quanh chiếc điện thoại và giữ chặt tay tôi một lát. “Cô xứng đáng có được nó. Với cả cô không cần phải bận tâm gửi chuyển tiếp gì nữa đâu. Bắt đầu từ ngày mai, tất cả thư từ của tôi sẽ được gửi về thư ký riêng mới của tôi. Nhiệm vụ của cô đến đây đã hoàn tất rồi.”

“Ờ, cảm ơn anh!” Tôi mở cửa - rồi không kìm được bèn xoay người lại. “Sam... tôi hy vọng mọi việc của anh sẽ ổn cả.”

“Đừng lo cho tôi. Tôi sẽ không sao đâu.” Anh nở nụ cười tuyệt vời và đột nhiên tôi cảm thấy như muốn ôm chặt lấy anh. Anh sắp mất việc mà vẫn có thể cười như vậy. “Tôi hy vọng mọi việc *của cô* sẽ ổn cả,” Sam nói thêm. “Tôi xin lỗi về... tất cả.”

“Ồ, *tôi* sẽ không sao đâu.” Tôi cười giòn, mặc dù chẳng hiểu mình định nói gì. Chồng sắp cưới của tôi léng phéng với người tổ chức đám cưới cho tôi. Tôi sẽ ổn cả theo nghĩa nào đây?

Người lái xe hắng giọng, và tôi chuẩn bị bước ra. Đã nửa đêm. Tôi ngồi trong một chiếc xe trên phố nhà mình. Đi nào, Poppy. Hãy xử sự cho đúng vào. Nhúc nhích đi. Cuộc nói chuyện cần phải chấm dứt.

Dù rằng không hề muốn, tôi buộc mình phải bước xuống, dập cửa và nói: “Tạm biệt!” rồi đi về phía nhà mình mở cửa, bởi vì trực giác cho tôi biết Sam sẽ không rời đi cho đến khi anh thấy tôi đã an toàn vào nhà. Rồi tôi ra ngoài trở lại, đứng trên bậc cửa, nhìn xe anh rời xa.

Khi xe đi qua góc phố, tôi kiểm tra điện thoại, nửa hy vọng, nửa chờ đợi...

Nhưng điện thoại tối om và im lặng. Nó vẫn tối om và im lặng. Và lần đầu tiên sau một thời gian dài, tôi cảm thấy cô đơn vô cùng.

Chương mười ba

Sáng hôm sau, tờ báo nào cũng đưa tin này. Trang nhất luôn. Tôi chạy ra sạp báo ngay khi vừa ngủ dậy và mua tất cả các đầu báo mà họ có.

Có ảnh của Ngài Nicholas, ảnh của Thủ tướng, ảnh của Sam, ảnh của Ed Exton, thậm chí có cả ảnh của Vicks trên tờ *Mail*. Tít báo đầy những từ "tham nhũng," "âm mưu bôi nhọ" và "liêm chính." Văn bản nội bộ được in đầy đủ, tất cả mọi nơi, và có cả một câu trích dẫn chính thức thông tin từ Phủ Thủ tướng về việc Ngài Nicholas đang cân nhắc vị trí của mình trong ủy ban chính phủ. Thậm chí có cả hai bức biếm họa khác nhau vẽ Ngài Nicholas cầm túi đựng đầy tiền bên ngoài ghi nhãn "Hạnh phúc."

Nhưng Sam nói đúng: có ý kiến trái chiều xung quanh sự việc này. Một số nhà báo rõ ràng nghĩ Ngài Nicholas đã viết văn bản này. Một số khác rõ ràng nghĩ ngược lại. Có báo đưa bài bình luận về chuyện Ngài Nicholas là một người đầu to hiếu chiến và tất nhiên là đã nhận hối lộ thường xuyên; báo khác lại viết rằng Ngài Nicholas được biết đến với đức tính liêm chính âm thầm và văn bản đó khó có thể là của Ngài. Nếu Sam muốn tung một dấu chấm hỏi về mọi việc thì anh đã hoàn toàn thành công.

Sáng nay tôi nhắn tin cho anh:

Anh ổn cả chứ?

Nhưng tôi không nhận được trả lời. Tôi đoán anh bận. Đây là nói giảm nói tránh.

Trong khi đó, tôi cảm thấy như bị suy nhược. Đêm qua tôi mất hàng tiếng đồng hồ mới ngủ được, đầu óc căng như dây đàn - thế nhưng tôi tỉnh giấc lúc sáu giờ, ngồi bật dậy, tim đập dồn dập, ngay lập tức vớ lấy điện thoại. Magnus nhắn tin bốn từ:

Anh đang rất vui. M xxx

Anh đang rất vui. Như thế nói lên điều gì cho tôi ? Chẳng gì cả.

Anh ta có thể đang vui vẻ tự hoan hô mình rằng tôi không biết gì về chuyện anh ta có nhân ngãi. Nhưng cũng có thể anh ta đang vui vẻ ngây thơ chờ đợi cuộc sống một vợ một chồng chung thủy, mà không hay biết rằng cách nào đó Clemency đã hiểu lầm chuyện giữa anh ta và Lucinda. [OK, rất ít khả năng] Hoặc biết đâu anh ta đang vui vẻ quyết định mình sẽ không bao giờ gian dối nữa và vô cùng hối tiếc về những gì đã xảy ra và sẽ thú hết tội với tôi ngay khi anh ta quay trở về. [OK, thậm chí còn ít khả năng hơn]

Tôi không thể chịu đựng nổi. Tôi muốn Magnus về đây, trên đất nước này, trong căn phòng này. Tôi cần hỏi anh ta: "Có phải anh gian díu với Lucinda không?" xem anh ta sẽ nói gì và rồi chúng tôi lại bên nhau như cũ và tôi có thể lên kế hoạch tiếp theo. Cho đến lúc đó, tôi cứ có cảm giác mông lung thế nào ấy.

Khi đi pha một tách trà nữa, tôi thoáng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong chiếc gương trên tường, và rúm cả người lại. Tóc tai tôi rối bù. Tay tôi dính đầy mực in do đọc tất cả chỗ báo. Dạ dày tôi đầy a xít và da tôi trông nhăn nhúm. Thế này là đi đời chế độ chăm sóc sắc đẹp cô dâu của tôi rồi. Căn cứ theo kế hoạch, tối qua lẽ ra tôi phải đắp mặt nạ dưỡng ẩm. Thế mà tôi chậm chí còn không tẩy trang.

Ban đầu tôi định dành hôm nay để lo chuẩn bị cho đám cưới - nhưng mỗi lần nghĩ đến điều đó, lòng tôi thắt lại và tôi cảm giác như muốn bật khóc hoặc hét lên với ai đó. [Hừm, ai đó là Magnus chứ ai]. Tuy thế chẳng giải quyết được việc gì nếu chỉ ngồi đây suốt ngày. Tôi phải ra ngoài. Tôi phải làm *gì đó*. Sau một vài hớp trà, tôi quyết định đi làm. Tôi không có hẹn gì cả, nhưng tôi có vài việc giấy tờ phải làm cho xong. Và ít nhất như thế tôi cũng buộc phải đi tắm và chấn chỉnh lại bản thân.

Tôi là người đầu tiên đến chỗ làm, và tôi ngồi trong sự yên tĩnh vắng vẻ, sắp xếp đống hồ sơ bệnh nhân, để sự đơn điệu của công việc an ủi mình. Vừa được năm phút, Angela đã mở cửa thõng thẹo đi vào và bắt đầu loạch xoạch bật máy tính, pha cà phê và bật cái ti vi treo trên tường.

"Cứ phải làm như vậy mới được hả chị?" Tôi nhăn nhó trước tiếng ồn. Tôi thấy như thể đang trải qua cảm giác đắng miệng sau một chầu rượu say, mặc dù tối qua chẳng uống quá nhiều, và tôi sẽ dễ chịu hơn nếu không có những tiếng đinh tai này. Nhưng Angela trố mắt nhìn tôi như thể tôi vừa vi phạm một quyền con người cơ bản nào đó.

"Chị lúc nào chả theo dõi *Bản tin buổi sáng.*"

Chẳng bõ công tranh cãi. Còn tôi lúc nào cũng có thể nhét tất cả hồ sơ vào phòng khám bệnh của mình nhưng lại chẳng có đủ năng lượng để làm, thế nên tôi chỉ chùn vai xuống cố gắng chặn thế giới bên ngoài lại.

"Có bưu phẩm này!" Angela thả một cái túi mỏng trước mặt tôi. "StarBlu. Có phải đó là bộ đồ bơi của em cho tuần trăng mật không?"

Tôi đờ đẫn nhìn gói bưu phẩm. Khi đặt nó, tôi là một con người khác. Bây giờ tôi có thể nhớ ra mình lúc đó, lên mạng vào giờ ăn trưa, chọn lựa bộ đồ bikini và giấy bọc. Cho tôi cả triệu năm tôi cũng chẳng ngờ rằng ba ngày trước lễ cưới mình lại ngồi đây, tự hỏi liệu lễ cưới có nên

diễn ra hay không.

"... và trong phần tin trang nhất của ngày hôm nay, chúng tôi sẽ nói về khả năng có chuyện tham nhũng ở cấp chính phủ." Giọng nói của người giới thiệu chương trình chu hút sự chú ý của tôi. "Trong trường quay của chúng tôi lúc này có mặt một người đã biết Ngài Nicholas Murray ba mươi năm nay, ông Alan Smith-Reeves. Ông Alan, việc này hiện rối tinh. Ông đánh giá sự việc như thế nào?"

"Chị biết lão này," Angela nói vẻ ta đây trong khi Alan Smith-Reevcs bắt đầu nói. "Hồi chị làm ở chỗ cũ, ông ta cùng tòa nhà với chị."

"Ồ thế à." Tôi lịch sự gật đầu, cùng lúc một bức ảnh của Sam xuất hiện trên màn hình.

Tôi không dám xem. Chỉ nhìn ảnh anh thôi là lồng ngực tôi đã đau nhói, nhưng tôi thậm chí không biết tại sao. Có phải vì anh đang gặp khó khăn không? Hay bởi anh là người duy nhất ngoài tôi biết chuyện Magnus? Hay do tối qua tôi đứng trong rừng, được anh vòng tay ôm ấp, còn bây giờ có thể tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa?

"Trông anh chàng khá được đấy " Angela bình phẩm, nheo mắt nhìn ảnh Sam. "Anh ta là Ngài Nicholas gì gì đó à?"

"Không!" tôi nói, lớn tiếng hơn chủ định. "Chị đừng có dở hơi thế!"

"Biết rồi!" Chị ta cau có với tôi. "Nhưng dù gì đi nữa thì sao em phải sồn sồn lên thế?"

Tôi không trả lời được. Tôi phải chạy trốn những thứ này. Tôi đứng dậy. "Chị muốn uống cà phê không?"

"Chị đang pha rồi. Này," Angela ném cho tôi cái nhìn kỳ cục. "Em không sao đấy chứ? Mà em ở đây làm gì thế ? Tưởng hôm nay em nghỉ làm cơ mà."

"Em muốn làm trước một số thứ." Tôi vồ lấy chiếc áo khoác bò. Nhưng có lẽ đó là một ý tưởng tồi."

"Cậu ấy ở đây!" Cửa đột ngột mở, Ruby và Annalise ào vào. "Bọn tớ vừa nói chuyện về cậu xong!" Ruby nói, trông ngạc nhiên. "Cậu đang làm gì ở đây vậy?"

"Tớ định làm mấy việc sổ sách giấy tờ. Nhưng tớ đi bây giờ đây." "Không, đừng đi! Đợi đã." Ruby tóm lấy vai tôi, rồi quay sang Annalise. "Nào, Annalise. Tại sao cậu không *nói* những gì chúng ta vừa trao đổi cho Poppy nghe? Như thế thì cậu sẽ không phải viết ra giấy nữa."

Ố ồ. Ruby đang khoác vẻ mặt của cô hiệu trưởng. Còn Annalise có vẻ xấu hổ. Chuyện gì đang diễn ra vậy?

“Tớ không muốn nói.” Annalise cắn môi như trẻ con sáu tuổi. “Tớ sẽ viết ra giấy.”

“Nói đi. Nói ra là xong.” Ruby đang nhìn Annalise với ánh mắt nghiêm khắc kiểu không thể phớt lờ được.

“OK!” Annalise hít vào một hơi, trông hai má cô ấy hơi ửng hồng. “Poppy, tớ xin lỗi hôm nọ đã cư xử không đúng với Magnus. Tớ làm như thế là sai, tớ làm thế chỉ vì muốn trả thù cậu.”

“Và?” Ruby nhắc nhở.

“Tớ xin lỗi đã gây sự với cậu. Magnus là của cậu, không phải của tớ. Anh ấy thuộc về cậu, không phải của tớ. Và tớ sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện chúng ta đổi lịch khám nữa,” cô ấy nói hấp tấp. “Tớ hứa đấy."

Trông cô ấy khổ sở đến nỗi tôi thấy rất cảm động. Tôi không thể tin nổi Ruby xếp đặt việc này. Họ nên tuyển *cô ấy* vào làm ở Tư vấn Bạch Cầu Cô ấy sẽ xử lý xong Justin Cole trong vòng nửa giây.

“Ờ... cảm ơn,” tôi nói. “Tớ rất cảm kích.”

“Tớ thực sự hối hận, cậu biết đấy, Poppy.” Annalise vặn ngón tay, trông khổ sở. “Tớ không muốn làm hỏng đám cưới của cậu.”

“Annalise, tin tớ đi, cậu không làm hỏng đám cưới của tớ đâu.” Tôi mỉm cười, nhưng khủng khiếp thay, tôi có thể cảm thấy nước mắt mình đang trào lên.

Nếu có cái gì làm hỏng đám cưới của tôi thì đó sẽ là việc nó bị hủy bỏ. Đó sẽ là việc Magnus rốt cuộc không thực sự yêu tôi. Rằng tôi là một kẻ hết sức ngu ngốc, bị lừa dối...

Ôi trời. Tôi *sắp* khóc thật rồi.

“Em gái ơi?” Ruby nhìn sát vào mặt tôi. “Không sao chứ?”

“Ổn cả!” Tôi thốt lên, chớp mắt dữ dội.

“Căng thẳng trước đám cưới đấy mà,” Annalise nói. “Ôi Chúa ơi, Poppy, cuối cùng cậu lại biến thành cô dâu khó tính đấy à? Thôi nào! Tớ sẽ giúp. Tớ sẽ là phù dâu khó tính. Chúng ta hãy đi đâu đó đập phá ra trò đi. Như thế sẽ khiến cậu vui lên.”

Tôi lau mắt, hơi nhếch môi cười, khỏng biết phải trả lời thế nào. Hay là tôi kể cho họ biết chuyện về Magnus nhỉ ? Xét đến cùng họ là bạn của tôi, và tôi mong muốn có người tâm sự biết chừng nào.

Nhưng nếu tất cả chỉ *là* nhầm lẫn thì sao? Tôi không nghe gì thêm từ Số Vô Danh [Còn được biết đến dưới tên Clemency. Có thể là vậy]. Tất cả chỉ là phỏng đoán. Tôi không thể kể với cả thế giới là Magnus phản bội tôi chỉ dựa trên một tin nhắn nặc danh. Với cả rồi Annalise sẽ rêu rao trên Facebook, gọi anh ta là Kẻ bắt cá hai tay và la ó chế giễu lúc chúng tôi đi chào khách khứa trong lễ cưới. [Nếu bạn nghĩ là cô ấy sẽ không làm thế thì bạn không biết Annalise rồi]

"Đi ăn sáng đi! " Ruby hét lên. "Cậu cần làm thế đấy."

"Không!" tôi hoảng sợ nói. "Tớ sẽ không chui nổi vào váy cưới mất!

Giả sử tớ vẫn sẽ làm đám cưới. Tôi lại cảm thấy nước mắt sắp trào ra. Chuẩn bị cho đám cưới đã đủ căng thẳng rồi. Chuẩn bị cho một đám cưới hoặc cho một tình huống tan vỡ/hủy bỏ vào phút chót sẽ khiến tóc tôi bạc hết.

"Cậu phải đi!" Ruby ép buộc tôi. "Mọi người đều biết các cô dâu thường sụt hàng ký lô trước ngày cưới. Cậu còn thừa tiêu chuẩn để ăn, cô gái ạ. Hãy tận dụng đi! Ăn cật lực vào! Cậu sẽ không bao giờ ở vào vị trí như thế này nữa đâu!"

"Cậu *đã* sụt cân chưa?" Annalise hỏi, nhìn tôi với vẻ hơi phật lòng. "Không thể nào."

"Chưa," tôi buồn bã nói. "Có lẽ chỉ giảm một tẹo."

"Ờ, dù thế nào thì một cái bánh ngọt và một cốc cà phê sữa cũng không vấn đề gì," Ruby nói, đi về phía cửa. "Đi nào. Đồ ăn nhẹ là cái cậu cần. Chúng ta có nửa tiếng đồng hồ. Hãy đi chén nào!"

Khi Ruby có một ý tưởng, cô ấy sẽ thực hiện bằng được. Cô ấy đã sải bước trên vỉa hè bước vào tiệm Costa cách chỗ chúng tôi hai nhà. Khi Annalise và tôi đẩy cửa bước vào, cô ấy liền đi tới quầy bán.

"Xin chào!" cô ấy cất giọng vui vẻ. "Tôi muốn gọi ba cốc cà phê sữa, ba bánh rán, ba bánh sừng bò, ba bánh hạnh nhân..."

"Ruby, thế đủ rồi!" tôi bắt đầu cười khúc khích.

"Ba bánh nhân sô cô la - chúng tôi sẽ tặng cho bệnh nhân nếu không ăn hết - ba bánh táo..."

"Ba gói kẹo bạc hà," Annalise xen vào.

"Kẹo bạc hà á?" Ruby quay lại nhìn cô ấy vẻ khinh miệt. *"Kẹo bạc hà à?"*

“Và ba bánh quế,” Annalise vội vã bổ sung.

“Như thế khả dĩ hơn. Ba bánh quế...”

Điện thoại trong túi tôi đổ chuông, dạ dày tôi nôn nao. Ôi trời, ai đây? Nếu đó là Magnus thì sao?

Nếu đó là Sam thì sao?

Tôi lôi điện thoại ra, lùi một bước cách xa Ruby và Annalise, hai người đang tranh cãi xem nên mua loại bánh bích quy nào. Khi nhìn màn hình, tôi cảm thấy nỗi sợ hãi thắt lại trong lòng. Đó là Số Vô Danh. Người-nào-đó-chẳng-biết cuối cùng đã gọi lại cho tôi.

Đây rồi. Đây là lúc tôi tìm ra sự thật. Dù xấu hay tốt. Tôi sững sờ đến nỗi tay run lên khi ấn phím nghe, và ban đầu tôi còn không lấy hơi nổi để nói ra tiếng.

“A lô?” một giọng con gái vang lên ở đầu dây bên kia. “A lô? Có nghe thấy không ạ?”

Đó có phải là Clemency không? Tôi không biết nữa.

“Xin chào,” cuối cùng tôi cũng thốt ra được. “A lô. Poppy nghe đây. Có phải Clemency không?”

“Không.” Cô gái nghe có vẻ ngạc nhiên.

“Ồ. Tôi nuốt nước bọt. “Không sao.”

Đó không phải là Clemency à? Thế thì là ai vậy? Suy nghĩ trong đầu tôi chạy như ngựa vía. Ai khác có thể gửi cho tôi cái tin nhắn đó nhỉ? Như vậy là rốt cuộc Lucinda *không* liên quan gì à? Tôi có thể Annalise và Ruby đang tò mò theo dõi mình từ chỗ quầy trả tiền, tôi liền quay đi.

“Ra thế.” Tôi gồng mình cố gắng để nghe có vẻ đường hoàng và không hề tỏ ra mình là người sắp sửa bị bẽ mặt ê chề phải hủy bỏ toàn bộ lễ cưới. “Cô có điều gì muốn nói với tôi à?”

“Vâng. Tôi đang cố gắng liên lạc khẩn cấp với anh Sam Roxton.”

Sam ư?

Sự căng thẳng đang lớn dần bên trong tôi nổ tung luôn. Rốt cuộc đó lại không phải là Số Vô Danh. Ít nhất, đó cũng là Số Vô Danh Khác. Tôi không biết mình thất vọng hay nhẹ lòng nữa.

“Sao chị lại có số máy này?” cô gái chất vấn tôi. “Chị có biết anh Sam không?”

“Ờ... có. Có, tôi có biết Sam.” Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh. “Xin lỗi. Lúc nãy tôi hiểu sai. Tôi nhầm cô với người khác. Tôi có thể ghi lại lời nhắn cho Sam không?”

Tôi nói theo phản xạ trước khi kịp nhận ra là mình không còn chuyển tiếp thông tin gì cho Sam nữa. Mặc kệ, tôi vẫn có thể ghi lại lời nhắn cho anh, đúng không nào? Vì tình xưa nghĩa cũ. Chỉ là giúp nhau thôi mà.

“Tôi đã thử vậy rồi.” Cô gái nghe có vẻ khá hống hách. “Chị không hiểu đâu. Tôi cần nói chuyện với anh ấy. Hôm nay. Bây giờ. Việc khẩn lắm.”

“Ồ. Ừm. Tôi có thể đưa cho cô địa chỉ email của anh ấy...”

“Chị nói đùa đấy à.” Cô gái sốt ruột cắt lời tôi. Anh Sam không bao giờ đọc email. Nhưng hãy tin tôi, chuyện này quan trọng lắm. Tôi phải nói chuyện với anh ấy, càng sớm càng tốt. Thực ra là về chiếc điện thoại. Cái điện thoại mà ngay lúc này chị đang cầm đấy.”

Sao cơ?

Tôi há hốc miệng nhìn chiếc di động, tự hỏi không biết có phải mình đã hóa điên không. Làm sao một cô gái không quen biết có thể biết tôi đang cầm điện thoại gì ?

“Cô là *ai* thế ?” tôi bàng hoàng nói, và cô ấy bật ra một tiếng thở dài.

“Không ai nhớ tôi là ai, phải vậy không? Trước đây tôi là thư ký riêng của anh Sam. Tôi tên là Violet.”

Tạ ơn Chúa tôi đã không ăn bánh quế, đó là tất cả những gì tôi có thể nói. Violet hóa ra là một cô gái cao lừng lững, chân dài, mặc quần soóc bò tơi tả, cặp mắt to sẫm với những vệt kẻ vẽ xung quanh. [Hoặc giả đây là một cách trang điểm vì nghệ thuật, giống như những gì bạn thấy trong các tạp chí thời trang, hoặc giả hôm qua con bé không tẩy trang. (Sao cũng được. Tôi chỉ nói thế thôi.)] Trông con bé nửa giống hươu cao cổ, nửa giống sóc chuột.

Thật may con bé sống ở Clapham và chỉ mất năm phút là tới được đây. Và thế là con bé xuất hiện, trong tiệm Costa, ăn ngấu nghiến một cái bánh bọc thịt gà và tu ừng ực nước hoa quả xay. Ruby và Annalise đã quay trở lại chỗ làm, thật tốt, vì tôi sẽ không thể đỡ nổi việc phải giải thích toàn bộ thiên sử này cho hai người. Nó quá hoang đường.

Như Violet kể đi kể lại với tôi vài lần, nếu không vì *tình cờ ở* London, trong lúc chờ việc mới, và *tình cờ* nhìn thấy các tít báo lúc đi mua sữa, con bé sẽ không hề biết gì về vụ bê bối. Và nếu không vì tình cờ có não trong đầu, con bé sẽ không đột nhiên nhận ra mình biết tuốt tuồn tuột chuyện gì đã diễn ra từ trước tới nay. Nhưng liệu thiên hạ có cảm ơn con bé không? Họ có muốn nghe không? Không. Tất cả bọn họ đều ngu ngốc.

“Bố mẹ em đang giở giói đi chơi *du thuyền* ” con bé nói với thái độ dửng dưng. “Em cố gắng tra danh bạ điện thoại của họ, nhưng làm sao em biết ai là ai cơ chứ? Thế nên em cố gắng gọi vào số anh Sam, rồi số của chú Nick... nhưng toàn đụng phải máy bà thư ký ấm ớ. Không ai chịu nghe em nói. Nhưng em cần phải kể với ai đó.” Con bé đập tay xuống bàn. “Bởi vì em *biết* là có chuyện. Thậm chí em đã hơi hơi biết ngay lúc đó. Nhưng anh Sam chẳng bao giờ chịu lắng nghe em cả. Chị có thấy anh ấy nghe chị bao giờ chưa?” Lần đầu tiên con bé chăm chú nhìn tôi với vẻ quan tâmNhân tiện, cụ thể chị là ai? Chị nói chị có giúp anh ấy một thời gian. Tức là sao?”

“Chuyện hơi phức tạp,” tôi nói sau một hồi. “Anh ấy gặp phải chút khó khăn.”

“Ôi thế ạ?” Con bé vừa cắn một miếng bánh bọc thịt gà nữa và nhìn tôi quan tâm. “Như thế nào?”

Con bé quên rồi sao ?

“Ừm... ờ... em bỏ đi không báo trước. Nhớ chứ? Lẽ ra em là thư ký riêng của anh ấy.”

“Ờ haaaaaa.” Con bé mở tròn mắt. “Vâng. Công việc đó không thực sự thích hợp với em. Và hãng tuyển dụng gọi điện muốn em đáp chuyến bay, thế nên...” Lông mày con bé nhíu lại suy tư như thể lần đầu tiên nó xem xét việc này. “Em đoán chắc chuyện đó làm anh ấy tức giận một tí. Nhưng công ty thiếu gì người. Anh ấy sẽ ổn thôi.” Con bé phẩy tay cho qua. “Thế rồi sao, chị làm việc ở đó à?”

“Không.” Tôi phải giải thích như thế nào đây? “Chị tìm thấy cái điện thoại này bèn mượn tạm, rồi qua đó mà quen biết anh Sam.”

“Em nhớ chiếc điện thoại đó. Vâng.” Con bé ngó nhìn cái di động, nhăn mũi lại. “Em chả bao giờ nghe máy.”

Tôi cố nén cười. Con bé hẳn là cô thư ký riêng dở nhất thế giới. “Nhưng đó là lý do tại sao em biết *có chuyện*.” Con bé xơi hết món bánh bọc thịt gà với vẻ thỏa mãn. “Vì tất cả những tin nhắn. Trên đó.” Con bé ấn ngón tay vào điện thoại.

OK. Rốt cuộc chúng ta cũng đi vào việc chính.

“Tin nhắn á? Tin nào?”

“Các tin nhắn thoại ấy. Không phải cho anh Sam, mà cho một ông nào đó tên là Ed. Em chẳng biết phải làm gì với đống tin đó cả. Thế nên em nghe rồi viết lại. Với cả em không thích cái giọng ấy.”

“Tại sao không?” Tim tôi bắt đầu đập thình thịch.

“Tất cả đều từ cùng một gã, nói về chuyện cải biến một tài liệu. Họ sẽ làm việc này như thế nào. Sẽ cần bao nhiêu thời gian. Sẽ hết bao nhiêu tiền. Đại loại thế. Nghe chả hay ho gì, chị hiểu ý em chứ? Nhưng nghe cũng không hẳn là *xấu*? Con bé lại nhăn mũi. “Chỉ là nghe... kiểu gì ấy.”

Đầu tôi quay mòng mòng. Tôi không thể nắm bắt điều gì. Tin nhắn thoại cho Ed về văn bản. Trong chiếc điện thoại này. Chiếc điện thoại này.

“Em có kể cho anh Sam biết không?”

“Em gửi thư cho anh ấy, nhưng anh ấy lại bảo em cứ lờ đi. Nhưng em không *muốn* lờ đi. Chị hiểu ý em chứ? Em có linh tính.” Con bé tu cốc nước hoa quả xay. “Thế rồi sáng nay mở báo ra xem, em thấy anh Sam nói về một văn bản nào đó và bảo là chắc chắn nó đã bị xào xáo, thế là em nghĩ ngay, đúng rồi!” Con bé lại đập tay xuống bàn. “Chuyện đúng là *thế*.”

“Trong điện thoại lúc đó có tất cả bao nhiêu tin thoại?”

“Bốn hay năm ấy chị ạ.”

“Nhưng bây giờ không còn tin nào nữa. Ít nhất là chị không tìm thấy cái nào.” Tôi sợ nhưng không thể không đặt câu hỏi. “Em... xóa rồi à?

“Không!” Con bé rạng rỡ đắc thắng. “Vấn đề là ở chỗ đó! Em đã lưu hết lại. Đúng hơn là Aran bạn trai em đã làm. Một tối em đang hý hoáy chép thì anh ấy bảo: ‘Em yêu, lưu ra máy chủ là được rồi.’ Em phải hỏi lại anh ấy: ‘Làm thế nào để lưu được *lời nhắn* ra máy chủ?’ Thế là anh ấy đến văn phòng gộp hết lại lưu thành một file. Anh Aran có thể làm những điều cực hay ho,” con bé tự hào bổ sung. “Anh ấy cũng là người mẫu, nhưng còn viết game nữa.”

“Lưu thành file á?” tôi không hiểu. “Thế file đó bây giờ ở đâu?

“Chắc nó vẫn ở đó.” Con bé nhún vai. “Trên máy tính của thư ký riêng. Có một biểu tượng tên là ‘Tin nhắn thoại’ trên desktop.

Một biểu tượng trên máy tính của thư ký riêng. Ngay bên ngoài phòng làm việc của Sam. Suốt bao lâu nay, nó nằm ngay đó, ngay trước mặt bọn tôi...

“Liệu nó còn ở đó nữa không?” Tôi bỗng cảm thấy hoảng hốt. “Có khi nào bị xóa rồi không?”

“Em không hiểu tại sao nó lại bị xóa.” Con bé nhún vai. “Lúc em tới đó làm, chưa có cái gi bị xóa cả. Có một đống hồ sơ cũ vớ vẩn lẽ ra em phải lọ mọ xem.”

Tôi suýt phá lên cười như điên. Hoảng hốt đến thế. Mất công đến thế. Đáng ra chúng tôi chỉ cần tới chỗ cái máy tính ngoài văn phòng của Sam.

“Mà mai em bay sang Mỹ rồi, và em phải kể cho ai đó, nhưng hiện không thể nào liên lạc với anh Sam.” Con bé lắc đầu. “Em đã thử gửi email, nhắn tin, gọi điện thoại... Em muốn điên lên được, nếu như chị *hiểu* những gì em vừa nói cho chị...”

“Để chị thử xem,” tôi nói sau một hồi, và nhắn tin cho Sam.

Sam, anh PHẢI gọi cho tôi. Ngay bây giờ. Liên quan tới Ngài Nicholas, Có thể hữu ích. Không phí thời gian đâu. Hãy tin tôi. Gọi ngay nhé. Xin anh. Poppy.

“Thôi thì, chúc chị may mắn.” Violet đảo mắt. “Em đã bảo chị rồi, anh ấy toàn im hơi bặt tiếng thôi. Thư ký riêng của anh ấy nói anh ấy không trả lời ai cả. Không trả lời email, không nghe điện thoại...” Con bé dừng lại vì tiếng hát nhỏ xíu của Beyoncé vang lên giữa không gian. “Di động của Sam” đã hiện ra trên màn hình.

“Ô kìa.” Cặp mắt con bé trợn tròn. “Ấn tượng đấy.”

Tôi bấm nút nghe đoạn đưa điện thoại lên tai. “Chào anh, Sam.”

“Poppy à.”

Giọng anh như nắng ấm rực rỡ bên tai tôi. Có rất nhiều điều tôi muốn nói. Nhưng tôi không thể. Không phải lúc này.

Có lẽ là không bao giờ.

“Anh nghe tôi này,” tôi nói. “Anh có đang ở văn phòng không? Hãy tới chỗ máy tính thư ký riêng của anh đi. Nhanh nhé.”

Một tích tắc sau, anh nói: “OK.”

“Hãy nhìn ngay trên desktop,” tôi chỉ dẫn Sam. Anh thấy có biểu tượng nào gọi là ‘Tin nhắn thoại’ không?”

Im lặng một lát rồi giọng Sam vang lên ở đầu bên kia.

“Có đây này.”

“OK!” Tôi thở phù ra một hơi. Tôi đã không nhận ra là mình nín thở từ nãy đến giờ. “Anh cần phải hết sức để ý đến cái hồ sơ đó. Và bây giờ anh cần nói chuyện với Violet.”

"*Violet* á?" Giọng anh nghe sửng sốt. "Cô không định nói con bé Violet, cựu thư ký riêng gàn dở của tôi đấy chứ?"

"Tôi đang ngồi cùng con bé đây. Sam, anh nghe con bé nói nhé. Xin anh." Tôi chuyển điện thoại cho Violet.

"Chào anh Sam," Violet vui vẻ nói. "Em xin lỗi vì đã bỏ đi và đặt anh vào tình thế khó khăn. Nhưng anh có chị Poppy giúp rồi, đúng không ?"

Trong lúc con bé chuyện trò, tôi đi ra quầy mua cho mình một cốc cà phê nữa, mặc dù tôi đã quá đủ phấn kích, không cần thêm cà phê. Chỉ cần nghe giọng Sam là tôi đã nôn nao. Tôi muốn nói với anh mọi chuyện ngay lập tức. Tôi muốn nép mình vào anh nghe những gì anh nói.

Nhưng điều đó là không thể. Thứ nhất, bởi vì anh đang ngập trong cả núi vấn đề trầm trọng của bản thân. Thứ hai, anh là ai chứ? Không phải bạn. Chẳng phải đồng nghiệp. Chỉ là một người tình cờ gặp, không có chỗ nào trong cuộc đời tôi. Qua rồi. Điểm cuối trên con đường chúng tôi dừng chân chỉ có thể là tạm biệt.

Có thể chúng tôi sẽ gửi cho nhau những tin nhắn kỳ cục. Có thể chúng tôi sẽ ngượng ngùng gặp lại nhau sau một năm nữa. Cả hai chúng tôi trông sẽ khác đi và chúng tôi sẽ xã giao chào nhau, chưa gì đã hối hận vì quyết định gặp lại. Chúng tôi sẽ cười ầm vụ chuyện điện thoại hồi ấy sao mà nhắng nhít kỳ cục thế. Chúng tôi sẽ không bao giờ để cập tới những gì diễn ra trong rừng. *Bởi không có gì diễn ra cả.*

"Chị không sao chứ, Poppy?" Violet đang đứng trước mặt tôi, vẫy vẫy chiếc điện thoại gần sát mặt tôi. "Trả chị này."

"Ồ!" Tôi tỉnh ra bèn cầm lấy nó. "Cảm ơn em. Em nói chuyện với anh Sam rồi chứ?"

"Anh ấy mở xem file trong lúc nói chuyện với em. Anh ấy khá là phởn. Anh ấy bảo em nhắn lại là sẽ gọi cho chị sau."

"Ồ. Hừm... anh ấy đâu cần phải làm thế." Tôi cầm cốc cà phê lên. "Sao cũng được."

"Ủ ôi, viên đá đẹp thế." Con bé nắm tay "Có phải ngọc lục bảo không chị?"

"Ờ."

"Thích nhỉ! Thế ai là anh chàng may mắn vậy?" Con bé lấy iPhone ra. "Em chụp một bức ảnh được không? Em chỉ muốn cho Aran một vài gợi ý khi nào anh ấy thành ti tỉ phú thôi. Thế chị tự chọn lấy à?" Con bé hỏi luôn miệng khi, chúng tôi ngồi xuống chỗ cũ.

"Không. Lúc ngỏ lời cầu hôn anh ấy đã có nó rồi. Đó là chiếc nhẫn gia truyền."

“Lãng mạn nhỉ.” Violet gật gù. “Chà. Thế chị không ngờ tới à?”

“Không. Hoàn toàn không.”

“Thế lúc đó chị cảm thấy thế nào, có kiểu như ‘Mẹ nó!’ không?”

“Đại loại thế.” Tôi gật đầu.

Như thể đã cả triệu năm trôi qua rồi, cái buổi tối lúc Magnus cầu hôn. Lúc đó tôi sao mà chếnh choáng. Tôi cảm thấy như thể mình bước vào một cái bong bóng có phép màu, nơi mọi thứ đều sáng chói hoàn hảo và không gì có thể trục trặc nữa. *Trời*, tôi là kẻ ngu ngốc...

Một giọt nước mắt không kịp nén lại lăn trên má tôi.

“Ớ.” Violet nhìn tôi lo lắng. “Chị không sao chứ?”

“Không có gì!” Tôi mỉm cười, chùi mắt. “Chỉ là... mọi cái không hẳn đều chói lọi. Chồng chưa cưới của chị có thể đang phản bội chị, mà chị không biết nên làm gì.”

Chỉ riêng việc nói ra được đã khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Tôi hít một hơi sâu và mỉm cười với Violet. “Xin lỗi. Bỏ qua nhé. Chắc em không muốn biết chuyện này.”

“Không sao. Ổn cả mà chị.” Con bé kéo chân lên ghế và nhìn tôi chăm chú. “Tại sao chị lại không biết chắc anh ta có phản bội chị hay không? Điều gì khiến chị nghĩ là anh ta phản bội chị?"

“Có người gửi tin nặc danh cho chị. Chuyện là thế.”

“Thế thì bỏ qua đi.” Violet nhìn tôi chăm chú. “Hay là chị có linh cảm? Chị có cảm giác anh ta đã làm vậy à?”

Tôi im lặng một lát. Tôi ước giá mình có thể nói: “Không bao giờ! Còn khuya ấy!” Nhưng quá nhiều khoảnh khắc đang lởn vởn trong đầu tôi. Những khoảnh khắc tôi không muốn thấy, tôi muốn lờ đi. Magnus tán tỉnh bọn con gái ở các buổi tiệc. Magnus được các nữ sinh bao quanh, cánh tay anh ta thản nhiên cho bọn nó. Magnus cơ bản đã để Annalise gạ gẫm.

Vấn đề là, bọn con gái thích Magnus. Và anh ta thích họ.

“Chị không biết,” tôi nói, nhìn chằm chằm vào cốc cà phê. “Có thể.”

“Thế chị có biết anh ta nhập nhèm với ai không?”

“Có thể.”

“Thế đấy!” Violet có vẻ phấn khích. “Hãy đương đầu với tình hình. Chị đã nói chuyện với anh ta chưa? Chị đã nói chuyện với cô ta chưa?”

“Anh ta đang ở Bruges, đi chơi chia tay đời trai độc thân. Chị không thể nói chuyện với anh ta. Còn cô ta...” Tôi dừng lời. “Không. Chị không thể. Ý chị là, đó chỉ là khả năng. Có khi cô ta hoàn toàn vô tội.”

“Chị có chắc là anh ta đang đi chơi chia tay đời trai độc thân không?” Violet nói, nhướng lông mày, rồi cười nhăn nhở. “Không, em đang trêu chị đấy.” Con bé ẩn tay tôi. “Em chắc là anh ta đang đi chơi thật. Chào chị gái, em phải đi đóng gói hành lý đây. Hy vọng mọi việc của chị sẽ ổn cả. Cho em gửi lời chào anh Sam nhé.”

Con bé vừa bước ra khỏi tiệm cà phê, đã có khoảng sáu cái đầu đàn ông hướng theo. Nếu Magnus có mặt ở đây, kiểu gì anh ta cũng là một trong số họ.

Tôi buồn bã nhìn cốc cà phê một hồi nữa. Tại sao mọi người cứ liên tục bảo tôi phải đối diện với tình hình? Tôi có *đối diện* đấy chứ. Hàng đống lần. Nhưng dường như tôi không có khả năng xồng xộc đến gặp Magnus trong lúc anh ta đang đi chơi, hay tiếp cận Lucinda và tự nhiên như không buộc tội chị ta. Ý tôi là, cần có bằng chứng. Cần cái gì đó *xác thực*. Một tin nhắn vô danh không đủ trọng lượng.

Điện thoại lại phát ra tiếng hát Beyoncé, không hiểu sao người tôi cứng đơ lại. Có phải là...

Không. Đó là Số Vô Danh Số Vô Danh *nào* mới được? Tôi tợp một ngụm cà phê để lên dây cót tinh thần rồi nghe máy.

“Xin chào, tôi Poppy Wyatt đây.”

“Chào Poppy, tôi là Brendy Fairfax. Tôi gọi điện từ khách sạn Berrow. Tôi nghỉ phép mấy ngày rồi, nếu không tôi đã gọi điện thoại cho cô ngay. Xin lỗi cô.”

A, bác Fairfax. Bao lâu rồi không biết. Tôi chỉ muốn cười bò ra.

Nghĩ mà xem, tôi đã từng cồn cào đợi nghe giọng người phụ nữ này đến thế nào. Thế mà bây giờ chả để làm gì nữa. Tôi đã lấy lại chiếc nhẫn rồi. Chẳng có vấn đề gì nữa. Mà tại sao bác ấy lại phải gọi cho tôi? Tôi đã nói với người quản lý trực khách sạn là tôi tìm lại được chiếc nhẫn an toàn rồi mà. Mọi chuyện đã qua rồi.

“Bác không cần phải xin lỗi đâu ạ...”

“Có chứ! Đúng là lanh tanh bành hết cả.” Giọng bác ấy nghe khá bối rối. Có lẽ người quản lý trực khách sạn đã làm khó dễ với bác ấy. Có lẽ anh ta yêu cầu bác ấy gọi điện xin lỗi tôi.

“Bác đừng lo lắng. Lúc đó cháu có hơi hoảng hốt, nhưng bây giờ mọi việc ổn cả rồi.”

“Hơn nữa chiếc nhẫn lại rất giá trị chứ!”

“Ổn rồi mà,” tôi nói giọng vỗ về. “Không hề hấn gì hết.”

“Nhưng tôi vẫn không thể hiểu được! Một người phục vụ đưa chiếc nhẫn cho tôi, và tôi đang định cất nó vào trong két sắt, cô biết không. Lúc đó tôi định làm thế rồi.”

“Cháu nói thực lòng đấy, bác không cần phải giải thích đâu ạ. Tôi lấy làm áy náy. “Những việc như thế này vẫn xảy ra. Tiếng chuông báo cháy làm bác rối trí...”

“Không” Bác Fairfax nghe hơi hơi phật ý. “Đó hoàn toàn không phải là những gì đã xảy ra. Tôi đang định cất chiếc nhẫn vào trong két sắt, như tôi nói lúc nãy. Nhưng ngay trước khi tôi kịp làm thế thì có một cô chạy lại nói với tôi đó là nhẫn của mình. Cô ta cũng là khách ở bữa tiệc trà.”

“Một vị khách khác ư?” tôi nói sau một hồi im lặng, bối rối.

“Đúng thế! Cô ta bảo đó là nhẫn đính hôn của cô ta và cô ta đã sốt vó tìm kiếm khắp nơi. Nghe cô ta nói rất đáng tin. Người phục vụ xác nhận đúng là cô ta ngồi ở bàn trà đó lúc trước. Thế rồi cô ta đeo nhẫn vào tay. Hừm, tôi là ai mà lại đi nghi ngờ cô ta chứ?”

Tôi dụi mắt, tự hỏi không biết mình có nghe nhầm không.

“Bác nói là có ai đó đã lấy nhẫn của cháu và nói rằng đó là nhẫn của cô ta ư?”

“Đúng thế! Cô ta rất quả quyết nói rằng chiếc nhẫn thuộc về cô ta. Cô ta đeo nó vào tay ngay lập tức, rất vừa vặn. Thực tế là trông rất đẹp. Tôi biết nghiêm khắc ra mà nói, tôi phải yêu cầu cho xem bằng chứng đảm bảo rằng cô ta là chủ nhân của chiếc nhẫn, chúng tôi sẽ nhận sự cố này xem xét lại quy trình tác nghiệp của khách sạn...”

“Bác Fairfax ơi.” Tôi ngắt lời bác ấy, chẳng quan tâm tẹo nào tới quy trình tác nghiệp của khách sạn. “Cháu có thể hỏi bác... liệu có phải đó là một cô gái tóc đen dài, thắt dây buộc tóc đính kim cương giả không ạ?”

“Đúng, tóc đen dài, dây buộc tóc đính kim cương giả như cô nói. Và mặc váy màu cam *đẹp tuyệt.*”

Tôi nhắm mắt lại không tin nổi. Lucinda. Đó chính là Lucinda.

Chiếc nhẫn không bị mắc vào lớp lót trong túi của chị ta. Chị ta đã cố tình lấy nó. Chị ta biết tôi sẽ hoảng hốt đến thế nào. Chị ta biết chiếc nhẫn quan trọng ra sao. Nhưng chị ta đã nhận vơ như thể nó là của chị ta. Chỉ có Chúa mới biết tại sao.

Khi tôi chào tạm biệtFairfax, các mạch máu trong trong đầu tôi căng lên. Tôi thở nặng nhọc, tay siết lại thành nắm đấm. Quá đủ rồi. Có thể tôi không có bằng chứng chỉ ra chị ta ngủ với Magnus - nhưng chắc chắn tôi có thể đối chất với chị ta về vụ này. Và tôi sẽ làm điều đó ngay bây giờ.

Tôi không biết hôm nay Lucinda làm gì. Tôi không nhận được thư từ hay tin nhắn gì của chị ta từ mấy hôm nay, thật khác thường. Tay tôi run run trong lúc nhắn tin cho chị ta.

Chào chị Lucinda. Mọi việc thế nào? Chị đang làm gì thế? Em có thể giúp gì được không? Poppy.

Chị ta trả lời gần như ngay lập tức:

Chỉ đang lau chùi mấy thứ vớ vẩn ở nhà. Đừng lo, không có chuyện gì cần em phải giúp đâu. Lucinda.

Lucinda sống ở khu Battersea. Mất hai mươi phút đi taxi. Tôi sẽ không để cho chị ta có thời gian soạn kịch. Tôi sẽ bất thình lình ập đến khiến chị ta bất ngờ.

Tôi bắt taxi, đưa địa chỉ của chị ta, rồi ngồi dựa lưng nghỉ ngơi, cố gắng giữ bình tĩnh và cứng rắn, mặc dù càng nghĩ đến chuyện này, tôi càng cảm thấy hoảng sợ. Lucinda đã lấy chiếc nhẫn của tôi. Như vậy chị ta có phải *kẻ trộm* không? Liệu chị ta có làm nhái chiếc nhẫn, giữ lại cái thật rồi bán nó đi không? Tôi liếc nhìn bàn tay trái, đột nhiên hồ nghi. Sao tôi dám chắc đây là của thật?

Hay chị ta định giúp tôi bằng cách nào đó? Chị ta quên là mình cầm chiếc nhẫn thì sao? Tôi có nên coi chị ta là người vô tội, có nên dừng buộc tội chị ta khi chưa có chứng cớ không...

Không, Poppy. Đừng hòng.

Khi tôi đến trước khu nhà gạch đỏ của chị ta, một anh chàng mặc quần jean đang mở cửa chính. Tôi nhanh chóng lẻn vào theo sau anh ta chạy thẳng lên ba tầng cầu thang tới căn hộ của Lucinda. Như thế này chị ta tuyệt đối không biết trước là tôi ở đây rồi.

Có thể chị ta sẽ mở cửa, đeo chiếc nhẫn thật, cộng với tất cả những đồ trang sức cuỗm được từ mấy cô bạn thiếu cảnh giác khác. Có thể sẽ không ai trả lời vì chị ta hóa ra đang ở Bruges. Có thể Magnus sẽ ra mở cửa, người quấn trong tấm ga trải giường...

Ôi, Chúa. *Thôi đi*, Poppy.

Tôi gõ cửa cốc cốc, cố gắng bắt chước theo kiểu người giao hàng, và chắc là đã thành công, vì chị ta liền mở tung cửa, mặt nhăn nhúm vẻ khó chịu, điện thoại áp sát tai, đoạn đứng sững lại, miệng há hốc thành chữ O.

Tôi giương mắt đáp trả, cũng không nói ra lời. Ánh mắt tôi lướt qua chị ta hướng về phía chiếc va li to bự ở gần cửa, về phía tấm hộ chiếu trên tay chị ta, rồi lại quay trở về chiếc va li.

"Càng sớm càng tốt," chị ta nói. "Cổng số 4. Cảm ơn." Chị ta tắt máy, nhìn tôi với ánh mắt nảy lửa, như thể thách tôi dám hỏi chị ta đang làm gì.

Tôi vắt óc cố nghĩ ra câu gì châm biếm mà điểm trúng huyệt, nhưng đứa trẻ năm tuổi trong tôi nhanh nhảu hơn.

"Chị đã lấy chiếc nhẫn của tôi!" Lời vừa bật ra khỏi miệng, tôi cảm thấy má mình nóng bừng lên, tăng thêm phần hiệu quả phụ. Có lẽ tôi cũng nên giậm chân nữa.

"Ôi vì Chúa." Lucinda nhăn mũi vẻ khinh thường, như thể buộc tội ăn trộm cho người tổ chức lễ cưới là một việc hoàn toàn trái đạo lý. "Em lấy lại nó rồi, đúng không?"

"Nhưng chị *đã lấy* nó!" Tôi bước vào căn hộ của chị ta, mặc dù Lucinda không hề mời tôi vào, và không nhịn nổi bèn liếc nhìn quanh. Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ đặt chân tới căn hộ của Lucinda. Nó khá rộng và rõ ràng đã từng được trang trí nội thất, nhưng bây giờ chỗ thì trống hoác, chỗ thì kê một đống ghế, góc nào cũng có ly rượu. Thảo nào mà chị ta thích hẹn gặp ở khách sạn.

"Nghe này, Poppy." Chị ta thở dài vẻ giận dữ. "Chị đang có việc bận, em hiểu không? Nếu em đến kiếm chuyện này nọ thì chị sẽ phải yêu cầu em đi ngay.

Hử?

Chị ta là người làm việc càn quấy. Chị ta là người nhận vơ chiếc nhẫn đính hôn vô giá. Sao chị ta có thể phớt lờ vụ đó và làm như thể tôi là kẻ có lỗi vì dám mang chuyện đó ra nói ?

"Nào, nếu tất cả chỉ có thế thì chị *đang* rất bận..."

"Chị im đi cho tôi nhờ!" Sự mạnh mẽ trong giọng nói của tôi làm chính tôi cũng phải ngạc nhiên. "Chưa xong đâu. Tôi muốn biết cụ thể tại sao chị lại lấy chiếc nhẫn của tôi. Chị định bán nó à? Chị cần tiền làm gì à?"

"Không, tôi không cần tiền." Chị ta quắc mắt nhìn tôi. "Cô muốn biết tại sao tôi lấy chiếc nhẫn phải không, cô Poppy? Bởi vì lẽ ra nó phải là *của tôi*?

“Của chị á? Cái...”

Tôi thậm chí không thể nói hết từ, đừng nói đến cả câu.

“Cô biết Magnus và tôi là người tình cũ rồi chứ.” Chị ta thản nhiên tung thông tin ra như vứt một cái giẻ lau lên mặt bàn.

“Cái gì cơ? Không! Chưa ai nói cho tôi biết điều đó! Hai người có từng đính hôn không?”

Đầu tôi choáng váng vì sốc. Magnus từng cặp với Lucinda ư? Magnus đã từng *đính hôn* rồi à? Anh ta chưa bao giờ nhắc tới hôn thê cũ, đừng nói đến chuyện người đó là Lucinda. Sao tôi lại không hay biết gì về chuyện này? Điều gì đang *diễn ra* vậy?

“Không, chúng tôi chưa bao giờ đính hôn,” chị ta miễn cưỡng nói, rồi ném cho tôi cái nhìn đầy sát khí. “Nhưng lẽ ra đã thế. Anh ta đã ngỏ lời cầu hôn tôi. Với chiếc nhẫn đó.”

Tôi cảm thấy nhói đau vì sững sờ. Magnus đã từng cầu hôn một người con gái khác với *chiếc nhẫn của tôi*. Với *chiếc nhẫn của chúng t* Tôi muốn quay mũi giày bỏ đi, chạy trốn, bịt tai lại... nhưng tôi không thể. Tôi phải đi tới cùng để làm cho ra nhẽ. Mọi cái đều có vẻ vô lý.

“Tôi không hiểu. Tôi không hiểu tí gì cả. Chị nói lẽ ra đã đính hôn. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Anh ta phủi tay, có thế thôi.” Chị ta tức giận nói. “Cái đồ hèn nhát khốn nạn.”

“Ôi trời. Vào thời điểm nào? Hai người đã lên kế hoạch làm đám cưới chưa? Anh ta không bất chợt *phụ tình* chị chứ?” tôi nói, đột nhiên hoảng sợ. “Anh ta không bỏ chị giữa lễ đường đấy chứ?”

Lucinda nhắm mắt như thể nhớ lại. Đoạn chị ta mở mắt ra ném cho tôi cái nhìn độc địa.

“Tồi tệ hơn nhiều. Anh ta rút lui ngay giữa lúc đang cầu hôn.”

“Sao cơ?” Tôi nhìn chị ta chằm chằm, không hiểu lắm. “Chị nói thế là thế nào?”

“Hai năm trước, chúng tôi đi trượt tuyết vào kỳ nghỉ.” Lông mày chị ta nhíu lại khi nhắc tới chuyện này. “Tôi đâu có ngốc, tôi biết anh ta mang theo chiếc nhẫn gia truyền. Tôi biết anh ta định ngỏ lời cầu hôn. Thế rồi một tối chỉ có chúng tôi ngồi ăn trong nhà nghỉ. Lò sưởi bập bùng, anh ta quỳ xuống thảm đưa chiếc hộp nhỏ này ra. Anh ta mở nó ra, và trong đó có chiếc nhẫn ngọc lục bảo hàng cổ đẹp tuyệt vời này.”

Lucinda dừng lại, thở khó nhọc. Tôi không nhúc nhích một thớ gân nào.

“Anh ta cầm tay tôi nói: ‘Lucinda, em yêu, em có…’ " Chị ta hít mạnh vào, như thể khó có thể nói tiếp được. “Còn tôi đang chuẩn bị nói ‘vâng’! Tôi đã hết sức sẵn sàng! Tôi chỉ đợi anh ta nói dứt câu. Nhưng rồi anh ta dừng lại. Anh ta bắt đầu vã mồ hôi. Rồi thì anh ta đứng lên nói: ‘Khốn kiếp. Rất tiếc. Anh không làm được. Xin lỗi em, Lucinda.’ “

Anh ta đã không cầu hôn. Anh ta *đã không* làm thế. Tôi giương mắt nhìn chị ta không tin nổi, chỉ muốn phá lên cười.

“Chị đã nói gì ?"

“Tôi hét lên: ‘Làm *gì cơ*, đồ chết giẫm? Anh thậm chí còn chưa ngỏ lời cầu hôn tôi!’ Nhưng anh ta không có gì để nói cả. Anh ta đóng chiếc hộp lại cất nhẫn đi. Chấm hết.”

“Tôi xin lỗi,” tôi lúng túng nói. “Như thế thật khủng khiếp.”

“Anh ta là một kẻ sợ trách nhiệm đến nỗi thậm chí *cầu hôn* không nên hồn! Anh ta thậm chí không thể *ngỏ lời* đến nơi đến chốn!” Trông chị ta tím tái, và tôi không trách chị ta.

“Thế thì can cớ gì chị lại nhận lời tổ chức đám cưới cho anh ta?” tôi sửng sốt nói. “Điều đó chẳng xát muối vào lòng chị mỗi ngày sao?”

“Đó là điều tối thiểu anh ta có thể làm để sửa lỗi.” Chị ta nhìn tôi nảy lửa. “Lúc đó tôi cần việc làm. Mặc dù thực tế là bây giờ tôi đang nghĩ tới việc đổi nghề. Tổ chức đám cưới là một cơn *ác mộng* kinh hoàng.”

Thảo nào bao lâu này Lucinda lúc nào tâm trạng cũng khó chịu đến thế. Thảo nào chị ta hay cấm cảu với tôi. Nếu tôi biết dù chỉ *một giây* rằng chị ta là người tình cũ của Magnus...

“Tôi không hề có ý định giữ chiếc nhẫn,” chị ta nói thêm, giọng hờn dỗi. “Tôi chỉ muốn làm cô hoảng sợ.”

“Hừm, chị đã thành công rồi.”

Không thể tin nổi là tôi đã để người phụ nữ này bước vào cuộc đời mình, thổ lộ với chị ta, tâm sự với chị ta về tất cả những hy vọng của tôi cho ngày cưới... hóa ra chị ta lại là bồ cũ của Magnus. Sao anh ta lại có thể để một chuyện như vậy xảy ra? Làm sao anh ta có thể nghĩ rằng mọi việc sẽ ổn thỏa?

Tôi có cảm giác như một tấm chắn nào đó đã được gỡ khỏi mắt mình. Như thể cuối cùng tôi đã thức tỉnh trước thực tế. Nhưng tôi vẫn chưa giải quyết được nỗi s chính yếu của mình.

“Tôi nghe bảo chị ngủ với Magnus,” tôi buột miệng. “Ý tôi là, không phải lúc hai người là bồ của nhau, mà là bây giờ. Gần đây. Tuần trước.”

Im lặng, tôi nhìn lên, hy vọng chị ta sẽ chối đây đẩy. Nhưng khi bắt gặp ánh mắt tôi, chị ta quay đi.

"Lucinda?"

Chị ta nắm va li ẩn ra phía cửa. "Tôi sắp phải đi. Như thế này đã quá đủ với tôi rồi. Tôi xứng đáng được đi nghỉ. Nếu tôi phải nói chuyện đám cưới thêm một giây nữa thì..."

"*Lucinda?*"

"Ôi, vì lòng kính Chúa!" chị ta hết kiên nhẫn bật ra. "Ừ thì tôi đã ngủ với anh ta một vài lần vì tình xưa nghĩa cũ. Nếu cô không giám sát được anh ta thì đừng nên lấy anh ta." Điện choại đổ chuông, chị ta trả lời: "Xin chào. Vâng. Xuống ngay đây. Xin lỗi." Chị ta đẩy tôi ra khỏi căn hộ, đóng sầm cửa khóa hai vòng khóa.

"Chị không thể *bỏ đi* như thế được!" Toàn thân tôi run lên. "Chị phải kể cho tôi nghe chuyện gì đã diễn ra chứ!"

"Cô muốn tôi nói gì đây?" Chị ta giơ hai tay lên. "Những chuyện như thế này ngày nào chả có. Không ai muốn cô khám phá ra, nhưng rốt cuộc cô lại biết." Chị ta kéo va li vào trong thang máy. "À, tiện thể. Nếu cô nghĩ cô và tôi là những người duy nhất anh ta lôi chiếc nhẫn từ trong két sắt ra để cầu hôn thì hãy nghĩ lại. Chúng ta là những người cuối cùng trong một danh sách, em yêu ạ."

"Sao cơ?" Tôi bắt đầu thở dốc. "Danh sách nào? Lucinda, đợi đã! Chị đang nói chuyện gì vậy?"

"Hãy tự giải quyết lấy, Poppy. Đó là vấn đề của cô. Tôi đã giải quyết vụ đặt hoa và người phục vụ và hạnh nhân và cái của nợ... thìa ăn tráng miệng rồi." Chị ta ấn nút và cửa thang máy bắt đầu khép lại. "Cái này là chuyện của riêng

Chương mười bốn

Lucinda đi rồi, tôi đứng bất động khoảng ba phút, choáng váng sững sờ. Rồi, đột ngột, tôi bừng tỉnh. Tôi đi bộ xuống cầu thang. Lúc ra khỏi tòa nhà, tôi tắt máy điện thoại. Tôi không chịu nổi bị ai hỏi tới lúc này. Tôi cần suy nghĩ. Tôi cần ở một mình. Như Lucinda nói, tôi cần tự xử vụ này.

Tôi bắt đầu đi dọc vỉa hè, không quan tâm mình đang đi về hướng nào. Đầu óc tôi đang quay như chong chóng xung quanh những sự thực, giả thiết, phỏng đoán, rồi lại quay trở lại với sự thực. Nhưng trong lúc đi bộ, suy nghĩ dần dần có vẻ tự sắp xếp đâu vào đấy. Quyết tâm của tôi vững vàng hơn. Tôi có một kế hoạch.

Tôi không biết quyết định đột xuất của mình nảy mầm từ đâu: có phải do Lucinda kích tôi hay vì tôi đã đủ chán việc cứ tránh né đối đầu trong khi bụng tức anh ách. Nhưng tôi sẽ đương đầu với chuyện này. Tôi sẽ làm thế. Điều kỳ cục là, tôi cứ nghe giọng Sam văng vẳng trong đầu, làm tôi vững dạ, cổ vũ tôi, bảo tôi rằng tôi có thể làm được. Cứ như thể anh đang lên lớp cho tôi, mặc dù anh không có mặt ở đây. Và điều này khiến tôi tự tin hơn. Nó khiến tôi cảm thấy tôi có thể làm được việc này. Tôi sẽ trở thành một Poppy Hoàn Toàn Mới.

Khi đi tới góc phố Battersea Rise, tôi cảm thấy mình sẵn sàng rồi. Tôi lôi điện thoại ra, bật lên, và không thèm đọc một tin nhắn nào, tôi gọi ngay cho Magnus. Tất nhiên là anh ta không trả lời, nhưng tôi đã lường trước điều đó.

“Chào anh, Magnus,” tôi nói bằng giọng như người dưng, lạnh nhạt nhất mà tôi có thể thốt ra được. “Anh có th gọi lại cho em càng sớm càng tốt được không? Chúng ta cần nói chuyện.”

OK. Tốt lắm. Rất đàng hoàng. Một lời nhắn cụt lủn mà anh ta sẽ phải hiểu. Bây giờ tắt máy nào.

Tắt *đi*, Poppy.

Nhưng tôi không thể. Có cảm giác tay tôi bị hàn vào điện thoại. Khi ở gần Magnus, dù chỉ để lại tin nhắn thoại cho anh ta thôi, tôi có thể cảm thấy tinh thần phòng thủ của mình tụt xuống. Tôi muốn nói chuyện. Tôi muốn biết tin tức của anh ta. Tôi muốn anh ta biết tôi bị sốc và đau đớn biết chừng nào.

“Bởi vì... em được biết một số tin, anh hiểu không?” Thế rồi dừng không đặng, tôi lại tiếp tục nói. “Em vừa mới nói chuyện với chị *Lucinda*, người bạn tuyệt vời của anh.” Tôi hơi nhấn

mạnh giận dữ vào từ "Lucinda." "Và những gì chị ta kể với em có phần hơi gây sốc, đấy là nói giảm nói tránh nhất, thành thử em nghĩ chúng ta cần nói chuyện càng sớm càng tốt. Bởi vì trừ phi anh có một lời giải thích tuyệt diệu, vĩ đại nào đó, điều mà em không nghĩ anh sẽ làm được, thế khác nào chị Lucinda *nói dối?* Bởi vì chắc chắn phải có người nói dối, anh Magnus ạ. Phải có người..."

Bíp.

Chết tiệt, hết thời gian để lại lời nhắn.

Tắt máy lần nữa, tôi tự nguyền rủa mình. Thôi rồi cái tin nhắn cộc lốc. Thôi rồi một Poppy Hoàn Toàn Mới. Sự việc đáng lẽ không đến nỗi thế.

Dù vậy cũng chẳng sao. Ít nhất tôi đã gọi điện. Ít nhất tôi không ngồi bó gối bịt tai, lẩn tránh tất cả. Và bây giờ là bước tiếp theo trên danh sách trong đầu tôi. Tôi bước xuống đường, giơ tay vẫy taxi.

"Chào anh," tôi nói khi bước lên xe. "Anh chở tôi đến Hampstead nhé."

Tôi biết hôm nay bác Wanda ở nhà, bởi vì bác ấy bảo đang chuẩn bị cho một buổi lên đài phát thanh tối nay. Và tất nhiên, khi xe dừng lại trước cửa ngôi nhà, tôi nghe thấy tiếng nhạc vọng ra ngoài cửa sổ. Tôi không biết bác Antony có ở nhà hay không, nhưng tôi chẳng quan tâm. Cả hai bác ấy đều có thể nghe chuyện này. Khi tôi đến sát ngôi nhà, người tôi run rẩy, giống như tối hôm trước - nhưng theo một cách khác. Theo một cách tích cực. Theo cách "tiến lên nào".

"Poppy!" Bác Wanda mở tung cửa ngoác miệng cười với tôi. "Cơn gió lành nào mang cháu tới đây thế này!" Bác ấy hôn chụt lên má tôi, rồi lại ngắm nét mặt tôi. "Cháu ghé qua hỏi thăm thôi hay là có việc gì..."

"Bác cháu mình cần nói chuyện ạ."

Một thoáng im lặng giữa tôi và bác ấy. Tôi thấy là bác ấy hiểu tôi không có ý định buôn chuyện tào lao.

"Bác hiểu. Ờ, vào nhà đi cháu!" Bác ấy lại mỉm cười nhưng tôi có thể thấy vẻ bồn chồn trong khóe mắt, miệng bác ấy hơi mím lại. Bác Wanda ấy, có nét mặt rất biểu cảm: nước da màu trắng như hoa hồng kiểu Anh nhợt nhạt và mỏng như giấy lụa, những nếp gấp dưới mắt bác ấy nhăn theo ti tỉ kiểu khác nhau phụ thuộc vào tâm trạng của bác ấy. Tôi đoán đó là điều sẽ xảy ra khi người ta không bơm Botox làm căng da hay thoa phấn trang điểm hoặc kem rám nắng. Thay vào đó, mặt người ta trở nên biểu cảm. "Bác pha cà phê nhé?"

"Tại sao lại không ạ?" Tôi theo bác ấy vào trong nhà bếp, bẩn gấp mười lần so với lúc tôi ở đây cùng Magnus. Tôi không thể không nhăn mũi khi ngửi thấy mùi khó chịu trong không khí - tôi đoán đó là mùi hoa vẫn còn nằm trong giấy bóng kính, đang thối dần ở trên bàn bếp.

Trong bồn rửa có một chiếc giày nam, cùng với một cây lược, và trên cái ghế nào cũng có một đống khổng lồ những hồ sơ cũ bằng bìa cứng.

"À." Bác Wanda mơ hồ chỉ xung quanh như thể hy vọng một chiếc ghế nào đó có phép thần thông có thể tự dọn sạch. "Hai bác vừa mới lôi ra để dọn dẹp. Người ta phải lưu trữ giấy tờ đến mức độ nào nhỉ? *Thật* là nan giải."

Ngày xửa ngày xưa thì tôi đã cuống cả lên liếc quanh tìm ra cái gì hay ho để nói về chuyện lưu trữ tài liệu. Nhưng bây giờ tôi chỉ nhìn thẳng vào bác ấy mà nói trắng ra: "Thực ra là cháu muốn nói với bác về chuyện khác ạ."

"Ừ nhỉ," bác Wanda nói sau một hồi im lặng. "Bác cũng đoán thế. Hai bác cháu mình ngồi xuống nào."

Bác ấy gạt một đống hồ sơ xuống khỏi ghế, để lộ ra một con cá to b trong giấy gói của hàng bán cá. OK. Vậy ra là cái mùi này.

"Hóa ra là từ *đây*. Hết ý." Bác ấy chau mày, ngập ngừng một lát, rồi đặt lại chồng hồ sơ lên trên. "Chúng ta sang phòng khách nào."

Tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa bập bênh, còn bác Wanda kéo một chiếc ghế cổ đầy vết kim châm lại gần ngồi đối diện. Mùi khói củi lâu ngày, mùi thảm ẩm mốc và mùi đồ ăn ôi thiu phảng phất khắp phòng. Ánh sáng óng ả đang chiếu qua những tấm kính màu nguyên bản trên cửa sổ. Căn phòng này đúng chất nhà Tavish. Và bác Wanda cũng thế. Bác ấy đang ngồi trong tư thế người cầm trịch thường nhật của mình, đầu gối tõe ra, chiếc váy dài thắt eo phủ xung quanh chân, đầu nghiêng về phía trước lắng nghe, và mái tóc đỏ hung xoăn tít của bác ấy xõa rũ rượi khắp mặt.

"Anh Magnus..." tôi cất tiếng nhưng rồi ngay lập tức lại dừng lời.

"Sao cháu?"

"Anh Magnus..."

Tôi lại ngậm tăm. Cả tôi và bác Wanda cùng im lặng một hồi.

Người phụ nữ này có vai trò đáng kể đến thế trong cuộc đời tôi, nhưng tôi gần như chẳng biết gì về bác ấy. Quan hệ giữa chúng tôi hoàn toàn khách sáo, xa cách, chúng tôi chẳng hề nói gì với nhau ngoại trừ những chuyện tầm phào. Bây giờ tôi có cảm giác mình sắp xé toạc tấm màn ngăn giữa hai bác cháu. Nhưng tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Từ ngữ cứ bay vo ve trong đầu tôi như bầy ruồi. Tôi cần phải tóm được một con.

"Anh Magnus đã ngỏ lời cầu hôn với bao nhiêu cô gái rồi ạ?" Tôi không định bắt đầu với điểm này, nhưng tại sao không?

Bác Wanda trông như bị bắt quả tang. “Ôi Poppy!” Bác ấy nuốt nước bọt. “Trời. Bác thực sự nghĩ Magnus... Đây là một chuyện...” Bác ấy xoa mặt và tôi để ý thấy móng tay bác ấy cáu bẩn.

“Magnus đang ở Bruges. Cháu không nói chuyện được với anh ấy. Thế nên cháu đến nói chuyện với bác ạ.”

“Bác hiểu rồi.” Nét mặt bác Wanda trở nên trang nghiêm.

“Chị Lucinda bảo cháu là có cả một danh sách, chị ấy và cháu là hai người ở cuối cùng. Magnus chưa bao giờ nhắc đến người nào khác. Anh ấy thậm chí chưa bao giờ kể cho cháu biết chị Lucinda là bồ cũ của mình. *Không* ai cho cháu biết cả.” Tôi không ngăn được sự oán hận trong giọng nói.

“Poppy. Cháu không được...” Tôi thấy bác Wanda đang lúng túng. “Magnus rất, rất yêu cháu, và cháu thực sự không nên lo lắng về... về chuyện đó. Cháu là một cô gái đáng yêu.”

Có thể bác ấy đang cố tỏ ra tốt bụng - nhưng cái cách bác ấy nói chuyện làm tôi không thoải mái. “Đáng yêu” theo ý bác ấy là thế nào? Đấy có phải cách diễn đạt kẻ cả của câu “Có thể cháu không có đầu óc nhưng trông cháu cũng tạm” không?

Tôi phải nói điều gì đó. Tôi phải nói. Bây giờ hoặc không bao giờ nữa. Tiến lên nào, Poppy.

“Bác Wanda ạ, bác khiến cháu cảm thấy mình thấp kém hơn.” Từ ngữ cứ thế tuôn ra. “Bác thực sự nghĩ cháu thấp kém hơn hay đây chỉ là cháu tưởng tượng ra ạ?”

Ái chà. Tôi làm được rồi. Thật không thể *tưởng tượng* nổi tôi lại nói điều đó thành tiếng.

“Sao hả cháu?” Mắt bác Wanda mở to đến độ lần đầu tiên tôi nhận thấy mắt bác ấy xanh thăm thẳm đến chừng nào. Tôi giật mình thấy bác ấy có vẻ bị sốc, nhưng bây giờ tôi không rút lui được nữa.

“Cháu cảm thấy thấp kém khi ở trong nhà bác.” Tôi ngập ngừng lại. “Lúc nào cũng thế. Và cháu chỉ tự hỏi không biết bác thực sự nghĩ thế hay là...”

Bác Wanda đã lùa cả hai tay vào mái tóc uốn quăn. Bác ấy chạm vào cái bút chì, lấy ra vô thức đặt xuống mặt bàn.

“Bác nghĩ cả hai bác cháu ta đều cần một ly rượu,” cuối cùng bác ấy nói. Bác ấy nhấc mình lên khỏi chiếc ghế võng vẹo và rót hai ly rượu mạnh từ một chai trong tủ rượu. Bác ấy đưa một ly cho tôi, nâng ly của mình lên uống một hơi dài. “Bác cảm thấy hơi choáng váng.”

“Cháu xin lỗi ạ.” Ngay lập tức tôi cảm thấy mình có lỗi.

“Không!” Bác giơ một tay lên. “Hoàn toàn không! Cô gái yêu quý! Cháu không phải xin lỗi vì đã *thành thật* thể hiện cách nhìn nhận tình hình của mình, dù đó có phải là một quan niệm hay không.”

Tôi chẳng hiểu bác đang nói chuyện gì. Nhưng tôi nghĩ bác đang cố tỏ ra tử tế.

“Bác mới là người phải nói lời xin lỗi,” bác Wanda tiếp tục, “nếu như cháu từng cảm thấy không thoải mái, chứ đừng nói tới ‘thấp kém’. Mặc dù vậy, đây là một ý nghĩ nhố nhăng đến mức bác khó có thể...” Tiếng bác nhỏ dần, trông bác bối rối. “Poppy này, chỉ đơn giản là bác không hiểu. Bác có thể hỏi điều gì khiến cháu có ấn tượng này được không?”

“Nhà bác ai cũng siêu thông minh cả.” Tôi nhún vai không thoải mái. “Các bác có bài đăng tạp chí còn cháu thì không.”

Bác Wanda trông bối rối.

“Nhưng sao cháu lại phải có bài đăng tạp chí?”

“Bởi vì...” Tôi xoa mũi. “Cháu không biết ạ. Không phải là như thế. Mà là... kiểu như, cháu phải biết phát âm tên ‘Proust’ như thế nào."

Bác Wanda trông càng bối rối hơn. “Cháu biết đấy chứ.”

“OK, bây giờ thì cháu biết! Nhưng lúc trước thì *không*. Lần đầu tiên cháu ra mắt hai bác, cháu cứ như gà mắc tóc, và bác Antony nói rằng cái bằng vật lý trị liệu của cháu ‘buồn cười’ làm cháu xấu hổ muốn chui xuống đất...” Tôi dừng lời, cổ họng đột nhiên nghẹn đắng.

“À.” Ánh mắt bác Wanda sáng lên. “Cháu không bao giờ được nghĩ là bác Antony nói nghiêm chỉnh. Magnus không cảnh báo cháu trước à? Tính hài hước của bác ấy có thể, nói thế nào nhỉ, hơi ẩm ương’? Bác ấy đi làm phật lòng rất nhiều bạn bè của gia đình vì những câu đùa không đúng chỗ, bác không thể đếm được.” Bác ngước mắt nhìn lên trời. “Tuy thế, dưới cái vẻ bề ngoài đó, bác là một người đàn ông đáng quý, rồi sẽ có lúc cháu hiểu được bác ấy.”

Tôi không trả lời được nên nhấp một ngụm rượu mạnh. Thông thường tôi không bao giờ uống loại rượu mạnh này, nhưng đây đúng dịp rồi. Khi tôi ngước nhìn lên, ánh mắt sắc sảo của bác Wanda đang nhìn tôi.

“Poppy này, hai bác không phải kiểu thích *bộc lộ tình cảm*. Nhưng cháu hãy tin bác, bác Antony đánh giá cao cháu cũng như bác vậy. Bác Antony chắc sẽ rất buồn phiền nếu biết những băn khoăn của cháu.”

“Thế cuộc cãi cọ ở trong nhà thờ là về chuyện gì ạ?” Tôi giận dữ nói sổ toẹt với bác ấy trước khi kịp ngăn mình lại. Bác Wanda trông như thể vừa bị tôi tát.

“À. Cháu đã nghe thấy à. Bác xin lỗi. Bác không nhận ra.” Bác Wanda lại nhấp một ngụm đầy rượu mạnh nữa, trông căng thẳng.

Đột nhiên tôi chán ngấy phải tỏ ra lịch sự và nói vòng vo. Tôi muốn đi thẳng vào vấn đề luôn.

“OK.” Tôi đặt ly rượu xuống. “Lý do cháu đến đây là vì, hóa ra Magnus đã ngủ với Lucinda. Thế nên cháu sẽ hủy đám cưới. Vì vậy tốt hơn cả là bác cứ nói thật cho cháu biết ngay từ đầu bác đã ghét cháu đến thế nào đi ạ.”

“*Lucinda* ư?” Bác Wanda đưa tay lên che miệng, trông kinh hãi. “Ôi Magnus. Cái thằng mất dạy, *mất dạy*. *Lúc nào* thì nó mới mở mắt ra đây?” Bác có vẻ hoàn toàn suy sụp trước mẩu tin này. “Poppy ơi, bác rất xin lỗi cháu. Magnus là thằng... bác có thể nói gì đây? Một cá nhân không hoàn thiện.”

“Vậy là... bác đã là anh ấy có thể làm việc đó ạ? Tôi tròn mắt nhìn bác. “Trước đây anh ấy đã từng làm thế rồi ạ?”

“Bác đã e ngại rằng nó có thể làm điều gì đó ngu ngốc,” bác Wanda nói sau một hồi ngập ngừng. “Bác e rằng cho dẫu Magnus đã thừa hưởng được những đức tính gì từ hai bác thì phẩm chất giữ chữ tín cũng không nằm trong số đó. Thành thử hai bác mới lo lắng về chuyện đám cưới. Magnus có tiền sử lao vào những cuộc phiêu lưu tình ái lãng mạn, rồi rút lui, thay đổi quyết định, khiến mọi việc trở nên rối tinh cho mọi người..."

“Vậy nghĩa là anh ấy đã từng làm như thế.”

“Theo một cách nào đó.” Bác co người lại. “Mặc dù hai bác chưa bao giờ đi xa đến mức vào nhà thờ. Trước đây đã từng có ba cô vợ chưa cưới, và theo như bác hiểu thì Lucinda suýt nữa thì thành một cô vợ chưa cưới. Khi nó thông báo nó *lại* sắp cưới một cô gái mà hai bác gần như không biết, bác e rằng hai bác không hào hứng đi dự đám cưới.” Bác nhìn thẳng vào tôi. “Cháu nói đúng. Hai bác đã cố thuyết phục nó từ bỏ ý định lúc ở trong nhà thờ, khá là cứng rắn. Hai bác nghĩ các cháu nên dành một năm để có thời gian tìm hiểu nhau nhiều hơn. Điều mà hai bác không muốn nhất là cháu bị tổn thương bởi thằng con trai ngu ngốc nhà mình.”

Tôi cảm thấy choáng váng. Tôi không hề biết là Magnus đã từng ngỏ lời với người nào khác. Đừng nói tới chuyện có đến bốn người, tính cả Lucinda [suýt]. Sao có thể như thế này được? Có phải là lỗi tại tôi không? Có bao giờ tôi hỏi về quá khứ của anh ta không nhỉ?

Có. Có! *Tất nhiên* tôi có từng hỏi. Trí nhớ quay lại với tôi như một bức vẽ hoàn chỉnh. Lúc đó chúng tôi nằm trên giường, sau bữa tối ở quán ăn Tàu. Chúng tôi kể cho nhau về tất cả những người yêu cũ của mình. Và OK, tôi có chỉnh sửa tí chút [không ai cần biết về anh chàng tóc vàng hoe ở buổi liên hoan của các sinh viên năm thứ nhất], nhưng tôi không bỏ quên *bốn lần cầu hôn*. Magnus chưa bao giờ nói một lời nào. Không một lời nào. Nhưng tất cả đều biết.

Bây giờ thì đương nhiên tất cả những cái liếc mắt kỳ cục và câu nói bóng gió giữa bác Antony và bác Wanda trở nên rõ ràng. Lúc ấy tôi nhìn đâu cũng thấy giặc. Tôi đã cho rằng tất cả những cái đó nói lên rằng mình thấp kém đến thế nào.

"Cháu cứ nghĩ bác ghét cháu," tôi nói, gần như với chính mình. "Và cháu cứ nghĩ bác tức giận vì anh ấy đã dùng chiếc nhẫn gia truyền bởi vì... cháu không biết. Cháu không xứng đáng với nó."

"Không *xứng đáng* ư?" Bác Wanda có vẻ hết sức kinh hãi. "Ai cấy những ý tưởng như thế vào trong đầu cháu vậy?"

"Thế vấn đề nằm ở đâu ạ?" Tôi cảm thấy vết thương cũ lại nhói lên. "Cháu biết bác không vui về việc đó, thế nên bác đừng giả vờ."

Bác Wanda có vẻ đấu tranh nội tâm một lúc. "Hai bác cháu mình đang thẳng thắn với nhau đúng không ?"

"Đúng ạ," tôi quả quyết nói. "Xin bác cứ nói thẳng ạ."

"Thế thì được," Bác Wanda thở dài. "Cho đến bây giờ Magnus đã rất nhiều lần lấy chiếc nhẫn đó ra khỏi két sắt ngân hàng, khiến bác Antony và bác đi đến chỗ có giả thiết riêng của mình."

"Là như thế nào ạ?"

"Chiếc nhẫn gia truyền quá *dễ lấy*." Bác xòe bàn tay ra. "Nó chẳng đòi hỏi phải suy nghĩ gì cả. Magnus có thể ngẫu hứng làm thế. Lý thuyết của hai bác là khi nào nó thực sự muốn gắn bó đời mình với ai đó, nó sẽ tự tìm một chiếc nhẫn. Nó sẽ cẩn thận chọn lựa một cái nào đó. Bỏ công suy nghĩ một tí. Có thể thậm chí nó sẽ để vợ chưa cưới của nó tự lựa chọn." Bác hé môi cười buồn bã với tôi. "Vì thế khi hai bác được biết nó lại dùng đến chiếc nhẫn gia truyền lần nữa, bác e rằng chuông báo động đã kêu lên."

"Ồ, cháu hiểu rồi."

Tôi xoay chiếc nhẫn quanh ngón tay. Đột nhiên tôi có cảm giác nó nặng trĩu và thô kệch. Tôi đã nghĩ có một chiếc nhẫn gia truyền thế này thì thật đặc biệt. Tôi đã nghĩ nó nói lên là Magnus gắn bó với tôi hơn. Nhưng bây giờ tôi lại nhìn nhận sự việc giống như bác Wanda. Một sự lựa chọn không cần đầu tư suy nghĩ, dễ dãi, đơn giảnthể tin nổi tất cả những gì mình từng nghĩ đều quay đầu lộn đuôi. Tôi không thể tin nổi sao mình có thể hiểu sai tất cả sự việc đến thế.

"Dù có thể là không quan trọng," bác Wanda bổ sung, giọng hơi chán nản, "bác rất tiếc là mọi việc lại kết thúc thế này. Cháu là một cô gái đáng yêu, Poppy. Chúc cháu vui vẻ. Bác đã trông chờ cháu về làm con dâu nhà bác."

Tôi đợi cơn giận sôi lên khi nghe thấy mấy từ "Chúc cháu vui vẻ," đợi nỗi tự ái trong lòng trỗi dậy... nhưng không hiểu sao chúng không xuất hiện. Lần đầu tiên kể từ khi gặp bác Wanda tôi có thể tin lời bác nói. Với mấy từ "Chúc cháu vui vẻ," bác không định nói "Chỉ số thông minh thấp, bằng cấp kém cỏi." Bác muốn nói "Chúc cháu vui vẻ" thật lòng.

"Cháu cũng lấy làm tiếc ạ," tôi nói - và tôi đang nói thật. Tôi thực sự cảm thấy buồn. Khi tôi hiểu được bác Wanda thì mọi việc đã kết thúc.

Tôi đã nghĩ Magnus hoàn hảo còn bố mẹ anh ta là vấn đề duy nhất của tôi. Bây giờ tôi có cảm giác như hoàn toàn ngược lại. Bác Wanda tuyệt vời, đáng tiếc thay cho con trai bác ấy.

"Đây ạ." Tôi tháo nhẫn ra đưa cho bác.

"Poppy!" Bác có vẻ giật mình. "Cháu có chắc..."

"Kết thúc rồi ạ. Cháu không muốn đeo nó nữa. Nó thuộc về gia đình bác. Thực lòng mà nói, chưa bao giờ cháu thực sự có cảm giác nó thuộc về cháu." Tôi cầm túi đứng dậy. "Cháu nghĩ cháu phải đi đây ạ." "Nhưng..." Bác Wanda có vẻ bối rối. "Đừng vội vã quyết định điều gì nhé. Cháu đã nói chuyện với Magnus chưa?"

"Chưa ạ." Tôi thở ra. "Cũng không để làm gì. Hết rồi bác." Cuộc nói chuyện kết thúc như vậy. Bác Wanda tiễn tôi ra cửa, siết chặt tay tôi khi tôi rời đi, và tôi bỗng cảm thấy trào lên tình cảm dành cho bác. Có thể hai bác cháu sẽ giữ liên lạc với nhau. Có thể tôi sẽ mất Magnus nhưng lại có được bác Wanda.

Cánh cửa ra vào to lớn khép lại, tôi đi giữa hàng đỗ quyên um tùm ra phía cổng. Tôi chờ đợi mình sẽ òa lên khóc bất cứ lúc nào. Người chồng cưới hoàn hảo của tôi rốt cuộc không hoàn hảo chút nào. Anh ta là một kẻ nói dối, trăng hoa, sợ ràng buộc. Tôi sẽ phải hủy bỏ cả đám cưới. Cuối cùng, các em trai tôi sẽ không tháp tùng tôi vào lễ đường. Đáng lẽ tôi phải suy sụp. Nhưng trong khi đi xuống đồi, tất cả những gì tôi có thể cảm thấy là sự tê liệt.

Tôi không chịu được tàu điện ngầm. Mà tôi cũng không còn đủ tiền đi taxi nữa. Thế nên tôi đi về phía một băng ghế lỏng chỏng lơ chơ giữa một mảng nắng, ngồi xuống, thẫn thờ nhìn vào khoảng không một lúc. Những ý nghĩ lộn xộn đang bồng bềnh trong đầu tôi, đẩy xô nhau như trong trạng thái không trọng lực.

Tất cả thế là trôi sông đổ biển...Không biết mình có thể bán lại váy cưới được không... Lẽ ra mình phải nhận thấy mọi việc quá hoàn hảo đến mức không thể là sự thật...Mình phải báo cho linh mục biết... Mình nghĩ Toby và Tom chẳng thích gì Magnus, tuy hai đứa không thú nhận điều đó... Mà Magnus có bao giờ yêu mình thật lòng không?

Cuối cùng tôi thở dài, bật điện thoại lên. Tôi phải quay trở lại với cuộc đời thực. Điện thoại nhấp nháy báo hiệu có tin nhắn, khoảng mười cái của Sam, và trong một giây vẩn vơ tôi đã nghĩ: Ôi trời, anh ấy linh cảm thấy, anh ấy biết...

Nhưng khi mở ra xem, tôi ngay lập tức nhận ra mình ngu ngốc làm sao. Tất nhiên anh không nhắn tin hỏi han về cuộc sống cá nhân của tôi. Tất cả đều là chuyện công việc thuần túy.

Poppy ơi, cô có đấy không? Thật không thể tin được. Trên máy tính còn lưu hồ sơ. Các tin nhắn thoại đều nằm trong đó. Điều này khẳng định mọi việc.

Cô có ở gần không, gặp nhau nói chuyện nhé?

Hãy gọi cho tôi ngay khi nào có thể nhé. Ở đây tất cả đang sôi sùng sục. Có vài cái đầu sẽ rơi đây. Chiều nay có họp báo, Vicks muốn cô cũng có mặt.

Chào Poppy, chúng tôi cần chiếc điện thoại. Cô gọi lại cho tôi ngay được không?

Tôi không buồn đọc tiếp những tin nhắn khác, gọi lại luôn. Một lát sau đường dây bên kia được nối và tôi đ thấy hối hộp. Tôi không hiểu tại sao.

“Chào Poppy! Cuối cùng cũng gặp được. Poppy!” Sam sôi nổi chào đón tôi, tôi có thể nghe thấy những tiếng lao xao của nhiều người khác. “Tất cả chúng tôi ở đây đều đang hò reo. Cô không thể *tưởng tượng* nổi phát hiện nhỏ bé của cô có ý nghĩa thế nào đâu.” “Không phải phát hiện của tôi,” tôi thành thật nói. “Mà là của Violet.”

“Nhưng nếu không phải cô nghe điện thoại của Violet và gặp con bé... Vicks nói hoan hô cô nhiệt liệt! Chị ấy muốn mời cô một chầu rượu. Tất cả chúng tôi đều muốn vậy.” Giọng Sam nghe hết sức hân hoan. “Thế cô có nhận được tin nhắn của tôi không? Mấy cậu kỹ thuật muốn xem cái điện thoại, ngộ nhỡ còn có thứ gì trong đó.”

“Ồ, được thôi. Không vấn đề gì. Tôi sẽ mang nó đến văn phòng anh.”

“Cô không sao chứ?” Giọng Sam lo lắng. “Tôi có làm phiền cô không? Cô đang làm gì thế?”

“À... có làm gì đâu.”

Chỉ đang hủy bỏ đám cưới thôi. Chỉ đang cảm thấy mình như một kẻ ngớ ngẩn hết biết.

“Không thì tôi sẽ cử người đến lấy...”

“Không, thật mà.” Tôi gượng cười. “Không sao cả. Tôi sẽ tới liền.”

Chương mười lăm

Lần này tôi không hề gặp một tẹo khó khăn nào khi vào cửa - thực tế có cả một ban tiếp đón đứng đợi tôi. Sam, Vicks, Robbie, Mark và một vài người nữa tôi không nhận ra đang đứng gần cánh cửa kính với một tấm thẻ ra vào sẵn sàng, rồi những cái bắt tay, rất nhiều lời giải thích kéo dài suốt cả lúc đi lên bằng thang máy mà tôi chỉ hiểu một nửa vì họ cứ liên tục ngắt lời nhau. Nhưng nội dung chính là thế này: những tin nhắn trên máy xác thực mười mươi ai là người gây ra chuyện. Một số nhân viên đã bị lôi ra tra hỏi. Justin mất bình tĩnh và cơ bản thú nhận mọi việc. Một nhân viên cấp cao khác, Phil Stanbridge, cũng liên quan, điều này khiến mọi người đều sửng sốt. Ed Exton im hơi lặng tiếng hoàn toàn. Các luật sư đang nhóm họp. Không ai biết chắc liệu còn có thủ tục tố tụng hình sự hay không, nhưng điều quan trọng là tên tuổi của Ngài Nicholas đã được rửa sạch. Chú ấy mừng như lên tiên. Sam cũng mừng như lên tiên.

ITN có phần không hài lòng bằng, bởi câu chuyện đã đi từ "Cố vấn chính phủ tham nhũng" sang "Vấn đề nội bộ công ty được giải quyết," nhưng họ vẫn phát một phóng sự tiếp nối và tự cho rằng mình là người đã khám phá ra mọi việc.

"Cả công ty sẽ bị xáo trộn vì việc này," Sam hào hứng nói trong khi chúng tôi sải bước dọc hành lang. "Mọi thứ sẽ được quyết định lại."

"Vậy là anh đã thắng," tôi bạo dạn nói, anh ngừng lại, ngoác miệng cười theo kiểu tôi chưa bao giờ thấy.

"Đúng thế. Chúng ta đã thắng." Sam đi tiếp, đẩy cửa dẫn tôi vào phòng làm việc. "Cô ấy đây! Chính là cô ấy đấy. Poppy Wyatt!"

Hai thanh niên mặc quần jean đang ngồi trên ghế sofa đứng dậy, bắt tay tôi, tự giới thiệu là Ted và Marco.

"Vậy là chị có chiếc điện thoại trứ danh đó," Marco nói. "Em có thể xem được không?"

"Đương nhiên rồi." Tôi thò tay vào túi, lấy chiếc điện thoại ra giao cho họ. Mấy cậu đó xem xét một hồi, ấn nút này nọ, nheo mắt nhìn, chuyền tay nhau.

Chẳng còn lời nhắn bằng chứng phạm tội nào trong đó nữa đâu, tôi muốn thốt lên. *Hãy tin tôi đi, nếu không tôi đã nói cho các cậu biết rồi.*

"Chị có phiền không nếu bọn em giữ nó?" cuối cùng Marco nói, ngước lên nhìn.

"*Giữ* nó ư?" Sự thất vọng trong giọng nói của tôi quá rõ ràng đến mức cậu ta tỏ ra ngạc nhiên, không biết phản ứng lại thế nào.

"Xin lỗi. Đây là chiếc điện thoại của công ty, thế nên em cho rằng..." cậu ta ngập ngừng.

"Đây không còn là điện thoại của công ty nữa," Sam cau mày nói. "Anh đã tặng nó cho Poppy. Đây là điện thoại của cô ấy."

"Ồ." Marco hít hà. Cậu ta có vẻ lúng túng như gà mắc tóc. "Vấn đề là, bọn em muốn xem xét kỹ lưỡng. Có thể cần một chút thời gian. Có thể bọn em sẽ đưa lại cho chị sau, nhưng ai mà biết được sau bao lâu..." Cậu ta nhìn Sam chờ chỉ dẫn. "Ý em là, em chắc chắn rằng bọn em có thể kiếm cho chị một cái điện thoại thay thế, đời mới, bất cứ loại gì chị muốn..."

"Đúng vậy." Sam gật đầu. "Bao nhiêu tiền cũng được." Anh nhe răng cười với tôi. "Cô có thể có chiếc điện thoại công nghệ cao nhất hiện có mặt trên thị trường."

Tôi không muốn chiếc điện thoại công nghệ cao nhất hiện có mặt trên thị trường. Tôi muốn cái *kia* cơ. Cái điện thoại của chúng tôi. Tôi muốn giữ nó nguyên vẹn, không phải từ bỏ nó, để nó bị mấy cậu kỹ thuật này chọc ngoáy. Nhưng... tôi có thể nói gì đây?

"Được thôi." Tôi mỉm cười, mặc dù bụng hơi quặn lên. "Các cậu cứ cầm đi. Chỉ là một cái điện thoại thôi mà."

"Còn về danh bạ, thư từ tin nhắn của chị cũng như tất cả những cái khác..." Marco đưa mắt nhìn Ted vẻ hồ nghi.

"Tôi cần các tin nhắn." Tôi hoảng hốt thấy giọng mình run rẩy đến vậy. Tôi có cảm giác như thể bị xâm phạm đời tư. Nhưng tôi chẳng thể làm gì được. Sẽ là vô lý và ngáng trở công việc nếu từ chối không trả họ chiếc điện thoại.

"Bọn em có thể in ra." Ted rạng rỡ nói. "Chị thấy thế nào? Bọn em có thể in tất cả ra cho chị, như thế chị sẽ có bản lưu lại."

"Một số trong đó là tin nhắn *của anh*." Sam chỉ ra.

"Đúng thế, một số là của anh." Tôi gật đầu.

"Sao cơ?" Marco hết nhìn tôi lại nhìn Sam. "Xin lỗi, em lẫn lộn hết cả. Điện thoại này là của ai?"

"Thực ra là của anh ấy, nhưng tôi là người dùng nó..."

“Cả hai bọn anh đều dùng nó,” Sam giải thích. “Dùng chung.”

“*Dùng chung* ư?” Cả Maro và Ted đều có vẻ hãi hùng đến nỗi tôi chỉ muốn cười ré lên.

“Em chưa từng gặp ai dùng chung điện thoại bao giờ cả.” Marco nói huỵch toẹt. “Phát ốm lên được.”

“Em cũng thế.” Ted nhún vai. “Đến bạn gái em, em cũng không đời nào dùng chung điện thoại.”

“Thế... hai vị thấy dùng chung điện thoại thế nào?” Marco hỏi, tò mò hết nhìn Sam lại nhìn sang tôi.

“Cũng có những lúc khó xử,” Sam nói, nhướng lông mày lên.

“Đúng là có những lúc khó xử,” tôi gật đầu. “Nhưng thực ra tôi khuyến nghị nên dùng chung điện thoại.”

“Anh cũng thế. Mọi người đều nên thử làm thế ít nhất một lần.” Sam nhe răng nhìn tôi cười, và tôi không kìm nổi cười lại.

“Đư... được.” Marco nghe như thể cậu ta nhận ra mình đang đối phó với mộc cặp bệnh hoạn. bọn em sẽ lo vụ này. Đi thôi, Ted.”

“Hai đứa cần khoảng bao nhiêu thời gian?” Sam hỏi.

Ted nhăn mặt. “Cũng phải một lúc. Chắc một tiếng?”

Họ biến mất khỏi phòng làm việc của Sam, và anh đóng cửa lại. Trong thoáng lát, chúng tôi chỉ nhìn nhau, tôi nhận thấy trên má anh có một vết xước nhỏ xíu. Tối qua anh không có vết đó.

Tối qua. Trong khoảnh khắc tôi được đưa trở lại vào rừng. Tôi đang đứng trong bóng tối, mũi ngửi thấy mùi than bùn, tai nghe thấy những âm thanh của rừng, và tay anh quấn xung quanh người tôi, miệng anh...

Không. *Thôi đi*, Poppy. *Đừng* lảng vảng ra đó nữa. Đừng nhớ lại, đừng tự hỏi, và cũng đừng...

“Chao ôi là một ngày!” cuối cùng tôi nói, mò mẫm tìm vài từ nhẹ nhàng hay ho.

“Đúng như cô nói.” Sam dẫn tôi ra chỗ chiếc ghế sofa, tôi lúng túng ngồi xuống, cảm giác

như một người đang đi phỏng vấn xin việc.

“Thế nào. Bây giờ chỉ có hai chúng ta... Mọi việc của cô thế nào? Những thứ khác sao rồi?”

“Chẳng có gì để báo cáo cả.” Tôi nhún vai cố tình ra vẻ vô lo. “À, chỉ có điều là tôi sẽ hủy bỏ đám cưới.”

Khi nói ra thành tiếng những lời này, tôi cảm thấy hơi nôn nao. Rồi đây tôi sẽ phải thốt ra những từ này bao nhiêu lần? Bao nhiêu lần tôi sẽ phải giải thích với chính mình? Tôi sẽ đối phó ra sao trong mấy ngày tới?

Sam gật gù, co người lại. “OK. Khá là ảm đạm đấy.”

“Không tươi sáng chút nào.”

“Cô nói chuyện với anh tao:p>

“Với bác Wanda. Tôi đến gặp bác ấy ở nhà. Tôi nói: ‘Bác Wanda ơi, bác thực sự nghĩ cháu thấp kém hơn hay đây chỉ là cháu tượng tưởng ra ạ?’ ”

“Cô làm thế thật sao?” Sam kêu lên, vẻ vui mừng.

“Nguyên văn luôn.” Tôi không nhịn được cười trước vẻ mặt anh, mặc dù tôi cũng nửa muốn khóc. “Anh chắc phải tự hào vì tôi lắm hả.”

“Giỏi lắm, Poppy.” Anh giơ một tay lên tán dương tôi. “Tôi biết phải bạo gan lắm mới làm được thế. Và câu trả lời là thế nào?”

“Tất cả đều do tôi tưởng tượng ra.” Tôi thừa nhận. “Bác ấy thực ra khá dễ mến. Tiếc thay cho con trai bác ấy.”

Im lặng một lúc. Tôi cảm thấy thật mông lung. Đám cưới bị hủy. Tôi đã nói điều này ra thành lời, vậy nên nó phải là sự thật. Nhưng có cảm giác như thể độ xác thực của nó cũng chỉ như câu: “Những kẻ từ hành tinh khác đã xâm nhập vào Trái Đất” vậy.

“Thế bây giờ kế hoạch của cô là thế nào?” Sam bắt gặp cái nhìn của tôi và tôi nghĩ mình thấy một câu hỏi khác trong mắt anh. Một câu hỏi về anh và tôi.

“Không biết,” tôi nói sau một hồi.

Tôi cố gắng trả lời câu hỏi của anh, một cách lặng lẽ - nhưng tôi không biết mắt mình có biểu cảm không. Tôi không biết Sam có thể hiểu không. Sau một hồi, không nhìn anh lâu hơn

được nữa, tôi vội cúi gằm mặt. “Từ từ đón nhận sự việc, tôi đoán thế. Sẽ có rất nhiều thứ khó gặm phải giải quyết.”

“Tôi tin là vậy.” Sam ngập ngừng. “Cô có muốn uống một tách cà phê không?”

Hôm nay tôi đã uống quá nhiều cà phê đến độ sắp biến thành hạt cà phê luôn rồi... nhưng mặt khác, tôi không chịu nổi bầu không khí nén chặt này. Tôi không thể đánh giá điều gì. Tôi không thể đọc được ý nghĩ không biết mình đang chờ đợi hay mong muốn điều gì nữa. Chúng tôi là hai người bị số phận đẩy lại với nhau trong giây lát và bây giờ đang cùng giải quyết công việc. Vậy thôi.

Thế thì tại sao ruột gan tôi lại nôn nao mỗi lần anh mở miệng nói? Tôi đang chờ đợi anh *nói* quái quỷ gì đây?

“Cảm ơn anh, tôi rất muốn một tách cà phê. Anh có loại không caffein không?” Tôi nhìn Sam loay hoay với cái máy pha cà phê trên mặt bàn ở góc phòng làm việc, anh đang cố làm ra lớp bọt sữa. Tôi nghĩ đây là một cách giải tỏa đáng hoan nghênh cho cả hai chúng tôi. “Anh đừng lo,” cuối cùng tôi nói, thấy anh có vẻ thất vọng, lắc cái máy. “Tôi uống cà phê đen cũng được.”

“Cô ghét cà phê đen cơ mà.”

“Làm sao anh biết?” Tôi cười ngạc nhiên.

“Có lần cô nói vậy với Lucinda trong thư mà.” Anh xoay người, miệng hơi nhếch lên. “Cô nghĩ cô là người duy nhất chơi trò do thám à?

“Anh có trí nhớ tốt đấy,” tôi nhún vai. “Thế anh còn nhớ điều gì nữa nào?”

Im lặng. Khi ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt tôi, trái tim tôi bắt đầu gõ trống khe khẽ. Cặp mắt anh rất nghiêm túc, đen láy và chan chứa. Càng nhìn lâu vào mắt anh, tôi lại càng *muốn* nhìn lâu hơn nữa. Nếu anh cũng đang nghĩ những gì tôi đang nghĩ, thì...

Không. Dừng lại, Poppy. Tất nhiên là anh không nghĩ thế. Và tôi thậm chí không biết mình đang nghĩ gì, không rõ lắm...

“Tôi bảo này, anh đừng lo về vụ cà phê nhé.” Tôi đột ngột đứng lên. “Tôi sẽ ra ngoài một lát.”

“Cô có chắc không?” Sam có vẻ ngạc nhiên.

“Chắc mà, tôi không muốn làm vướng chân anh.” Tôi tránh không nhìn vào mắt anh khi đi ngang qua. “Tôi có mấy việc lặt vặt phải làm. Gặp lại anh sau một tiếng nữa nhé.”

Tôi chẳng làm việc lặt vặt gì cả. Tôi chẳng có hứng thú. Tương lai của tôi đã chệch hướng, và tôi biết mình sẽ phải ra tay giải quyết nhưng ngay lúc này tôi không thể đối mặt với điều đó. Từ văn phòng của Sam, tôi lang thang tới tận nhà thờ Thánh Paul. Tôi ngồi trên bậc thềm, dưới nắng vàng nhìn đám khách du lịch, giả vờ mình đang đi nghỉ, chạy trốn khỏi cuộc sống của chính bản thân. Rồi cuối cùng, tôi quay trở lại. Lúc tôi được dẫn vào phòng làm việc của Sam, anh đang gọi điện, liền gật đầu với tôi, chỉ vào chiếc điện thoại ra vẻ xin lỗi.

"Cốc cốc!" Ted lấp ló ngoài cửa, tôi giật mình. "Xong hết rồi. Bọn em thấy trong đó có ba thể loại." Cậu ta bước vào phòng, tay cầm một mớ giấy A4 ngồn ngộn. "Phiền toái duy nhất là, bọn em phải in mỗi tin nhắn ra một tờ giấy riêng. Có khác nào trọn bộ *Chiến tranh và hòa bình* không chứ."

"Chà chà." Tôi không thể tin nổi cậu ta đang cầm bao nhiêu tờ giấy. Tôi chắc chắn không thể gửi từng đó tin nhắn và email? Ý tôi là tôi chỉ mới giữ cái điện thoại đó vài ngày mà.

"Thế đấy." Ted đặt đống giấy xuống bàn với tác phong rất chuyên nghiệp và chia thành ba đống. "Một cậu đã phân loại thư từ trong khi bọn em xử lý. Đây là thư từ của anh Sam. Thư công việc, vân vân. Thư đến, thư đi, thư nháp, mọi thứ. Anh Sam, của anh đây." Cậu ta giơ ra lúc Sam từ bàn làm việc đứng lên.

"Tốt lắm, cảm ơn cậu," Sam nói, lật lật qua đống giấy.

"Bọn em cũng đã in tất cả các văn bản gửi kèm. Những cái này về nguyên tắc cũng có trên máy tính của anh, nhưng đề phòng trường hợp... Còn đây là của chị, chị Poppy." Cậu ta gõ lên đống giấy chứ hai. "Về nguyên tắc mọi cái đều ở đây."

"Ừ, cảm ơn cậu." Tôi giở qua đống giấy xem.

"Còn đây là đống thứ ba." Ted nhíu mày như thể bối rối không hiểu. "Bọn em không rõ phải làm gì với đống này. Nó... nó liên quan đến cả hai anh chị."

"Ýcậu là thế nào?" Sam nhìn lên hỏi.

"Đây là thư từ giữa hai người với nhau. Tất cả tin nhắn, email và những thứ tạp pí lù khác mà hai người đã trao đổi qua lại. Theo thứ tự thời gian." Ted nhún vai. "Em không biết ai trong hai người muốn giữ đống này, hay là bọn em nên vứt nó đi... có quan trọng không?" Cậu ta đặt đống giấy xuống, tôi ngỡ ngàng nhìn tờ giấy trên cùng. Đó là một bức ảnh lòe nhòe chụp tôi trong gương, tay cầm điện thoại và đang làm dấu hiệu Brownie. Tôi đã quên mình từng làm thế. Tôi lật sang trang tiếp theo thì thấy tin nhắn chỉ có một dòng của Sam:

Lẽ ra tôi có thể gửi ảnh này cho cảnh sát bắt cô.

Và trang sau đó là câu trả lời của tôi:

Tôi đánh giá rất, rất cao điều đó. Cảm ơn.

Cảm giác như cách đây cả triệu năm rồi. Lúc đó Sam chỉ là một người xa lạ, ở đầu kia đường dây điện thoại. Khi tôi chưa từng gặp mặt anh, không hề biết anh như thế nào... Tôi cảm thấy có gì đó chuyển động bên vai tôi. Sam cũng đã lại xem.

"Thật lạ khi thấy tất cả thư từ in ra giấy," anh nói.

"Công nhận." Tôi gật đầu.

Tôi giở thấy một bức ảnh chụp chiếc răng sâu mục ruỗng và cả hai chúng tôi đồng thời phá lên cười.

"Nhiều ảnh chụp răng phết nhỉ?" Ted nói, nhìn chúng tôi với vẻ tò mò. "Bọn em tự hỏi mấy cái đó có ý nghĩa gì. Chị làm trong ngành răng hàm mặt à, chị Poppy?"

"Không hẳn thế." Tôi giở qua những trang giấy, như bị thôi miên. Có mọi thứ chúng tôi từng nói với nhau. Hết trang này sang trang khác là những mẩu tin nhắn, trao đi gửi lại, giống như một quyển sách về những ngày vừa qua.

WHAIZLED. Dùng chữ D trong từ OUTSTEPPED. Điểm nhân ba, cộng 50 điểm thưởng.

Anh đã hẹn khám răng chưa? Răng anh sẽ mục hết đấy!!!

Cô đang làm gì mà thức khuya thế?

Mai là tôi tàn đời rồi.

Tôi có thể hiểu điều đó làm cô thao thức đến thế nào. Tại sao đời cô lại tàn?

Cà vạt của anh bị lệch rồi.

Tôi không biết là cô có giấy mời của tôi đấy.

Chỉ ghé qua lấy túi quà cho anh thôi mà. Tất cả là một phần của công việc. Không cần phải cảm ơn đâu.

Vicks phản ứng thế nào?

Khi đọc tới những mẩu tin gửi tối hôm qua, tôi cảm thấy nghẹt thở Nhìn những từ này tôi thấy như thể mình quay trở lại đó.

Tôi không dám nhìn Sam hay để lộ ra một tí cảm xúc nào, vì vậy tôi bình thản lật qua đống giấy như thể không thực sự bận tâm, chỉ bắt gặp những mẩu tin nhắn kỳ cục chỗ nọ chỗ kia.

Có ai biết cô đang nhắn tin cho tôi không?

Tôi không nghĩ thế. Chưa ai biết.

Nguyên tắc sống của tôi: đừng đơn độc đi vào rừng tối có ma quỷ.

Cô đâu có đơn độc.

Rất vui là điện thoại tôi nhặt được là của anh.

Tôi cũng thế.

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxo Chẳng thấy anh đâu cả.

Tôi đây rồi. Đến ngay.

Và đột nhiên cổ tôi nghẹn ứ. Đủ rồi. Thôi nào. Tôi quẳng mớ giấy trở lại chỗ cũ và nhìn lên mỉm cười vô tư lự.

“Chà chà.”

“Vâng, ờ, như em nói," Ted nhún vai, “bọn em không biết phải gì với đống này.”

“Bọn anh sẽ xử lý,” Sam nói. “Cảm ơn cậu, Ted.”

Gương mặt anh trầm tĩnh. Chẳng biết anh có cảm giác gì không khi đọc những dòng tin nhắn đó.

“Thế bọn em có thể làm gì thì tùy với cái điện thoại chứ?” Ted nói.

“Không vấn đề gì.” Sam gật đầu. “Chào cậu, Ted.”

Khi Ted biến mất, Sam lại đi về phía chiếc máy pha cà phê pha một cốc cà phê mới.

“Nào, để tôi pha cho cô một cốc cà phê nhé. Tôi đã biết phải làm thế nào rồi.”

“Không cần thiết đâu, thật mà,” tôi nói, nhưng chiếc máy đột nhiên phun ra sữa nóng với tiếng xì xì ầm ĩ đến độ có cố nói cũng chẳng ích gì.

“Của cô đây.” Anh đưa cho tôi cốc cà phê.

“Cảm ơn anh.”

“Thế... cô có muốn giữ những cái này không?” Anh chỉ vào đống giấy.

Cảm thấy hơi nóng từ chân đang lên, tôi bèn nhấp một ngụm cà phê, câu thời gian. Chiếc điện thoại đã mất. Những tờ giấy in này là dấu ấn duy nhất của quãng thời gian kỳ cục và tuyệt diệu đó. Tất nhiên là tôi muốn giữ chúng.

Nhưng vì một lý do nào đó, tôi không thể thú nhận với Sam.

“Tôi thế nào cũng được.” Tôi cố gắng lấy giọng thản nhiên. “Anh có muốn giữ không?”

Sam không nói gì, chỉ nhún vai.

“Ý tôi là, tôi không *cần* những giấy tờ đó vào việc gì cả...” tôi ngập ngừng.

“Không.” Anh lắc đầu. “Toàn là thứ vụn vặt thôi...” Điện thoại của anh kêu “bíp” báo tin nhắn, anh lôi nó từ trong túi ra. Anh chăm chú nhìn màn hình rồi cau có. “Ôi chúa ơi. Ôi thiên địa quỷ thần ơi. Đây là *tất cả* những gì tôi cần.”

“Có chuyện gì không ổn sao?” tôi hoảng hốt nói. “Có liên quan tới những tin nhắn thoại kia không?”

“Không phải thế.” Anh nhìn tôi từ dưới hàng mi. “Cô đã gửi quái quỷ gì cho Willow vậy?”

“Sao cơ?” Tôi giương mắt nhìn anh, ngơ ngác.

“Cô ta đang gây chiến về một bức thư nào đó của cô. Mà cô gửi thư cho Willow làm cái khỉ gì cơ chứ?”

“Tôi có gửi đâu!” Tôi trố mắt nhìn anh, hoang mang. “Tôi chưa bao giờ gửi thư cho cô ta cả! Tôi thậm chí còn không biết cô ta!”

“Hừm, đó không phải là những gì cô ta nói...” Anh ngừng lời vì điện thoại lại nháy bíp bíp lần nữa. “OK. Xem nào... cô có nhận ra cái này không?” Anh đưa điện thoại cho tôi và tôi bắt đầu đọc.

Đồ chết tiệt, Willow Phù Thủy, cô có thể ĐỂ CHO SAM YÊN VÀ THÔI KHÔNG VIẾT CHỮ HOA KHÓ CHỊU ĐƯỢC KHÔNG? Và cô nên biết điều này: cô không phải là bạn gái của Sam. Thế nên cô đừng thừa hơi quan tâm tối qua anh ấy làm gì với một cô gái "đỏm dáng"? Sao cô không lo cho cái thân cô đi hả?????

Một cảm giác lạnh toát đang trườn khắp người tôi.

OK. Có thể là tôi đã gõ cái gì đó từa tựa như thế sáng nay, trong khi đang ngồi trên tàu điện ngầm để tới văn phòng của Sam. Chỉ vì tức giận trước một cơn lải nhải nữa của Willow. Chỉ để xả hơi một tí. Nhưng tôi không *gửi* thư đi. Ý tôi là, đương nhiên tôi không *gửi* nó. Tôi không bao giờ, không bao giờ *gửi* nó...

Ôi trời...

"Tôi... ờ..." Miệng tôi hơi khô, cuối cùng tôi ngẩng đầu lên. "Rất có thể tôi đã viết như thế, chỉ đùa thôi. Và sau đó tôi nhỡ tay ấn phím Gửi. Hoàn toàn vô tình. Ý tôi là, tôi không *cố ý* làm thế," tôi bổ sung, chỉ để cho sự việc thật rõ ràng minh bạch. "Tôi không bao giờ lại *cố tình* làm thế."

Tôi chăm chú nhìn bức thư lần nữa, hình dung Willow đang đọc nó. Chắc chắn cô ta phải nổi cơn lôi đình. Tôi gần như ước ao giá mình có mặt để chứng kiến. Tôi không ngăn nổi một tiếng cười khe khẽ khi hình dung cặp mắt cô ta trợn tròn, lỗ mũi phập phồng, mồm phun ra lửa... [Xuyên tạc đấy]

"Cô nghĩ chuyện này buồn cười à?" Sam cấm cảu.

"Ờ, không," tôi nói, bị sốc trước âm điệu của anh. "Ý tôi là, tôi thực sự xin lỗi. Hiển nhiên thế. Chỉ *nhỡ* thôi mà...

"Dù nhỡ hay không thì có gì khác nhau?" Anh giật lấy điện thoại từ tay tôi. "Đúng là đau đầu và tôi không bao giờ muốn phí sức cho thứ như thế..."

"Đợi đã!" Tôi giơ một tay lên. "Tôi không hiểu. Tại sao nó lại làm phí sức *anh*? Tại sao nó lại là vấn đề của *anh*? Tôi mới là người gửi thư, không phải anh."

"Hãy tin tôi đi." Anh nhìn tôi vẻ cáu kỉnh. "Thế nào rồi cuối cùng nó cũng thành vấn đề của tôi."

OK, điều này thật vô nghĩa. Sao nó lại thành vấn đề của anh? Và tại sao anh lại giận dữ đến vậy? Tôi biết mình không nên gửi bức thư đó, nhưng Willow cũng không nên gửi cho anh chín lăm triệu lời lải nhải điên rồ. Tại sao anh lại đứng về phía *cô ta?*

"Anh nghe này." Tôi cố tỏ ra bình tĩnh. "Tôi sẽ gửi thư xin lỗi cô ta. Nhưng tôi nghĩ anh đang xử sự thái quá. Cô ta không còn là bạn gái của anh nữa. Việc này chẳng có gì liên quan tới anh cả."

Anh thậm chí không nhìn tôi. Anh đang bấm điện thoại. Anh đang nhắn cho Willow sao?

"Anh chưa kết thúc với cô ta, phải vậy không?" Tôi cảm thấy đau tê tái khi sự thật ập đến với tôi. Tại sao trước đây tôi không nhận ra điều này? "Anh chưa kết thúc với Willow."

"Tất nhiên là rồi." Anh cau mặt vẻ sốt ruột.

"Anh chưa! Nếu kết thúc với cô ta rồi, anh đã không quan tâm đến cái thư này. Anh đã nghĩ thế là đáng đời cô ta. Anh đã nghĩ chuyện này thật buồn cười. Anh đã đứng về phía *tôi*." Giọng tôi run rẩy, và tôi có cảm giác hãi hùng rằng má mình đang hồng lên.

Sam trông bối rối. "Poppy, sao cô lại bực bội đến thế?"

"Bởi vì... bởi vì..." Tôi dừng lại giữa chừng, khổ nhọc thở.

Bởi vì những lý do mà tôi không bao giờ có thể cho anh biết. Những lý do tôi thậm chí không thể thú nhận với bản thân. Bụng dạ tôi đang nhộn nhạo vì xấu hổ. Tôi đang *đùa* với ai

"Bởi vì... anh đã không trung thực!" Rốt cuộc tôi buột miệng. "Anh toàn nói với tôi mấy câu vô vị kiểu 'Đã kết thúc rồi và Willow phải hiểu điều đó'. Làm sao cô ta có thể hiểu điều gì nếu anh phản ứng lại như thế này? Anh đang xử sự như thể cô ta vẫn là một phần chính trong cuộc đời anh và anh vẫn chịu trách nhiệm về cô ta. Và điều đó cho tôi biết rằng anh vẫn chưa kết thúc với cô ta."

"Chỉ toàn vớ vẩn." Mặt anh tím tái.

"Thế tại sao không bảo cô ta đừng quấy rối anh nữa? Tại sao không dứt khoát một lần cho xong rồi thôi luôn? Có phải bởi vì anh không muốn thôi không, Sam?" Giọng tôi vống lên khích động. "Anh *thích* mối quan hệ tạm nghỉ kỳ khôi này à?"

Bây giờ Sam cũng đang thở khó khăn. "Cô không hiểu chuyện thì có quyền *gì* mà bình luận..."

"Ôi, tôi xin lỗi!" Tôi khẽ cười mỉa mai. "Anh nói đúng. Tôi thậm chí còn chưa hiểu hai người. Có thể hai người sẽ quay trở lại với nhau và tôi hy vọng hai người sẽ thật hạnh phúc."

"Poppy, xin cô, vì Chúa..."

Tôi đặt cốc cà phê xuống, dằn mạnh tay, làm cà phê trào ra đống giấy thư từ qua lại giữa chúng tôi. "Ôi, bây giờ tôi đã làm hỏng chúng rồi. Xin lỗi. Nhưng tôi nghĩ chúng chẳng có gì quan trọng, sao phải xoắn chứ."

“Cái gì?” Sam trông như thể loay hoay không biết tiếp tục câu chuyện thế nào. “Poppy, chúng ta có thể bình tĩnh ngồi xuống... xem xét lại được không?”

Tôi không nghĩ mình có thể bình tĩnh được. Tôi cảm thấy bất thường, không làm chủ được mình. Tất cả mọi cảm giác đen tối sâu thẳm đang dần trào lên. Tôi đã không thú nhận hết những hy vọng với bản thân. Tôi đã không nhận thức hết mình đã giả bộ đến thế nào...

Dù sao đi nữa thì tôi đã là một kẻ ngu ngốc bị lừa dối và cần phải ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.

“Xin lỗi anh.” Tôi thở sâu, xoay xở nặn ra được một nụ cười. “Tôi xin lỗi. Tôi hơi căng thẳng một chút. Với vụ đám cưới và mọi chuyện. Tốt rồi. Anh nghe này, cảm ơn anh đã cho tôi mượn điện thoại. Rất vui được biết anh và tôi hy vọng là anh sẽ thật hạnh phúc. Dù có Willow hay không.” Tôi cầm lấy túi xách, tay vẫn run rẩy. “Thế nhé, ờ... hy vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp với Ngài Nicholas và tôi sẽ để ý xem tin tức... Anh đừng lo, tôi tự ra về được.” Tôi gần như không thể nhìn vào mắt anh lúc đi ra cửa.

Sam có vẻ rất hoang mang. “Poppy, đừng đi như thế. Xin cô đấy.”

“Tôi chẳng đi như thế nào cả!” tôi tươi tỉnh nói. “Thật mà. Tôi có việc phải làm. Tôi phải hủy bỏ đám cưới, phải làm vài người đau tim một tí...”

“Đợi đã, Poppy.” Giọng Sam khiến tôi dừng lại, tôi quay người. “Tôi chỉ muốn nói... cảm ơn cô.”

Cặp mắt sẫm màu của anh bắt gặp ánh mắt tôi và trong giây lát, cái vỏ xù lông tự vệ của tôi bị chọc thủng.

“Tôi cũng vậy.” Tôi gật đầu, cảm thấy nghẹn ngào. “Cảm ơn anh.”

Tôi giơ một tay lên chào từ biệt và bước đi dọc theo hành lang. Đầu ngẩng cao. Cứ đi đi. Đừng ngoảnh lại.

Lúc xuống đến dưới đường, mặt tôi hơi nhòe nhoẹt nước mắt, người tôi sôi lên với những ý nghĩ giận dữ, kích động - mặc dù người tôi giận nhất là ai, tôi không rõ. Có thể là chính bản thân tôi.

Nhưng tôi chỉ có một cách khiến bản thân mình cảm thấy dễ chịu hơn. Trong vòng nửa giờ, tôi đã thăm một cửa hiệu bán điện thoại, ký hợp đồng trọn gói đắt nhất, và thế là tôi sở hữu một chiếc iPhone xịn nhất, bóng loáng. Ted đã nói “đời mới” - Hừ, tôi đã chọn đúng như lời cậu ta nói không sai một từ.

Và bây giờ tôi phải làm lễ rửa tội cho chiếc điện thoại. Tôi bước ra khỏi cửa hàng, đến một chỗ quang đãng, lát đá, cách xa dòng xe cộ.

Tôi gọi cho Magnus, và gật đầu thỏa mãn khi nghe thấy giọng trả lời tự động. Đó chính là điều tôi muốn.

"OK, đồ *thối tha*." Tôi nói ra từ đó với vẻ nanh nọc nhất có thể. "Tôi đã nói chuyện với cô ả Lucinda. Tôi biết hết cả rồi. Tôi biết anh ngủ với chị ta, tôi biết anh đã cầu hôn chị ta, tôi biết chiếc nhẫn này đã đi khắp các nhà, tôi biết anh là một kẻ tởm lợm dối trá, và nói cho anh biết là... lễ cưới bị hủy. Anh có nghe thấy không? *Hủy* rồi. Thế nên tôi hy vọng anh có thể tìm được dịp để sử dụng chiếc áo chẽn. Và cuộc đời anh nữa. Hẹn không bao giờ gặp lại anh, Magnus."

Kem sô cô la trắng Magnum được phát minh ra là để dành cho những giây phút nhất định trong đời, và đây là một trong số đó. [Kể cả việc tên nó nhắc tôi nhớ đến chính cái người mà tôi muốn quên đi cũng không làm tôi khó chịu].

Tôi chưa thể đối mặt với các cuộc gọi. Tôi chưa thể đối mặt với việc phải báo tin cho linh mục hay cho các em trai tôi, hay cho bất cứ người bạn nào của tôi biết. Tôi bị một trận quá nhừ tử. Đầu tiên tôi cần hồi phục lại năng lượng đã. Vì thế lúc về đến nhà, tôi đã có một kế hoạch.

Tối nay: xem DVD giải trí, ăn kem Magnum, khóc thật nhiều, ủ tóc. [Giữ chế độ chăm sóc sắc đẹp cũng chẳng sao].

Ngày mai: báo tin cho tất cả thế giới rằng đám cưới đã bị hủy bỏ, giải quyết hậu quả, quan sát Annalise cố gắng không rú lên vì vui mừng, vân vân và vân vân.

Tôi đã nhắn tin thông báo số điện thoại mới cho tất cả những người tôi biết, và một số tin nhắn thân mật đã được gửi lại rồi - nhưng tôi vẫn chưa đề cập chuyện đám cưới với bất kỳ ai. Việc này có thể đợi đến ngày mai.

Tôi không muốn xem bất cứ phim nào trong đó có đám cưới, hiển nhiên rồi [Điều này hóa ra dẫn đến việc loại bỏ phần lớn số DVD của tôi], vì thế cuối cùng tôi chọn xem phim hoạt hình, đây hóa ra lại là những thứ mồi nước mắt nhất trong đám. Tôi xem Toy Story 3 [Bữa tiệc nước mắt], Up [Bữa tiệc nước mắt từ đầu chí cuối] - và đến nửa đêm thì *Đi tìm Nemo*. Tôi cuộn tròn trên trong bộ pyjama cũ kỹ và chiếc khăn lông, với chai vang trắng gần kề, tóc tôi trơn nhẫy vì mặt nạ dưỡng tóc và cặp mắt sưng mọng nhất trần đời. Đằng nào thì *Đi tìm Nemo* [Sao lại có thứ phim bắt đầu bằng cảnh cá mẹ và tất cả những cái trứng bé nhỏ lấp lánh bị cá mập nuốt chửng hết, của nợ. Phim dành cho trẻ con cơ mà] cũng luôn làm tôi khóc nhưng lần này tôi đã sụt sùi thậm chí trước khi Nemo bị mất tích. Tôi đang tự hỏi liệu có nên tìm phim nào khác ít hoang dã và tàn bạo hơn để xem không thì tiếng chuông cửa vang lên.

Kỳ cục thật. Tôi đâu có đợi ai đến. Trừ phi Toby và Tom đến sớm trước hai ngày? Đúng kiểu của hai đứa, đến nơi vào lúc nửa đêm, đi chuyến taxi rẻ tiền nhất. Điện thoại nối với cửa ra vào ở ngay trong tầm với từ ghế sofa, vì thế tôi cầm ống nghe, bấm dừng *Đi tìm Nemo* và dè dặt nói: "Xin chào."

"Anh Magnus đây."

Magnus?

Tôi ngồi bật thẳng dậy trên ghế sofa như thể vừa bị giật điện. Magnus. Ở đây. Trước ngưỡng cửa phòng tôi. Anh ta đã nghe lời nhắn chưa?

"Chào anh." Tôi nuốt nước bọt, cố gắng giữ bình tĩnh. "Em cứ nghĩ anh đang ở Bruges."

"Anh về rồi."

"Vâng. Thế sao anh không dùng chìa khóa của anh?"

"Anh nghĩ có thể em đã thay ổ khóa."

"Ồ." Tôi gạt một lọn tóc đầy dầu khỏi đôi mắt đang nhòa lệ. Vậy là anh ta đã nghe *lời nhắn*. "Ờ... em có thay đấu."

"Thế anh lên được không?"

"Chắc là được." Tôi đặt ống nghe xuống, nhìn xung quanh. Chết tiệt. Như một cái chuồng lợn. Trong một giây hốt hoảng, tôi cảm thấy sự thôi thúc muốn nhảy dựng lên, vứt đống vỏ kem, gội sạch mặt nạ tóc, dựng thẳng gối tựa, kẻ qua mắt và tìm một bộ quần áo mặc ở nhà hấp dẫn để khoác lên. Đó là những gì Annalise sẽ làm.

Và có thể đó chính là cái làm tôi dừng lại. Ai quan tâm nếu mắt tôi sưng mọng và tóc tôi bôi kem ủ? Tôi có cưới người đàn ông này đâu, thế nên tôi trông như thế nào thì đã làm sao. [Chú ý: có thật là dù tôi trông như thế nào cũng chẳng sao không?]

Tôi nghe thấy tiếng chìa khóa xoay trong ổ, và với vẻ thách thức, tôi bật trở lại *Đi tìm Nemo*. Tôi sẽ không dừng cuộc đời mình lại vì anh ta. Tôi đã làm như thế đủ rồi. Tôi bật to tiếng lên một chút và đổ thêm rượu vào ly. Tôi sẽ không mời anh ta đâu, thế nên anh ta đừng mất công chờ đợi. Kể *cả* kem Magnum cũng thế. [Bởi vì tôi chén hết rồi.]

Cánh cửa phát ra âm thanh cọt kẹt quen thuộc và tôi biết anh ta đã ở trong phòng, nhưng tôi cương quyết dán chặt ánh mắt vào màn hình.

"Chào em."

"Chào anh." Tôi nhún vai, như thể muốn nói: "Anh là ai cũng thế."

Qua khóe mắt, tôi có thể nhìn thấy Magnus đang thở ra. Trông anh ta có vẻ hơi căng thẳng.

"Thế đấy."

“Thế đấy.” Tôi cũng có thể chơi trò này.

“Poppy.”

“Poppy. À quên, Magnus.” Tôi cau có. Anh ta đã đánh trúng sơ hở cùa tôi. Chẳng may tôi ngước mắt lên nhìn anh ta, và anh ta lập tức chạy ào tới nắm lấy tay tôi, hệt như cách anh ta làm lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

“Thôi đi!” Tôi gần như quất anh ta, giật tay mình ra. “Anh không phải làm thế.”

“Anh xin lỗi!” Anh ta giơ tay lên như thể tôi vừa làm anh ta bị bỏng.

“Em không biết anh là ai.” Tôi đờ đẫn nhìn Nemo và Dory. “Anh đã nói dối về mọi thứ. Em không thể lấy một kẻ phản bội dối trá. Thế nên anh đi đi. Em thậm chí không biết anh đang làm gì ở đây.”

Magnus lại thở dài sườn sượt lần nữa.

“Poppy... OK. Anh đã phạm sai lầm. Anh xin hàng. Anh sẽ thú nhận.”

“Một ‘sai lầm’ ư?” tôi nhắc lại với giọng mỉa mai.

“Đúng thế, một sai lầm! Anh không hoàn hảo, OK?” Anh ta lùa tay vào tóc, vẻ bất lực. “Có phải đó là điều em chờ đợi ở một người đàn ông không? Sự hoàn hảo ấy? Em muốn một người đàn ông không tì vết à? Bởi vì hãy tin anh, người đàn ông đó không tồn tại đâu. Và nếu đó là lý do tại sao em hủy bỏ đám cưới này, bởi vì anh đã phạm một lỗi nhỏ...” Anh ta chìa tay ra, cặp mắt anh ta phản chiếu lại ánh sáng màn hình ti vi. “Anh là *con người*, Poppy ạ. Anh là một con người không hoàn hảo, có tì vết.”

“Em không muốn một người đàn ông không tì vết,” tôi gầm gừ. “Em muốn một người đàn ông không ngủ với người tổ chức đám cưới của em.”

“Không may thay, chúng ta không thể tự chọn tì vết. Và anh đã liên tục hối hận về khiếm khuyết của mình.”

Sao anh ta có thể làm ra vẻ cao thượng như thể anh ta là nạn nhân ở đây vậy?

“Hừm, khổ thân anh.” Tôi vặn to tiếng *Đi tìm Nemo* lần nữa, nhưng trước sự ngạc nhiên của tôi, Magnus giật lấy điều khiển tắt đi. Tôi chớp mắt nhìn anh ta, cả hai đột nhiên im lặng.

“Poppy, em không thể nói vậy, không nghiêm túc chút nào. Em không thể nào muốn hủy

bỏ tất cả chỉ vì một lỗi tí tẹo...”

“Không chỉ có thế đâu.” Tôi cảm thấy vết thương cũ đang cháy bỏng trong lồng ngực.

“Anh chưa bao giờ kể cho em về tất cả những cô vợ chưa cưới khác của anh. Anh chưa bao giờ cho em biết anh từng cầu hôn Lucinda. Em cứ nghĩ chiếc nhẫn đó *đặc biệt*. Nhân tiện nói để anh biết, hiện mẹ anh cầm chiếc nhẫn rồi.”

“Anh đã cầu hôn những người khác,” anh ta chậm rãi nói. “Nhưng bây giờ anh không thể nghĩ nổi tại sao.”

“Bởi vì anh yêu họ chăng?”

“Không,” anh ta nói với vẻ hung dữ bất chợt. “Anh không yêu họ. Lúc đó anh là thằng ngu. Poppy, em và anh... chúng ta khác hẳn. Chúng ta có thể làm được. Anh biết chúng ta có thể mà. Chúng ta chỉ cần vượt qua đám cưới...”

“Vượt *qua* ư?”

“Đó không phải là điều anh muốn nói.” Anh ta thở hắt ra mất bình tĩnh. “Em nghe này, Poppy, thôi nào. Đám cưới đã được sắp đặt. Tất cả đâu vào đấy hết rồi. Điều quan trọng không phải là những gì đã xảy ra với Lucinda, mà là em và anh. Chúng ta có thể làm được. Anh muốn làm. Anh thực sự muốn.” Anh ta nói tha thiết đến mức tôi trố mắt nhìn anh ta ngạc nhiên.

“Magnus...”

“Liệu cái này có làm em thay đổi quyết định không?” Trước sự kinh ngạc của tôi, anh ta quỳ một đầu gối xuống cạnh ghế và đưa tay vào trong túi. Tôi tròn mắt nhìn không nói nên lời trong lúc anh ta mở hộp trang sức nhỏ xíu. Bên trong là một chiếc nhẫn bằng sợi vàng xoắn bện, đính một hạt kim cương nhỏ xíu.

“Đâu... đâu ra vậy?” tôi gần như không thốt ra nổi.

“Anh mua nó ở Bruges cho em.” Anh ta hắng giọng, như thể ngượng ngập không dám thú nhận. “Sáng nay anh đang đi trên phố thì tình cờ thấy nó trong một cửa hiệu, và anh nghĩ tới em.”

Tôi không thể tin nổi. Magnus mua một chiếc nhẫn cho tôi. Riêng cho tôihe thấy giọng nói của bác Wanda trong đầu: *“Khi nào nó thực sự muốn gắn bó đời mình với ai đó, nó sẽ tự tìm một chiếc nhẫn. Nó sẽ cẩn thận chọn lựa một cái nào đó. Bỏ công suy nghĩ một tí.”*

Nhưng tôi vẫn không thể nguôi giận.

“Tạo sao anh lại chọn chiếc nhẫn này?” tôi dò hỏi. “Tại sao nó lại khiến anh nghĩ đến em?”

“Vì những sợi vàng bện lại với nhau.” Anh ta mỉm cười bối rối. “Chúng làm anh nhớ đến tóc em. Không phải vì màu sắc, hiển nhiên rồi,” anh ta nhanh chóng bổ sung. “Mà là vẻ óng ánh của nó.”

Trả lời được đấy. Khá lãng mạn. Tôi ngước mắt lên, thấy anh ta nhìn tôi cười toe toét tràn đầy hy vọng.

Ôi trời. Khi Magnus tỏ ra ngọt ngào và dễ thương như cún bông, gần như không thể cưỡng lại nổi anh ta.

Những ý nghĩ vẫn quay cuồng trong đầu tôi. Vậy là anh ta đã phạm sai lầm. Một lỗi lầm lớn, rất lớn. Mình sẽ vứt bỏ hết mọi thứ vì lý do đó sao? Bản thân mình có hoàn hảo đến mức đó không? Hãy đối diện với nó, hai tư tiếng đồng hồ trước cánh tay mình đã quấn quanh một người đàn ông khác ở trong rừng.

Tôi cảm thấy lồng ngực nhói đau khi nghĩ tới Sam, và tự kiểm điểm tinh thần. Dừng lại. Đừng đi tới chỗ đó. Lúc ấy mình bị hoàn cảnh xô đẩy, vậy thôi. Có khi Magnus cũng thế.

“Em nghĩ thế nào?” Magnus đang hớn hở nhìn tôi.

“Em thích chiếc nhẫn lắm.” Tôi thì thầm. “Đẹp tuyệt vời.”

“Anh biết.” Anh ta gật đầu. “Rất thanh tú. Giống như em vậy. Và anh muốn em đeo nó. Vậy Poppy...” Anh ta đặt bàn tay ấm áp lên tay tôi. “Poppy ngọt ngào nhất trên đời... em có nhận nó không?”

“Ôi trời, Magnus,” tôi buột miệng nói. “Em không biết...” Chiếc điện thoại mới của tôi đang nháy sáng báo hiệu có tin nhắn, tôi nhặt nó lên, chỉ để câu thêm thời gian. Có một thư mới toanh từ thukyriengsamroxton@tuvanbachcau.com.

Tim tôi ngừng một nhịp đập. Tôi đã gửi cho Sam số điện thoại mới chiều nay, chỉ để anh biết. Và vào phút cuối cùng tôi bổ sung: “Xin lỗi anh vì những gì xảy ra chiều nay,” với một vài nụ hôn. Chỉ để giải tỏa không khí. Và bây giờ anh trả lời tôi. Lúc nửa đêm. Anh muốn nói gì đây? Tay run rẩy, đầu thì xoay mòng mòng sang những khả năng điên cuồng, tôi mở thư ra xem.

“Poppy ơi?” Magnus nghe có vẻ hơi tự ái. “Em yêu? Chúng ta có thể tập trung được không?”

Sam rất vui khi nhận được thư của bạn. Anh ấy sẽ liên lạc lại với bạn ngay khi có thể. Trong lúc chờ đợi, cảm ơn sự quan tâm của bạn.

Đọc những dòng này, tôi cảm thấy đau nhói vì bẽ mặt. Thư từ chối khéo. Anh cho thư ký riêng của mình gửi tôi lá thư từ chối khéo.

Đột nhiên tôi nhớ tới anh, lần đó trong tiệm ăn: *Cô nên có thư từ chối khéo... Như thế cũng rất hữu ích trong việc đẩy lùi những lời mời mọc không mong muốn*. Hừm, anh không thể nào rõ ràng hơn được, đúng vậy không?

Và bây giờ không chỉ là hơi đau nhói - có cả một cơn đau quằn quại thực sự trong lồng ngực tôi. Tôi thật ngu ngốc. Tôi đã *nghĩ* gì thế? Ít nhất Magnus không tự lừa dối mình rằng anh ta và Lucinda là cái gì của nhau nhiều hơn ong bướm qua đường. Ở một số góc độ, anh ta đã chung thủy hơn tôi. Ý tôi là nếu có bao giờ Magnus biết được một *nửa* những gì đã xảy ra mấy ngày vừa qua...

"Poppy ơi?" Magnus đang nhìn tôi chăm chú. "Tin xấu à?"

"Không." Tôi ném chiếc điện thoại lên ghế và xoay xở nặn ra được một nụ cười tươi rói. "Anh nói đúng. Chúng ta đều mắc những sai lầm ngu ngốc. Chúng ta đều có lúc bồng bột. Chúng ta đều bị rối trí bởi những thứ không... không thật. Nhưng điều quan trọng là... Đến đây thì tôi hụt hơi.

"Em nói tiếp đi!" Magnus nhẹ nhàng nhắc.

"Điều quan trọng là... anh đã mua cho em một chiếc nhẫn. Tự anh mua."

Khi tôi nói những lời này, ý nghĩ của tôi có vẻ như hội tụ lại và kết đọng thành một thứ rắn chắc. Tất cả những giấc mơ hão huyền của tôi đã tan biến. Cái ngay trước mặt tôi đây mới là sự thật. Tôi biết cái mình muốn bây giờ là gì. Tôi lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, ngắm nó một lát, mạch máu trong đầu tôi đập mạnh. "Anh đã tự mình chọn nó cho em. Và em rất thích nó. Và, Magnus... vâng."

Tôi nhìn thẳng vào mắt Magnus, đột nhiên không quan tâm đến Sam nữa, tôi muốn cuộc đời mình tiến lên phía trước, đi xa khỏi đây, tới một nơi nào mới.

"Sao cơ?" Anh nhìn tôi chăm chú như thể không chắc đang nghe thấy những gì.

"Vâng." Tôi gật đầu.

Lặng lẽ, Magnus cầm chiếc nhẫn từ tay tôi. Anh nâng tay trái của tôi lên đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út.

Tôi không thể tin nổi điều này. Tôi sắp lấy chồng.

Chương mười sáu

Magnus không mê tín. Anh giống hệt bố mình. Vì thế nên mặc dù hôm nay là ngày cưới của chúng tôi, tối qua anh vẫn ở chỗ tôi - mặc dù mọi người biết rằng như thế là không may. Khi tôi bảo anh nên về nhà, Magnus sưng xỉa lên, nói rằng tôi thật nhố nhăng và tại sao anh lại phải dọn hết đồ đạc chỉ cho một tối? Thế rồi anh nói thêm, chắc chắn ai tin vào mấy chuyện nhảm nhí kiểu đó chỉ là người...

Đến đấy thì anh tự động dừng lại. Nhưng tôi biết anh định nói "thiểu năng." tốt là anh không tiếp tục, nếu không thì đã có một vụ bùng nổ *dữ dội*. Thực tế là, tôi vẫn cảm thấy khá bực mình với anh. Điều này không lý tưởng lắm vào ngày cưới. Lẽ ra tôi phải cảm thấy như đang trong mơ. Tôi không nên cứ năm phút lại thò đầu ra khỏi bếp nói: "Còn một việc *nữa* mà anh luôn làm..."

Bây giờ tôi biết chính xác tại sao lại có truyền thống cô dâu chú rể phải ở riêng đêm trước ngày cưới. Chuyện này không liên quan gì tới lãng mạn, hay sex, hay giữ mình gì gì cả. Như thế là để bạn không cãi lộn và rồi nặng nề bước vào thánh đường, sôi sục giận hờn với chú rể, dự tính tất cả những sự thật mất lòng mà bạn sẽ nói cho anh ta biết ngay khi xong nợ với cái lễ cưới này.

Tôi định bắt anh ngủ trong phòng khách, nhưng Toby và Tom đã vác túi ngủ vào định cư trong đó [Hai đứa vẫn ở đó bất tỉnh nhân sự]. Ít nhất tôi bắt anh hứa phải rời nhà trước khi tôi mặc váy cưới. Ý tôi là, như thế là giới hạn tối đa rồi còn gì.

Lúc rót cho mình một tách cà phê, tôi nghe tiếng anh ngâm nga trong phòng tắm, và lại cảm thấy giận sôi lên. Anh đang tập bài diễn văn. Ở đây. Trong căn hộ của tôi. Chẳng phải lẽ ra bài diễn văn của anh là một *bất ngờ* sao? Anh có biết *tí gì* về đám cưới không? Tôi lại gần cửa phòng tắm – chuẩn bị cho anh một bài – rồi dừng lại. Tôi nghe một đoạn ngắn cũng chẳng sao.

Cánh cửa mở hé, tôi nhìn qua khe thấy anh đang mặc đồ ngủ, tự nói với mình trong gương. Tôi ngạc nhiên thấy anh trông có vẻ khá hưng phấn. Má anh đỏ hồng, anh đang thở phì phì. Có thể anh đang vào vai. Có thể anh sẽ làm một bài diễn văn thực sự nồng nàn về việc tôi đã làm cho cuộc sống của anh trở nên trọn vẹn như thế nào và mọi người sẽ khóc.

“Ai cũng nói tôi sẽ không bao giờ lấy vợ. Mọi người đều nói tôi sẽ không bao giờ làm việc này.” Magnus ngừng rất lâu đến nỗi tôi tự hỏi có phải anh đã quên lời không. “Hừm, hãy nhìn xem. Tôi đây. Được chứ? Tôi đây.”

Anh nhấp một ngụm cái gì đó, trông như rượu mạnh pha với nước tăng lực, và hung hăng nhìn chính mình trong gương.

“Tôi đây. Đã cưới vợ, OK? *Đã cưới vợ*.”

Tôi chăm chăm nhìn anh, ngơ ngác không hiểu gì. Tôi không biết có gì không ổn trong bài diễn văn của anh, nhưng chắc chắn là có vấn đề. Có một chi tiết nhỏ xem ra không ổn... cái gì đó thiếu vắng... cái gì đó ngứa tai...

Tôi nhận ra rồi. Trông anh không hạnh phúc.

Tại sao trông anh không hạnh phúc? Đây là ngày cưới của anh cơ mà.

“Tôi đã làm được rồi.” Anh giơ ly rượu trước gương, quắc mắt. “Thế nên tất cả các người những ai nói tôi không thể làm được, các người có thể cuốn xéo đi."

“Magnus!” Tôi không nhịn nổi kêu lên vì sốc. “Anh không thể nói ‘cuốn xéo đi’ trong diễn văn đám cưới được!” Magnus giật nảy mình và vẻ hung hăng của anh lập tức tan biến khi anh quay phắt lại. “Poppy! Em yêu! Anh không biết là em có thể nghe thấy.”

“Bài diễn văn của anh đấy à?” tôi hỏi.

“Không! Không hẳn vậy.” Anh nhấp một ngụm rượu lớn. “Còn đang dở dang.”

“Há, anh chưa viết xong à?” Tôi nhìn chiếc ly của anh. “Đó có phải là rượu mạnh và nước tăng lực không?”

“Anh nghĩ là anh được phép uống rượu mạnh và nước tăng lực vào ngày cưới của mình, em không nghĩ thế à?”

Vẻ hiếu chiến lại trỗi lên. Có chuyện gì *không ổn* với anh thế?

Nếu tôi là nhân vật của một bộ phim truyền hình Mỹ với bối cảnh nhà bếp sang trọng bóng nhoáng, thì bây giờ tôi sẽ đi đến bên anh, chạm vào cánh tay anh và nhẹ nhàng nói: “Anh yêu, hôm nay sẽ là một ngày tuyệt đẹp.” Và gương mặt anh sẽ dịu xuống rồi anh sẽ nói: “Anh biết,” rồi chúng tôi sẽ hôn nhau, và thế là tôi đã giải tỏa căng thẳng bằng sự quyến rũ và tài xử trí của mình.

Nhưng tôi không có tâm trạng đó. Nếu anh ta có thể hung hăng thì tôi cũng có thể như

vậy.

"Được thôi." Tôi cau có. "Cứ say xỉn đi. Ý hay đấy."

"Anh sẽ không say xỉn. Chúa ơi. Nhưng anh phải có *thứ* để làm giảm đi..." - anh đột ngột dừng lời, và tôi trố mắt nhìn anh, choáng váng. Cụ thể là anh định nói gì?

Làm giảm đi *sự thử thách*? Làm giảm đi *nỗi đau*?

Tôi nghĩ đầu óc anh cũng đang hoạt động theo cùng một lối, vì anh nhanh chóng kết thúc câu: "... sự rộn ràng. Anh cần phải làm giảm đi sự rộn ràng, nếu không anh sẽ quá hưng phấn không tập trung được. Em yêu, trông em đẹp lắm. Tóc em lộng lẫy. Trông em thật tuyệt vời."

Phong thái duyên dáng cũ của anh đã quay trở lại toàn vẹn, giống như mặt trời hiện ra sau đám mây.

"Tóc em còn chưa làm đây này," tôi nói với một nụ cười miễn cưỡng. "Thợ làm đầu đang trên đường tới."

"Thế à, vậy đừng để anh ta làm hỏng tóc em." Anh chụm đuôi tóc lại với nhau và hôn lên đó. "Anh sẽ không ngáng đường em nữa. Hẹn gặp em ở nhà thờ!"

"OK." Tôi nhìn theo anh, cảm thấy hơi bất an.

Và cảm giác bất an theo tôi suốt cả buổi sáng. Không hẳn là tôi lo lắng. Đúng hơn là tôi không biết *có nên* lo lắng không. Ý tôi là, hãy nhìn vào các sự việc. Phút trước Magnus còn âu yếm tôi, cầu xin tôi cưới anh - phút sau anh đã trở nên khó chịu, như thể tôi đang dùng súng lục buộc anh phải cưới tôi. Có phải đây chỉ là bồn chồn? Có phải đấy là kiểu của đàn ông trăm người như một vào ngày cưới? Tôi có nên dung thứ coi đó là cách xử sự thông thường của đàn ông, giống như lúc anh bị cảm lạnh và lên Google gõ *sổ mũi và những triệu chứng ung thư mũi?* [Thật vậy]

Nếu bố còn sống, tôi có thể hỏi bố.

Nhưng tôi không thể nào lâm vào lối suy nghĩ đó, không phải hôm nay, nếu không tôi sẽ thành cám vụn. Tôi chớp mắt lia lịa và lấy giấy xì mũi. Thôi nào, Poppy. Vui lên đi. Đừng bịa ra những vấn đề không hề tồn tại. Mình sắp lấy chồng rồi!

Toby và Tom từ trong kén tằm thò đầu ra đúng lúc thợ làm đầu tới, hai đứa pha trà bằng cốc vại to tướng mà chúng nó mang theo [Rõ ràng là cốc ở nhà tôi quá "con gái"]. Ngay lập tức, hai đứa bắt đầu đùa cợt với thợ làm đầu, cài lô lên tóc, làm tôi bò lăn ra cười, và tôi ước ao lần thứ một tỉ giá mình gặp được chúng nó nhiều hơn. Rồi hai đứa biến đi ăn sáng ở ngoài quán cà phê, tiếp đến Ruby và Annalise tới sớm hai tiếng vì họ không đợi được, thợ làm tóc thông báo anh ta đã sẵn sàng bắt đầu, rồi bác Trudy của tôi gọi di động báo tin họ gần đến nơi thì tất chân của bác ấy bị thủng lỗ, liệu có chỗ nào để mua một đôi mới không? [Bác Trudy của tôi không

tin bên ngoài Taunton cũng có cửa hàng cửa hiệu].

Mọi việc diễn ra như trong một màn sương với tiếng máy sấy tóc ù ù, rồi sơn móng tay móng chân, trang điểm, quấn tóc, hoa tới, mặc váy vào, cởi váy ra để đi vệ sinh, bánh mì kẹp được mang đến. Suýt nữa có thảm họa vết phun màu nâu [Thực ra là một vết cà phê bắn lên đầu gối Annalise] và chả hiểu sao tôi còn chưa kịp nhận ra thì đã đến hai giờ. Xe ô tô đã có mặt ở đây, tôi đang đứng trước gương trong bộ váy cưới và khăn voan. Tom và Toby đang đứng hai bên, rất đẹp trai trong bộ lễ phục và tôi lại phải chớp mắt để nước mắt không trào ra. Annalise và Ruby đã đi trước tới nhà thờ. Thế đấy. Những giây phút cuối cùng là cô gái độc thân của tôi.

"Bố mẹ chắc sẽ vô cùng tự hào về chị," Toby nói giọng ồm ồm. "Chiếc váy đẹp mê hồn."

"Cảm ơn em." Tôi cố nhún vai vẻ thờ ơ.

Chắc trông tôi cũng được, cô dâu nào chả vậy. Chiếc váy của tôi rất dài và thanh mảnh, lưng trễ với những sợi đăng ten nhỏ xíu ở ống tay áo. Tóc tôi búi lại sau gáy [Rốt cuộc nó cũng đã đủ dài]. Chiếc khăn choàng của tôi nhẹ như tơ, trên đầu tôi đeo dải băng được kết từ những hạt ngọc và một bó huệ lộng lẫy. Nhưng không hiểu sao, giống hệt như Magnus sáng nay, có vẻ thiếu hụt cái gì đó...

Đó là nét mặt tôi, đột nhiên tôi nhận ra, cảm thấy mất hết tinh thần. Không hợp tí nào. Mắt tôi căng thẳng, miệng tôi cứ co rúm xệ xuống và tôi không rạng rỡ. Tôi cố nhăn răng ra cười toét với bản thân - nhưng bây giờ trông tôi thật lạ lẫm, giống như một kiểu cô dâu hề đáng sợ.

"Chị ổn cả chứ?" Tom đang tò mò theo dõi tôi.

"Ổn cả!" Tôi kéo khăn voan, cố gắng che mặt kín hơn nữa. Quan trọng là, nét mặt tôi có như thế nào cũng chẳng thành vấn đề. Ai nấy đều nhìn vào đuôi váy tôi thôi.

"Này, chị gái." Toby liếc mắt nhìn Tom như thể tìm sự tán đồng. "Chỉ để chị biết, nếu chị *đã* thay đổi ý kiến, bọn em hoàn toàn vô tư. Bọn em sẽ giúp chị chạy trốn. Bọn em đã thảo luận việc này, đúng thế không Tom?"

"Chuyến bốn rưỡi từ ga St. Pancras." Tom gật đầu. "Sẽ đưa chị tới Paris kịp giờ ăn tối."

"Chạy trốn ư?" Tôi tá hỏa nhìn nó. "Mấy đứa muốn nói gì? Tại sao mấy đứa lại lên kế hoạch chạy trốn? Mấy đứa không thích Magnus à?"

"Không! Dào ôi! Có bao giờ nói thế đâu." Toby giơ tay lên như muốn bào chữa. "Chỉ là... để sẵn đó. Cho chị có sự lựa chọn. Bọn em coi đó là việc của mình."

"Hừm, *đừng* coi đó là việc của hai đứa." Tôi nói giọng gay gắt hơn chủ ý. "Chúng ta phải tới nhà thờ."

“Tiện thể, lúc nãy đi ra ngoài em mua báo,” Tom bổ sung, chìa ra cả một đống báo. “Chị có muốn đọc qua lúc trong xe không?”

“Không!” Tôi lùi lại hoảng sợ. “Tất nhiên là không rồi! Chị sẽ bị dấu mực in lên váy mất!”

Chỉ có em trai tôi mới có thể gợi ý đọc báo trên đường tới dự đám cưới của chính tôi. Như thể nếu không có thứ để giải trí th sẽ chán chết vậy.

Tuy nói vậy, tôi không nhịn nổi bèn nhanh chóng lật xem tờ *Guardian* trong khi Toby tranh thủ chạy đi vệ sinh. Có một bức ảnh của Sam ở trang 5, dưới tít “Vụ bê bối làm rung chuyển cả thế giới thương mại,” và ngay khi nhìn thấy bức ảnh, dạ dày tôi co thắt lại.

Nhưng không chặt như hồi trước. Tôi chắc chắn thế.

Ô tô là một chiếc Rolls-Royce màu đen, trông khá hoành tráng trên con phố Balham vô danh của tôi, một đám đông hàng xóm đã tụ tập lại xem khi tôi đi ra. Tôi hơi quay nhanh cho váy xoay và mọi người đều vỗ tay khi tôi bước vào xe. Chúng tôi rời đi, tôi cảm giác mình giống như một cô dâu thực thụ, tươi rói, rạng ngời.

Chỉ có điều là tôi không thể trông tươi rói rạng ngời *đến thế*, bởi vì khi chúng tôi lái xe dọc theo đường Cung điện Buckingham, Tom nghiêng người ra phía trước nói: “Chị Poppy ơi? Chị bị say xe hay sao vậy?”

“Cái gì?”

“Trông chị có vẻ ốm."

“Không, chị có làm sao đâu.” Tôi cau mặt với nó.

“Có, chị có vẻ bị ốm," Toby nói, nhìn tôi ngờ vực. “Kiểu như... xanh lét.”

“Đúng đấy, xanh lét.” Mặt Tom sáng lên. “Đó chính là điều em định nổi. Như thể chị sắp sửa nôn ọc. Chị *có* buồn nôn không?”

Đúng là kiểu của các cậu em trai. Sao tôi lại không có chị em gái cơ chứ, các chị em kiểu gì chả bảo tôi trông thật xinh đẹp và cho tôi mượn hộp phấn hồng của mình?

“Không, không phải chị buồn nôn đâu! Và trông chị có như thế nào cũng không quan trọng.” Tôi quay mặt đi. “Không ai có thể nhìn thấy qua tấm khăn voan của chị.” Điện thoại của tôi kêu bíp bíp, tôi giật nó ra khỏi chiếc túi cô dâu nhỏ xíu. Đó là tin nhắn của Annalise:

Đừng đi đường Công viên! Có sự cố! Chúng tớ đang bị kẹt đây!

“Này anh.” Tôi nghiêng người về phía trước nói với tài xế. “Có sự cố trên đường Công viên đấy.”

“Cô nói đúng lúc quá,” anh ta gật đầu. “Thế thì chúng ta sẽ tránh đi đường đó.”

Trong khi chúng tôi xoay sang một con hẻm nhỏ, tôi để ý thấy Tom và Toby nhìn nhau.

“Sao thế?” cuối cùng tôi nói.

“Không có gì,” Toby nói giọng dỗ dành. “Chị ngồi nghỉ ngơi thư giãn đi. Để em kể vài câu chuyện đùa, giúp chị không nghĩ đến đám cưới nhé?”

“*Không*. Cảm ơn em.”

Tôi nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, nhìn những con phố lướt qua. Và đột nhiên, tôi còn chưa kịp cảm thấy tương đối sẵn sàng, chúng tôi đã tới nơi. Chuông nhà thờ đang ngân vang một nhịp điệu đơn nhất khi chúng tôi ra khỏi xe. Một đôi khách mời đến muộn mà tôi không nhận ra đang chạy lên bậc thềm, người phụ nữ nắm chặt chiếc mũ. Họ mỉm cười với tôi, tôi bèn gật đầu chào lại vẻ kiểu cách.

Đây là chuyện thật. Tôi đang thực sự làm việc này. Đây là ngày hạnh phúc nhất trong đời tôi. Tôi nên ghi nhớ từng giây phút. Đặc biệt là tôi hạnh phúc nhường nào.

Tom nhăn mặt nhìn tôi. “Chị Pops, trông chị thật tệ hại. Em sẽ nói với linh mục là chị bị ốm.” Nó vượt thẳng qua trước mặt tôi chạy xô vào nhà thờ.

“Không, đừng! Chị có ốm đâu!” Tôi kêu lên giận dữ, nhưng đã quá muộn. Nó đang thực hiện sứ mệnh của mình. Đương nhiên, vài giây sau Cha Fox hối hả từ trong nhà thờ chạy ra, nét mặt lo lắng.

“Ôi trời ơi, em trai con nói đúng,” Cha nói ngay khi nhìn thấy tôi. “Trô con không được khỏe.”

“Con ổn mà!”

“Sao con không dành vài phút ở một mình lấy lại bình tĩnh trước khi chúng ta bắt đầu buổi lễ nhỉ?” Cha đẩy tôi vào một căn phòng phụ nhỏ. “Hãy ngồi xuống nghỉ một lát, uống một cốc nước, có thể ăn một cái bánh quy chăng? Trong nhà thờ có bánh đấy. Đằng nào chúng ta cũng cần đợi các cô phù dâu. Cha đoán họ bị tắc đường cũng nên.”

“Để con ra ngoài phố xem họ đến chưa,” Tom nói. “Chắc không lâu nữa đâu.”

“Để con đi lấy bánh,” Toby phụ họa. “Chị sẽ ổn chứ, bà chị?”

“Rồi rồi.”

Mọi người đều đi ra, còn lại mình tôi trong căn phòng yên lặng. Có một chiếc gương nhỏ treo trên kệ, và khi nhìn vào đó, tôi co rúm người lại. Trông tôi ốm thật. Có chuyện gì *không ổn* với tôi vậy?

Điện thoại của tôi đổ chuông, tôi nhìn nó ngạc nhiên. Tôi có một tin nhắn từ bác Randall.

6-4, 6-2. Cảm ơn cháu, Poppy!

Bác ấy làm được rồi! Bác ấy đã quay trở lại sân tennis! Đây là tin tức tốt lành nhất mà tôi nghe được trong cả ngày. Và đột nhiên, tôi ước mình đang ở chỗ làm, cách xa chỗ này, miệt mài điều trị cho ai đó, làm việc có ích...

Không. Dừng lại đi. Đừng *ngu ngốc* thế, Poppy. Sao lại có thể mơ ước có mặt ở chỗ làm vào ngày cưới của mình cơ chứ? Tôi đúng là dở người. Không có cô dâu nào lại đi ước mình đang ở chỗ làm lúc này. Không có một tạp chí cô dâu nào đăng bài “Làm thế nào để trông rạng rỡ chứ không phải trông như thể bạn muốn ói.”

Điện thoại lại báo có tin nhắn, nhưng cái này là của Annalise.

Mãi mới thoát!!!! Chúng tớ đang trên đường. Cậu đã đến nơi chưa?

OK. Hãy tập trung vào đây và bây giờ. Chỉ riêng động tác bấm phím trả lời đã làm tôi cảm thấy thoải mái hơn.

Vừa mới tới.

Một giây sau cô ấy đã trả lời:

Ặc! Bọn tớ sẽ phi hết tốc lực. Đằng nào mọi người cũng chờ đợi cậu sẽ đến muộn. Như thế sẽ mang lại may mắn. Cậu vẫn đi nịt tất màu xanh nước biển đấy chứ?

Annalise bị ám ảnh về chuyện tôi đi nịt tất màu xanh nước biển đến nỗi sáng nay cô ấy mang đến cho tôi ba đôi để chọn. Xin lỗi, nhưng đi nịt tất để *làm gì?* Thành thật mà nói, tôi không hề cần một dải băng chun ép chặt ngăn trở lưu thông máu trong đùi mình ngay lúc này - nhưng tôi đã hứa với cô ấy một cách trung thực là tôi sẽ xỏ vào.

Đương nhiên rồi! Mặc dù chân tớ bây giờ chắc sắp rời ra rồi. Bất ngờ thú vị cho Magnus vào đêm tân hôn đây.

Tôi mỉm cười khi gửi tin nhắn đi. Cuộc nói chuyện ngớ ngẩn này làm tôi phấn chấn hẳn lên. Tôi đặt điện thoại xuống, uống cốc nước và hít sâu. OK. Tôi cảm thấy tốt hơn rồi. Điện thoại lại báo hiệu có tin nhắn mới, tôi nhặt lên xem Annalise trả lời thế nào...

Nhưng đó là tin nhắn từ số máy di động của Sam.

Vài giây liền tôi không nhúc nhích nổi. Dạ dày tôi ngay lập tức sôi sùng sục như thể tôi là một con bé vị thành niên. Ôi trời. Thật *thảm hại*. Thật xấu hổ chết đi được. Vừa thấy từ "Sam" là tôi bủn rủn thế này á.

Tôi phần nào muốn bỏ qua nó. Ai thèm quan tâm xem anh có điều gì để nói cơ chứ? Sao tôi lại phải mất một tẹo thời gian hay tâm trí cho anh, trong khi đây là ngày cưới của tôi và tôi có những thứ khác để tập trung vào?

Nhưng tôi biết mình sẽ không thể trải qua nổi đám cưới với một mẩu tin chưa trong điện thoại mà tôi sốt ruột muốn xem. Tôi mở ra một cách bình tĩnh nhất có thể, ghi nhớ trong đầu là ngón tay mình gần như không thể cử động - và đó là một tin nhắn đặc biệt vẻn vẹn một từ đúng chất Sam.

Chào.

Chào? Anh ta định nói gì cơ chứ, lạy Chúa?

Hừm, tôi sẽ không tỏ ra thô lỗ. Tôi sẽ gửi lại tin trả lời nồng nàn tương tự.

Chào.

Một lát sau lại có tiếng bíp bíp nữa:

Có đúng lúc không?

Sao cơ?

Anh nói thật đấy à? Hay là anh đang mỉa mai? Hay...

Rồi tôi chợt nhận ra. Đương nhiên rồi. Anh nghĩ tôi đã hủy bỏ đám cưới. Anh không biết. Anh không hay gì cả.

Và đột nhiên tôi nhìn tin nhắn của anh theo cách khác. Anh không hàm ý gì cả. Anh chỉ "chào" thôi.

Tôi khó nhọc nuốt nước bọt, cố gắng nghĩ xem nên nhắn gì.

Không hiểu sao, tôi không chịu nổi việc kể cho anh biết tôi đang làm gì. Không nói thẳng ra được.

Không hẳn.

Thế tôi sẽ nói vắn tắt. Cô đã đúng và tôi đã sai.

Tôi nhìn chằm chằm vào từng từ của anh, hoang mang. Đúng về chuyện gì? Chậm chạp, tôi bấm:

Ý anh là gì?

Gần như ngay lập tức câu trả lời của anh xuất hiện.

Về Willow. Cô đã đúng và tôi đã sai. Tôi xin lỗi vì đã phản ứng không ra làm sao. Tôi không muốn thừa nhận cô đúng, nhưng sự thực là vậy. Tôi đã nói chuyện với cô ta.

Anh đã nói gì?

Bảo với cô ta là chấm dứt rồi, hết phim rồi. Đừng có gửi thư nữa, không thì tôi sẽ kiện ra tòa vì tội quấy rối.

Không phải chứ. Tôi không thể tin nổi.

Cô ta phản ứng thế nào?

Cô ta khá sốc.

Tôi cuộc là thế.

Im lặng một lúc. Một tin nhắn mới tinh từ Annalise xuất hiện trên màn hình, nhưng tôi không mở ra xem. Tôi không thể làm đứt sợi dây giữa Sam và tôi được. Tôi nắm chặt điện thoại, chăm chăm nhìn màn hình, đợi xem anh có gửi tin nhắn nữa không. Anh phải gửi tiếp...

Và rồi có tiếng bíp.

Chắc hôm nay cô không thoải mái. Hôm nay lẽ ra là ngày cưới, đúng không?

Ruột gan tôi dường như nhộn nhạo hết cả. Tôi trả lời thế nào đây? Nhắn gì đây?

Vâng.

Ờ, có cái này làm cô vui hơn này.

Làm tôi vui hơn ư? Tôi chăm chú nhìn màn hình, không khỏi bối rối, khi một tin nhắn bằng hình ảnh đột ngột xuất hiện làm tôi bật cười kinh ngạc. Đó là ảnh Sam ngồi trong ghế khám răng. Anh cười ngoác miệng và cầm một mẩu giấy hoạt hình trên ghi dòng chữ: "Tôi là một bệnh nhân khám răng kiểu mẫu!"

Anh làm thế vì mình, tôi chưa kịp ngăn lại thì ý nghĩ đó đã nảy lên. *Anh đi khám răng vì tôi*.

Không. Đừng có ngu ngốc. Anh khám vì răng của anh. Tôi ngập ngừng, rồi nhắn:

Anh nói đúng, bức ảnh đã làm tôi vui hơn. Giỏi lắm. Rất đúng lúc!

Một giây sau anh trả lời:

Cô có rảnh để đi uống cà phê không?

Và trước sự kinh hoàng của tôi, không báo trước gì cả, nước mắt bắt đầu trào lên. Sao anh có thể gọi *vào lúc* này rủ tôi đi uống cà phê? Sao anh không thể nhận ra mọi chuyện đã thay đổi? Anh *nghĩ* tôi sẽ làm gì? Khi bấm trả lời, hai ngón tay cái của tôi giật giật khích động.

Anh đã lờ tôi đi.

Cái gì cơ?

Anh đã gửi thư từ chối khéo cho tôi.

Tôi không bao giờ gửi thư, cô biết điều đó mà. Chắc hẳn là thư ký riêng của tôi. Cô ấy quá năng nổ.

Anh *không gửi* bức thư đó ư?

OK, bây giờ tôi không thể đương đầu nổi. Tôi sẽ khóc, hoặc cười điên dại, hoặc *cái gì đó*. Tôi đã sắp xếp hết trong đầu. Tôi đã xác định rõ mọi chuyện. Bây giờ đầu tôi lại rối bời điên đảo.

Điện thoại kêu bíp bíp, có tin nhắn tiếp theo từ Sam:

Cô không tự ái đấy chứ?

Tôi nhắm mắt lại, tôi phải giải thích. Nhưng tôi làm gì... tôi làm thế nào...

Cuối cùng, thậm chí không mở mắt, tôi nhắn:

Anh không hiểu gì cả.

Tôi không hiểu cái gì?

Tôi không bấm nổi. Chẳng hiểu sao tôi không làm được. Thay vào đó, tôi duỗi hết tay ra, chụp ảnh mình rồi xem xét kết quả.

Đúng thế. Tất cả đều nằm đây trong một bức ảnh: mạng che mặt của tôi, khăn voan trùm đầu của tôi, một mảng váy cưới của tôi, và một góc bó hoa huệ của tôi. Chắc chắn không có chút hồ nghi nào về chuyện đang diễn ra.

Tôi ấn Số di động của Sam và rồi Gửi đi. Đấy. Nó đã được gửi vào không trung. Bây giờ anh biết rồi. Sau đây tôi có thể sẽ không bao giờ nhận được tin của anh nữa. Thế là hết. Đó là một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi lạ lùng giữa hai người, và đây là hồi kết. Thở dài não nuột, tôi ngồi phịch xuống ghế. Chuông trên cao đã ngừng không ngân nga nữa, và bầu yên ả tĩnh lặng lạ lùng phủ khắp căn phòng.

Cho đến khi đột nhiên tiếng bíp bíp bắt đầu. Cuồng dại và liên tục, giống như tiếng còi cấp cứu. Tôi giật mình nhặt điện thoại lên, tất cả đang xếp thành đống trong hộp thư của tôi: hết tin này sang tin khác, đều là của Sam hết.

Không.

Không không không không không.

Dừng lại

Cô không thể.

Cô đang nghiêm túc đấy chứ?

Poppy ơi, tại sao?

Đọc những lời của anh, hơi thở của tôi trở nên gấp gáp, đứt quãng. Tôi không định kéo thành một cuộc nói chuyện, nhưng rốt cuộc không thể chịu đựng hơn được nữa, tôi phải trả lời.

Anh mong gì thế, tôi bỏ đi được sao? Hai trăm người đang ngồi đây và đang đợi.

Ngay lập tức câu trả lời của Sam hiện ra:

Em nghĩ hắn ta yêu em à?

Tôi xoay đi xoay lại chiếc nhẫn vàng quanh ngón tay phải, cố gắng tột cùng để tìm ra cách giải quyết giữa những ý nghĩ mâu thuẫn đang chen nhau nhảy vào trong đầu. Magnus có yêu tôi không? Ý tôi là… tình yêu là *gì?* Chẳng ai biết tình yêu chính xác là gì. Không ai có thể định nghĩa nó. Không ai có thể chứng minh nó. Nhưng nếu ai đó đã chọn một chiếc nhẫn ở Bruges dành riêng cho bạn, đó chắc phải là một khởi đầu tốt, đúng vậy không?

Đúng thế.

Tôi nghĩ Sam chắc chắn đang ngóng đợi câu trả lời của tôi, ba mẩu tin liền một mạch của anh nhanh chóng hồi âm.

Không.

Em nhầm rồi.

Dừng lại đi. Dừng lại di. Dừng lại đi. Không. Không.

Tôi muốn hét lên với anh. Như vậy là không công bằng. Bây giờ anh *không thể* nói tất cả những lời này. Bây giờ anh *không thể* khiến tôi đảo lộn mọi thứ.

Thế theo anh tôi phải làm gì???

Tôi gửi nó đúng lúc cửa mở. Đó là Cha Fox, tiếp theo sau là Toby, Tom, Annalise và Ruby, tất cả cùng nói một lúc, thành một dàn đồng thanh huyên náo.

“Ôi trời ơi! Tắc đường! Bọn tớ còn tưởng không thể tới nơi cơ...”

“Ừ, nhưng mà họ không thể bắt đầu nếu thiếu cậu, đúng không ? Cũng giống như đi máy bay vậy.”

“Họ có thể, cậu biết mà. Có lần họ bỏ hành lý của tớ ra khỏi chuyến bay chỉ bởi vì tớ đang thử quần jean và không nghe thấy thông báo...”

“Ở đây có gương không? Tớ *phải* thoa lại son bóng...”

“Chị Poppy ơi, bọn em lấy cho chị mấy cái bánh quy đây.”

“Chị em không muốn ăn bánh quy đâu! Chị em cần phải giữ dáng trong giờ phút trọng đại này!” Annalise sà xuống chỗ tôi. “Có chuyện gì với tấm khăn voan của cậu vậy? Bùng nhùng thành một mớ rối. Váy vó thì gập cong lại thế này à! Để tớ...”

“Mọi việc ổn cả chứ, thưa tiểu thư?” Ruby âu yếm ôm tôi trong khi Annalise chỉnh lại đuôi váy của tôi. “Sẵn sàng chưa?”

“Tớ...” Tôi cảm thấy lóa mắt. “Chắc là rồi.”

“Trông chị rất tuyệt.” Toby đang nhồm nhoàm ăn một món đồ khai vị. “Khá hơn rất nhiều. À, Felix muốn chào hỏi một tiếng. Như vậy có được không?”

“Ồ, tất nhiên rồi.”

Tôi cảm thấy mình không còn chút sức lực nào đứng đó trong khi mọi người xoay như chong chóng xung quanh. Thực tế là tôi thậm chí không thể cử động, bởi vì Annalise vẫn đang kéo đuôi vá của tôi. Điện thoại của tôi kêu bíp bíp, Cha Fox liền dành cho tôi một nụ cười lạnh nhạt.

“Nên tắt nó đi, con không nghĩ vậy sao?”

“Cậu có thể hình dung nếu nó đổ chuông trong buổi lễ không?” Annalise cười khúc khích. “Cậu có muốn tớ giữ nó cho cậu không?”

Cô ấy chìa tay ra và tôi tròn mắt nhìn lại, tê liệt. Trong hộp thư của tôi có tin mới của Sam. Câu trả lời của anh. Một phần trong tôi muốn đọc nó ghê gớm đến độ tôi gần như không kiểm soát nổi tay mình.

Nhưng một phần khác đang bảo tôi dừng lại. Đừng làm thế nữa. Sao tôi có thể đọc nó bây giờ, khi tôi chuẩn bị bước tới trước lễ đường? Nó sẽ khiến tôi rối bời mất. Tôi đang ở đây trong ngày cưới của mình, bạn bè và gia đình xung quanh. *Đây* mới là cuộc sống thực của tôi. Không phải là một anh chàng nào đó tôi được kết nối qua không trung. Đến lúc nói lời tạm biệt rồi. Đến lúc cắt sợi dây này rồi.

“Cảm ơn cậu, Annalise.” Tôi tắt điện thoại, chăm chăm nhìn nó một lát trong khi ánh sáng tắt dần. Không có ai trong đó nữa. Nó chỉ là một chiếc hộp bằng kim loại, trống rỗng, im lìm.

Tôi đưa nó cho Annalise, cô ấy liền bỏ vào trong áo ngực.

“Cậu cầm hoa cao quá đấy.” Cô ấy cau mày với tôi. “Trông cậu căng thẳng thế.”

“Tớ ổn mà.” Tôi lẩn tránh cái nhìn của cô ấy.

“Này, cậu đoán được không?” Ruby sột soạt trong chiếc váy bước tới. “Tớ quên chưa kể với cậu, chúng ta mới có một bệnh nhân nổi tiếng! Cái ông thương gia được nhắc đến trên tất cả các bản tin đợt vừa rồi. Ngài Nicholas gì đó?”

“Ý cậu định nói... Ngài Nicholas Murray ư?” tôi nói bán tín bán nghi.

“Chính thế.” Cô ấy hớn hở. “Trợ lý của ông ấy gọi điện lấy hẹn với tớ! Nó rằng tớ được một người ông ấy đánh giá rất cao giới thiệu. Cậu nghĩ xem, người quái quỷ nào vậy nhỉ?”

“Tớ... Tớ không biết,” tôi lắp bắp.

Tôi cảm động quá. Và hơi sợ một chút. Còn khuya tôi mới dám nghĩ rằng Ngài Nicholas sẽ nghe theo lời giới thiệu của tôi. Làm sao tôi có thể giáp mặt chú ấy lần nữa? Nếu chú ấy nhắc đến Sam thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu...

Không. Dừng lại đi, Poppy. Đến lúc gặp lại Ngài Nicholas thì tôi đã là một phụ nữ có chồng rồi. Tất cả những trích đoạn kỳ cục ấy sẽ bị lãng quên. Mọi việc sẽ ổn cả.

“Cha sẽ ra hiệu cho người chơi đàn ống là chúng ta sẵn sàng bước vào rồi,” Cha Fox nói. “Mọi người hãy đứng vào vị trí chuẩn bị tiến vào nhé.”

Annalise và Ruby đang đứng đằng sau tôi. Tom và Toby đứng ngay bên sườn tôi, mỗi đứa khoác một bên tay tôi. Có tiếng gõ cửa, gương mặt như cú mèo của Felix ngó vào liếc xung quanh.

“Poppy, trông chị thật xinh đẹp.”

“Cảm ơn em! Em vào đi!”

“Em chỉ định chúc chị may mắn.” Thằng bé đi về phía tôi, cẩn thận tránh không giẫm lên gấu váy tôi. “Và nói rằng em rất vui vì chị sẽ là một thành viên của gia đình. Cả nhà đều vui. Bố mẹ em nghĩ chị rất xuất sắc.”

“Thật vậy sao?” tôi nói, cố gắng giấu đi giọng nghi ngờ. “Cả bố và mẹ em á?”

“Ồ vâng ạ.” Thằng bé gật lấy gật để. “Bố mẹ em yêu quý chị. Hai cụ rất buồn khi nghe nói hủy cả.”

“Hủy á?” cả bốn ngạc nhiên đồng thanh.

“Đám cưới từng bị hủy ạ?” Tom nói.

“Nó bị hủy lúc nào vậy?” Annalise hỏi. “Poppy, cậu chẳng hé cho bọn tớ biết gì cả! Tại sao cậu không kể?”

Tuyệt thật. Đây là tất cả những gì tôi cần, bị toàn bộ khách dự tiệc cưới tra tấn moi tin.

“Chỉ là nhất thời thôi.” Tôi cố gắng làm giảm mức độ trầm trọng. “Cậu biết đấy. Một trong những kiểu hoảng sợ đám cưới vào phút cuối thôi mà. Ai chả phải trải qua.”

“Mẹ la anh Magnus một trận.” Cặp mắt Felix sáng long lanh sau đôi kính. “Mẹ nói anh Magnus là kẻ ngu ngốc và rằng anh sẽ không bao giờ tìm được ai tốt hơn chị.”

“Thật vậy sao?” Tôi không thể không cảm thấy ám áp dễ chịu.

“Ồ, mẹ giận lôi đình.” Felix trông cực kỳ khoái trá. “Mẹ gần như ném cái nhẫn vào người anh Magnus.”

“Mẹ em ném chiếc nhẫn ngọc lục bảo ư?” tôi ngạc nhiên nói. Chiếc nhẫn đó trị giá hàng ngàn bảng. Chắc chắn ngay cả bác Wanda cũng không vứt nó linh tinh khắp nhà.

“Không, chiếc nhẫn vàng xoắn cơ. Kia kìa.” Thằng bé chỉ vào tay tôi. “Lúc mẹ lấy nó từ trong bàn trang điểm ra cho anh Magnus ấy. Mẹ ném chiếc nhẫn vào anh, nó bay đúng vào trán anh.” Felix tặc lưỡi. “Vết xước không ghê lắm, tất nhiên.”

Tôi đông cứng người, nhìn thằng bé chằm chằm. Nó vừa nói gì thế? Bác Wanda lấy chiếc nhẫn vàng xoắn ra khỏi bàn trang điểm ư?

“Chị cứ nghĩ...” Tôi cố gắng ra vẻ thoải mái. “Chị cứ nghĩ là anh Magnus mua nó ở Bruges?”

Felix trông ngớ ra. “Ồ không. Đó là nhẫn của mẹ. Trước đây là nhẫn của mẹ.”

“Thế à.” Tôi liếm cặp môi khô. “Felix cụ thể đã diễn ra chuyện gì? Tại sao mẹ em lại đưa chiếc nhẫn cho anh Magnus? Giá mà chị có mặt lúc đó!” Tôi cố gắng cất giọng vô tư. “Kể cho chị nghe toàn bộ câu chuyện đi.”

“À,” Felix nhíu mắt lại, như thể cố nhớ. “Mẹ bảo anh Magnus là không phải mất công cố tặng chị chiếc nhẫn ngọc lục bảo lần nữa. Và rồi mẹ lấy chiếc nhẫn vàng ra bảo rằng không muốn chờ lâu hơn nữa để được đón chị về làm dâu lâu hơn nữa. Tiếp đó bố nói: ‘Sao bà lại phải nhọc lòng, rõ ràng Magnus không có đủ nghị lực để đi đến hôn nhân’, thế là anh Magnus nổi giận với bố và nói rằng anh có chứ, và bố nói: ‘Hãy xem vụ chỗ làm ở Birmingham thì biết’, và rồi hai người lại đôi co ầm ĩ như thường lệ và rồi... cả nhà ăn đồ ăn sẵn.” Thằng bé chớp mắt. “Đại loại là như thế.”

Đằng sau tôi, Annalise đang rướn người về phía trước để hóng chuyện. “Vậy ra *đó* là lý do tại sao cậu đổi nhẫn. Tớ *biết ngay mà*, cậu đâu có bị dị ứng với ngọc lục bảo.”

Đây là nhẫn của bác Wanda. Magnus không hề mua nó dành riêng cho tôi. Tôi nhìn chăm chăm vào tay mình, cảm thấy hơi nôn nao. Rồi tôi chợt nhớ ra điều gì khác.

“Vụ chỗ làm ở Birmingham là *thế nào*?”

“Chị biết đấy. Cái chỗ anh bỏ ấy. Bố lúc nào cũng rầy la anh Magnus vì tội bỏ việc. Xin lỗi, em cứ nghĩ chị biết rồi.” Felix nhìn tôi tò mò trong khi tiếng đàn ống ầm ĩ vang lên từ phía trên khiến chúng tôi đều nhảy dựng lên. “Ôi, bắt đầu rồi. Em nên biến thôi. Hẹn gặp lại chị trong kia nhé!”

“Ừ ừ.” Không hiểu sao, tôi gật nổi đầu. Nhưng tôi cảm giác như mình đang ở trên một hành tinh khác. Tôi cần phải hiểu thấu tất cả chuyện này.

“Sẵn sàng chưa?” Cha Fox đứng ở cửa, ra hiệu cho chúng tôi đi ra. Khi chúng tôi đến phía cuối nhà thờ, tôi không thể không há hốc miệng. Khắp nơi đều chăng hoa rực rỡ, những hàng người đội mũ, và bầu không khí hồi hộp chờ đợi. Tôi chỉ có thể thoáng thấy phía sau lưng Magnus, anh ta đứng ngay ở hàng đầu.

Magnus. Ý nghĩ đó làm b dạ tôi sôi lên. Tôi không thể... tôi cần thời gian suy nghĩ.

Nhưng tôi không có thời gian. Bản nhạc đàn ống đang mạnh lên dần. Dàn đồng ca đột nhiên hòa vào rầm rộ. Cha Fox đã biến mất lên phía trên lễ đường. Vòng quay đã bắt đầu, tôi đã cưỡi trên lưng hổ rồi.

“Ổn cả chứ?” Toby nhoài sang cười với Tom. “Đừng có giẫm lên chị ấy nhé, đồ ngón chân to.”

Và thế là chúng tôi bắt đầu. Chúng tôi đi giữa hai hàng ghế, mọi người mỉm cười với tôi, ánh mắt tôi cố tỏ ra hạnh phúc, thanh thản, nhưng bên trong, ý nghĩ của tôi cũng thanh thản như những phân tử bay vùn vụt ở Trung tâm Nghiên cứu Hạt nhân châu Âu.

Không thành vấn đề... chỉ là một chiếc nhẫn... mình đang phản ứng thái quá... Nhưng anh ta đã nói dối mình...

Ôi chao, nhìn chiếc mũ của bác Wanda kìa...

Trời, nhạc chơi hay quá, Lucinda có lý khi chọn dàn đồng ca này...

Việc làm nào ở Birmingham nhỉ? Tại sao anh ta chưa bao giờ kể với mình chuyện đó?

Mình có đang lướt nhẹ không nhỉ? Khi thật. OK, như thế này tốt hơn...

Thôi nào, Poppy. Hãy suy nghĩ sáng suốt một tí. Mối quan hệ tình cảm giữa mình và Magnus rất thắm thiết. Dù có phải tự anh ta mua cho mình chiếc nhẫn hay không cũng chẳng quan trọng gì. Chuyện việc làm cũ nào đó ở Birmingham cũng không quan trọng. Còn về Sam...

Không. Quên Sam đi. Đây là sự thực. Đây là đám cưới của mình. Đây là đám cưới của mình thế mà mình thậm chí không thể tập trung tử tế vào nó. Có chuyện gì với mình vậy ?

Mình sẽ làm điều này. Mình có thể làm điều này. Đúng thế. Đúng thế. Tiến lên nào...>

Thế quái nào mà Magnus lại trông nhãy nhụa mồ hôi vậy nhỉ?

Khi tôi đến gần bàn thờ, tất cả những ý nghĩ khác đều tạm thời bị ý nghĩ cuối cùng này đẩy lùi. Tôi không thể không há hốc miệng nhìn anh ta, chán nản. Trông anh ta thật tệ hại. Nếu trông tôi xanh lét thì trông anh ta như bị sốt rét vậy.

"Chào em." Anh ta nở một nụ cười ẻo lả với tôi. "Trông em thật đáng yêu."

"Anh ổn chứ?" tôi thì thầm trong khi đưa bó hoa cho Ruby.

"Tại sao anh lại không ổn nhỉ?" anh ta đáp trả một cách bị động.

Câu trả lời có vẻ không hợp lý lắm, nhưng tôi không thể thách thức anh ta về chuyện đó được.

Nhạc đã dừng lại, Cha Fox đang diễn thuyết trước giáo đoàn với vẻ rạng rỡ. Trông Cha như thể cực kỳ yêu thích làm lễ cho các đám cưới.

"Các con yêu quý. Chúng ta có mặt ở đây trước Chúa..."

Nghe thấy những lời quen thuộc vang vọng xung quanh nhà thờ, tôi bắt đầu thoải mái hơn. OK. Đây rồi. *Đây* là những gì quan trọng nhất. Đây là những gì tôi chờ đợi. Lời hứa. Lời thề. Những lời cổ xưa, kỳ diệu đã được nhắc đi nhắc lại dưới mái nhà thờ này bao nhiêu lần, từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Vậy là có thể chúng tôi hơi hoang mang và hoảng hốt trước lúc làm đám cưới. Có đôi nào không thế? Nhưng nếu chúng tôi chỉ tập trung vào lời thề, chỉ cần chúng tôi có thể khiến nó trở nên đặc biệt...

"Magnus." Cha Fox quay sang Magnus, và giáo đoàn rì rầm chuẩn bị trước. "Con sẽ nhận

người phụ nữ này là vợ của con, chung sống với nhau sau khi được Chúa ban phép trong mối ràng buộc hôn nhân linh thiêng chứ? Con sẽ yêu cô ấy, chăm nom cô ấy, tôn quý và gìn giữ cô ấy, lúc ốm đau cũng như khi khỏe mạnh, và từ bỏ tất cả những cái khác, giữ riêng con c đến trọn đời chứ?"

Ánh mắt của Magnus hơi mờ đục, anh ta đang thở nặng nề. Trông anh ta như thể đang lên dây cót tinh thần chuẩn bị chạy vòng chung kết Olympic 100m vậy.

"Magnus?" Cha Fox nhắc nhở.

"OK" anh ta nói, gần như với chính mình. "OK. Đây rồi. Mình làm được mà." Anh ta hít mạnh một hơi thật sâu và mạnh, rồi cất cao giọng rất kịch vang đến tận trần nhà, trịnh trọng nói: "Con có."

Con có ư?

Con có ư?

Anh ta không *lắng nghe* à?

"Magnus," tôi thì thầm với giọng sắc nhọn đầy ẩn ý. "Không phải là 'Con có'. "

Magnus nhìn tôi, rõ ràng không hiểu gì. "Tất nhiên là 'Con có. "

Tôi cảm thấy một cơn giận trào lên. Anh ta không lắng nghe một lời nào cả. Anh ta chỉ nói "Con có" bởi vì đó là những gì người ta nói trong phim Mỹ. Tôi *đã biết* là chúng tôi nên tập phần lời thề. Lẽ ra tôi phải bỏ qua những lời nhận xét chọc ngoáy của bác Antony mà buộc Magnus phải tập trước.

"Không phải là 'Con có' mà là 'Con sẽ'! " Tôi cố gắng không ra vẻ bực mình như tôi đang cảm thấy. "Anh không nghe câu hỏi à? 'Con sẽ'. Con *sẽ*."

"Ồ." Magnus dãn lông mày vẻ hiểu ra vấn đề. "Anh hiểu rồi. Xin lỗi. Thế thì 'Con sẽ'. Mặc dù chẳng đáng phải xoắn, chắc chắn vậy," anh ta nhún vai nói thêm.

Cái gì?

"Chúng ta tiếp tục nhé?" Cha Fox vội vã nói. "Poppy." nhìn tôi rạng rỡ. "Con sẽ nhận người đàn ông này làm chồng..."

Xin lỗi nhé. Tôi không thể để thế được.

“Xin lỗi Cha Fox.” Tôi giơ một tay lên. “Một điều nữa. Xin lỗi.” Để chắc ăn, tôi xoay vòng sang phía bên giáo đoàn. “Tôi cần làm sáng tỏ một điểm nhỏ thôi, sẽ không lâu đâu...” Tôi quay trở lại phía Magnus và giận dữ nói nhỏ: “Ý anh là thế nào, vì sao anh nói ‘chẳng đáng phải xoắn’? *Tất nhiên* phải xoắn chứ! Đây là một câu hỏi. Em đang chờ câu *trả lời* của anh đây.”

“Em yêu, anh nghĩ là em hiểu *hơi* bị theo nghĩa đen quá đấy.” Magnus trông rõ ràng không thoải mái. “Chúng ta có thể làm cho xong không?”

“Không, chúng ta không thể làm cho xong được. Đây là một câu hỏi theo nghĩa đen! Anh sẽ nhận em làm vợ chứ? Một câu hỏi. *Anh* nghĩ nó là cái gì?”

“À thì.” Magnus lại nhún vai. “Em biết đấy. Một biểu tượng.”

Cứ như thể anh ta đã châm ngòi quả pháo trong tôi. Sao anh ta có thể nói như thế? Anh ta *biết* với tôi phần nghi lễ trao lời thề quan trọng nhường nào mà.

“Không phải mọi thứ trong cuộc đời đều là một cái *biểu tượng* của nợ!” Tôi nổi khùng. “Đây là một câu hỏi thực sự, đúng đắn, và anh không trả lời một cách đúng đắn! Chẳng nhẽ những lời anh nói ở đây không thực lòng *tí nào* sao?”

“Lạy Chúa, Poppy...” Magnus hạ thấp giọng. “Bây giờ có thực sự đúng lúc không?”

Anh ta đang hàm ý gì thế, rằng chúng tôi nói lời thề bây giờ và rồi *sau này* thảo luận xem liệu chúng tôi có thực lòng nghĩ vậy không à?

OK, đáng lẽ chúng tôi nên thảo luận về lời thề của mình trước khi đứng dưới bàn thờ. Bây giờ tôi có thể hiểu điều đó. Nếu có thể quay ngược lại thời gian, tôi sẽ làm khác đi. Nhưng tôi không thể. Bây giờ hoặc không bao giờ hết. Và lý do biện hộ của tôi là, Magnus đã biết lời thề trong lễ cưới sẽ như thế nào, đúng không? Ý tôi là, không hẳn là tôi đưa cho anh ta mà không báo trước gì, đúng không? Những câu thề đấy không hẳn là một bí mật, đúng không?

“Đúng thế!” Sự kích động trong giọng tôi tăng lên. “Bây giờ là đúng lúc đấy. Ngay bây giờ rất đúng lúc!” Tôi quay vòng đối diện với giáo đoàn, tất cả đều dán mắt vào tôi, háo hức. “Những ai nghĩ rằng tại lễ cưới, chú rể nên thực lòng với lời thề của mình thì hãy giơ tay lên!”

Im lặng tuyệt đối. Rồi, trước sự ngạc nhiên của tôi, bác Antony chậm rãi giơ tay lên, tiếp theo là bác Wanda, trông ngượng ngập. Nhìn thấy thế, Annalise và Ruby giơ thẳng tay lên. Trong khoảng ba mươi giây, tất cả các hàng ghế đều đầy những bàn tay vẫy vẫy. Tom và Toby mỗi đứa giơ cả hai tay lên, hai bác tôi cũng vậy.

Cha Fox trông lúng túng kinh.

“Anh *thực lòng* thề mà,” Mangus nói, nhưng giọng anh ta thiếu thuyết phục và yếu ớt đến nỗi ngay cả Cha Fox cũng co rúm người.

“Thật vậy sao?” Tôi quay sang anh ta. “ ‘Từ bỏ tất cả những cái khác’? ‘Lúc đau ốm cũng như khi khỏe mạnh’? ‘Cho đến khi cái chết chia lìa hai người’? Anh hoàn toàn chắc chắn về những điều đó chứ, đúng không? Hay anh chỉ muốn chứng minh cho mọi người rằng anh có thể đóng vai chú rể cho xong lễ cưới ?”

Và mặc dù tôi không định nói ra, nhưng ngay khi những lời này buột ra khỏi miệng tôi, tôi liền cảm thấy chúng thật chân thực.

Đó chính là vấn đề. Mọi cái giờ đã sáng tỏ. Diễn văn hiếu chiến của anh ta sáng nay. Vầng trán đầy mồ hôi. Thậm chí cả lời cầu hôn của anh ta. Thảo nào anh ta chỉ đợi có một tháng. Việc này chưa bao giờ là chuyện về anh ta và tôi, nó là chuyện chứng minh một điểm gì đó. Việc bố anh ta gọi anh ta là kẻ bỏ cuộc chăng. Hoặc là ti tỉ những lời cầu hôn trước đây. Chỉ có trời mới biết. Nhưng tất cả sự việc đã sai lầm kể từ lúc bắt đầu. Đi ngược hoàn toàn. Và tôi đã tin vào đó bởi vì tôi muốn thế.

Đột nhiên tôi cảm thấy nước mắt muốn trào ra. Nhưng *còn lâu* tôi mới suy sụp

“Magnus,” tôi nói nhẹ nhàng hơn. “Anh nghe tôi đây. Làm thế này chẳng có nghĩa gì. Đừng cưới tôi chỉ để chứng minh anh không phải là kẻ bỏ cuộc. Bởi vì anh sẽ bỏ cuộc, sớm hay muộn. Cho dù ý định của anh là thế nào đi nữa. Điều đó sẽ xảy ra.”

“Vớ vẩn,” anh ta mạnh mẽ nói.

“Anh sẽ làm thế. Anh không yêu tôi đủ để đi đến trọn đời.”

“Có, anh yêu em!”

“Anh *không* yêu tôi, anh Magnus,” tôi nói, gần như mệt mỏi. “Tôi không thắp sáng cuộc đời anh như lẽ ra phải làm. Và anh cũng không thắp sáng cuộc đời tôi.” Tôi dừng lại. “Không đủ. Không đủ để đi đến trọn đời.”

“Thật vậy sao?” Magnus trông có vẻ sốc. “Anh không thắp sáng cuộc đời em ư?” Có thể thấy tôi đã chọc thủng sự tự phụ của anh ta.

“Không. Tôi xin lỗi.”

“Em không cần phải xin lỗi, Poppy.” Anh ta nói, rõ ràng là bực bội. “Nếu thực sự cảm thấy như vậy...”

“Nhưng anh cũng cảm thấy như vậy!” tôi kêu lên. “Hãy trung thực! Magnus, anh và tôi, chúng ta không được số phận gắn bó với nhau mãi mãi. Chúng ta không phải là sự kiện chính. Tôi nghĩ chúng ta...” Tôi nhăn mặt, cố gắng nghĩ ra cách diễn đạt. “Tôi nghĩ chúng ta là chú thích của nhau.”

Im lặng. Magnus trông như thể muốn tìm lời trả đũa, nhưng không tìm được. Tôi chạm vào tay anh ta, rồi quay sang Cha. “Thưa Cha Fox, con rất xin lỗi. Chúng con đã làm tốn thời gian của Cha. Con nghĩ có thể chúng ta nên dừng tại đây.”

“Cha hiểu,” Cha Fox nói. “Trời, cha hiểu.” Cha lấy khăn mùi xoa lau đầu, trông hoang mang. “Con có chắc không... có khi năm phút truyện trò trong phòng gửi áo...”

“Con không nghĩ như thế sẽ giải quyết được chuyện gì,” tôi nhẹ nhàng nói. “Con nghĩ chúng con đã xong rồi. Anh không nghĩ thế ư, Magnus?"

“Nếu em nói thế.” Magnus trông thực sự buồn bã và trong giây lát tôi tự hỏi mình...

Không. Không có nghi ngờ gì cả. Tôi đang làm điều phải làm.

“Hừm... thế chúng ta làm gì bây giờ?” tôi e dè nói. “Chúng ta vẫn chiêu đãi khách chứ?”

Magnus trông do dự - rồi gật đầu. “Thì cứ làm. Chúng ta đã trả tiền rồi.”

Tôi bước từ trên bục làm lễ xuống, rồi dừng lại. OK, như thế này thật kỳ khôi. Chúng tôi không tập trước phần này. Tất cả giáo đoàn đang theo dõi, vẫn háo hức, xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Thế... ừm, tôi có nên...” Tôi quay sang Magnus. “Ý tôi là, chính xác ra chúng ta không thể cùng đi xuống được.”

“Em đi trước đi.” Anh ta nhún vai. “Rồi anh sẽ đi.”

Cha Fox ra hiệu cho người chơi đàn ống, và bản nhạc *Bước đi của cô dâu* bỗng nổi lên.

“Không!” tôi hét lên hoảng hốt. “Xin đừng chơi nhạc!”

“Rất xin lỗi!” Cha Fox vội vã làm cử chỉ “Cắt đi.” “Cha đã cố ra hiệu ‘Đừng chơi’. Cha e rằng bà Fortescue hơi nghễnh ngãng một chút. Bà ấy chắc không theo dõi chính xác những gì đang diễn ra.” Đúng là hỗn loạn. Tôi thậm chí không biết có nên cầm hoa hay không. Cuối cùng, tôi giật bó hoa từ tay Ruby, cô ấy bóp chặt cánh tay tôi đầy thông cảm, trong khi Annalise thì thầm: “Cậu *mất trí* rồi à?” Tiếng nhạc cuối cùng đã dứt, vậy là tôi bắt đầu đi ngược trở lại giữa hai hàng ghế trong im lặng, tránh nhìn vào mắt mọi người và thẳng lưng một cách cứng nhắc. Ôi Trời, như thế này thật thảm hại. Lẽ ra nên có một chiến lược rút lui cho những tình huống kiểu này. Lẽ ra nên có một lựa chọn trong cuốn sách *Lời cầu nguyện thông thường. Nghi thức diễu hành cho cô dâu vừa thay đổi ý kiến.*

Không ai nói gì trong khi tôi đi dọc theo lối đi lát đá. Ánh mắt mọi người đều dán vào tôi như bị thôi miên. Nhưng tôi nhận thấy điện thoại của họ đang được bật lên, nghe mớ âm thanh bíp bíp nho nhỏ ở khắp các hàng ghế là biết. Tuyệt vời. Tôi chờ đợi cuộc đua xem ai là người

đầu tiên đăng tin lên Facebook.

Đột nhiên một phụ nữ ở cuối một dãy ghế bỗng chìa bàn tay ra trước mặt tôi. Bà ta đội mũ hồng to đùng, tôi hoàn toàn không biết đó là ai.

"Dừng lại!"

"Cháu á?" tôi đứng khựng lại nhìn bà ta.

"Đúng, là cháu." Người phụ nữ trông hơi bối rối. "Bác xin lỗi làm gián đoạn, nhưng bác có một lời nhắn cho cháu."

"Cho cháu á?" tôi nói, không hiểu gì. "Nhưng cháu thậm chí không quen bác."

"Thế mới kỳ cục." Người phụ nữ đỏ mặt. "Xin lỗi, đáng ra bác phải tự giới thiệu. Bác là Margaret, mẹ đỡ đầu của Magnus. Bác không biết nhiều người ở đây. Nhưng buổi lễ đang diễn ra thì điện thoại của bác nhận được một tin nhắn từ ai đó tên là Sam Roxton. Đúng hơn... không phải cho cháu mà là về cháu. Tin nhắn thế này: *Nếu bạn tình cờ có mặt ở đám cưới của Poppy Wyatt...*"

Có một tiếng thở dốc rõ to phía sau lưng người phụ nữ. "Cháu cũng nhận được cái tin đó!" Một cô gái thốt lên. "Chính xác y hệt luôn! *Nếu bạn tình cờ có mặt ở đám cưới của Poppy Wyatt...*"

"Tôi cũng thế! Y hệt!" Các giọng nói bắt đầu hòa vang khắp nhà thờ. "Tôi vừa mới nhận được xong! *Nếu bạn tình cờ có mặt ở đám cưới của Poppy Wyatt…*"

Tôi quá lúng túng không biết phải nói gì. Chuyện gì đang diễn ra thế này? Sam nhắn tin cho khách dự đám cưới ư? Càng lúc lại càng nhiều bàn tay giơ lên; càng lúc lại càng nhiều điện thoại kêu bíp bíp; càng lúc lại càng nhiều người thốt lên.

Anh đã nhắn tin cho *tất cả những người có mặt ở đám cưới* sao?

"*Tất cả* chúng ta đều nhận được cùng một tin nhắn ư?" Bác Margaret nhìn quanh giáo đoàn, vẻ không tin. "Được rồi, để xem nào. Nếu điện thoại của quý vị nhận được tin nhắn thì hãy đọc to lên. Tôi sẽ đếm. Một, hai, ba... *Nếu bạn tình cờ*."

Khi các giọng nói rì rầm cất lên, tôi cảm thấy muốn ngất xỉu. Điều này không thể là sự thực. Có một đám đông hai trăm người ở đám cưới này, và phần lớn đang đồng loạt đọc to tin nhắn trên điện thoại của mình. Khi mớ từ ngữ vọng lại quanh nhà thờ, nghe như thể lời cầu nguyện quần chúng hay một bản hợp ca ở sân bóng đá, đại loại thế.

"*…có mặt ở đám cưới của, Poppy Wyatt, tôi muốn nhờ bạn giúp một việc. Hãy dừng đám cưới lại. Hãy ngăn cố ấy lại. Hãy trì hoãn đám cưới. Hãy làm chậm lại. Cô ấy đang phạm sai lầm.*

Ít nhất hãy bảo cô ấy nghĩ kỹ..."

Tôi đứng như trời trồng giữa lối đi, tay nắm chặt bó hoa, tim đập thình thịch. Tôi không thể tin nổi anh lại làm thế. Tôi không tin nổi điều đó. Anh lấy đâu ra tất cả các số điện thoại? Từ Lucinda chăng?

"Để tôi nói với bạn tại sao. Như một người đàn ông thông minh đã có lần nói: một kho báu như thế này không nên để lọt vào tay những kẻ phàm phu tục tử. Và Poppy là một kho báu, dù rằng cô ấy không nhận ra điều đó..."

Tôi không cưỡng nổi bèn liếc nhìn bác Antony, bác ấy đang giơ điện thoại lên và nhướng cao lông mày.

"Không còn thời gian để nói chuyện hay thảo luận hay chứng tỏ luận lý. Đó là lý do tại sao tôi đang áp dụng biện pháp cực đoan này. Và tôi hy vọng bạn cũng sẽ làm như vậy. Bất cứ điều gì bạn có thể làm. Bất cứ điều gì bạn có thể nói. Đám cưới là một sai lầm. Cảm ơn bạn."

Khi phần đọc kết thúc, mọi người đều có vẻ sốc nặng.

"Cái con khỉ..." Magnus đang sải bước từ lễ đường xuống. "Người đó *là* ai?"

Tôi không thể trả lời. Những lời của Sam đang xoay mòng mòng trong đầu tôi. Tôi muốn giật điện thoại của ai đó đọc hết lại lần nữa.

"Tôi sẽ trả lời!" Đột nhiên bác Margaret thốt lên. "*Ai đấy?*" Bác ấy vừa bấm vừa nói to. "*Có phải là người yêu của cô ấy không?*" Bác Margaret ấn nút Gửi đi với một cái vung tay rất kịch, rồi cả nhà thờ tĩnh lặng như bị thôi miên, cho đến khi điện thoại của bác ấy đột nhiên kêu bíp bíp. "Cậu ta trả lời rồi!" Bác Margaret nghỉ một lát cho thêm phần gay cấn rồi đọc to: *"Người yêu ư? Tôi không biết. Tôi không biết cô ấy có yêu tôi không. Tôi không biết tôi có yêu cô ấy không."*

Sâu trong lòng mình, tôi cảm thấy thất vọng vô cùng. Tất nhiên anh không yêu tôi. Anh chỉ nghĩ tôi không nên cưới Magnus. Anh chỉ sửa lại cho đúng những gì anh cho là sai. Đó là một điều hoàn toàn khác hẳn. Nó không có nghĩa là anh có chút tình cảm nào dành cho tôi. Đừng nói đến...

"Tất cả những gì tôi có thể nói là, cô ấy là người tôi nghĩ đến" Bác Margaret ngập ngừng, rồi giọng trở nên dịu dàng hơn khi đọc tiếp. *"Thường trực. Cô ấy là giọng nói tôi muốn nghe. Cô ấy là gương mặt tôi ngóng nhìn."*

Cổ họng tôi đột nhiên nghẹn ngào. Tôi đang hết sức nuốt khan, cố giữ vẻ bình tĩnh. Anh là người tôi nghĩ đến. Thường trực. Anh là giọng nói tôi muốn nghe. Khi điện thoại của tôi kêu bíp bíp, tôi hy vọng đó là anh.

"Anh ta *là* ai?" Magnus cất giọng hồ nghi.

“Đúng thế, anh ta là ai vậy?” Annalise ló mặt ra từ bên cạnh bàn thờ, và có tiếng cười rì rầm xung quanh nhà thờ.

“Anh ấy chỉ là... một người đàn ông. Tớ nhặt được điện thoại của anh ấy...” Giọng tôi tắt dần yếu ớt. thậm chí không thể miêu tả Sam là ai và chúng tôi đã là gì của nhau.

Điện thoại của bác Margaret lại kêu bíp bíp, những tiếng thì thầm mất dần, bầu không khí im ắng chờ đợi bao trùm. “Tin nhắn của cậu ta,” bác Margaret thông báo.

“Anh ấy nói gì hả bác?” tôi gần như không thể tin nổi giọng mình.

Nhà thờ yên lặng đến mức tôi cơ hồ nghe thấy tiếng tim mình đập.

“Tin nhắn là: *Và tôi sẽ đứng ngoài nhà thờ. Hãy bảo trước cho cô ấy.*”

Anh ở đây.

Tôi thậm chí không nhận ra mình đang chạy cho đến khi một người hướng dẫn lối vào với vẻ mặt hoảng sợ tránh đường cho tôi qua. Cánh cửa nặng nề của nhà thờ đóng kín, và mất khoảng năm lần giật mạnh tôi mới mở tung được ra. Tôi chạy ào ra ngoài, đứng trên bậc thềm, thở hổn hển, nhìn lên nhìn xuống vỉa hè, tìm kiếm khuôn mặt anh...

Anh kia rồi. Trên hè phố bên kia. Anh đang đứng trước ngưỡng cửa tiệm cà phê Starbucks, mặc quần jean và áo sơ mi xanh thẫm. Khi bắt gặp cái nhìn của tôi, mắt anh nheo lại, nhưng anh không cười. Anh cứ nhìn vào tay tôi. Cặp mắt anh có một câu hỏi lớn đang thiêu đốt. Anh không biết ư? Anh không thể nhìn ra câu trả lời sao?

“Đấy là anh ta à?” Annalise thở bên cạnh tôi. “Như trong mơ thế này. Cho tớ Magnus nhé?”

“Annalise, đưa điện thoại cho tớ đi,” tôi nói, mắt không rời khỏi Sam.

“Đây này.” Một lát sau chiếc điện thoại nằm trong tay tôi, được bật lên sẵn sàng hoạt động, và tôi gửi cho anh một mẩu tin.

Chào anh.

Anh nhắn lại gì đó, một lát sau tôi nhận được.

Mặc đẹp đấy.

Tôi bất giác liếc nhìn xuống chiếc váy cưới.

Đồ cũ ấy mà.

Im lặng hồi lâu - và rồi tôi thấy Sam nhắn một tin mới. Đầu anh cúi xuống, anh không nhìn lên, ngay cả khi đã nhắn xong, thậm chí đến lúc điện thoại của tôi nhận được tin.

Vậy là em đã có chồng?

Tôi cẩn thận giơ điện thoại lên chụp ngón tay trái không đeo nhẫn của mình.

Di động của Sam.

Gửi đi.

Một đám đông khách dự đám cưới đang chen chúc nhau sau tôi để xem, nhưng tôi không nhúc nhích đầu lấy một xăn ti mét. Mắt tôi dán chặt vào Sam, để tôi có thể thấy nét mặt anh phản ứng thế nào khi tin nhắn tới nơi. Tôi thấy lông mày anh dãn ra; tôi thấy mặt anh nở ra thành một nụ cười vui sướng, rạng ngời nhất. Và cuối cùng anh ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi có thể đắm chìm trong nụ cười đó.

Bây giờ anh lại nhắn tin.

Em có muốn đi uống một cốc cà phê không?

“Poppy.” Một giọng nói cắt ngang bên tai, tôi quay sang thấy bác Wanda đang băn khoăn nhìn tôi dưới chiếc mũ giống như tổ mối chết to đùng. “Poppy, bác xin lỗi. Bác đã xử sự ích kỷ không ra dáng người lớn chút nào.”

“Bác định nói gì ạ?” tôi nói, nhất thời không hiểu gì.hiếc nhẫn thứ hai. Bác bảo Magnus... ít nhất thì bác đã gợi ý rằng nó có thể...” Bác Wanda ngừng lời, co người lại.

“Cháu biết ạ. Bác bảo anh ấy giả bộ chọn chiếc nhẫn cho riêng cháu, đúng không ạ?” Tôi chạm vào cánh tay bác ấy. “Bác Wanda, cháu rất cảm kích vì điều đó. Nhưng bác nên lấy lại cả chiếc nhẫn này.” Tôi tháo chiếc nhẫn vàng xoắn ra khỏi ngón tay phải của mình đưa cho bác ấy.

“Bác rất muốn cháu về làm dâu trong nhà,” bác ấy buồn rầu nói. “Nhưng bác không nên để điều đó làm sai lạc đánh giá của mình. Bác đã sai.” Ánh mắt bác ấy lướt qua phố sang phía Sam. “Kia là anh chàng đó, phải không?”

Tôi gật đầu, gương mặt bác ấy dịu lại, giống như một cánh hoa hồng bị vò nhàu giờ được

thả ra.

"Thế thì cháu đi đi. Đi đi."

Và không đợi thêm một giây nào nữa, tôi đi xuống bậc thềm, sang đường, tránh xe cộ, mặc kệ những tiếng còi, xé toạc chiếc khăn voan, cho đến khi chỉ còn cách Sam một bước chân. Mãi hồi lâu, chúng tôi chỉ đứng đó nhìn nhau, khó nhọc thở.

"Vậy là anh đã gửi vài tin nhắn," cuối cùng tôi nói.

"Dăm cái," Sam gật đầu.

"Hay đấy." Tôi gật đầu đáp lại. "Chị Lucinda có mó tay giúp không anh?"

"Cô ta hóa ra khá nhiệt tình với việc phá hỏng đám cưới." Trông Sam có vẻ thích thú.

"Nhưng em không hiểu. Làm sao mà anh *tìm ra được* chị ta?"

"Cô ta có một website khá ấn tượng." Sam mỉm cười ranh mãnh. "Anh gọi cho số di động của cô ta và cô ta hăng hái giúp luôn. Trên thực tế, cô ta còn nhắn tin giúp anh. Em không biết là em có một cơ chế tự động hết ý để liên hệ với tất cả các khách mời à?"

Hệ thống thông báo qua tin nhắn của chính Lucinda. Rốt cuộc nó cũng được việc.

Tôi chuyển bó hoa sang tay bên kia. Tôi chưa bao giờ nhận ra hoa nặng đến thế.

"Bộ cánh này khá hào nhoáng đối với tiệm cà phê đấy." Sam đang nhìn tôi từ trên xuống dưới.

"Em luôn mặc váy cưới cho những lần hẹn cà phê. Em nghĩ như thế càng tôn lên vẻ duyên dáng, anh không nghĩ vậy sao?"

Tôi quay lại nhìn nhà thờ và không nhịn nổi liền rúc rích cười. Có vẻ như cả giáo đoàn đã đổ ra ngoài đứng trên vỉa hè giống như khán giả.

"Họ đang đợi xem gì vậy?" Sam nhìn theo ánh mắt tôi, và tôi nhún vai.

"Ai biết được? Anh có thể nhảy một điệu cũng chẳng sao. Hoặc kể chuyện đùa. Hoặc... hôn cô dâu?"

"Cô dâu thì không." Anh quàng cánh tay xung quanh người tôi từ từ kéo tôi lại gần. Mũi

chúng tôi gần như chạm vào nhau. Tôi có thể nhìn thẳng vào mắt anh. Tôi có thể cảm nhận hơi ấm của làn da anh. "Em."

"Em."

"Cô gái đánh cắp điện thoại của anh." Môi anh chạm trên khóe miệng tôi. "Kẻ cắp."

"Nó nằm *trong thùng rác*."

"Vẫn là ăn cắp."

"Không, không phải..." Tôi bắt đầu nhưng bây giờ môi anh đã áp chặt vào môi tôi, khiến tôi không thể thốt ra lời nào.

Và đột nhiên cuộc đời thật đẹp.

Tôi biết mọi thứ vẫn không chắc chắn; tôi biết thực tế vẫn còn đó. Sẽ có những lời giải thích, cáo buộc và sự hỗn loạn. Nhưng ngay bây giờ tôi đang trong vòng tay của một người đàn ông mà tôi nghĩ mình có thể yêu. Và tôi đã không lấy người đàn ông mà tôi biết mình không yêu. Và từ góc nhìn này, tôi cho rằng như thế là một khởi điểm tương đối tốt, cho hiện tại.

Cuối cùng, chúng tôi buông nhau ra, và tôi có thế nghe thấy Annalise đang hò reo tán thưởng phía bên kia đường. Phô trương rẻ tiền quá, nhưng kiểu của Annalise là thế.

"Nhân tiện, anh mang đến cho em vài thứ để đọc," Sam nói. "Để phòng có lúc nào nhàm chán."

Anh cho tay vào trong túi áo lôi ra một đống giấy A4 dính vết cà phê. Và khi tôi nhìn thấy chúng, lồng ngực tôi phập phồng. Anh đã giữ chúng. Ngay cả sau khi chúng tôi chia tay nhau một cách tồi tệ. Anh giữ những tin nhắn giữa chúng tôi.

"Có hay ho gì không?" tôi nói với giọng điệu ra vẻ vô tư.

"Không tệ lắm." Anh lật qua đống giấy, rồi ngẩng đầu lên. "Anh đang chờ xem phần tiếp theo."

"Thật vậy sao?" Và bây giờ cái cách anh đang nhìn tôi làm tôi nóng ran khắp người. "Thế anh biết chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo à?"

"Ồ... anh hơi hơi biết." Anh vuốt nhẹ ngón tay dọc sống lưng trần của tôi và tôi liền cảm thấy rạo rực. Tôi đã *hoàn toàn* sẵn sàng cho đêm trăng mật [OK. Có lẽ không hẳn là "đêm trăng mật". Họ nên nghĩ ra một từ đặc biệt có nghĩa "đêm với người tình đánh đổi bằng việc bỏ rơi chồng chưa cưới"]. Tôi không cần rượu sâm banh, hay bánh mặn khai vị hay bữa tối thịnh soạn

hay điệu nhảy đầu tiên. Thậm chí cả điệu nhảy cuối cùng cũng không cần.

Nhưng mặt khác, vẫn tồn tại một vấn đề nhỏ là có hai trăm người đứng bên kia đường, theo dõi tôi, như thể đợi chỉ dẫn. Một vài người trong số họ đã đi cả hàng dặm đường. Tôi không thể bỏ mặc họ.

"Tình hình là... bọn em có tổ chức một bữa tiệc," tôi ngập ngừng nói với Sam. "Đại loại là, tất cả bạn bè và gia đình em, tất cả một lúc thành một nhóm cực khủng luôn, cộng với toàn thể bạn bè và gia đình của anh chàng lẽ ra hôm nay em cưới làm chồng. Và hạnh nhân bọc đường. Anh có muốn tham dự không?"

Sam nhướng mày. "Em nghĩ Magnus có bắn anh không?"

"Không biết." Tôi nheo mắt nhìn Magnus bên kia đường. Anh ta đứng đó theo dõi chúng tôi, cùng với tất cả những người khác.

Nhưng theo tôi thấy thì anh ta trông không có vẻ sắp giết người [Trên thực tế, trông anh ta khá hơn rất nhiều so với lúc chuẩn bị phải cưới tôi làm vợ]. "Em không nghĩ vậy. Hay là em nhắn tin hỏi anh ta nhỉ?"

"Nếu em muốn." Sam nhún vai, rút điện thoại của anh ra.

Magnus. Cái anh chàng đang đứng với tôi là Sam. Tôi biết như thế này không quen mắt lắm - nhưng tôi có thể đưa anh ấy tới dự tiệc cưới của chúng ta được không? Poppy XXX

Tái bút: Sao anh không đưa một người khách tới nhỉ??

Một lát sau tôi nhận được câu trả lời.

Nếu em phải làm vậy. Mag

Không hẳn là hào hứng, nhưng nghe cũng không có vẻ anh ta định bắn ai [Nói riêng, tôi dám đặt cược một đống tiền là Magnus sẽ mơn trớn Annalise đêm nay].

Tôi chuẩn bị cất điện thoại đi thì lại có tiếng bíp bíp và tôi ngạc nhiên nhìn nó. Đó là tin nhắn của Sam. Chắc chắn anh mới gửi chỉ vài giây trước. Không nhìn anh, tôi mở ra xem thì thấy:

Đó là một hình trái tim. Anh gửi cho tôi một trái tim tình yêu. Thậm chí không hề nói gì. Giống như một bí mật nhỏ.

Mắt tôi cay xè nhưng bằng cách nào đó tôi giữ được bình tĩnh khi nhắn lại câu trả lời của mình:

Em cũng thế.

Tôi muốn bổ sung... nhưng không. Để sau hẵng hay.

Tôi ấn Gửi đi rồi ngẩng lên, với một nụ cười rạng rỡ, kéo tay Sam và nhấc đuôi váy khỏi vỉa hè đầy bụi.

“Thế đấy. Đi thôi nào. Chúng ta hãy đến đám cưới của em.”

Chú thích

[1] Tên nhân vật thám tử người Bỉ trong truyện trinh thám của Agatha Christie (chú thích của ND. từ đây sẽ viết gọn là N.D)

[2] Tên một chuỗi siêu thị hạng sang ở Anh. (N.D)

[3] Tên một vở opera nổi tiếng của Richard Wagner. (N.D)

[4] Tên một phim truyền hình nhiều tập chiếu trên đài BBC One. (N.D)

[5] Tiếng Pháp, có nghĩa là “Đành vậy". (N.D).

[6] Coldplay là tên một ban nhạc rock nổi tiếng của Anh. Tác giả chơi chữ đồng âm "symbor (biểu tượng) và “cymbal" (tên một nhạc cụ). (N.D)

[7] “Antechapel" nghĩa là “gian nhà thờ nhỏ", tác giả chơi chữ như cách gọi "vụ bê bối Watergate".(N.D)

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach